

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times Bestselling Author of *Somewhere Along the Way*

JODI THOMAS

"A passionate writer who puts
real feeling into her characters."
—*Fresh Fiction*

The Comforts of Home

A Harmony Novel

Bölüm 1

ŞAFAK VAKTİ 17 ŞUBAT 2010
ÇARŞAMBA

TYLER WRIGHT YENİ siyah Range Rover'ını Harmony, Teksas'ın sessiz sokaklarında manevra yaparak ilerliyordu. Hafif bir yağmur, saatin tik takları gibi ön cama vuruyordu. Hâlâ uyumaya çalışması gerektiğini biliyordu ama şafakla birlikte hayatı sonsuza dek değişmek üzere olabilirdi ve bunu uyanık bir şekilde karşılamaya hazır olmak istiyordu.

Arabasını şehirden çıkarıp Amarillo havaalanına doğru sürdü ve kendini sakinleşmesi için uyardı. Günün hiçbir garantisi yoktu. Binbaşı Kate Cummings'i tanıdığı yıllar boyunca umutları onlarca kez yıkılmıştı. Neredeyse iki yıl önce hayatına geri dönmüştü ve neden geri döndüğü ya da neden gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Belki sıradan bir ilişkiden daha fazlasına hazır değildi, belki de hiç olmayacaktı ama bu onu umut etmekten alıkoymuyordu. Orta yaşlardaydı. Hazırdı.

Ancak, dün gece onu arayıp uçağıyla buluşmasını istediğinde, sesinde farklı bir şey duymuştu. Onu göreceği için heyecanlıydı. Eve, Harmony'ye dönme özlemi. İlk kez bir araba kiralayıp tek başına gelmemişti, sanki kasabada durmaya karar vermiş ve sadece onu görmeye gelmemiş gibiydi.

Bu sefer onu alacak ve Harmony'ye götürecekti. Herkes onun sayesinde orada olduğunu bilecekti.

Camını indiren Tyler şafağa doğru gülümsedi. Kate'le iyi arkadaş olmalarından bu yana geçen iki yıl içinde, Kate konuşmaya başlamıştı Harmony hakkında sanki kendi eviymiş gibi konuşuyordu. Bir hafta sonunu kasabasında geçirmesini sağlamak için aylarca rica etmesi gerekmişti. Yıl 2010 olabilirdi ama bir yanı Kate'in onun evinde kalması halinde insanların konuşacağını biliyordu, bu yüzden Tyler ona her zaman Winter's Inn Bed-and-Breakfast'da bir oda ayırtıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, ona uygun Kate ve çılgın hancı Martha Q Patterson mükemmel bir şekilde anlaşıyorlardı. Her biri diğerine merakla bakıyordu.

O ilk ziyaretten sonra Tyler her ay onu geri davet etti ve o da her ay geldi. Tyler şehre geldiğinde, akşam yemeklerinde arkadaşlarına katılıyor, parktaki konserlere ya da ayaklarının bastığı küçük sinemadaki filmlere gidiyorlardı.

hep yere yapışırdı. Mezarlıkta yürüyüşe çıkarlar, ona Harmony'deki tüm insanların hikayelerini anlatır ve sonra sırf bir keresinde ona söylediği için diktiği manolya ağacının yanında dururlardı

Manolyalar onun en sevdiği ağaçtı. Tyler her ziyaretinde onun da kök salmasını ve kalmasını umuyordu.

Şimdi kış kahverengisine bürünmüş olan Teksas'ın düz ovalarında ilerlerken Kate'in ne kadar harika olduğunu düşündü. Kırklı yaşlarının ortasında ve birkaç kilodan fazla olabilirdi. Çok iyi bir konuşmacı olmayabilirdi ve muhtemelen dünyanın en kötü dansçısı olduğunu biliyordu ama Kate gibi mükemmel bir kadına sahipti.

Dünya için o Binbaşı Katherine Cummings'ti, orduda bir kundaklama uzmanı. Onun içinse her zaman Quartz Mountain Lodge'da bir gece fırtına sırasında tanıştığı ve yağmurlu gecenin yarısını birlikte geçirdiği ela gözlü güzel kız olacaktı. Arkadaşlıkları e-posta aracılığıyla filizlendi.

Aylar sonra kasabasının etrafındaki açık arazide bir yangın çıkmış ve Binbaşı Cummings yardıma gelmişti. Ama daha sonra tüm iletişimini koparmıştı.

Sonra bir gece ona tanıştığı insanların karşı karşıya olduğu bir tehlikeyi e-posta ile gönderdi ve o da yanıt verdi. Arkadaşlıkları örümcek ağı ipliğiyle birbirine bağlanmış gibiydi, ama her e-postada, her ziyarette Tyler bir iplik daha eklediklerini hissetti - bir bağ daha.

Yangından sonra neden e-posta göndermeyi bıraktığını hiç sormadı. Düşündüğünün yarısı kadar bile bir adam olmadığını duymaktan korkuyordu.

O zamandan beri geçen iki yıl boyunca, onu neredeyse ziyarete geldiği kadar sık ekti. Onun cevabı her zaman basitçe, işinin onu uzak tuttuğu oldu.

Kate'e hiçbir kısıtlama koymadı. Kural koymadı. Söz vermedi.

Harmony'nin tek cenaze müdürü olarak onun da konuşmak istemediği önemli bir işi olduğunu biliyordu, bu yüzden birlikte olduklarında başka şeyler konuşuyorlardı.

Tyler, cenaze evinin üstündeki dairesinde onunla kalmasını ve bu gece hana gitmemesini isterse ne diyebileceğini hayal etti. Onu birkaç kez ziyaret etmişti.

Kate'in geç saatlere kadar odasında film izlediği bir gece hizmetçisi onlara yemek bile pişirmişti.

Onu hana geri götüren ve verandada iyi geceler dileyen bir genç gibi hissetmişti.

İçten içe, bu sefer ondan kendisiyle kalmasını istemeyeceğini biliyordu. Bu tür bir ilişkileri yoktu, henüz değil, belki de hiç olmayacaktı.

Amarillo havaalanına ulaştığında hava ısınmıştı. Arabayı yolun kenarına çekti ve motoru durdurdu. İçeri girip bagaj bölümünde bekleyebilirdi ama orada yabancıların arasında olacaktı. Burada uçakları izleyebilir ve düşünceleriyle baş başa bekleyebilirdi. Dikiz aynasına baktı. Kasabanın şerifi Alex Matheson dün birkaç kilo vermiş gibi görüldüğünden söz etmişti. Belki Kate fark ettim.

Bir saat sonra açlık onu ele geçirdi. Pes etti ve arabasıyla İngiliz Tarlası denilen şeridin yanındaki küçük bir kafeye gitti. Sipariş vermek ve yemek için acele etmedi. Hayallerinde Kate'i nasıl davet edeceğini planlamakla meşguldü. bir gün onunla evlenmek istediğini söyledi. Dördüncü kuşak bir cenaze levazımatçısı olarak, basitçe, "Kate, Wright aile mezarlığında benim yanıma gömülmeye ne dersin?" demenin uygun olacağını düşündü.

Komik olduğunu düşünebilir. Harmony'ye asla geri dönmeyebilir.

Belki de en iyisi onun yanında yaşlanmak isteyip istemediğini sormaktı. Aynı kitapları, aynı filmleri, hatta aynı tür yemekleri seviyorlardı. Söyleyecekleri hiçbir şey tükenmezdi. Belki de o kadar İki genç aşık kadar romantikti ama ona birkaç kez dudaklarından veda öpücüğü vermişti ve onun elini tutmasına hiç aldırıyor gibiydi.

Tyler havaalanı güvenliğinden geçip bagaj toplama alanı, iki yıllık konuşmanın ardından bir sonraki adımın zamanının geldiğine karar verdi.

Hafif tutmaya çalışırdı. "Kate, eğer border collie'mi her gördüğünde ona bebeğim diyeceksen, belki de evlenip zavallı köpeği yasal hale getirmeliyiz." Hayır, kaşlarını çatı. Bu çok hafıftı. Birkaç gün burada kalacaktı. Eminim o gitmeden önce bir şeyler düşünürdü.

İnsanlar bagaj karuselinin etrafında dönmeye başlarken arabadan indi. Kapıya doğru yarı yolda, camdan onu gördü. Onun Kate'ini. Bir asker gibi dimdik ve hareketsiz duruyordu ama onun kahkahalarını ve Küçük Hanım'la sanki köpek bir bebekmiş gibi konuşma şeklini biliyordu. Elinin onun elindeki hissini biliyordu.

Tyler ona ulaşmadan, kadın bavulunu hareket eden şeritten çekti. Tyler aceleyle ileri atıldı. "Ben bakarım," dedi, parmaklarını kapatarak

bırakmadan önce bir an için.

Bavulu yere bıraktı ve isim etiketini kontrol etti. Kadın hareket etmeyince yüzüne baktı.

Tyler onunla tanıştığından beri ilk kez gözlerinde yaşlar gördü. "Sorun ne?" diye fısıldadı, dikkat çekmek istemiyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve yavaşça başını salladı, sonra sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Beni eve götür Ty," dedi.

Tyler kederi bilirdi. İnsanın ifade edemeyeceği kadar derin bir keder. Hayatı boyunca onunla çalışmıştı. Nasıl başa çıkılacağını biliyordu.

Tek kelime etmeden kolunu Kate'e doladı ve onu yavaşça arabada. Havaalanından uzaklaştıklarında ona baktı. Kadın taş gibi hareketsiz oturuyordu. Söylemesi gereken tek şeyi söyledi. "Buradayım Kate. Buradayım." Kadın koltuğun diğer tarafına uzandı ve adamın elini tuttu. Sessizlik içinde Harmony'ye doğru yol aldılar.

Bölüm 2

POSTA OFİSİ

Şubat ayının ortalarında sabahlar her zaman soğuk başlar, Harmony sakinlerinden bazılarının kış uykusuna yatmış ayılar gibi uyumak istemesine neden olurdu, ancak kuşluk vakti kır güneşi genellikle insanların ağır paltoları kazak ve sweatshirtler lehine atmasına neden olacak kadar ısınırdı.

Ronelle Logan, bir zamanlar siyah olan şimdi gri olan paltosunu giymiş, postaneden çıkmış ve ne havanın ne de yanından geçen insanların farkına varmadan Ana Cadde'ye doğru yürümüştü. Hepsini tanıyordu. Yabancılar kasabada zincir mağazalar kadar nadirdi. Ronelle çoğu insanın postasında hangi dergilerin olduğunu sayabilirdi ama kimseyle konuşmak istemiyordu.

Aslında, onlara bakmak bile istemiyordu. İnsanlar genel olarak onu korkutuyordu. Bire birde ise dehşet vericiydiler.

El salladıklarında Ronelle başını eğdi ve yürümeye devam etti. Yirmi yedi yıllık hayatı boyunca kasabadan biriyle konuşmak istediği bir gün bile hatırlamıyordu. Burada doğmuştu ama hiçbirine adıyla hitap etmemişti. Annesi onu ikinci sınıftayken okuldan almıştı. Çünkü Dallas Logan'a göre okullarda çok fazla mikrop vardı.

Ronelle birkaç yıl boyunca çocukların annesinin bahsettiği mikroplar olduğunu düşündü. Hiçbiriyle arkadaş olmak için çaba göstermedi. On sekiz yaşında ilk ve tek işini bulduğunda, insanlardan annesinin bahsettiği mikroplardan daha fazlası değilmiş gibi kaçma alışkanlığı geliştirmişti.

Belki cenaze müdürü Tyler Wright hariç. Bazen ona Kansas City ve Albuquerque gibi uzak yerlerden bulmaca kitapları getiriyordu ve sekiz yıl önce babası öldüğünde ne kadar üzüldüğünü söylemişti.

Cenazeye gelen diğer herkes annesini sakinleştirmeye çalışmıştı ama Tyler annesinin yanına gidip onunla konuşmuştu. Annesi

Babasının tabutunun başında ağlarken, Tyler Wright Ronelle'e muhtemelen son kez sarıldı.

Ronelle, üç tabut taşıyıcısı üç yüz kiloluk ağlayan dul kadını tabuttan çıkarmaya çalışırken kendisinin ve cenaze müdürünün nasıl sessizce yan yana durduklarını hatırladı.

Ronelle kollarındaki posta kutusunu kaydırды ve kasaba meydanına adım atarken anıları bir kenara itti.

Keşke Bay gibi postaları taşımak için arabayı alsaydı.

Posta müdürü Donavan önermişti ama Geveze Jerry'nin ona gülümsediğini gördükten sonra gururu buna izin vermedi. Her zaman Bay Donavan'a

Donavan, posta dağıtmanın onun yaptığı gibi arka tarafta tasnif etmekten ne kadar zor olduğunu anlattı. Jerry, kendi deyimiyle "hizmet" için çalışan ve her gün hava koşullarıyla yüzleşmeyen herkesin ofis çevresinde daha düşük bir yaşam formu olduğunu düşünüyor gibiydi.

Eski posta müdürü genellikle Jerry'yi görmezden gelirdi. Herkes Jerry'nin bir ya da iki yıl içinde onun yerini alacağını biliyordu. Ronelle bunun kendisinin kovulacağı zamana denk geleceğini düşündü. Babası ve Bay Donavan arkadaşlıklar. İkisi de Vietnam'dan döndükten sonra birlikte çalışmaya başlamışlardı.

Babası hastalanıp da posta odasında çalışmaya başlamasını önerdiğinde, Bay Donavan bu fikri memnuniyetle karşılamıştı. "Hizmet" için çalıştığı yıllar boyunca posta müdürü bazen ona karşı kayıtsız kalmıştı ama asla kaba davranmamıştı.

Geveze Jerry ise arada sırada ona kaşlarını çatmakla yetiniyordu.

Bir keresinde, eğer bir evi başka bir postacıya devredebilseydi, bunun Dallas Logan'ın evi olacağını söylemişti. Kızın duyacağından emin olmak için yeterince yüksek sesle söylemişti.

Ronelle, kasabadaki insanların yarısıyla birlikte Jerry'nin de annesinden nefret etmesine şaşırmamıştı. Çoğu zaman kendisi de ondan nefret ediyordu. Dallas Logan'ın tek çocuğu da dahil olmak üzere hiç kimse hakkında söyleyecek güzel bir sözü yoktu. Ne zaman Ronelle'in babası hastalandı, muhtemelen ona bu işi vererek bir iyilik yaptığını düşündü, böylece günde dokuz saat evden dışarı çıkabilecekti.

Annesi, tek kızları için bir işin kendi fikri olduğunu düşünene kadar babasının Dallas'ı manipüle etmesini izlemişti.

Yıllar boyunca Dallas şikayet etti ama Ronelle'e asla istifa etmesini önermedi.

Ne de olsa bu Dallas'ın fikriydi ve kendisini asla hatalı görmedi.

Babası vasiyetinde evi karısına bırakmıştı ama eğer ev satılırsa

paranın yarısının Ronelle'e gideceğini de eklemişti.

Birkaç dakikalığına da olsa soğuk ve temiz havaya çıkmaktan memnun bir şekilde posta kutusunun yerini değiştirdi. Bu saatte özel teslimatlar nadirdi, ama onları yapmaktan hiç çekinmezdi. Eğer ağırlarsa, Bay Donavan onları Jerry'den sonra teslim ederdi. ya da cep telefonundan köy postacılarından birini arar ve rotasını çizdikten sonra uğramasını isterdi.

Ama bugün posta müdürü mide ekşimesinden şikayet ediyordu ve Jerry kahve içmek için uğradığında ayaklarından yakınıyordu, bu yüzden Ronelle'e iki blok yürüyerek Main'in hemen dışındaki eski bir dubleks kaldı. Mission tarzı bina, küçük bir kasaba olan Teksas'a değil de ellili yıllardan kalma eski bir film setine aitmiş gibi görünüyordu. Ayak kalınlığındaki duvarlar o kadar çok kez boyanmıştı ki köşeler bir ağacın halkalarına benziyordu.

Paslı kırmızı üzerine yeşil, kahverengi üzerine, donuk turuncu üzerine.

Ne zaman dubleksin önünden geçse, bir çizgi film karakterinin dışarı fırlamasını bekliyordu.

Ama bu sefer öylece geçip gitmeyecekti. Teslimat yapmak için duracaktı. Kendini gerçek bir postacı gibi hissetti. Düzeltme-kadın postacı.

Bir rampanın yanındaki düzensiz basamakları tırmandı ve 111B'deki Martin Winslow'un çok yaşlı bir adam olduğunu tahmin etti.

Haftada iki kez lokantada öğle yemeği yemek için onun evinin önünden geçiyordu, ama onun postalarını aldığını hiç görmemişti. Aslında, bu eve kimsenin girip çıktığını da görmemişti.

Uzun süredir ölü olan bitkilerin arasından geçerek, kimsenin cevap vermeyeceğini umarak kapıyı çaldı. Kutuyu bırakabilir ve postaneye geri dönmek için acele etmeyebilirdi.

Derinlerden bir yerden bir bağırış geldi: "Ne istiyorsun?"

Ronelle tereddüt etti. Adamın sesi pek dostça gelmiyordu. Sesi yaşlı bir adam gibi de gelmiyordu. Bir an için bunun annesinin onu her zaman uyardığı türden bir tuzak olabileceğini düşündü. Yirmi yedi yaşında, bir çocuk fuhuş çetesine satılmak için biraz yaşlıydı, ama kaçırılma ve İşkence açıkları her yaşta gelebilir.

Dallas Logan ona dünyada olabilecek tüm korkunç şeyleri anlatmaya bayılırdı. Akşam yemeği sohbetleri genellikle Dallas'ın gazetede bir trajedi okuyup "Tam da insanların daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken beni şaşırtıyorlar" diye mırıldanmasından ibaretti.

"Posta," diye kekeledi Ronelle. Hayır, bu doğru değildi.

"Özel teslimat," diye düzeltti.

"İçeri gel. Kapı kilitli değil," diye tersledi düşmanca bir ses.

Kapı koluna baktı. İnsanlar genellikle özel teslimatlarını almak için kapıya gelirlerdi. Belki de yıllar önce ona verilen el kitabının bir yerinde uygun bir prosedür vardı.

"İçeri gel dedim!"

Kutunun köşesiyle kapıyı itti. Kafasının içinde B-filmi slasher müziği çalmaya başladı.

Kutuyu sıkıca tutarak içeri doğru itti, kendine postacı olduğunu ve postaların her zaman yerine ulaştığını söyledi. Ama Noel ışıkları gibi sarkan kopmuş parmaklar görürse ya da kan kokusu alırsa kaçmayı planlıyordu. Annesi ona, katillerin öldürdükleri insanların hatıralarını ve öldürdükleri yerde kova kova kan bırakırlar. Dallas ona bazen kan kokusunun suç mahallini asla terk etmediğini bile söyledi.

Ronelle kapıyı aralık bırakmış.

Burası sıcaktı -çok sıcak diye düşündü- ve karanlıktı, neredeyse bir mağara gibiydi. Ama işin iyi tarafı, kan kokusu almıyor ya da etrafta ceset parçaları görmüyordu.

"Posta, Bay Winslow," diyebildi içeri bir adım daha atıp gözlerinin ışıksızlığa alışmasına izin verirken.

"Koridordaki masanın üzerine koyun ve çıkarken kapıyı kapatın." Dostça olmayan ses hiç de ısınmışa benzemiyordu.

Ronelle bir adım daha attı. Bu, yıllardır yaşadığı maceraya en yakın olanıydı. Çocukken babası işe gittiğinde annesinin gözünün önünden hiç ayrılmazdı. Babası öldüğünde, annesi çalışmadığı zamanlarda ona eşlik etmeye başlamıştı ve sokağın etrafında yürüyüşe çıkmak bile annesinin geri döndüğünde geçirdiği sinir krizine değmiyordu. Dallas Logan doğum yapmanın bir mülkiyet hakkı getirdiğini düşünüyor gibiydi. Ronelle'in işi bırakması için ısrar edecekti ama paraya ihtiyaçları olduğunu iddia etti.

Dallas, kızını annesine feda etmenin

İşgücü, bu işe kendi başına girmekten çok daha iyiydi.

Ronelle gölgelerin içine doğru bir adım daha attı, bundan annesine asla bahsetmeyeceğini biliyordu.

Büyük bir masanın arkasında bir adam oturuyordu. Siyah saçları kıvrımsız ve dalgasız bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Odada kitaplar sıralanmıştı, ama başka hiçbir şey yoktu.

Mobilyalar... Tüm pencerelerin panjurları vardı ve ışığı ince, bıçak büyüklüğünde dilimler halinde içeri alıyordu. Önündeki bilgisayar ekranından gelen parıltı yüzünü hayalet gibi beyaz yapıyordu. Annesinin ona Batı Teksas dışında her yerde var olduğunu söylediği vampirleri hatırlatıyordu. Yüzünde keskin çizgiler ve gölgeler vardı.

Siyah olabilecek kadar karanlık gözlerle başını kaldırdı. "Sana kapının yanındaki masaya bırakmanı söylemişim. Hem sağırsın hem de kötü mü giyinmişsin?"

"İmزالamanız gerekiyor Bay Winslow," diye fısıldadı, kıyafetlerinde ne sorun olduğunu merak ediyordu. Yetişkinlik hayatı boyunca sweatshirt ve bol kotlar giymişti ve hiç kimse yorum yapmamıştı.

Masasından şiddetle kalktı ve tekerlekli sandalyesini masanın ucuna doğru itti. "Ver şunu bana," diye tersledi. "İmزالayacağım, sonra da buradan gitmeni istiyorum. Bölünmeye ya da birinin bana aval aval bakmasına ayıracak vaktim yok." Ayaklarını ona bir pano uzatacak kadar hareket ettirmeyi başardı. Adam kalem bekleyerek parmaklarını şıklattığında, bir kalem getirmeyi unuttuğunu fark etti.

Kadın açıklama yapamadan adam küfretti, bir adım geriye yuvarlandı ve masadan bir tane kaptı. "Beceriksiz," diye mırıldandı nefesinin altında.

Yere baktı ve kimsenin okuyamayacağından emin olduğu kadar hızlı bir şekilde adını karaladı, sonra da panoyu ona doğru itti.

Ronelle bakakaldı. İnsanlardan onun kadar hoşlanmıyormuş gibi görünen biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Garip bir şekilde, bunu rahatlatıcı buluyordu. Bu adam soru sormayacak ya da ziyaret etmek istemeyecekti. Yalnız kalmak istiyordu. Zaten yalnızdı. Kadın sadece onu rahatsız etmek için gelmiş yürüyen bir baş belasıydı.

"Neye bakıyorsun sen?" Adam ona ters ters baktı.

"Bir sakat." Aklına gelen ilk şeyi söylemişti. Döndü ve koşmaya başladı.

Kapıyı açtığında panoyu düşürdü ama umursamadı. Durmak için zaman ayıramadı.

Nefes alamadan kapıdan çıkmış ve postaneye giden yolu yarılamıştı. Az önce bir aslanın inine girdiği hissi kapladı içini. Sadece içeri girmekle kalmamış, aslanın kuyruğunu da çekmişti. Ona hakaret etmişti.

Adımlarını yavaşlatarak, zihninde dövme yapabilmek için her ayrıntıyı yeniden yaşadı. Ev nasıl görünüyordu. Sesi ne kadar kızgındı. Ne kadar korkmuştu. Bu gece annesi o gün izlediği tüm pembe diziler hakkında gevezelik ederken Ronelle macerasını düşünüyor olacaktı. Koyu, siyah gözleri ve gece yarısı saçlarıyla Bay Winslow'u hatırlayacaktı.

Hayatında gördüğü en korkutucu adamla tanışmış ve hayatta kalmıştı. Artık annesi ona işkence gören insanlarla ilgili korkunç hikâyeler anlattığında, Ronelle'in şeytana takabileceği bir yüzü olacaktı. Martin Winslow.

Ürkütücü derecede yakışıklı.

Birkaç dakika sonra başı her zamankinden biraz daha dik bir şekilde ofise girdi. Bay Donovan ve Jerry arkada oturmuş kahve içiyor ve havadan şikâyet ediyorlardı.

Jerry ilk kez onu selamladı. "Winslow'un evine gittiğini duydum. Orası olduğunu bilseydim, ayaklarım ağrısa bile kutuyu alırdım. nereye gittiğini.

O zor biri, kızım. Umarım sana küfretmemiştir. Kazadan önce dünya çapında bir kayakçı olduğunu söylüyorlar. Şimdi ise sadece sinirli bir adam. Sana kaba davranmadı, değil mi?" Ronelle başını salladı ama ona bakmadı. Tek macerasını Jerry ile paylaşmak istemiyordu. Onun fincanından bir yudum aldığını, sonra da kahveyi yeniden ısıtmak için cezveye geri koyduğunu gördüğünden beri kahve cezvesini bile onunla paylaşmamıştı.

Bay Donovan telefonu açtı ve Jerry sesini alçalttı. "Bu adamda bir sorun var. Bahse girerim kazada kafasını incitmiştir ve asla düzelmeyecektir. Bizim Howard Hughes gibi, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.

Tabii ki zengin ya da yaşlı değildi ve Hughes'un tekerlekli sandalyede olduğunu sanmıyorum ama olabilirdi. Sonuçta kimse onu görmedi, biliyorsunuz.

Zengin dairesinde oturup M&M yedi. Winslow bununla yaşıyorsa hiç şaşırmam. Biri bana Hughes'un kırmızıları yemeyeceğini söylemişti, ya da belki kahverengileri. Eğer bir renk yemiyor olsaydım, mavi olanları yerdim. Hep merak etmişimdir..." Ronelle dinlemeyi bıraktı.

Jerry küfü tahliye etmeye ikna edebilirdi. Arka taraftaki bankına geçti. Onları hâlâ görebiliyordu ama onun orada olduğunu unutmuş gibiydiler.

Önden biri geldi ve Jerry, ayakları ağrıyarak müşteriye yardım etmek için koştu. Herkesin Bay Donovan'ın işi olduğunu bildiği şeyi yapmayı seviyordu.

Donavan'ın telefonu kapatışını ve boynundaki birkaç vida gevşemiş gibi başını sallayışını izledi.

Onun ön tarafa gitmesini bekliyordu ama o arka tarafa doğru yürüdü. Doğru Onu.

Ronelle çalışırken başını öne eğdi. Elindeki tek şey kartpostallar bırakırdı ve her zaman önce onları okurdu.

"O telefon," diye başladı Bay Donovan. "Marty Winslow'dan geldi. Panoyu unuttuğunu söyledi." Başını salladı, kovulduğunu duymayı bekliyordu.

İşe ihtiyacı yoktu. Çalıştığı yıllar boyunca her ay gelirinin çoğunu

biriktirmişti ama bütün gün evde annesiyle kalmak zorunda olma düşüncesi dehşet vericiydi.

Başını kaldırmış, işini kurtarmak için ne söyleyeceğini düşünürken Bay Donavan başını kaşdı ve ekledi,

"Garip bir şey. Marty Winslow bana postalarını senden başka kimsenin dağıtmasını istemediğini söyledi. Eğer başka birini gönderirsem, engellilere karşı ayrımcılık yaptığımız için eyalet ofisine şikayette bulunacağını söyledi." Ronelle şikayetler için bir devlet dairesi olduğunu bile bilmiyordu. Marty Winslow'un da bilmediğini tahmin ediyordu. Ayrıca Marty'nin kimi özürü olarak gördüğünden de emin değildi, onu mu yoksa kendisini mi?

Posta müdürü Jerry'nin sesinin geldiği yöne baktı. Tezgâhın diğer tarafındaki birine derinlemesine bir hava raporu veriyor gibiydi.

"Winslow yalnızlığı seven bir adam. Teslimatları neden Jerry'nin değil de senin yapmanı istediğini anlayabiliyorum." Uzun bir nefes verdi.

"Sakıncası yoksa Ronelle, yarından itibaren tek bir evden oluşan bir rotan olacak.

Geri kalan zamanda arkada kalabilir ve uygun olduğunda gidip postalarını teslim edebilirsin. Eğer bunu öğle yemeği saatinde yapmak istersen, sana öğle yemeği için fazladan on beş dakika veririm. Yeterince adil mi?" Ronelle başını kaldırmadı ama

"Her zamanki öğle yemeği saatimde yaparım" diye fısıldadı. Zaten genelde erken gelirdi.

"Pekala."

"Bir ceket alabilir miyim?" dedi adam arkasını dönerken.

Bay Donavan bir kahkaha attı. "Elbette. Arkada sana tam uyacak bir tane var. Yalnız unutma, bunu giydiğinde

ABD Postası. Eğer biri sizi durdurur ve bir soru sorarsa, ona cevap vermek zorundasınız.

Başını öne eğip yürümeye devam edemezsin." Ronelle başını salladı.

Kapıda durdu ve ona baktı. "Baban seninle gurur duyardı," dedi ve uzaklaştı.

Boğazındaki yumruyu bastırmaya çalıştı. Hiç kimse onunla gurur duymamıştı. Dallas ona hayatı boyunca babasının erkek çocuğu olmadığı için hayal kırıklığına uğradığını söylemişti ve o da hayal kırıklığına uğramıştı çünkü ona göre Ronelle pek de kız çocuğu sayılmazdı. Ronelle bir keresinde annesine neden daha fazla çocuk sahibi olmadıklarını sormuştu. Dallas basitçe cevaplamış,

"Bu zahmete değmezdi."

O gece, annesinin yanındaki odasında tek başına Marty Winslow'u düşündü ve neden sadece onun doğum yapmasını istediğini merak etti.

Mektuplarını. Belki Jerry'den nefret ediyordu? Belki ona işkence etmek istiyordu? Belki de kendisi gibi birini tanımıştır?

Çocukken sık sık Harmony'ye kazara düşmüş bir uzaylı olması gerektiğini düşünürdü.

Beş yaşına geldiğinde diğerleri gibi olmadığını biliyordu, ama bugün kocaman masanın arkasındaki adam ona benziyor muydu? Hayatı boyunca kendi türünden biriyle hiç karşılaşmamıştı.

Yarın, mektuplarını teslim ettiğinde, bunu öğrenmeyi planlıyordu.

Bölüm 3

ORTA SABAH WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

MARTHA Q PATTERSON, Winter's Inn Bed-and-Breakfast'daki verandasında otururken sıkıldığına karar verdi. Hayatının elli beş yılı boyunca hiç sıkılmamıştı. Ergenliğinin sonlarından otuzlu yaşlarına kadar, vahşi olduğu zamanlarda, her gece dışarıda parti yapar ve uyurdu. her sabah geç saatlere kadar. Aslında Martha kırkıncı yaş gününe kadar sabahları uyanık olduğunu bile hatırlamıyordu.

O doğum gününde, alışverişe çıkacağı gün için giyinmeye vakit bulabilmek amacıyla erkenden uyanmıştı. Altıncı kocası, Oliver Hannon, asla

Ona hediyeler alıyordu, bu yüzden her bayramda güzel bir hediyein yanı sıra yıl boyunca sebepsiz yere sürpriz hediyeler alarak onu şaşırtmaktan büyük mutluluk duyuyordu. Pahalı hediyeler alabilecek kadar parası vardı ve sadece yirmi yaş genç bir eşe sahip olmanın bile onu mutlu edeceğini düşündü.

O sabah kendini yaşlı hissediyordu ve Oliver'ın, fasulye sayan iki kardeşiyle birlikte kurduğu muhasebe şirketindeki işine uğramaya karar verdi.

Hannon'lar gençken üçü de çok çalışırdı, ama şimdi altmışlı yaşlarında, çoğunlukla sadece denetliyor ve golf oynuyorlardı. Bir muhasebeci olarak Oliver, insanların vergiler konusunda endişelenmeye başladığı Mart ayına kadar ofisinde nadiren kimseyi ağırlıyordu, bu yüzden Oliver'ın saat 1'den önce gelmeyi başardığı çok nadir durumlarda onu öğle yemeğine götürmekte genellikle özgürdü.

Martha Q sekreteriyle birlikte içeri girdi ve kıyafetleri de dahil olmak üzere hiçbir şeyin hesabını yapmıyor gibi görünüyorlardı. Oliver öylece durdu.

tek çorabı üzerinde ve gömleğinin düğmeleri açtı, öğle yemeğine nereye gitmek istediğini sordu. Bu kadar yıkıcı olmazdı ama sekreter ellili yaşlarında ve düz göğüslüydü. Martha aşağılanmıştı.

Oliver'dan birkaç ay içinde boşanmış, giderken de parasının yarısını ve

tüm çoraplarını almıştı. Gidecek hiçbir yeri olmadığı için Harmony'ye uğramaya karar verdi.

İki numaralı kocayı ziyaret için.

Bobby Earl Patterson, sol tarafında yatan erkekler arasında hâlâ konuştuğu tek kişiydi, çünkü ne zaman istese arabasını ücretsiz tamir ediyordu. Ayrıca parası olmayan tek kişiydi. Bu da ayrılmalarını açıklıyordu. Martha Q kendisiyle ilgilenilmesine alışkın bir kadındı ve zaman zaman yağınını değiştirmek yeterli olmuyordu.

Bobby Earl'ün hasta olduğunu öğrendiğinde Martha Q kendi kendine, büyük kalbinin onun yalnız ölmesine izin vermeyeceğini söyledi ve onunla tekrar evlendi. Gerçekte onu seviyordu, ama sonra hepsini bir şekilde sevmiştir. Bobby Earl insanlara onun yirmi yedinci kocası olduğunu söylerdi, çünkü hem ikinci hem de yedinci kocasıydı.

Kanser onu yavaş yavaş yiyip bitirirken onu doktorlara ve hastanelere götürdü.

Onun araba kullanmasına güldüler ve geceleri birlikte eski filmleri izlediler. O kilo alırken, adam kilo veriyordu. Lastik ve yağlama işinde ona yardım etti ve sayılar konusunda becerikli olduğunu keşfetti. Adam onun gözleri önünde yaşlanırken, ona ne kadar güzel olduğunu söylemeyi hiç ihmal etmedi ve bu da zamanın geçmesine yardımcı oldu.

Bobby Earl öldüğünde, Martha Q erkeklerden vazgeçip bir oda-kahvaltı işletmesi açmaya karar verdi. İş iyi biliyordu ve hayatının büyük bir bölümünü yatakta geçirmişti ama kahvaltı hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bu yüzden Winter's Inn'i açtı ve Harmony'deki en iyi aşçı olan Bayan Biggs'i işe aldı.

Bayan Biggs'in iki iri yarı torunu birkaç yıl önce onunla kalmaya gelene kadar Martha Q'nun dünyasında her şey harikaydı. Biri O sırada on sekiz yaşındaydı, bu yüzden inşaatta bir iş buldu, ancak diğeri hala lisedeydi ve gösterdiği çabanın miktarına bakılırsa, Border Biggs onlarca yıl lisede kalabilirdi.

Martha Q, Bayan Biggs'in gitmesini istemediğinden ve kasabada aklı başında hiç kimse on sekiz yaşında bir haydut ve onun hapisane öncesi küçük kardeşine ev kiralamayacağından, Martha Q hanın aşağısında bir dubleks satın almaya karar verdi. Haydutlar Bayan Biggs'in saçından ve mutfağından uzak duruyordu.

Öğleden sonraları mezarlıktan başka bir yere gidebiliyordu ve Martha Q huzur içinde uyuyabiliyordu.

Dubleksin diğer yarısının, kötü bir kayak kazası geçirmiş otuzlu yaşlarında bir adama hemen kiralanması onu şaşırtmıştı. Huysuz ve hiç de hoş olmayan biriydi ama kirasını zamanında ödüyordu ve hepsi bu kadardı.

Martha Q'nun umurundaydı. Şaşırmıştı ama Biggs'lerle iyi anlaşıyor gibiydi. En azından öyle olduğunu düşünüyordu. Hiç şikayet etmemişti.

Bu iyiydi ama Martha Q'yu sıkılmıştı. Hayatındaki her şey çok düzgün ilerliyordu. Sevgilileriyle hokkabazlık yapmanın kaosu içinde yaşamıştı.

kocularının yanı sıra hayatı boyunca saç randevuları da almış. Ancak şimdi, yıllardır bir mahkeme belgesinde adı geçmiyordu. Bir şeyler doğru gelmiyordu.

Bayan Biggs'in torunlarının en küçüğü olan Border Biggs'in ve onun değersiz, uzun saçlı arkadaşlarından birinin bir pikaptan inip son kalan ölü yaprakları tırmıklamaya başlamasını izledi.

"Günaydın," diye el salladı siyah saçlı arkadaşı. "Ben Beau Yates."

"Kim olduğunuz umurumda değil. İkinizin buraya gelme zamanı gelmişti."

Martha Q bağırarak karşılık verdi. "Biraz daha bekleseydin, kış bitmiş ve çimler ölü yapraklar arasında yolunu bulmaya çalışıyor olacaktı."

"Sen arayalı daha bir hafta oldu," dedi uzun saçlı ukala gülümseyerek. Border'dan daha kısa boylu ve belki biraz daha gençti ama zaten herkes Biggs oğlanlarından daha kısaydı.

Martha Q erkeklerin genellikle arabalar gibi inşa edildiğini düşündü. Bazıları spor arabalar gibi uzun ve zayıf, bazıları pikaplar gibi güçlü ve çalışkan, bazıları da Biggs kardeşler gibi ona dizel kamyonları hatırlatıyordu - büyük, gürültülü ve kokulu.

Belki de uzun saçlı çocuk on sekiz yaşında görünmesine rağmen tam olarak büyümemişti. Onun neye dönüştüğünü söyleyemiyordu. Belki bir karavan parkında kalp kırıklığı.

Belki de bir polisti. Henüz kendi egosuna ulaşmamış olsa da önemli biri olduğunu düşündüğünü gösteren bir duruşu vardı.

"Onunla konuşma Beau," diye fısıldadı Border nefesinin altından. "Konuşan her erkek öldü."

"Bunu duydum," diye tersledi Martha Q. "Böyle yorumlar yüzünden seni köpekleri sevdiğimden biraz daha az seviyorum ve köpeklerden nefret ediyorum."

Uzun saçlı olan işe koyuldu ama Border tırmığına yaslandı. "Biliyor musunuz, Bayan Q, beni etkilemeye başlıyorsunuz."

"Değilim. Ve bana Bayan Q. deme. Martha Q benim ilk adım, soyadımın baş harfi değil."

Border birkaç saniye düşündü ve sordu: "Göbek adın ne? Nokta mı?"

"Seni ilgilendirmez," dedi.

Border sırtıttı. "Mrs.Martha Q None-of- your-business yazmak uzun zaman alıyor olmalı. İhtiyarla evlenseydin, adın hiçbir ehliyete sığmazdı." Martha Q ayağa kalktı, ardından verandadaki salıncak tombul dizlerinin hemen arkasına çarpınca küfretti. Kapıya kadar yolu yarılarmıştı ki "Komik olduğunu sanıyorsun ama esprilerin o gitarı çalmandan daha iyi değil.

Belki de geçtiğiniz her sahneden uzak durmanız akıllıca olur.nBazı kalabalıklar set aralarında sizi öldürmeye çalışabilir."

"Oyunumun nesi var?" Border artık gülümsemedi. "Birkaç dersin yardımcı olmayacağı bir şey değil."

"Ders alacak param yok." Border kaşlarını çatı.

Martha Q iyi davranmaktan bıkmıştı. "Belki işe koyulursan yapraklar döküldüğünde seni bekleyen yirmi doları kazanırsın ve sonra bir ders alabilirsin. Şu anda öyle sihirli bir noktadasın ki, yapacağın her pratik sana yardımcı olacaktır."

Border meseleyi anladı. Karşılık olarak hırlamaktan başka bir şey yapmadan işe koyuldu.

Martha Q paytak adımlarla odasına gitti ve mor eşofmanını çıkarıp en iyi iş kıyafetlerini giydi. Yapacak bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Aptallarla tartışmak dışında. Dansa gitmek için çok yaşlıydı, tombala için çok gençti ama bir yerlerde maceranın hâlâ onu çağırdığına inanıyordu.

"Sorun nedir, Bayan Patterson? Bir sorun mu var?"

Martha Q merdivenlerden inerken temizlikçi sordu.

"Sana bir sorun olduğunu düşündüren nedir, Lori?"

"Şey, hanımefendi, öğlene kadar hep verandada oturursunuz. Sonra Bayan Biggs'in sizin için hazırladığı öğle yemeğini yersiniz, sonra da biraz kestirirsiniz." Hizmetçi kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu.

"Dışarı çıkmam gerekiyor." Martha Q ceketine uzanırken doğruldu.

"Aslında, zaman geçirecek ilginç bir şey bulamazsam, Wright Cenaze Evi'ne gidip cenazemi planlayacağım. Aklıma gelen tek şey verandada oturup uyku arasında yemek yemekse ölebilirim de."

Lori temizlik becerileri için değil, daha doğrusu hiç tartışmadığı için işe alınmıştı. "Evet, Bayan Patterson, bu bir plana benziyor."

Martha Q arkasını dönmeye zahmet etmedi. Bir mola verip avukatıyla öğle yemeği yemeye, sonra da kitapçada fal baktırmaya karar verdi. Eğer yaşam çizgisi sona erdiyse, bir tabut için harcayabileceği her şeyi harcayabilirdi.

Yirmi dakika sonra Avukat Elizabeth Matheson Leary'nin ofisine vardığında kapı kilitliydi. Liz ofisini yeniden dekore etmiş ve koridora halı döşemişti ama yine de bir şeylere ihtiyacı vardı.

Hukuk bürosunda bir avukatın hoş bir dokunuş olacağını düşünerek gülümsedi. İki yıl önce Elizabeth'in ilk müşterisiydi ve ofis mobilyaları bahçe satışında bile satılmazdı ama Liz avukat olduğu için o kadar heyecanlıydı ki uğrayan hiç kimse mobilyaları fark etmemişti.

Martha Q koridorda tepinirken küfür etti.

İyi ayakkabılarını giymişti ve şimdi dinlenmeye fırsat bulamadan merdivenleri inmek zorunda kalacaktı. Liz bebeği doğana kadar çalışacağına söz vermişti.

Martha Q merdivenlerden inerken, "Doktor ziyaretlerinden biri ya da başka bir şey olmalı," diye mırıldandı.

Hiç çocuk sahibi olmadığı için onlara pek ihtiyaç duymuyordu. Çocuklar her yerde bolca vardı. Walmart'a gece ya da gündüz girdiğinizde yarım düzine çığlık duyabilirdiniz ama Elizabeth Matheson Leary gibi iyi avukatları bulmak zordu. Martha Q'nun beklediği bir sonraki şey Elizabeth'in işi bırakması ve çizgi roman yazar çılgın kocasıyla kanyonda yaşamaya başlamasıydı.

Martha Q'ya her zaman sanki onun bir böceğe dönüşmesini bekliyormuş gibi bakıyordu. İri yarı bir adam olabilirdi ama ellerindeki mürekkep lekeleri onu çenesindeki yara izinden daha çok rahatsız ediyordu. Kasabadaki her kadın onun karmaşık bir adam olduğunu düşünüyordu ama Martha Q

bunu bir oksimoron olarak düşündü.

"Hayatını kazanmak için nasıl bir yol bu?" Martha Q merdivenlerin dibine ulaştığında kendi kendine söylendi. "Yetişkin bir adam bütün gün süper kahramanlar ve canavarlar çiziyor."

"Affedersiniz hanımefendi, benimle mi konuşuyordunuz?" diye sordu takım elbiseli genç bir adam merdivenlerden çıkarken. İnce yapılıydı, açık kahverengi saçları ve gamzeleri vardı. Takım elbise sanki özel dikilmiş gibi üzerine oturmuştu.

Martha Q her zaman gamzelere bayılırdı ama bugün kötü bir ruh hali üzerinde çalışıyordu ve rahatsız edilmek istemiyordu.

"Hayır," diye tersledi, "başka mantıklı bir konuşma olmadığı için kendi kendime konuşuyordum. Bir avukatın mesai saati ilan edip sonra da orada olmaması suç olmalı." Genç adam gülümsedi. "Katılıyorum. Bir insanın avukata ihtiyacı varsa, avukata ihtiyacı vardır. Ben de bu yüzden avukat oldum." Sonra ona baktı, gerçekten baktı. Uzun boyluydu ama çok uzun değildi. Belki bir

bir metreyi aşıyordu. Ona yakışıklı diyemezdi ama gülümsediğinde kendine has bir hali vardı. Görünüşü hakkında fazla endişelenmeyen türden bir adamdı; saçları rüzgârda savrulmuştu ve elbisesinin kolları Buruşuk gömleği takım elbise ceketine biraz fazla uzundu. İnsanlarla doğrudan yüzleşmekten korkmuyordu ve eski bir deri evrak çantasını kavrarken bronzlaşmış ve güçlü güzel elleri vardı.

Engin deneyimlerinden, onun iyi bir aşğın izlerini taşıdığını biliyordu.

Onun iki katı yaşında ve muhtemelen iki katı kiloda olması çok kötü. Aksi takdirde onu bir proje olarak kabul eder ve sevgili kategorisinde iyiden harikaya taşırdı.

Elini uzattı. "Adım Rick Matheson. Liz'in kuzeniyim. Henüz baroya girmedim ama derslerimi bitirdim. Eğer bir konuda tavsiyeye ihtiyacınız olursa, Bayan Patterson, elimden geleni yaparım. Elbette ücret almayacağım."

"Yani sen neredeyse bir avukatsın?" Onun kim olduğunu bilmesine şaşırmamıştı. Kendisini bu kasabada bir efsane olarak görüyordu.

Yine o sıcak gülümsemesiyle gülümsedi. "Evet. Umarım Liz ve Gabe'in bebekleri doğduğunda bir süreliğine onun yerini alabilirim. Evini kiraliyorum.

koridorun karşısındaki ofis. Bir yıl boyunca staj yapmayı ve kim bilir, belki bir gün onun ortağı olmayı umuyorum."

"Bebekler mi?"

"Evet, hanımefendi. İkizleri olacak. Kasabadaki herkes şimdiye kadar duymuştur diye düşündüm."

Martha Q kaşlarını çatı. "Sanki bu kasabada yeterince Matheson yokmuş gibi."

Rick güldü. "Doğru. Annem hep der ki, diğer iki kurucu aile de Mathesonlar kadar hızlı üreseydi Harmony şimdiye nüfusunu ikiye katlamış olurdu. Ama sanırım bebekler Matheson değil Leary olacak."

Martha Q ona baktı. Ondan yeterince hoşlanmıştı ve acıkmıştı, bu yüzden "Saatlik ücretin nedir?" diye sordu.

"Baroyu geçene kadar gerçekten ücret alamam."

"Güzel." Kolunu onun koluna doladı. "Sana öğle yemeği ısmarlayacağım ve sen de bana pek profesyonel olmayan tavsiyelerini vereceksin. Bu kulağa adil geliyor mu? Öğle yemeği için ne istersin?"

"Yeterince makul Bayan Patterson, bifeği de severim." Kadın sırttı.
"İyi bir avukat olacaksın evlat ve bana Martha Q de. Soyadlara asla fazla bağlanmamayı öğrendim."

Bölüm 4

TYLER WRIGHT havaalanından eve dönerken Kate yanında sessiz duruyordu. Kendisini asker nişastası ve irade gücüyle bir arada tuttuğunu hissediyordu. Onu tanıdığı onca zaman boyunca hiç böyle görmemişti. Bazen onda binbaşy, bazen de yetişkin hayatı boyunca dünyada tek başına ayakta kalmayı başarmış güçlü kadını görmüştü ama asla böyle olmamıştı.

Doğruca cenaze evine gitti ve onu yan girişten geçirdi. Kimse görmeden asansörle işyerinin üst katındaki odalarına çıktılar. Sıcak daire şehirdeki çoğu evden daha büyüktü. Eski mobilyaların modern halı ve duvar halılarıyla harmanlandığı bu daire, onları yeni elbisesini giymiş eski bir dost gibi karşılıyor gibiydi. Hizmetçisi Willamina'dan iki kişilik hafif bir öğle yemeği hazırlamasını istemek için aşağı inerken, onu temizlenmesi için bıraktı.

İçgüdüleri Kate'in kimseyi görmek istemeyeceğini söylüyordu.

Adam isteğini dile getirdiğinde yaşlı hizmetçi duymamış gibi davrandı. Şimdiye kadar duyma yetisinin *Cesur ve Güzel* bitene kadar asla geri gelmeyeceğini *bilmesi* gerekirdi. Tyler mutfığa gitti ve iki jambonlu sandviç yaparken bir kutu çorbayı ısıttı. Elinde hiç Kate'in onları yiyip yemeyeceğini bilmiyordu ama yemek onun hayatında her zaman rahatlatıcı olmuştu.

Dairesine döndüğünde onu geniş oturma odasında ya da belki de üç tarafı rüzgârdan korunduğu ama yine de sabah güneşini aldığı için kışın sevdiği küçük arka balkonda bulmayı umuyordu.

Birkaç kez ziyaret ettiğinde her iki bölgeyi de sevdiğini söylemişti. Hatta ona etrafta gerçek bitkiler bulundurmasını bile önermişti. Ona bütün gün çiçeklerle çalıştığını ve geceleri onları görmemeyi tercih ettiğini söyleyecek cesareti yoktu.

Tepsiyi sehpanın üzerine koydu ama Kate hiçbir yerde yoktu. görülebiliyordu. Bir zamanlar bir aileyi barındıracak kadar büyük olan daireye doğru yürüdü. Misafir banyosunun kapısı açıktı ama kadın orada değildi.

Hiç kullanmadığı küçük mutfak alanında. Sonunda, onun gittiğini tahmin ederek yatak odasına doğru yürüdü.

Onun ön kapısından kasabanın herhangi bir yerine birkaç dakika içinde yürüyebilirdi. Belki de onun kendisini gözyaşları içinde görmesine izin verdiği için utanmış ve hana tek başına gitmeye karar vermişti.

Tyler takım elbisesini giyip işe gitmek için aşağıya inebileceğini düşündü. Kate onu daha sonra arayacak ya da akşam yemeğine gitmek isteyip istemediğini öğrenmek için otele uğrayacaktı. Eğer yalnız kalmak isterse, ona bunu sağlayacaktı.

Yatak odasının kapısına ulaştığında dondu kaldı.

Odasının ışıkları kapalıydı, perdeler çekiliydi ama onu yatakta gördü. Ceketini ve ayakkabılarını çıkarmıştı.

Neredeyse bir çocuk gibi yastıklardan birinin etrafında kıvrılmış yatıyordu. Küçük Hanım adını verdiği border collie ise ayaklarının dibinde dinleniyordu. İkisi de derin uykuda görünüyordu.

"Kate?" diye fısıldadı.

Kate cevap vermedi.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Onu birkaç dakika izledikten sonra, bir şeyler yapması gerektiğini biliyordu ama daha önce hiç bir kadın

Yatakta. Kadınlarla olan tüm deneyimi, gündelik flörtler dışında, üniversitede hiçbiri yatakta bitmeyen bolca sevişme içeren üç kısa süreli aşktan ve bir partide tanıştığı bir kadınla tek gecelik bir ilişkiden ibaretti. O da yatakta bitmiş ve şafakta geriye sadece pişmanlıklar kalmıştı.

Ama bu bir kaçamak değildi. Bu Kate'ti. Onun Kate'i. Yıllardır arkadaş olduğu kadın. Onun için gerçekten önemli olan tek kadın. İşte buradaydı, anlatamadığı ya da anlatmak istemediği bir şey yüzünden yıkılmıştı. Olanlar hakkında her şeyi bilmek istiyordu. Bunu onun için daha iyi hale getirmek istiyordu. Ama ona anlatmamıştı. Onunla konuşmamıştı bile.

Tyler kaşlarını çatı, sonra ne yaptığını fark etti. Eve, onun yanına gelmişti. Kırılmış, incinmiş ya da üzgün olması önemli değildi.

Eve, onun yanına gelmişti.

Daireye geri dönerek merdivenleri ve asansörü barındıran küçük bir koridora açılan kapıya doğru yürüdü.

Dairesiyle koridor arasındaki kapı yıllardır kapanmamıştı. Halının üzerinde iterken menteşeler gıcırdadı. Kapadı, sonra sürgüyü itti. Artık aşağıdan hiç kimse daireye ulaşamazdı.

Yatak odasına geri döndüğünde ceketini çıkarmıştı. Ayakkabılarını çıkardı ve pencerenin yanındaki sandalyelerden birinin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Hiç ses çıkarmadan Kate'in yanındaki yatağa tırmandı, onu nazikçe kalbine doğru çekti ve nefes alışını Kate'inkine uydurmak için yavaşlattı.

Kollarında ne kadar küçük görüldüğüne ve ne kadar doğru hissettirdiğine şaşırdı.

Tyler onu bir saatten fazla tuttuktan sonra oturma odasından gelen alçak sesli zil sesini duydu ve birisinin alt kattaki ön kapıdan girdiğini anladı. Onun için çalışan herkes yan ya da arka kapıdan girerdi. Ön kapı açıldığında, binanın kamuya açık olmayan tüm alanlarına bir zil sesi gönderildiğinde, bunun bir iş olduğunu anladılar. Bugün çarşambaydı, iş günüydü ve Tyler asla işe gitmezdi.

Olabildiğince dikkatli bir şekilde onun yanından kaydı.

Battaniyeyi omuzlarına çekerek eğildi ve yanağından öptü. Sonra sessizce takım elbise ceketini giydi ve kravatını boynuna doladı. Köpek onu kapıda bekliyordu. Küçük Hanım her zaman zil sesine cevap verirdi. Köpek kendini resmi karşılayıcı olarak görüyor olmalıydı.

Kapıyı açıp koridora adım atarken, "Acele ediyorum," dedi. Birinci kata ulaştıklarında Tyler kravatını bağlamış, saygın ve ağırbaşlı görünüyordu. Tıpkı bir cenaze müdürünün görünmesi gerektiği gibi.

Ama içten içe gülümsemesini engelleyemiyordu.

Ida Louise Hudson'ın çocuklarını ziyaret etmek için her şeyi yaptı. Evet, annelerinin cesedinin

Kaliforniya'daki huzurevinden Harmony'ye gömülmek için. Hayır, mezar başında kalamazlardı ama her ihtimale karşı küçük bir tören düzenleyebilir miydi?

geldi mi? Ne de olsa Harmony'de doğmuş ve evlenmişti. Birileri onu hatırlayabilirdi. Evet, basit bir çiçek spreyi ve ölümünün babalarının yanındaki mezar taşına kaydedilmesiyle ilgilenebilir mi ve faturayla birlikte ölüm belgesinin bir kopyasını her birine postalayabilir mi?

Bir saatten kısa bir süre içinde tüm planlar yapıldı ve Tyler, Ida Louise'in ellili yaşlarda olduğunu tahmin ettiği çocuklarını ön merdivenlere kadar yürüttü. Her biri sarılmadan ya da tek bir damla gözyaşı dökmeden kendi arabalarına doğru yürüdüler ve uzaklaştılar. Ida'nın ailesinin az önce parçalandığını hissediyordu. Hudson'ların çocukları bir daha asla bir araya gelemeyecekti.

Tekrar içeri girdiğinde, çoğunlukla bodrum katında çalışan iki mumyalayıcıdan biri olan Calvin onu bekliyordu.

Tyler iç çekti. "Bu sefer doğru tahmin etmişsin," dedi. "Aradıklarında en azından bir gece kalabileceklerini düşünmüştüm. Bir tanesi Dallas, bilirsin, Arkansas'tan bir başkası. İkisi de bir günde iki kez yapılacak uzun yolculuklar. Ama bizden sadece bununla ilgilenmemizi istiyorlar."

Calvin omuz silkti. "Bizim işimiz bu, Bay Wright." Calvin Tyler'dan on yaş büyük olabilirdi ama Tyler'ın babasının öldüğü günden beri patronuna Bay diye hitap ediyordu.

Tyler gülümsedi. "Öyle. Hangi uçakla geleceğini öğrenene kadar mezarı kazdırmayın. Eve döner dönmez bakanı arayacağım. Belki yarın şafak vakti mezarını açabiliriz. Hava soğuk olur ama sanırım bu hoşuna gider."

"Hangi bakan?"

"Bunu aileye sordum ve ne dediler biliyor musun?" Calvin başını salladı.

"Önemli olmadığını söylediler," diye cevap verdi Tyler. "North Road'daki genç Metodist papazı aramayı düşündüm. Paraya ihtiyacı olabilir ve yanında sadece sen ve ben olsak bile iyi bir iş çıkaracaktır."

Calvin onun seçimine katıldı. "Dün gece mezarlığın arka kapısına park etmiş bir araba fark ettim. Şerifi arayıp kontrol ettirmemi ister misin?" Tyler bu fikri elinin tersiyle itti. Uyumak için sakın bir yer arayan sarhoşlar bazen mezarlığın sakın bir yer olduğunu düşünürlerdi. "Bu gece kapıyı kilitlediğimde kontrol ederim. Merak etmeyin."

Calvin döndü ve arka tarafa doğru yöneldi. Birbirlerini günde birkaç kez gördüklerinden, o ve Tyler uzun zaman önce merhaba ya da hoşça kal demekten vazgeçmişlerdi.

Tyler birden yukarı çıkmak için acele etmeye başladı. Kate'den gereğinden fazla uzak kalmak istemediği için bu kez merdivenleri kullandı.

Koridorda köşeyi döndüğü ve yatak odasının ışığının açık olduğunu fark ettiği anda bir şeylerin ters gittiğini hissetti.

Yastıklar değiştirilmişti. Pencerenin yanındaki sandalyenin arkasına atılmıştı.

Kate gitmişti.

Önce yatağın üzerinde duran kartviziti görmedi, sonra da okuyacak kadar odaklanmakta zorlandı.

Üç kelime nefes almasını sağladı. *Inn'de akşam yemeği mi?*

Başparmağını yazının üzerinde gezdirdi, keşke imzalasaydı ya da daha iyisi, *sevgilisine* yazsaydı diye düşündü. Ona bir kez böyle seslenmişti... sadece bir kez.

Bölüm 5

LONE OAK YOLU ÜZERİNDEKİ TRUMAN ÇİFTLİĞİ

ELMA BAHÇESİ HER ZAMAN Reagan Truman'ı kış aylarında. Amcası Jeremiah bir keresinde ona babasının bu işi Birinci Dünya Savaşı'ndan önce başlattığını söylemişti. Şimdi, yüz yıl sonra, kasabadaki elma reçelinin yarısı ve elmalı turtaların çoğu Truman elmalarından geliyordu. Ama Reagan'ı çeken şey meyveler ya da ağaçlar değildi. Gölgeler uzun parmaklar gibi onu kendine çekiyordu. Yazın her şey yeşil ve güzeldi, ama hava soğuduğunda çıplak dallar siyahlar ve grilerle çerçevelenmiş bir harikalar diyarı gibi birbirinin üzerinden geçiyordu ve Reagan yaklaşmak zorundaydı.

Bazı insanlar ilkbaharı, bazıları yazı, hatta sonbaharı sevebilir ama Reagan için kalbi en çok kışın atardı. Şiddetli soğukları severdi. fırtınalar ve sessiz kar.

Toprağını sanki onun için doğmuş gibi seviyordu.

Meyve bahçesinin bir tarafı Lone Oak Yolu, diğer tarafı ise Matheson Çiftliği ile sınırlıydı. Gölgeler uzadıkça yürüyor ve yalnız geçirdiği zamanın tadını çıkarıyordu. Her nasılsa Reagan, başlangıçları ve sonları bir bütün oluşturmada birbirine karışan bu bitmemiş dünyaya ait olduğunu hissediyordu.

tam bir gölgelik. Tüm hayatı böyle görünüyordu. Etten yağsız bir vücudun etrafındaki kaburgalar gibi başlar ve durur.

Gülümseyerek, amcasının her zaman ona ne yapması gerektiğini söylediğini hatırladı.

kök saldı. On altı yaşındayken hiçbir şeyi yoktu, kaçacak yeri olmayan bir kaçıktan başka bir şey değildi. Şimdi, yirmi yaşında, Reagan bu topraklara kanının pompalandığını hissediyordu... kendi topraklarına. Aşkıyla birlikte terini de buraya akıtmıştı. Bu çiftliği kurtarmak için bir çayır yangınında hayatını bile tehlikeye atmıştı. Bu onun olduğu kadar onun da bir parçasıydı.

Kendini evlatlık amcası gibi hissediyordu; asla satmayacaktı, asla.

Derin bir nefes aldıktan sonra eve dönme vaktinin geldiğini bilerek arkasını döndü. Jeremiah Amca muhtemelen çoktan mutfağa girmişti.

Yemek yapmayı severdi.

O kadar zayıflamış olmasına rağmen birkaç lokmadan fazlasını yediğinden emin değildi. Zihni hâlâ keskindi ama vücudu onu yarı yolda bırakıyordu. Reagan elinden geleni yaptı, çiftliğin ve evin idaresini üstlendi. ve yeni meyve bahçesinin bakımını üstlendi. Yandaki çiftlik sahibi Hank Matheson sık sık ona çok fazla şey yaptığını söylüyordu. Ama nasıl Dünyada başka kimse onu istemezken, onu kendi çocuğu olarak kabul eden yaşlı bir adama verilecek çok fazla şey var mıydı?

İkisi de hemşire olan bir çifti işe almış ve onları üst kata yerleştirmişti. Foster Jeremiah Amca'ya bakıyor, amcasının yardım etmesine izin vermediği her şeyi yapıyor, Foster'ın karısı Cindy de yaşlı adamın ilaçlarını takip ediyordu.

Reagan'ı şaşırtacak şekilde, amcası onların etrafta olmasından rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Birkaç gün sonra Foster'a hemşire olmanın bir erkek için iyi bir iş olmadığını söylemeyi bile bıraktı.

Meyve ağaçlarının arasındaki patikalarda kullandığı golf arabası büyüklüğündeki küçük kamyonete doğru yürürken, Reagan cep telefonu çaldığında zihninde akşam yemeğini planlıyordu.

Direksiyonun arkasına geçti ve telefonu çevirerek açtı.

"Merhaba Rea," dedi Noah'nın tanıdık sesi. "Uyumadın mı daha?"

Güldü. "Daha hava kararmadı bile, Vaiz, hangi saat dilimindesin ve ne kadar içtin?"

"Sanırım Kuzey Carolina'dayım. Son yarışta hiç para kazanamadım." Onun uzun nefes verişini duydu. "Sekiz saniyeyi tamamlayamadığında rodeolar pek eğlenceli olmuyor." Adamın ikinci soruya cevap vermediğini fark etmemişti. Noah yoldan aradığında, onun ayık olmadığı hissine giderek daha fazla kapılıyordu. Belki de sadece içtiği zaman evini özliyordu. Belki de devam etmekten bahsetmek için yeterli cesareti vermek üzere viskiye ihtiyacı vardı.

Lisede tanıştığı çocuk bir yerlerde büyük hayallerini kaybetmiş ve bunu yaparken de kendini kaybetmişti.

Kolay kahkahası telefonun üzerinden geldi. "Neyin peşindesin, Rea? Hayır. Dur tahmin edeyim. Amcanla bahçede oturup gün batımını mı bekliyorsun yoksa

Belki de meyve bahçesi dediğin o ormanda yürüyorsundur. Günün birinde bir ağaç kökünün üzerine düşeceksin ve bahara kadar kemiklerini bulamayacağız."

"Beni oldukça iyi tanıyorsun," dedi, onu yaşayan herkesten daha iyi tanıdığını düşünerek. "Bahardan önce eve dönmeyi mi planlıyorsun?"

"Üzgünüm Rea, sanmıyorum ama arayacağım. Söz veriyorum. Nerede olursam olayım, arayacağım. Bir yerlerde her zaman bir rodeo vardır ve benzinim ve ücretim olduğu sürece ata bineceğim."

Sahip olduğu ilk gerçek arkadaşıydı. Onu öpen ilk çocuktu, ilk randevusuydu, ilk kalp kırıklığıydı.

"Kendine iyi bak, Vaiz."

Fazla espri yapmadan güldü. "Artık kimse bana böyle hitap etmiyor."

Ona Vaiz diyorlardı çünkü lisede rodeolara katıldığında, spikerler bin kiloluk bir kasın üzerine çıktığında dindar olduğunu söylerlerdi. Şimdi, dört yıl sonra, Reagan spordan aldığı keyifle birlikte dinini de kaybettiğini biliyordu. Artık bir bağımlılık gibi ata biniyordu. Kazandığında bile paranın bankaya gitmediğini hissediyordu.

"Neden eve gelmiyorsun, Noah?" diye sordu, neredeyse her aradığında yaptığı gibi.

"Bunu düşüneceğim," dedi ama sözleri doğru gelmedi.

"Gitmeliyim, araba kullanma zamanım geldi. Yakında tekrar konuşuruz.

Söz veriyorum.

İyi geceler, Rea."

Reagan telefonu kapattı. Harmony'de ya da hayatında neler olduğunu ona anlatmamıştı. Onun umurunda olmadığını hissediyordu. Ona şu anda ihtiyacı olduğunu söylese bile gelmeyecekti ve bu gece söz verse bile sabah olduğunda sözünden dönecekti.

Lisede çok iyi arkadaşları, her gece telefonda konuşurlardı, duydukları her rodeoya katılabilmesi için Panhandle'ın her yerine arabayla giderlerdi. Sonra babası onun profesyonel olacak kadar iyi olduğunu düşündü ve Noah üniversite planlarından vazgeçti. İlk yıl, ödül parasından ancak yolda kalmaya yetecek kadar kazanmış. İkinci yıl ona Küçük çiftliğindeki sürüsüne yetecek kadar yüz bin dolar kazanabilirdi. Ama yolun yarısında Noah tekrar yaralandı. Bu kez doktorlar onu iyileştirirken, spora olan sevgisini göz ardı etmiş gibiydiler.

Noah McAllen bir atlıkarıncadaydı, boyalı ahşapla değil Midilliler değil, devasa kızgın boğalar vardı ve o bir türlü iniş yolunu bulamıyordu.

Reagan başını direksiyonun üstündeki kollarına yasladı ve ağladı. Noah için, bir gece bir boğa onu öldürene kadar yolculuğun durmayacağından korkuyordu.

NOAH, artık ne renk olduğunu bile söyleyemeyeceği kadar kirlenmiş olan kamyonetinin etrafında dolaşırken telefonunu kapattı. Arkadaşı karşıya geçip gece için yuvasını inşa etmeye başlarken o da sürücü koltuğuna kaydı.

"Batıya doğru gidelim," diye homurdandı Don, sesi zaten yarı uykulu geliyordu. "Yarın öğlene kadar güneye döndüğümüz yere varırsak şanslı sayılırız. Eğer sen

Uykum var, uyandır beni." Noah rutini biliyordu ama Don'un saçmalamasına izin verdi. İkisi de rodeo olmasaydı muhtemelen arkadaş olamayacaklarını biliyordu. İkisi de boğaya binmelerine rağmen bunu farklı nedenlerle yapıyorlardı. Noah bunu para kazanmanın hızlı bir yolu olarak görüyordu ve uzun zaman önce rodeonun heyecanına bağımlı hale gelmişti.

Her bindiğinde vücudunu sarsan adrenalin. Öte yandan Don, oyunu çevreleyen heyecan için biniyordu. Vahşi öngörülemezlik, boğa binicileri bir bara girdiğinde kızların kıkırdamaları, kazandığında kamera ışıklarının parlaması. Spor umurunda değildi; geçit törenini seviyordu.

Noah, Don'un uyuması için konuşmasına izin verdi; ilk kez yarın karşılaşacakları şey hakkında konuşmak istemiyordu. Sadece araba kullanmak ve Reagan'ı düşünmek istiyordu. Onu aylardır görmemişti ve son sözleri birbirlerine bağlamak olmuştu. Onu aramadan önce iki hafta beklemişti. Ne hakkında tartıştıklarını unutmuştu ve o da bundan hiç bahsetmemişti.

Gece boyunca arabayı sürdü, kızın tam olarak neye benzediğini hatırlamaya çalıştı. Parmaklarına dolanan kıvrıkcık kızıl saçlarını. Bir bakışıyla tüm saçmalıklarını kesip atabilen yeşil gözleri. Sesi bu gece nedense daha yaşlı çıkmıştı. Bir parçası onu hâlâ herkesin birbirini tanıdığı bir okuldaki o korkmuş yeni çocuk olarak görüyordu.

Ne o zaman ne de şimdi onun kız arkadaşı değildi. Belki de hiç olmayacaktı.

İnsanlar gibi onlar da birbirlerinden uzaklaşmışlardı, dedi kendi kendine. Lisedeki en iyi arkadaşlarının farklı üniversitelere gittiğini ve bir yıl sonra kahve içerken sohbet etmeye devam etmekte zorlandıklarını görmüştü.

O sadece bir arkadaştı, diye hatırlattı kendine. Sadece bir kez rodeodan sonra Oklahoma City'de birlikte olduğu kız, seviştiklerinde ona Rea dediğini söylemişti.

Noah başını salladı ve bunun iki şeyden biri anlamına gelebileceğini düşündü. Ya Reagan'la iyi geçinmeye çalışacak ve onunla evlenecekti ya da ışıklar söndüğünde çenesini kapalı tutmayı öğrenecekti.

Bölüm 6

18 ŞUBAT PERŞEMBE
POSTANE

Şafak sökmeden önce kar ahenkle yağmaya başladı. Ronelle Logan işe gitti ama Marty Winslow'a teslim etmesi için posta gelmedi. Cuma günü güneş yeniden doğdu, yürüyüş yollarındaki karı ısıttı ama Marty Winslow'a hâlâ posta gelmemişti. Bir şeyi gözden kaçırmış olabileceğini umarak kutusunu üç kez kontrol etti. Yeni palto iki gündür tuvaletin kapısında asılı duruyordu.

Ronelle Logan kendini ölüm hücrelerinde bekleyen bir mahkûm gibi hissediyordu.

Her sabah son yemeği olabileceğinden korktuğu şeyi yedi ve bekledi.

Kendisine sakat dediğini posta müdürüne söylemediği için ona teşekkür mü etmeliydi yoksa hayatını bir şekilde olduğundan daha sefil hale getirebileceğinden mi endişelenmeliydi bilemiyordu. Her iki gün de öğle yemeğinde bir çikolata yedi ve eve ya da lokantaya gitmek yerine online kursu üzerinde çalıştı.

Saat üç civarında birkaç özel teslimat geldi. Ronelle arkada bekledi, Bay Donavan'ı kapıdan onları incelerken görebilmek için ayakta durdu.

"Ronelle," diye bağırdı. "Şu yeni paltoyu giysen iyi olur.

Teslim edilmesi gereken bir mektubun var." Mavi yün paltosunu üzerine geçirdi ve keşke zırhım ve kıvrımlarının altına koyacak birkaç silahım olsaydı diye düşündü. İçinden bir his savaşa gireceğini söylüyordu. Babasının eski çantasını başının üzerinden geçirdi, böylece deri göğsünün üzerinden geçti.

Ön tarafa doğru yürüdüğünde Bay Donavan ona üç zarf uzattı. "Bu ikisini itfaiye istasyonuna bırakabilirsiniz. Yolunuzun çok dışında değil." Mektupları çantasına doldururken, "Bu babanın eski çantası mı?" diye ekledi.

Başını salladı ve tek kelime etmeden gitti.

İtfaiye istasyonu Winslow'un evinden yarım blok daha uzaktaydı ama önce oraya gitti. Kendi kendine bunu, adamın onu tekrar korkutması ve postaneye geri dönmek zorunda kalması ihtimaline karşı yaptığını söyledi.

İtfaiye merkezinde Bob McNabb dışında kimse yoktu.

Onu kasabada görmüştü ve cenaze evinde yarı zamanlı çalışan Stella ile evli olduğunu biliyordu. Harmony'deki herkes bir tür dev örümcek ağı gibi birbirine bağlıydı.

Yaşlı Bob zarfları ondan aldı ve herhangi bir soru sormadan teşekkür etti, sonra da bölmelerden birine sandalyeleri yerleştirmeye geri döndü.

Ronelle posta dağıtmanın sandığı kadar zor olmadığını düşünerek uzaklaştı. Neredeyse Winslow'un yaşadığı dubleks eve varmak üzereydi ki ön tarafta kocaman bir motosikletin üzerinde oturan bir adam gördü.

İri yarı, 1.80'in üzerinde, kilolu ve siyah deriyle kaplıydı. Adam ona doğru baktığında yaşlı olmadığını, hâlâ onlu yaşlarda olduğunu gördü. Yine de sert görünüyordu. Postane gibi bir kamu binasında ateş açacak türden bir sertlik.

Başka tarafa baktı ve adamın parmak eklemlerindeki dövmelelere odaklandı. Annesi bir keresinde ona erkeklerin hapishanede parmak eklemlerine dövme yaptırdığını söylemişti. Bu adam eski bir mahkûm olamayacak kadar genç görünüyordu ama dövmeleri vardı.

Kadın, adamın mahalleyi soymak için mi yoksa rastgele bir cinayet serisi başlatmak için mi gözetlediğini anlamaya çalışırken, adam "Winslow, postan var!" diye bağırdı.

"Teşekkürler Border, söyle içeri getirsin." Adam ona bir kaşını kaldırdı ve kapıya doğru başını salladı.

Ronelle neredeyse koşarak merdivenlerden çıkıp eve girecekti. Bu Sınır, tekerlekli sandalyedeki adamdan daha korkutucuydu. Bir devin mağarasının girişini koruyan bir ejderha.

Masanın ve tabii ki arkasındaki adamın dışında boş olan odaya girdi. Postayı yere bıraktı.

"Teşekkürler," dedi başını kaldırmadan. Kadın başını salladı ve geriye doğru bir adım attı.

Şimdi başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. "Seni ısırmayacağım, biliyorsun." Ağzının bir köşesi kalktı. "En azından seni daha iyi tanıyana kadar." Nefes almadan kapıya doğru geri çekildi. *Adam şaka mı yapıyordu?* Dönerek kaçtı, adamın gözlerindeki dürüstlükten, hayal gücünün hayal edebileceği her şeyden çok daha fazla korkuyordu.

İnsanlar onu hiç görmedi, gerçekten görmedi ve asla ama *asla* onunla alay etmediler.

Motosikletli adam gitmişti. Ronelle, Marty Winslow'un hâlâ onu izlediği hissinden kurtulmaya çalışarak aceleyle postaneye geri döndü.

Ofisin arka tarafına girdiğinde mavi ceketini çıkardı ve eski siyah-gri ceketini giymeden önce bir saat çalıştı.

Jerry kafasını Ronelle'in eldivenlerini giydiği arka odaya soktu. "Bu hafta sonu birkaç çılgın planım var, Ronelle. Sanırım yarın gece Buffalo'da canlı müzikli bir dans var." Sanki o da

şakayı anlayan tek kişi oldu. "Kendine bir adam bulabilirsin." "Onu rahat bırakın," diye bağırdı Bay Donavan.

"Konuşmaktan başka bir şey yapmıyorum. Bana on kelime bile söylemedi.

buraya geldiğinden beri." Jerry parmaklarıyla sayıyormuş gibi davrandı. "Bakalım, bu yılda yaklaşık bir kelime eder."

"Seninle konuşmak zorunda değil." Donavan ceketini çekti. "Ayrıca, bana öyle geliyor ki buralarda hepimize yetecek kadar konuşuyorsun."

Jerry omuz silkti. "Üzgünüm Ronelle, ne yapmak istiyorsan onu yap."

Tek kelime etmeden yanından geçti ve gitti. Aynı şekilde davranması gerektiğine karar verdi, yoksa annesi fark edecek ve sorular soracaktı. Marty Winslow'un onu gördüğünü, gerçekten gördüğünü kimse bilmemeliydi. Belki kimse için, hatta onun için bile fark etmezdi ama onun için dünya değişmişti ve bir daha asla eskisi gibi olmayabilirdi.

Bölüm 7

19 ŞUBAT CUMA
LEARY HUKUK
BÜROSU

REAGAN TRUMAN, ELIZABETH LEARY'NİN OFİSİNDE
OTURDU ve

gözyaşlarına karşı savaştı. Son üç aydır belirsizlik içinde yaşıyordu. Yemekler, hatta uyku bile günler geçtikçe ritmini kaybetti ve Hiç bitmeyen bir tren yolculuğundaki tek yolcu gibi geceler. Şükran Günü, Noel, hatta yirminci doğum günü bile gelip geçmişti ve o bunlara pek dikkat etmemişti.

Sahip olduğu tek akraba olan amcası Jeremiah Truman, Ekim ayı başında dördüncü kalp krizini geçirmişti. Onu terk ediyordu, hepsi birden değil, ama her seferinde bir santim. Doksanıncı doğum gününden bir hafta önce, bir gece onu neredeyse terk ediyordu.

Yavaş yavaş iyileşiyordu - belki de, diye düşündü, sadece Tanrı onu bırakmaya hazır olmadığını biliyordu. Ailesine dair hiçbir anısı yoktu, ondan önce onu seven hiç kimse yoktu. Jeremiah Truman'a kadar dünyada kimse onu sevmemişti bile.

Bu sabah, gözlerinde yaşlar süzülürken, ona avukatı görmeye gitmesini söylemişti. İmzalanması gereken evraklar vardı, diye ısrar etmişti. Reagan, ona yardım etmeye çalışırken bile yaşlı adamın kendisiyle ilgilediğini biliyordu.

O şehirdeyken Foster Garrison ona bakıyordu. Foster yirmi yıl önce orduda sıhhiyeciydi ve kısa süre önce kesintiler yüzünden bir klinikteki işini kaybetmişti. Karısı ara sıra hastanede nöbet tutuyordu ama Reagan'ın ödediği paraya ihtiyaçları vardı.

Jeremiah Amca'nın sert tavrı Foster'ın hoşuna gidiyor gibiydi. Jeremiah onu haftada en az bir kez kovduğunda yaşlı adama bebek gibi davranarak ya da dinleme zahmetine girerek sözlerini boşa harcamadı. Foster'ın karısı Cindy'nin iyi bir kalbi vardı ve zencefilli elmalı krepleriyle yaşlı adamın gönlünü kazanmıştı.

Reagan sanki hep oradaymışlar gibi evin içinde eridiklerini hissetti.

Arkadaşlık hoşuna gitti ve Jeremiah Amca'nın da evde olduğunu bilmek hoşuna gitti.

Evden ayrılmak zorunda kaldığında emin ellerdeydi.

Jeremiah eve zayıf ve yorgun döndüğünde Reagan masasını ön salona, yatağının yanına taşıdı ve yatağını da alt kattaki çalışma odasına taşıdı.

Öğleden sonraları o uyurken, o da Clifton kolejinde haftada birkaç gece aldığı derslerin ödevlerini yapıyordu. Sabahları işi yürütmekle, öğleden sonraları ders çalışmakla ve geceleri de onu terk ettiğinde ne olacağı konusunda endişelenmekle geçiriyordu.

Her gün uyandığında, hayatta olduğu ve topraklarına geri döndüğü için mutluymuş gibi sırtıyor ve sonra onun yaşlılarıyla dışarıda olması ve kendisini bir şahin gibi izlememesi gerektiğinden şikayet ediyordu.

Başını salladı. "Tam olmak istediğim yerdeyim. Bunca zaman sonra beni kovmayı düşünmüyorsun, değil mi?"

O zaman gülümserdi ve kadın ikisinin de kızın on altı yaşında olduğu ve adamın onu bahçesindeki hamakta uyurken bulduğu zamanı hatırladıklarını bilirdi. Ona kahvaltı teklif etmiş ve sonunda onu büyütmek için evine almıştı. Kasabada kimse onun gerçek amcası olmadığını biliyordu.

On sekizinci doğum gününde evin arkasındaki batı tarlasına ikinci bir grup elma ağacı dikmişti. Buraya turta bahçesi adını vermiş ve kızının pişirebileceğinden çok daha fazla turta için elma sağlayacağını söylemişti. Ayrıca kızın adını yasal olarak Truman olarak değiştirmiş ve çiftliği ona devretmişti.

Ona her zaman onun olacağını söyleme şekli. Hiç evi olmadan büyümüş bir çocuk için, ona dünyayı vermişti.

Küçükken koruyucu ailesi onu yanına aldığı anda, belki, sadece belki, bu sefer onu sonsuza dek isteyeceklerine inanmıştı. Ama hiç istemediler. Ondaki değeri ilk gören Jeremiah olmuştu. Güneşin altındaki her şeyden şikayet ederdi ama ondan değil. Eğer avukatı görmesini istiyorsa, Elizabeth Leary'yi görmeliydi.

Ofisin kapısı açıldı ve içeri paytak paytak yürüyen hamile bir Liz Leary girdi. Reagan onun her zaman güzel olduğunu düşünmüştü, ama şimdi Liz parlıyordu ve büyük göbeğiyle Jeremiah'nın neden bekleyemeyeceğini düşündüğünü anlayabiliyordu.

Liz masasına doğru döndü. "Benimle görüştüğün için teşekkürler Reagan. Amcandan ayrılmanın senin için zor olduğunu biliyorum ama gördüğün gibi ofiste uzun süre kalamayabilirim."

"Kocan nasıl dayanıyor?" Reagan, Jeremiah'nın şu anda ne kadar zayıf olduğunun hatırlatılmasını istemeyerek sordu. İnsanlar asla

Liz'le konuşanlar sokakta ve markette onu durdurup Liz'i soruyorlardı. Liz'in kocası Gabe'in nasıl olduğunu duymayı tercih ederdi. Reagan onu koruyucu meleği olarak görüyordu.

Bir gece onun hayatını kurtarmıştı.

Herkes küçük avukatın kocasının baba olacağını öğrendiğinden beri delirdiğini biliyordu. Gabriel Leary yapabilseydi, arazisinin etrafına on metrelik bir çit çeker ve kimsenin girmesine izin vermezdi.

"Hâlâ iki bebek fikrine alışmaya çalışıyor." Güldü. "Bir keresinde Gabe'e çocukları sevip sevmediğini sormuştum ve cevabı 'Hiç tanımıyorum' olmuştu. Hamile kaldığımdan beri çocuklarla ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığını ve bebeklerin onu korkuttuğunu fark ettim. Bunu tarif etmenin en iyi yolu şu olabilir. uzaylı istilasına hazırlanıyor. Ona çok çocuk istediğimi söylemeye cesaret edemiyorum; şimdiden arkadaşı Denver'a bir hafta izin alıp çocuk odasının duvarını yıkmaya yardım etmesi için yalvarıyor, böylece odayı ikiye katlayabilirler. Sonra ona kız kardeşim Claire'in duvarı boyamak isteyeceğini hatırlattım ve o da tekrar düşündü."

"Belki de bu iki bebeğe alışması için ona zaman vermeliyiz." Reagan göz kırptı. "Ünlü kız kardeşin Claire'in etrafta olmasına alışabileceğinden emin değilim. Hâlâ o tuhaf tabloları mı çiziyor?"

"Bu başka bir gün için başka bir sorun."

Liz otuzlu yaşlarında, Reagan ise yirmili yaşlarına yeni adım atmış olabiliyordu ama Reagan uzun yıllar arkadaş kalacaklarından emindi. Hamile olmasına rağmen Liz sarı saçları ve yeşil gözleriyle porselen bebeklere benziyordu, Reagan ise pas rengi bukleleri ve eski kot pantolonuyla zor günler geçiren bir çiftçiye benziyordu.

Liz masasındaki kalın bir dosyayı açarken sessizce başlamak için izin isteyerek başını salladı. Yüzü ciddileşti ve Reagan sohbet etme zamanının geçtiğini anladı.

"Amcanız sizi bazı gerçeklerden haberdar etmemi istedi. Gelecekte vermeniz gereken kararlar üzerinde bazı etkileri olabileceğini düşünüyor gibi görünüyor."

Reagan başını ofisteki uzun pencerelere doğru çevirdi. Jeremiah sadece gerçeklerle yüzleştiğini söylerdi, ama onun için yüzleşebilmeyi diliyordu. Gelecek geldiğinde.

Belli ki, ona böyle bir seçim şansı vermiyordu.

"Arazinin değerli olduğunu biliyorum ve ikimiz de asla satmayacağımızı biliyoruz." Reagan bunu söylemek istedi çünkü Harmony halkının muhtemelen amcası gittikten sonra Truman'ın çocuğunun ne yapacağını konuşmaya başladığını biliyordu.

Kurucu aileler - Mathesonlar, McAllenler ve Trumanlar
-Mecbur kalmadıkça asla toprak satmazlardı ama yaşlı adam öldükten sonra kız burayı ayakta tutmaya yetecek kadar para kazanabilecek miydi?

Liz sırtıttı. "Asla uzun bir zaman değil."

Reagan omuz silktilti. "Kasada yıllarca vergileri ödeyecek eski tahvillerim var. Elmalardan tek kuruş kazanmasam bile yaşayabilirim."

"Reagan, kötü zamanlar için endişelenmeyi bırak ve sorularını yanıtlamak için hâlâ hayattayken bilmeni istediği üç şeyi dinle."

Reagan doğruldu ve bekledi.

Avukat başladı. "Hastaneden taburcu olmadan bir gece önce beni aradı. Onun için sağlam bir vasiyetname hazırlamamı istedi. Öldükten sonra senden başka kimsenin çiftlik üzerinde hak iddia etmesini istemiyor." Reagan anladı.

"İkincisi," diye devam etti Liz, "o tahvillerden birkaçını nakde çevirmeni ve biraz iyilik yapmanı istiyor. Harmony halkına yardım etmek için neler yapabileceğini görmek için buralarda olmak istediğine karar verdi, ama kimsenin nerede olduğunu bilmesini istemiyor. para nereden gelecek. Benden size bir fikir listesi vermemi istedi ama karar sizin."

Reagan arkasına yaslandı. "Üç numara için sabırsızlanıyorum." Liz bu kez gülümsemedi. "Sana söylemek istediği üçüncü şey konusunda onunla tartıştım ama bilmen için ısrar etti."

Sen on sekiz yaşına basmadan önce adını değiştirdiğinde bir ajans tuttu. İki yıllarını aldı ama anneni buldular." Liz devam etmeden önce Reagan'a bakmak için bir an durakladı. "Onu görmek isteyip istemeyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sana ondan bahsetmemi söyledi, ama raporda yazandan fazlasını bilmediğini ve bu konuda konuşmak istemediğini anlamamı istiyor. Reagan, sanırım bu rapor ona gerçek bir akraba değilsiniz ve bu onun düşünmek istemediği bir şey." Reagan pencereden dışarı baktı, caddenin karşısından geçen insanları izliyordu. Birden, çocukken hep yaptığı şeyi yaptığını fark etti; yabancıların yüzlerine bakıyor, bir benzerlik arıyor, annesinden hatırlayabileceği bir şeyler arıyordu. Ancak şimdi, bir yabancıнын yüzünde hiçbir şey görmek istemiyordu.

"Onunla tanışmak istemiyorum. Asla." Reagan ayağa kalktı.

"O benim için öldü. Ben artık bir Truman'ım. Rapor sende kalsın. Görmek bile istemiyorum."

Liz omuz silkti. "Raporu kilitleyeceğim. İstersen daha sonraki bir tarihte konuşabiliriz. Ya da sonsuza kadar kasamın dibinde duracak." Bir an düşündü ve ekledi, "Bu kuzenim Rick Matheson'a vermeyeceğim tek dosya. Ben bebeklerle dışarıdayken, bu konuda yasal bir çalışmaya ihtiyacınız varsa beklemeniz gerekecek. Sorun olur mu?"

"İstersen yakabilirsin, umurumda değil. Asla görmek istemeyeceğim." Liz başını salladı. "Sanırım bu son kalp krizi sert ihtiyarı gerçekten korkuttu. Zamanı geldiğinde hiçbir sorun yaşamayacağına dair onu temin ettim. Çiftlik zaten senin adına, tüm hesapları imzalayabilirsin ve eğer bir sorun çıkarsa ben senin yanında olacağım."

REAGAN OFİSİ TERK ETTİKTEN SONRA, eski kamyonetine atladı ve eve kadar ağladı. Foster onu gördüğünde bir şeylerin ters gittiğini anladı ama soru sormadı. Sadece Jeremiah'ın günü hakkında bilgi verdi ve kutlama yapmaları gerektiğini söyledi; amcası giderek güçleniyordu.

O gece yatağına kıvrılan Reagan sessizce ağladı.

Değişim yaklaşıyordu. Jeremiah bunu biliyordu ve o da hissetmişti. İyi geceler derken onun elini biraz daha sıkı tutmuştu. "Onu kaybedemem," diye fısıldadı. "Yalnız kalamam." Reagan arkadaşı olan herkesi düşünmeye çalıştı. Bir şey olursa kim gelip yardım ederdi?

Sonra aklına en iyi arkadaşı Noah geldi.

Onu arayıp çağırırsa gelebilirdi ama gelmezse, Reagan kendi kalbinin kırılmasına dayanabileceğinden emin değildi.

O gece rüyasında pas rengi saçları olan bir kadının onu kovaladığını ve sanki bir et parçasını koparabilecekmiş gibi derisini çektiğini gördü.

Kendi çılgınlıkları onu uyandırdığında, Reagan yorganın içine kıvrıldı. *Anne* kelimesi her zaman bir kelimedenden başka bir şey olmamıştı. Onu doğuran kadının hâlâ hayatta olduğunu bilmek pek bir şey ifade etmiyordu ama kâbusun ardından sorular fısıldıyordu. Annesinin saçları da aynı renkte miydi? Hastanede bıraktığı çocuğunu bulmayı hiç denemiş miydi? Reagan hiç aklından geçti mi?

Reagan telefonuna uzandı ve Noah McAllen'ı hızlı aramaya başladı. Birkaç kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Sorun ne Rea?" dedi, sesi hâlâ yarı uykulu geliyordu. "Sana ne düşündürüyor ... ?"

"Konuşmaya ihtiyacın olmasaydı bu saatte aramazdın. Pantolonumu giymem için bana bir dakika ver, ben de diğer adamları uyandırmamak için koridora çıkayım." Reagan koridorda birkaç adamın inlediğini ya da küfrettiğini duydu.

Geçmiş. İyi zamanlarda Noah'ın kendine ait bir odası vardı, ancak rodeo oyununda kötü zamanlar olduğunda bazen yerde yatardı. başka birinin odası.

"Dinliyorum," dedi bir dakika sonra. "Vur." Konuşmaktan çok onun sesini duymak istiyordu ama bu kulağa tuhaf gelecekti, bu yüzden ona rüyasını ve ne kadar korktuğunu anlattı.

"Keşke orada olup sana sarılabilsen, Rea. Sarılabildik. Ben uyurken bana her şeyi anlatabilirdin."

"Keşke sen de olsaydın." Birkaç nefes boyunca ikisi de bir şey söylemedi ve sonra "Bazen seni çok özleyorum" diye fısıldadı. Muhtemelen hiçbir zaman lisedeki kadar yakın olamayacaklardı. O artık farklı bir adamdı ve o da değişmişti ama yine de yarı çocuk, yarı insan olan Noah'yı özleyordu.

"Ne giyiyorsun?" diye fısıldadı ve bir an için onun gülümsediğini duyduğuna yemin etti.

"Kapa çeneni."

Güldü. "Sadece soruyorum. Kim bilir, belki bir gece şansım yaver gider ve sen duştan yeni çıkmış olursun."

"Beni kızartmaya çalışmaktan asla vazgeçmiyorsun." Kötü ruh hali kaybolmuştu.

"Hadi ama Rea, beni rahat bırak. Yıllardır çıplak nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Eğer merak edemeyecek kadar yaşlanırsam, umarım beni vurursun."

"Yatağına git, Noah."

"İyi geceler, Rea. Belki rüyalarına geri döndüğünde beni görürsün."

"Pek olası değil." Telefonu kapattı, cebinde her zaman onun ruh halini değiştirmeye yetecek kadar sihir olduğunu düşündü. hayallerini değiştirmek.

Bölüm 8

20 ŞUBAT CUMARTESİ
DALLAS, TEKSAS

DENVER SIMS Dallas-Fort'taki HYATT Oteline Giriş Yaptı
Worth havaalanında. Görevli resepsiyon memuru karta bakmadan önce ona ismiyle seslendi. "Bu sefer bir gece mi iki gece mi Bay Sims?"

"Sadece bir tane," diye cevap verdi, hayal kırıklığını belli etmemek için mücadele ederek. Dünyanın dört bir yanına uçan bir hava mareşaliydi. Görkemli bir hayat yaşaması gerekirdi ama son iki yıldır, ne zaman birkaç gün izin alsa, bir arkadaşının Harmony'nin hemen dışında ona sattığı arazide bir ev inşa ediyordu.

Denver bu yerin onu bir şekilde topraklayacağını, bir yere ait olduğunu hissettireceğini düşünmüştü ama öyle olmadı. Kaç metre kareye sahip olduğunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu, yine de hiçbir yer evi değilmiş gibi hissediyordu.

İkinci anahtarı da bir zarfa koyarak resepsiyon görevlisine geri verdi. "Claire için," dedi, onun adını söylediğinde her zaman yüzünde beliren o yavaş gülümsemeyi hissederek.

"Hatırlıyorum efendim. Hanımınıza göz kulak olacağım." Denver arkasını döndü, adama Claire'in onun hanımı olmadığını söylemek istiyordu. Belki de hiçbir zaman olmayacaktı. Asansöre bindi ve eskiden yollarda geçen bu hayatı ne kadar sevdiğini düşündü. Çamaşırlarının her zaman otel odasına teslim edilmesi, dışarıda yemek yemek, sürekli yeni insanlarla tanışmak, bir ya da iki geceden sonra onu asla göremeyeceğini bildiği halde bir kadınla sevişmek.

Son zamanlarda bir yere yerleşme, belki kök salma, belki bir aile kurma ihtiyacı hissediyordu ama istediği kadının sadece tek gecelik bir ilişki için zamanı vardı. Birlikte geçirdikleri tüm geceleri toplasa bir ay bile etmezdi. Arada bir onun cehennemi olduğunu hissediyordu. Yaşadığı ve çekip gittiği tüm ilişkilerin intikamını alıyordu.

Eğer kadınları kaç kez terk ettiyse onun da aynı sayıda çekip gitmesini izlemek zorunda kalacaksa, Denver birkaç yıl daha işkence çekeceğini düşündü.

Odasının kapısını açtı ve Claire ona katıldığında her zaman sipariş ettiği çiçeklerin çoktan yatağın yanında olduğunu fark etti. Saat dokuzda bir yemek getirilecekti. En sevdiği yemekler. Kaldıkları her otelin menüsünden onun neleri tercih ettiğini öğrenmişti.

Sadece ayrıntılar yine bir otel odasında oldukları gerçeğini gizlemiyordu. Harmony'deki evinden onunkine yürüyerek gidebilecek kadar yakındı ama onunla sadece otel odalarında buluşabiliyordu. Claire Matheson annesi, kızı ve iki büyük teyzesiyle birlikte eski bir çiftlik evinde yaşıyordu. Evin o kadar çok misafiri, akrabası ve çiftliği vardı ki Elini uzattığında döner kapısı olmamasına şaşırması. Claire'in sanat atölyesi üçüncü katta, eskiden çatı katı olan yerdeydi. Onu görebilmek için iki kat akrabasının arasından geçmesi gerekecekti. Haklıydı, oteller muhtemelen daha kolaydı.

Denver kahvaltı için çiftlikte hoş karşılanmayacağını ve gece yarısı ayrılmaya kalkarsa muhtemelen onu vuracaklarını düşündü. Çiftlikteki tek erkek olan Hank Matheson evlenip taşındığında, kadınlar Denver'ın arkadaşı ve askerlik arkadaşı Gabe Leary'ye birinci sınıf bir güvenlik sistemi kurdurdular. Denver bu sistemi atlatabileceğini biliyordu ama buna sahip olmaları pek de hoş karşılanacak bir durum değildi.

Claire onun evine gelebilirdi. Belki bir gece için değil ama birkaç saatliğine. Büyük bir mutfak ve kiraladığı çoğu daireden daha büyük bir ebeveyn yatak odası inşa etmişti. Evi eski evlerine hiç benzemiyordu. İki yıl önce satın aldığı çiftlik evi. Sadece Claire oraya hiç gitmemişti.

Glock'unu kasaya koyarak perdeleri açtı ve uçakların iniş kalkışını izledi. Ondan yirmi dakika sonra ineceğini söylemişti ama onun kapıda olmasını istemiyordu. Her zaman olduğu gibi, onunla herkesten uzakta, yalnız buluşmasını istiyordu. Bir düzine yerde sanat sergilerine katılmış, Harmony'deyken ailesiyle birlikte yemek yemiş ve resimleriyle ödül kazandığında yanında durmuştu ama

İlişkileri herkesten gizli kalmak zorundaydı. Denver en yakın arkadaşı Gabe Leary'ye bile söyleyemiyordu çünkü Gabe, Claire'in kız kardeşiyle evliydi.

İşler söz konusu olduğunda bu tam bir karmaşaydı. Radarın altında uçtuklarını hissediyordu ve bipin ortaya çıkması an meselesiydi.

Denver bir kahkaha attı ve ilk viskisini doldurmak için döndü. Aralarındaki şey bir ilişki değildi. İki yıldır başka bir kadına bakmamıştı. O

Birbirlerine ait olduklarını bilmek için sol elinde bir bant olmasına gerek yoktu. Claire geçici bir heves değildi, onun hayatıydı ve onun hayatında bir aksesuardan fazlası olmadığını bilmek içini acıtıyordu.

Kristal camdaki yansımasını izledi. Çarpıtılmış bir adam gördü. Parçalar. Bütün değil.

Kapı kilidi tıkladı. Denver döndü ve kadının güzelliğinin tropik bir fırtına gibi üzerine çökmesine hazırlandı.

Hayal kırıklığına uğratmadı. Sadece beyaz yakası görünen siyah giysiler içinde odaya adım attı.

Uzun, şarap kırmızısı saçları ensesinde düğümlenmişti ama şimdiden ellerinde hissedebiliyordu. Dipsiz kahverengi gözleriyle ona baktı ve gülümsedi. Kalbi yeniden çarpmaya başladı. Bazen o gözlerin *Brigadoon*'daki karakterler gibi. Sadece onunla birlikteyken yaşıyordu; geri kalan zaman sadece var olmaktı. O ilk yıl birbirlerini birkaç kez görmüşlerdi ve her seferinde zamanın ve gerçekliğin içinde kaybolmuş bir an gibi çılgınca geçmişti.

İkinci yıl birbirlerine doyamadılar. Her ay yolları kesişti, her zaman havaalanlarına yakın otellerde. Kadın onu tatmin olmuş, tatmin olmuş ve bir sonraki karşılaşmayı planlamış olarak bıraktı.

Ancak son zamanlarda, ayda bir kez onun için yeterli değildi, hatta hiç yeterli değildi ve hâlâ ondan gerçekten hoşlandığından, hatta onu tanıdığından bile emin değildi ama ona ihtiyacı olduğundan hiç şüphesi yoktu.

New York'ta ilk kez sevişmelerinden sonra ona kendisinden ve tüm erkeklerden ne kadar nefret ettiğini söylemekten vazgeçmişti.

Kadın büyük bir gösteri için hazırlık yapıyordu ve adamın üç günlük bir aktarması vardı.

Doyamadan yatakta geçirmişlerdi.

Mesajlarına *aşkını*, *Denver'ı* eklemiş ve onun her parçasına nasıl taptığını fısıldamıştı ama bunu ona asla doğrudan söylememişti. Cevap vermediğinde nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

Her ay sanat dünyasında daha da popüler oluyordu. Korkunç bir şekilde ölen erkekleri resmettiği tabloları ilgi çekmiş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre her kadın, açık ateşte mangalda pişirilmesini ya da Empire State Binası'ndan çirkin kravatlardan yapılmış bir iple asılmasını istediği en az bir erkek tanıyordu. Efsanesi büyüdükçe, bir içki ya da kahve içmek için bile olsa onunla giderek daha az görüşüyordu, sonunda bu sonbaharda ikisi de Harmony'deyken kahvaltıda ona katılmamıştı bile. Ama kadın ona uçuş programını e-postayla gönderdiğinde, eğer bulabilirse bir oda ayırtması gerektiğini biliyordu.

Aktarma için orada.

"Merhaba sevgilim," dedi şimdi, sanki birbirlerini görmelerinin üzerinden bir ay değil de sadece saatler geçmiş gibi.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun."

Döndü ve kapıyı kapattı. Sonra tek kelime etmeden, saçlarını topuzdan kurtarıken topuklu ayakkabılarını çıkardı. Uzun saç telleri beline doğru dans etti.

Hareket etmedi. Nefes bile alamıyordu. Tek yapabildiği izlemektir. Hayatı boyunca hiçbir kadın onu bu kadar etkilememiştir. Ona sadece dokunmak istemiyordu, onu içine çekmek, her hareketini izlemek, uyurken nasıl nefes aldığını ya da elini gezdirdiğinde nasıl iç çektiğini dinlemek istiyordu.

ellerini onun üzerinde nazikçe gezdirdi.

Siyah ceketinin yere düşmesine izin verdi, ardından özel dikim pantolonunun düğmelerini çözdü ve serbest kalabilmek için ayaklarının dibine bıraktı.

Sadece beyaz bluzuyla ayakta durarak bekledi ama hâlâ bir selam yoktu.

Denver viskisinin son damlasını da yuttu ve ona doğru ilerledi. Önce konuşmak istemiştir. Onun dünyasının nasıl gittiğini öğrenmek istiyordu. O Onu tanıyordu, belki de kendini tanıdığından daha iyi. İnsanların yanındayken çoğunlukla bundan bahsetse de başarısını pek önemsemediğini biliyordu. Ayrıca, mükemmel maskesinin altında, kocası yıllar önce dünyasını sona erdirmiş ve parçalarını zar zor bir araya getirebilmiş paramparça bir kadın olduğunu da biliyordu. O bir anne, bir kız, bir kız kardeş ve bir sanatçıydı ama onun değildi. Bazen kendine şu soruyu soruyordu: Eğer ona dair sahip olabileceği tek şey buysa - arada sırada geçirdiği çılgın bir gece - bu yeterli miydi?

Adam bir parmağını kaldırıp bluzunun kıvrımından aşağı kaydırdığında, kadın hafifçe sarsıldı ve gözlerini kapattı. "Cehenneme kadar yolun var dedim," diye fısıldadı alçak bir sesle, elleri gömleğinin kuyruğunun altından kayarak kalçalarını kavrarken kulağından ağzına doğru öpücükler kondurdu.

İç çekti ve bir adım geri çekildi.

Tekrar yaklaştı, ilk birkaçını serbest bırakırken ona zar zor dokundu. bluzunun düğmeleri. "Benimle konuşman umurunda değil, sevgilim. Ne istediğini biliyorum."

Tekrar geri çekildi, nefesi hızla geliyordu.

Her hareketinde pamuklu üstünü sütyen giymediğini görmesine yetecek kadar kaydırdı.

"Ve ne istediğimi biliyorsun." Onu tutmuyordu, sadece dokunuyordu.

Tekrar uzaklaştı, gözleri kocaman olmuştu.

Elini yavaşça bluzunun kolalı beyaz pamuğunun arasından geçirip parmaklarını göğsünün etrafında gezdirirken aralarında bir ayak kalmasına izin verdi.

Adam bluzunun düğmelerini açmayı bitirip omuzlarından aşağı iterken gözlerini kapadı ve derin nefesler aldı.

Eli yavaşça Claire'in üzerinde gezinirken, "Çok güzelsin Claire," diye fısıldadı.

Kadın kapıya doğru geri çekildi ve adam aralarındaki mesafeyi kapatarak vücudunu kadının üzerine bastırdı. Gözlerinin içine bakabilmek için öpüşmeyi kesmeden önce birkaç dakika boyunca onu doyasıya öperken başını ellerinin arasında tuttu.

Çok fazla insanın dokunduğu bir kadın değildi ve uzun zamandır kendisinden başka hiçbir erkeğin ona dokunmadığını biliyordu. "Bu gece benimle konuşmayı düşünüyor musun Claire?"

"Hayır," diye cevap verdi, başını başka yöne çevirmeye çalışarak. "Peki," dedi adam ve kızın ağzını tekrar kendi ağzına çekti.

"İletişim kurmak için başka bir yol bulmamız gerekecek." Direnmekten vazgeçtiğini hissedene kadar onu öptü.

Adam öpücüğü kestiğinde kadın başını adamın koluna yasladı, ağzı hâlâ hafifçe açıktı. Kadın her yaklaştığında onun teninde eridiğine yemin ediyordu, ama ilk birkaç dakika her ikisinin de istediği şeye teslim olmadan önce her zaman bir fikir tartışmasıydı.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye fısıldadı alt dudaklarını hafifçe ısırırken. Kız cevap vermeyince elini önce ortasına, sonra da yukarı doğru götürdü ve etini keşfetmek için acele etmedi. Elleri daha da cesaretlendi. Gülümsedi, kızın çıkardığı küçük sesleri seviyordu, dokunuşuna mırıldanıyordu.

"Evet," diye fısıldadı sonunda. "Evet."

Onu kucağına aldı ve yatağa taşıdı. Kız çarşafının üzerinde gerinirken, adam perdeleri çekerek odayı ve hayatını gölgelere çevirdi.

Söylemeyi planladığı her şey onun yanına uzanırken yok oldu. Ona sadece ihtiyacı yoktu, ona bağımlıydı. Kelimelerin zamanı geçmişti. Yarın yorgunluktan bitap düşene kadar seviştikten sonra öğlene kadar uyuyacak, kahvaltı sipariş edecek ve yemek yerken konuşacaklardı.

Sonra bir kez daha sevişeceklerini biliyordu. O duş alırken, giyinirken ve çıkarken, adam yuvarlanacak ve uyuyormuş gibi yapacaktı. Kadın onun uyanıktı, tıpkı onun bildiği gibi, ama ikisinin de nasıl veda edileceğini bilmediğini aylar önce öğrenmişlerdi.

Bölüm 9

TYLER WRIGHT WINTER'S Inn pansiyonunda oturmuş yemek yiyormuş gibi yapıyordu. Kate'i Amarillo havaalanından almasının ve onun kollarında uyumasının üzerinden üç gün geçmişti. Üç gün geçmişti ama henüz önemli bir şey konuşmamışlardı. Kate neden üzgündü? Onunla evlenmek ister miydi? Hiçbir şey.

Aslında, birbirleriyle neredeyse hiç yalnız kalmamışlardı. Pansiyonda Martha Q her zaman etrafta olurdu. Kate'in şehre sadece onu ziyaret etmek için geldiğini düşünüyor gibiydi.

Tyler uzun zaman önce Martha Q'nun muhtemelen kocalarının en az yarısıyla ölene kadar konuştuğuna karar vermişti. O kadar çok evlenmişti ki, insanlar yerel barda erkeklerin isimlerini sırayla saymaya çalıştıkları bir içki oyunu oynuyorlardı. Tyler bunun yedi cücenin adını söylemekten daha popüler olduğunu duymuştu.

Martha Q'nun son çılgın planı, bir erkeği nasıl bulup yakalayacağına dair talimatlar içeren ve haftada bir kez düzenlenen bir "yalnız kalpler kulübü" toplantısı başlatmaktı. Martha Q kendini bu alanda uzman olarak görüyordu. Matheson'lardan Rick adında neredeyse avukat olan birini, kadınlardan herhangi birine ihtiyaç duymaları halinde karşılıksız olarak yardım etmeye ikna etmişti.

yeni bir evlilik yapmadan önce paralarını veya arazilerini idare etmeleri konusunda tavsiyelerde bulundu. Martha Q, ihtiyaç duymaları halinde Rick'in mevcut mutsuz birlikteliği sona erdirmeye yardımcı olabileceğini bile söyledi.

Tyler bu fikrin kulağa deliliğin bir santim ötesinde bir şeymiş gibi geldiğini düşündü ama diğer fikirleriyle kıyaslandığında bu fikir eşit sayılırdı.

Winter's Inn'in aşçısı Bayan Biggs, Kate'le yalnız kalmasına izin verme konusunda pek de iyi değildi. Dün Kate'e İtalyan ekmeği yapmayı öğretmek için bir saatini harcamıştı. O kadar çok yapmışlardı ki, yanına lazanya yapmaya ve Kate'in tanıdığı herkesi davet etmeye karar vermişlerdi.

Tyler, Kate'in zamanını paylaşmak istemeyerek bencillik ettiğini düşünüyordu. Dün işe gitmek için ayrıldığında, Kate'in Şerif Alexandra McAllen-Matheson ile öğle yemeğine gittiğini görünce aceleyle geri

dönmüştü. Kate öğleden sonra geç saatlerde döndüğünde Tyler iki kadının ne hakkında konuştuğunu sordu ama Kate sadece "Eski bir polis meselesi" dedi. Konuşmak

Kasabadaki herkes için her şey onunla konuşmaktan daha önemli görünüyordu. Tyler kendini unutulmuş hissediyor ve ona zaman ayırmakta bencil davrandığı için kendine kızılıyordu. Onun uyum sağladığını ve bundan hoşlandığını biliyordu.

Alexandra ve kocası Hank Matheson lazanya yemek için geldiklerinde Tyler en iyi arkadaşını gördüğü için mutluydu ama bir yanı da sandalyenin üzerine çıkıp herkesin eve gitme vaktinin geldiğini, böylece Kate'le yalnız kalabileceğini haykırmak istiyordu. Ne de olsa bu hafta Harmony'ye gelmesinin sebebi oydu.

İşini de ihmal ettiğinden endişeleniyordu ki bu nadir görülen bir durumdu.

Tyler, Ida Louise'i gömdürmeyi başarmıştı ama mezarlığın arka tarafına park etmiş olan arabayı hâlâ kontrol etmemişti. Cuma günü kaybolmuştu ve Calvin ona bu sabah geri geldiğini söylemişti. Tyler hayatındaki her şeyin düzenli olmasını severdi ve park edilmiş bir araba bile bu düzeni bozardı. Ama bu hafta araba, yolunda gitmeyen pek çok şeyden sadece biriydi.

Ailesinin katılmaya zahmet etmediği bir cenaze töreni onu her zaman üzmüştür. Sonra Willamina'yla uğraşmak, daha doğrusu uğraşmamak zorunda kalmıştı. Hayatının büyük bölümünde Wright ailesi için çalışmış olan hizmetçisi ona bir mektup bırakarak, tam olarak seksen üç gün izin kullanacağını ve ardından emekliye ayrılacağını bildirmişti. Ona ulaşmaya çalıştığında,

Willamina'nın kız kardeşi Dottie ona bir gemi yolculuğuna çıktığını söylemiş. Yetmişli yaşlarındaki iki yaşlı kadının kavga ettiğine ve Dottie'nin onu öldürdüğüne inanması daha olasıydı. Willamina genellikle çocuklarını ziyaret etmek için şehirden ayrılırdı.

ve bildiği kadarıyla kız kardeşini *hiç* yanına almamış ya da başka bir yere gitmemişti.

Şimdi Willamina ve kendi yemeğini pişirmenin, kendi çamaşırını yıkamanın, kendi mutfakını temizlemenin nasıl bir şey olacağı konusunda endişeleniyordu. Hafta sonlarını, hatta arada sırada bir haftayı bile tek başına rahatlıkla atlatabilirdi ama seksen üç gün?

Yapılacak tek şeyin Kate gidene kadar bu konuyu unutmak olduğuna karar verdi.

Willamina ondan ne zaman ciğer ve soğan yapmasını istese işi bırakmakla tehdit ediyordu. Çarşamba günü pembe dizisini böldüğünde kızmamıştı herhalde? Ya da belki de her şeyi tezgahın üzerinde bırakmıştı.

Kate'e sandviç mi yaptı? Willamina'nın yaşındayken bir erkekle kaçması pek olası değildi, bu yüzden muhtemelen birkaç hafta içinde her şey normale dönecekti. Hayatında hiçbir şey gerçekten değişmemişti.

"Bir Őey için mi endiŐeleniyorsun?" Kate onun dűŐűncelerini yarıda keserek

Kendisi dışında herkesin kahve ve tatlılarını alıp oturma odasına geçtiğini fark etti.

"Hayır, sadece düşünüyordum."

Güldü, onun sevdiği o kahkaha. "Düşünmeyi bırak da bulaşıklara yardım et."

Yakında evde nasıl bulaşık yıkayabileceğini düşünerek yaptı. Belki de Willamina'nın yokluğunu gidermek için kâğıt tabak ve bardak almalıydı. Kim bilir, belki de kadın kaçışını yıllardır planlıyordu. Bildiği tek şey, şu anda üzerinde çim etekten başka bir şey olmadan bir adada dans ediyor olduğuydu.

Sonunda herkes gitti ve bulaşıklar yıkandı. Martha Q merdivenleri tırmanarak yatağına gitti ve Bayan Biggs de mutfakın ötesindeki odasına geçti.

Tyler geç olduğunu biliyordu ama iki kadeh şarap doldurdu ve kanepeye oturdu. Kate ona katılıp sağındaki sandalyeye oturduğunda hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. Gülümsedi ve bardaklardan birini ona uzattı.

"Harika bir yemektir," dedi dördüncü kez.

"Arkadaşlar öyle yaptı," dedi ve bir yudum aldı. "Çalışırken asla böyle yemek yapamam. Asla bir yere yerleşecek kadar uzun süre kalamıyorum ve bakkaliye."

"Ama arkadaşların var?"

Başını iki yana salladı. "Burada yaptığım gibi değil. Beni kundaklama yangınları konusunda uzman olan orta yaşlı bir kadın olarak görüyorlar. Eğer bir yemeği paylaşıyorsak, bu genellikle bir dava hakkında konuşmak içindir." Elini kırışan kısa saçlarında gezdirdi ve saçları sanki mükemmel bir şekilde eğitilmiş gibi usulca yerine düştü.

"Bodur değilsin," dedi, onun kendisini uzun hissettirdiğini düşünerek. "Ve orta yaşlı da değilsin. Hâlâ gençsin Kate. otuzlu yaşlarda."

Başını salladı, sonra gülümsedi. "İşte bu yüzden burada seninle olmayı seviyorum. Bana sadece ne yaptığımı değil, içimde kim olduğumu hissettiriyorsun."

Konuşmayı istediği yere nasıl yönlendireceğini bilmiyordu, o yüzden hemen konuya girdi. "Kate, sen uyurken sana sarılmak hoşuma gitti."

Salon ışıkları kızarıp kızarmadığını anlamak için çok alçaktı. Daha fazlasını söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu, o yüzden bekledi.

Sonunda bir içki daha aldıktan sonra çenesini hafifçe kaldırdı ve fısıldadı, "Gelme şeklim için özür dilerim."

Üç gündür uçaklarda ve havaalanlarında uyuyordum. Çok yorgundum ve son gördüğüm her şeyi kafamdan atacak zamanım olmamıştı.

Başını. New York'ta bir saatten fazla yattığımda gelip beni alman için seni aradım çünkü araba kullanacak gücümün kalmadığını biliyordum."

Ona baktı

cam, ardından ekledi: "Birkaç gün önce uyumak için zaman ayırmalıyım.

.."

"Hayır," dedi. "Sen doğru olanı yaptın. Buraya geldin."

"Beni aldığın için teşekkürler."

"Her zaman," dedi, keşke "*Her zaman*" deseysen diye düşündü.

Eğildi ve onun dizini okşadı. "Geç oldu. Yatsam iyi olacak." "Benimle verandanın merdivenlerine kadar yürü," dedi adam ayağa kalkarken.

Adam paltosunu giydi, kadın da Martha Q'nun kapının yanında tuttuğu şalı omuzlarına sardı. El ele verandaya doğru yürüdüler. Hava nemli ve serindi. Hafif bir rüzgâr çıplak verandada dalları hanı çevreliyordu. Tyler için burası hem güzel hem de yalnız bir yerdi. Eski ev kasabanın ortasında duruyordu ama yalnızlık hissi veriyordu. Hayatının çoğunda böyle hissetmişti.

Kollarını kaldırırken "İyi geceler," dedi.

Onlara doğru ilerledi ve uzun bir süre sadece sarıldılar.

Kız uzaklaştığında, sesini rahat tutmaya çalışarak, "İstediğin zaman kestirmek için evime gelebilirsin, Kate," dedi.

"Sen de bana çorba ve jambonlu sandviç mi yapacaksın?"

"Gerek yok. Diğerlerini yemedik. Hâlâ buzdolabındalar."

Kadın yüzünü buruşturdu ve adam onu burnundan öptü.

Binbaşıya kimsenin yapmadığından emin olduğu bir şey.

Gülümsedi ve donduğunu söyleyerek içeri koştu.

Eve dönerken mezarlığa uğradı. Nadiren kimseden mezarlığı akşam karanlığında kendisi için kilitlemesini isterdi ve Calvin'in ya da görevlilerden birinin bunu yapacağını bilse de, son kontrolü yapan kişi olmayı severdi. Bu onun sorumluluğuydu. Babası ona ilk arabasının anahtarlarını verdiğiinden beri böyleydi.

Eski Ford Mustang yine arka kapının yanına park edilmişti. Karanlıkta rengini bile seçemiyordu. Koyu mavi mi?

Siyah mı? Tyler bu gece mezarlığı kontrol etmek için yürümenin çok soğuk olduğuna karar verdi ve arka yol da çamurluydu.

Yarın sabah Kate'i uçağına yetiştirmesi için Amarillo'ya götürmeden önce geri gelecekti. Pazartesi gününe kadar işe gitmeyecekti ama bavullarını boşaltmak için bir güne ihtiyacı olduğunu söylemişti. Bu fikir pek hoşuna gitmemiştir.

Bavulları boşaltmak onunla fazladan bir gün geçirmekten daha önemliydi ama kendi kendine anladığını söyledi.

Bölüm 10

GECE YARISI

REAGAN TRUMAN'IN CEP TELEFONU karanlıkta cızırdadı. Bulması için birkaç kez çalması gerekti.

"Merhaba," diye mırıldandı, yan odadaki amcasını uyandırmamayı umuyordu.

"Rea, bu Noah."

"Geç oldu, Noah." Muhtemelen yaşının beş katı olan Tiffany tarzı eski bir lambanın ipini çekti. Bir terslik vardı; Noah bile bu kadar geç saatte aramazdı.

"Biliyorum Rea, ama seninle konuşmam gerek."

Saçlarını yüzünden itti ve uykuyu uzaklaştırmaya çalıştı. "Pekâlâ, ne oldu?"

"Hastanedeyim, Rea. Bu gece Memphis'te yaralandım."

"Ne kadar kötü?" Sinirli bir şekilde güldü. Neredeyse hâlâ hayatta olup olmadığını soracaktı.

Hatta uzun bir duraklama oldu. "Bilmiyorum. Kötü.

Kırık kolum, iki kaburgam var ama beni endişelendiren sırtım." Bir süre konuşmadı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi yirmi yaşında bir adamdan çok korkmuş bir çocuğa benziyordu.

"Belki de beni pistten atacak kadar kötü yaralandım. Yere düştüğümde bayılmışım. Ambulansta sürekli senin adını bağırdığımı söylediler ama hatırlamıyorum. Tek hatırladığım acı."

"Noah, ne yapabilirim? Ailenin evine gitmemi ister misin? Sanırım şehirdeler. Kız kardeşini arayabilirim, Alex."

"Hayır, endişelenmelerini istemiyorum. Annemi tanıyorum. Çılgına dönecek ve babam hala bir çocukmuşum gibi bana ders vermeye başlayacak. Ne kadar ciddi olduğunu öğrenene kadar hiçbir şey bilmelerini istemiyorum.

Henüz bana pek bir şey söylemiyorlar." Adam durakladı ve Rea onun sesini sakın tutmak için mücadele ettiğini biliyordu. "Rea, onlardan bunu istemeden önce benim bununla yüzleşmem gerek.

Eğer önemsiz bir şeyse, bilmelerine bile gerek yok. Sakatlayıcı bir şeyse, bir planım olmalı." Anlamıştı. Noah her zaman onların pozitif, neşeli çocuğu olmuştu.

McAllen'lar zaten sekiz yıl önce bir oğullarını kaybetmişlerdi. O da Bir keresinde Noah bir kaza sonrası hastaneye kaldırıldığında gözlerinde panik vardı.

Neden onları acıdan kurtarmak istediğini anlıyordu. "Ne yapabilirim?" Bir an sessiz kaldı ve sonra basitçe söyledi, "Gel beni al. Ne kadar kötü olursa olsun, öğrendiğimde seni yanımda istiyorum."

Yataktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ondan amcasını terk etmesini istiyordu. Noah arkadaşlarının ya da ailesinin olmadığı bir yerde yalnızdı. "Deneyeceğim," fısıldadı. "Beni yarın ara."

Rea gözyaşlarına karşı koydu. Gidemeyeceğini ve kalamayacağını hissetti.

Son kalp krizinden sonra amcasının odası haline gelen salonun ışığı koridorun karşısında yandı.

Reagan onu kontrol etmeden önce avucuyla yanağını ovuşturdu.

Jeremiah yatakta doğruldu ve kadın içeri girdiğinde bir rapor bekliyormuş gibi görünüyordu. Her zaman herkesi selamladığı sert kaşları, onunla tanıştığı günden beri onu korkutmamıştı. "Evet kızım, seni üzen bir şey var. Bunun hakkında konuşabilirsin. Hiç olmadığım kadar uyanığım."

"Noah'dan bir telefon aldım. Bu gece rodeoda yaralanmış." Ayrıntılarla uğraşmadı. Amcası hayatı duygulardan arınmış bir şekilde görüyordu.

"Eğer aradıysa, ölmediğini tahmin ediyorum. Eğer sizi aradıysa, ailesinin bilmesini istemediğini düşünüyorum."

"İyileşmesi için onu buraya getirmemi istiyor ama Memphis'e çok uzun bir yol var. Seni bırakmak zorunda kalırım." Jeremiah tek kaşını kaldırıp bir süre onu inceledikten sonra homurdanarak, "Git o çocuğu al ve iyileşmesi için buraya getir. Zaten burası bir hastaneye dönüşüyor," dedi.

"Ama ..."

"Hayır *ama* bu konuda. Onu önemsiyorsun, değil mi? "Evet, ama ben seni önemsiyorum."

Yaşlı adam gülümsedi. "Biliyorum, ama çok geçmeden ben senin geçmişinin bir parçası olacağım. O çocuk, senin geleceğinin bir parçası." Reagan başını yatağın yorganına gömdü ve ağlamaya başladı.

Yaşlı adam elini kızın saçlarına koydu ve hafifçe okşadı. "Sen hayatımda karşıma çıkan en iyi şeysin evlat ve muhtemelen hayatımın en iyi şeyi olacaksın.

Ama bilmelisiniz ki ona hatırlatmak için bir süre daha buralarda olmayı planlıyorum."

Reagan başını kaldırdı. "Ama biz sadece arkadaşız." Sanki bir sırrı biliyormuş gibi gülümsedi ve uzaklaşmadan önce başını bir kez daha okşadı. "Biliyorum kızım. Şimdi çantayı topla ve gidip arkadaşını getir. Foster ve Cindy bana göz kulak olmak için burada olacaklar."

Reagan onun yanağına bir öpücük kondururken, Reagan çok da zorlanmadan onu başından savmaya çalıştı.

Bölüm 11

HARMONY İTFAİYE İSTASYONU

DALLAS LOGAN HER TOPLUMSAL GÖREVE KATILMAYI VATANDAŞLIK GÖREVİ OLARAK GÖRÜYOR

Kimse onu orada istemiyor gibi görünse de Harmony'deki kamusal işlev. Ronelle'in annesine göre, eğer o ve kızı orada olmazlarsa kasaba cehenneme dönecekti.

Ronelle'in annesini evde kalmaya ya da yalnız gitmeye ikna etme şansı, karışık metaforu düzeltme şansından daha fazla değildi. Dallas'a gelince

Eğer kızı postanede çalışmıyor olsaydı, onun yanında olması gerekirdi.

Cumartesi sabahı itfaiye istasyonundaki toplantıya gittiler.

Tabii ki Dallas araba kullanıyordu; Ronelle'in öğrenmesi için bir neden görmüyordu. Ne de olsa Ronelle gençti; postane, mağaza ya da lokanta gibi gitmesi gereken her yere yürüyerek gidebilirdi. Anahtarlar Dallas'ın elinde olduğu sürece güç de onun elindeydi ve ikisi de bunu biliyordu.

Gazete, konuşmanın ilçenin yeni bir itfaiye aracını nasıl karşılayacağı üzerine odaklanacağını belirtti. Kimsenin bir cevabı yok gibi görünüyordu, ancak bu onları konuyu detaylı bir şekilde tartışmaktan alıkoymayacaktı.

Ronelle kasaba toplantılarından nefret ederdi. Asla tek kelime etmezdi. Aslında, genellikle bulmaca kitaplarını alır ve bir saat içinde kaç tane yapabileceğini görmek için kendini zamanlardı.

Annesinin istediğinden daha geç geldiler.

Dallas kimseyle konuşamadı çünkü toplantının başlama saati gelmişti. Ayrıca arka tarafa yakın bir yere oturmak zorunda kaldılar ve hiçbir şey onları rahatsız etmedi.

Dallas Logan görünmemekten daha fazlası.

Ronelle birkaç dakika içinde toplantıya olan ilgisini kaybetti. Sandalyesine çöktü ve bir bulmacaya başladı.

Yarı yolda tanıdık bir ses duydu. Asla unutamayacağı bir ses. Marty Winslow.

Önündeki iki kilolu kadının arasına bakarak Marty'nin bir plan sunmasını izledi. Tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, siyah saçları geriye doğru toplanmıştı ve neredeyse kesilmiş gibi görünüyordu. Biri arkasındaki çizelgeleri çevirirken o rakamları sıralıyordu.

"Kim o?" Ronelle annesine fısıldadı.

Dallas pek de alçak olmayan sesiyle, "Çok güçlü bir finans planlamacısı," diye cevap verdi. "Çok iyi olmamalı. Parası varmış gibi bile görünmüyor. saç kesimi." Önlerindeki iki ağır sikletten biri arkasını döndü ve Dallas'a ters ters baktı.

Dallas *kendi işine bak dercesine* kadına ofladı. Kadın arkasını dönecek kadar sağduyuluydu.

"Kendini dahi sanan bu adama aldırmayın." Dallas başıyla Winslow'u işaret etti. "Bu finansçı tiplerin her zaman başkalarına paralarını nasıl harcayacaklarını söylediklerini ve kendi paralarını idare edemediklerinde intihar ettiklerini herkes bilir. Bahse girerim o tekerlekli sandalyeyle pencereden atlamak onun için zor olacaktır. O daha çok kırk beşlikle beynini dağıtacak türden. O zaman ciğer gibi duvarın her tarafına sıçramasının ona ne yararı olacak?" Ronelle gözlerini kapattı. Bakmadan da biliyordu ki, bir metre ötelerindeki herkes gözlerinde o ölümcül kadın bakışıyla annesine bakıyordu.

Neyse ki Hank Matheson mikrofona geldi ve şöyle dedi: "Marty Winslow'u yaptığı tüm işler için alkışlayalım. Bu Hepimiz aynı yöne gidersek gerçekleştirebileceğimiz bir plan gibi görünüyor." Yaşlı bir adam "Evet, eğer yeterince uzun yaşarsak" diye bağırdı ama diğer herkes alkışladı.

Ronelle yan kapıdan sıvıştı. Kalabalık dağıldığı anda birinin Dallas'la yüzleşeceğini biliyordu ve bu annesinin en sevdiği zamandı. Cehennemnin varlığını şeytanın kendisiyle bile tartışırdı.

Soğukta ayakta duran Ronelle kendini görünmez kılmaya çalıştı ve her zamanki gibi işe yaradı. Küçükken insanları görmezse onların da onu göremeyeceğine inanırdı. Kimseye bakmadan mağazalarda dolaşma alıştırmaları yapardı. Şimdi ise omuzlarını duvara dayamış, ince ve düz göğüslü olmayı dilemişti, böylece görünmeden binaya yaslanabilecekti.

Acı biber satmak için kurulmuş bir standın yanında toplanmış iki itfaiyeci onu fark etmedi.

Biri Willie Davis'ti. Ronelle'den daha gençti ama Ronelle onu tanıyordu.

Çünkü evinin yanındaki sokak lambasını tamir etmek için genellikle o gelirdi. Annesi her zaman ona neden ışığı söndüren suçluyu yakalamaya çalışmadığı ve sadece tamir etmek için gelip durmadığı konusunda zorluk çıkarmaya çalışırdı, ancak Willie Davis sadece gülümsedi ve "Evet, hanımefendi, haklısınız" dedi.

Bu Dallas'ı çileden çıkardı. Onunla aynı fikirde olan insanlar tartışmaya çok az yer bırakıyordu.

Davis'in yanındaki diğer itfaiyeci yaklaşık aynı yaşlarda iri bir adamdı: yirmi, belki de yirmi bir. Ona Marty Winslow'un evinin önünde motosikletin üzerinde gördüğü adamı hatırlatıyordu ama adam biraz daha yaşlı görünüyordu ve o kadar da korkutucu değildi.

Burada yaşıyor olabilirdi ama o da kendisi gibi bir yabancı gibi görünüyordu. Ronelle ona dönüp baktığında, bir an için göz göze geldiler ve sanki ortama uymayan birini tanıdığını söylemek istercesine hafifçe başını salladı. Belki hiç konuşmayacaklardı ama Ronelle, kendisine ilk kez hitap ederse ona merhaba demeye karar verdi.

Dövme göremedi ama dövmesi olabilirdi.

Ronelle dışında kırk yaşın altındaki herkeste vardı. Annesi bir keresinde ona, Ronelle dövme yaptırırsa patates soyacağıyla derisini keseceğini söylemişti. Bu tehdit onu korkutmamıştı çünkü bunu hiç ciddiye almamıştı ama annesinin patates soyacağı konusunda ciddi olduğunu bilmek korkutmuştu.

İtfaiyenin içinden biri bölmenin kapısını açtı ve insanlar dışarı akın etti. Kaseler dolusu acı biber üç dolara satılıyordu ve unlu mamuller için uzun bir masa kurulmuştu.

Ronelle'in rakamlarla arası pek iyi değildi ama kermeslerden gelen parayla bir itfaiye aracı için para biriktirmenin bir ömürden daha uzun süreceğini düşündü.

Dallas, Ronelle'in arkasından, "Orada kapı gibi dikilmeyi bırak," diye çıkıştı. "Eve de gidebiliriz. Bu insanların tek ilgilendiği şey yemek. Hiç böyle bir sepet dolusu fındık görmemiştim."

Ronelle, Dallas'ın yemek için kalmayacağını biliyordu. Ronelle'e sık sık toplu yemeklerde ya da kermeslerde asla bir şey yememesi gerektiğini hatırlatırdı. Nefret eden bir kişi kasabanın tüm nüfusunu zehirle yok edebilir.

Etrafına baktığında herkesin yemek yediğini gördü ve aklına korkunç bir düşünce geldi. Eğer hepsi ölürse, kasabada sadece annesi ve kendisi kalacaktı. Annesi Willie Davis'le konuşmak için durduğunda Ronelle cebine bir parça mısır ekmeği koydu. Eve vardığında hepsi kırıntı halinde olacaktı ama yine de yemeyi planlıyordu. Her ihtimale karşı.

Bölüm 12

21 ŞUBAT PAZAR
WINTER'S INN ODA VE KAHVALTI

TYLER, uçağından önce Amarillo'da Kate'le öğle yemeğı yiyebilecek kadar erken ayrılmayı umuyordu ama onu almak için pansiyona vardığında Bayan Biggs kocaman bir kahvaltı hazırlamıştı. Tyler'ın karşı koyabileceğı çok az yiyecek vardı ve üzerinde fındık olan ev yapımı tarçınlı çörekler asla listeye giremezdi.

Kate onların duygularını incitemeyeceğini söylercesine omuz silkti ve onu yanına davet etti. Tabii ki Martha Q karşılarına oturdu ve özel konuşma şansını sona erdirdi.

Hancı, yalnız kalpler kulübüyle ilgili bir el ilanı için ifade konusunda yardım istedi. "Kulağa üzücü gelmeyen bir isme ihtiyacım var," diye yakındı.

"Bana bakma," dedi Tyler. "Ben sadece ölüm ilanları yazarım." Kate güldü ve masanın altından dizini okşadı. "Daha fazla yardımcı olamam."

"*Takılmak istemek kulağa çok modern geliyor.*" Martha Q kalemiyle kafasına vurdu. "*Bekârlar kulübü kulağa bar gibi geliyor. Doğru olanı bulmak*

çok belirsiz geliyor." Tyler masanın ortasına yerleştirilmiş tabaktan aldığı tarçınlı ruloyu kemirdi. Bu çöreklerin ama fırından yeni çıkmış, tereyağı şeker karışımı hâlâ damlarken onlara karşı koyamadı. Tadına bakarken aklını konuşmada tutmaya çalıştı. "Sence birçok insan doğru olanı buluyor mu?"

Martha Q kaşlarını çatarak ona baktı. "Elbette. Birkaç kez yaptım."

"*Yalnızlığı sona erdirmeye ne dersin?*" Tekrar denedi. Martha Q'nun kurduğu herhangi bir kulübün güneşteki muzlardan daha uzun süre dayanacağına inancı yoktu.

İki kadın da başlarını salladı. Kate iç çekti. "Moral verici bir şey olmalı. *Hayatınızdaki değişimi kucaklamak* gibi bir şey."

Martha Q elindeki kalemle alnına birkaç kez daha vurdu.

"Boşanmak isteyen kadınlar kadar, evlenmek isteyen kadınlarla da karşılaştık."

Evlenmek. Benim gözlemlerime göre dünyanın en yalnız insanlarından bazıları kötü ilişkiler içinde yaşamaya devam ediyor."

"Takas toplantısı gibi olurdu. Bir kadının serserisi başka birinin Beyaz Atlı Prensi olabilir." Tyler iki kadının da ona ters ters baktığını görene kadar fikriyle gurur duyuyordu. Ondan sonra, sadece kahvaltısını yemeye ve bunu onların çözmesine izin vermeye karar verdi.

Kadınlar konuşurken, özellikle sevmediği insanların yanında sık sık yaptığı şeyi yaptı; Martha Q'nun cenazesini planlamaya başladı. Sonunda gitme vakti geldiğinde ayağa kalktı ve "Siz hanımlar hayal kurmaya ve entrikalar çevirmeye başka bir gün devam edeceksiniz" dedi.

"İşte bu kadar!" Martha Q bağırdı. "Kulübün adı Dreaming and Scheming olacak."

Görünüşe göre, Tyler'ı şaşırtan bir şekilde, kadınlar entrikacılığı bir erkek ararken aşağılayıcı bir özellik olarak görmüyorlardı.

Tyler ve Kate nihayet arabaya binip Amarillo'ya doğru yola çıktıklarında, Kate konuşkan bir ruh halindeydi ve Martha Q'nun renkli geçmişi hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Tyler ona bildiklerini anlattı ama renklendirme konusunda iyi değildi. Babası ona iki şey öğretmişti: Asla yargılama ve asla dedikodu yapma. İkisinden birini yapmadan Martha Q hakkında konuşmak zordu.

Sohbet yavaşladığında Kate işinden bahsetmeye başladı. Araştırdığı son kundaklama yangınında etraftan dolanmak zorunda kaldığı üç yanmış cesedi ve ne kadar korkunç koktuklarını anlattı.

Tyler'ın ayrıntılara ihtiyacı yoktu. Daha önce de yanarak ölmüş cesetler bulmuştu ama yine de konuşmasına izin verdi. Kendi kendine ona sırrını açtığı için memnun olması gerektiğini söyledi. Muhtemelen konuşacak kimsesi yoktu. Söylediği her kelimeyi dinlemeye çalıştı ama bu hafta sonunun nasıl geçebileceğini düşündüğü umudu, bir gece yarısı gölündeki ölü odunlar gibi zihninde sürüklenmeye devam etti ve gerçekliği olabileceklerle gölgeledi.

Ona söylemek istediği hiçbir şeyi söylemediğini fark edene kadar havaalanındaydılar. Güvenlik kontrolü için acele etmeden önce biraz beklemesini rica etmek istedi ama acelesi var gibiydi ve ofise döndüğünde yapması gereken her şeyden bahsetti. Adam çantasını boşalttığında, kadın telefonda, çoktan kendi dünyasına dönmüştü.

"Güle güle," dedi elindeki çantayı omzuna atarken. "Bir dahaki sefere görüşürüz." Gülümsemeye çalıştı.

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Tabii ki. Bana e-posta at." Adam cevap veremedi kadının gitmişti. Adam onun labirentin içinde ilerleyişini izledi,

Kimliğini gösterip ayakkabılarını çıkarıyor.

Kate'in bir şeye doğru mu koştuğunu yoksa bir şeyden mi kaçtığını merak ederek izledi.

Arabasına doğru yürürken ayakları ağırlaşmıştı. Havaalanından çıktığında kar yağmaya başlamıştı . Ana yollarda kalması gerektiğini biliyordu ama çiftlikten pazara giden iki şeritli bir yola saptı. Hiçbir şey kırdı araba kullanmaktan daha iyi düşünmesine yardımcı olamazdı. Bu şekilde eve varması bir saat daha uzun sürecekti ama umurunda değildi. Onu bekleyen kimse yoktu. Hizmetçisi bile.

Tyler kendine acımaya asla izin vermeyen bir adamdı. Yaşlanmakta olan bir cenaze müdürünün tek oğlu olduğunu aklı erdiğinden beri biliyordu. Bir aile şirketinin sorumluluklarını üstlenmesi beklenecekti ve sürpriz bir şekilde bunları sevdi. Olmayı düşünmediği zamanlarda Kate'in onu birkaç ayda bir kereden fazla görmek istememesinin sebebi meşgul olmasıydı. İnsanlara yardım etti.

Ona ihtiyaç duyduklarında oradaydı.

Bir dahaki gelişinde Kate'den kendisiyle kalmasını isteyecekti.

Ya da yapmazdı. Tutku ikisinin de hayatında olan bir şey değildi, öyleyse neden şimdi bunu bekliyordu?

İkisi de çocuk sahibi olmayı düşünecek yaşı geçmişlerdi, bu yüzden zaman bir süreliğine akıp gidebilirdi. Belki de sadece arkadaş olmaları gerekiyordu. Belki de ilerleyen yaşlarında sessiz bir aşk bulacaklardı.

Tek umabildiği buydu. Sessiz bir aşk.

Tyler küçük bir benzin istasyonunda durdu ve birkaç atıştırmalık aldı. Kışın bile dondurmayı severdi. Etrafına çikolata sarılmış olanlardan. Daha sonra kendisini bekleyen bir yemek olmayacağını bildiği için bir düzine ev yapımı tamale ve acı sos aldı. Yeşil bir şey almadığını hatırlayarak, önce yeşil olanları yiyeceğini ve diğerlerini tatlı olarak yiyeceğini düşünerek büyük bir M&M paketi aldı.

Kendi şakasına gülerek arabaya doğru yürüdü ve hemen şimdi Dr Pepper'ının yanında yeşillik alacağını düşündü.

Lone Oak Yolu'nu geçtiğinde hava kararmak üzereydi ama Tyler kendisiyle uzun bir konuşma yapmıştı. Bu gece Kate'e eve gelip gelmediğini kontrol etmek için e-posta göndermemeye bile karar vermişti. Hiç kimse için o kadar özel olmamıştı; Kate için de öyle olacağını neden düşünsündü ki? Sahip olduklarıyla mutlu olmalıydı. İyi arkadaşları, sevdiği bir işi ve kafasını boşaltmak için yaptığı uzun yolculuklar.

Tyler, kendisinin bir şey olduğunu düşünen insanları düşünerek gülümsedi.

Saralynn, Hank'in yeğeni. Sadece sekiz yaşında olabilirdi ama onun şövalyesi olduğunu düşünüyordu. Hank, en iyi arkadaşı, kahvaltı hazırlamazsa her zaman arardı.

Her salı lokantada. Yakışıklı bir çiftlik sahibi ve tombul bir cenaze levazımatçısı arkadaş olmak için garip bir çift gibi görünebilirdi ama işe yarıyordu. Tyler bunun ikisinin de insanları önemsemesinden kaynaklandığını düşünüyordu.

Mezarlığa doğru ilerlerken isimler birbiri ardına aklına geldi.

Omzunda ağlayan ve onsuz yapamayacaklarını söyleyen insanlar. Acil bir durum olduğunda telefonlara bakması için ona güvenen itfaiyedeki adamlar.

Tyler yalnız yaşamaya karar verdi.

ama ailesi için koca bir kasabası vardı. Belki de sahip olduklarına şükretmeli ve daha fazlasını dilemekten vazgeçmeliydi.

Mezarlığı kilitlemek için bir tur attı ve eski Ford'un hâlâ arka kapının yanında olduğunu fark etti. Rover'ında olduğu için, bir göz atmak için toprak yola girdi.

Hasarlı araba bütün gün yerinden oynatılmamış gibi görünüyordu. Durumuna bakılırsa, terk edilmiş olabilirdi.

Tyler'ın dört çeker arabası buzlu yolu sabit tutmuş olabilirdi ama daha yakından bakmak için arabadan indiğinde deri elbise ayakkabıları neredeyse altından kayıyordu. Buz tabakasının üzerine ince bir kar tabakası yerleşmişti. Arabaya giden yolun yarısında, Rover'ının sıcaklığına geri dönmeyi düşündü ama

Sanki hayatında bu gece halledebileceği tek şey buymuş gibi. El fenerini yakarak ilerledi.

Kapıları kontrol etti. İkisi de kilitliydi ama yolcu tarafında bir kadın çantasına benzeyen bir şey görebiliyordu.

Terk edilmiş arabalarda genellikle çanta olmazdı.

Camdan daha fazla kar iterek içeriyi görmeye çalıştı ve bu hurda yığınının kime ait olduğunu anlamasına yardımcı olacak herhangi bir bilgi aradı.

Arka koltukta bir şey hareket etti.

Tyler geri sıçradı, el fenerini bir silah gibi tutuyordu.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra tekrar baktı ve kendi kendine bir hayvanın arabanın içinde sürünerek dondurucu rüzgârdan korunmak istemiş ve kapana kısılmış olabileceğini söyledi.

Bir tenis ayakkabısı gördüğünü sandı. Sonra bir tane daha. Kapıya vurdu.

pencere. "İçeride kimse var mı? Burası özel mülk; burada kalamazsınız."

Tyler babasının mezarlığın arkasında kamp kuran berduşlardan bahsettiğini hatırlıyordu ve arada sırada Tyler bir cesaretle gizlice içeri giren çocuklar yakalamıştı. Ancak bu sefer neyle karşılaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Cep telefonunu çıkararak 911'i aradı.

Santral memuru ilk zil sesinde telefonu açtı.

"Ben Tyler Wright," dedi Tyler sıkışık arka koltukta hareket eden birini izlerken. "Mezarlığın arka kapısındaım. Birini gönderebilir misiniz? İzinsiz giren biri var."

"Yoldayız, Bay Wright. Karşı karşıya gelmeyin. Tekrar ediyorum. Karşı karşıya gelmeyin."

Tyler gülümsedi, memurun bir kitaptan okuduğunu tahmin ediyordu. Adam ne yapacağını sanıyordu, arabadaki adamı yakalayıp yardım gelene kadar tutacağını mı?

Telefonu kapatıp beklemeye başladı. Arabada uyuyan her kimse dışarı çıktığında, konuşmaktan başka bir şey yapmayı planlamıyordu. Eğer yabancı arabayı sürüp gitmeye kalkarsa, sadece yoldan çekilecekti. Sonuçta Tyler'ın tek istediği arabanın gitmesiydi.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda yolcu kapısı açıldı ve uzun ince bacaklar göründü. Sonra saçlar. Davetsiz misafir öne doğru eğilip tenis ayakkabılarını kara gömerken yarım kile kıvrıcık kum rengi saç neredeyse yere değiyordu.

El fenerinin ışığında emin olamıyordu ama saçlarını geriye doğru savurduğu anda Tyler, çömelenin bir kız olduğunu anladı.

"Ne istiyorsun, seni aptal?" Sesi pek dostça gelmiyordu. "Beni uyandırdın."

"Mezarlığa park etmişsiniz." Tyler bariz olanı söyledi.

"Komşulardan hiç şikâyet duymadım." Giysileri kırıışmış, yumruğu sıkılmıştı ama el feneri yüzüne tutulurken gözlerindeki korku ışıltısını kaçırmadı. "Polisi aradım bile." Sakin görünmeye çalıştı ama sinirleri bağırmasına neden oldu.

"Beni tehdit etme," diye bağırdı ilerlerken. "Ve şu lanet ışığı yüzümden çek."

Elini fenere doğru salladı.

Tyler geri adım atarak onun ilerlemesini engelledi. Kolu el fenerine çarptı. Tyler sıçradı, neredeyse düşüyordu. Ayakları altından fırladı. Sert bir gümbürtüyle soğuk zemine çarptı. Başı sanki

Bir şeye çarparak sekti ve el feneri elinden fırlayıp alnına çarpmadan önce ikinci kez çarptı.

Dünya zihninde dev bir kar küresine dönüşmüştü ama kadın üzerine inmeden bir an önce bir çığlık duyduğunu sandı.

Tyler hayatı boyunca hiç savaşçı olmamıştı. Aslında, o düşündü, Ailesinde nesiller boyu keseli sıçan kanı akıyor olmalıydı, çünkü ilk ve tek savunma hattı yuvarlanıp ölü taklidi yapmak gibi görünüyordu.

Siren sesi havayı doldururken kadın kendini onun üzerinden itmeye çalıştı. Tyler gözlerini kapattı ve acının tüm vücudunu sarmasına izin verdi Gece daha da karanlıklaşırken.

Göz açıp kapayınca kadar geçen bir zaman diliminde Tyler kendini bir ambulansın içinde, göğüs cebinde *Charles* yazan ve ona yaşayacağını söyleyen bir sağlık görevlisinin yanında buldu.

Tyler adamı itti. "Elbette yaşayacağım."

Charles, Tyler az önce kurban çizgisinden kaçık çizgisine geçmiş gibi görünüyordu. "Hatırlamıyor olmalısınız, Mr.

Wright. Mezarlığın arka kapısında şiddetli bir saldırıya uğradınız. Şerif Yardımcısı Phil Gentry kadını ekip arabasının arkasında tutuyor. Biz seni hastaneye götürene kadar onu kilit altına almış olacak. Onu senden çıkardığımızda bağırp çağırın bir deli yumağıydı."

Tyler zonklayan baş ağrısının daha da kötüleştiğini hissetti. Her şeyi bir araya getirirken, "Bana saldırmadı," dedi.

"Onu korkuttum. Bana bağırdı ve ben de buzda kaydım. Yere düştüğümde ona çarpmış olmalıyım çünkü ben düştükten bir süre sonra o da benim üzerime düştü."

Sağlık görevlisi yaklaştı. "Bundan emin misiniz efendim? Yanınıza geldiğimizde size vuruyor gibi görünüyordu."

"Eminim, Charles. Phil'e ulaş ve onu hastaneye götürmesini söyle. Onun da benim kadar yaralı olma ihtimali var." EMT tereddüt etti. "Çok karanlıktı. Düşündük ki ..." Tyler başını salladı, sonra pişman oldu. Ne kadar kötü hissederse hissetsin, zavallı bir kadının geceyi hapiste geçirmesine izin veremezdi.

Onun hatası olduğu kadar kendi hatası da olan bir şey yüzünden. Ona bağırdığı gibi bağırmasıydı. Yüzüne ışık tutması onu ölümüne korkutmuş olmalı. Ve ona polisin yolda olduğunu söylemek de muhtemelen pek bir işe yaramamıştır.

Eğer kafası çarpmasaydı, üzgün olduğunu söylerdi.

Bunun yerine gözlerini kapadı ve acil yardım görevlisinin şerife her şeyi açıklamaya çalışmasını dinledi. Görünüşe göre, onun hayatını kurtarmamışlardı, sadece buzda düşen iki kişiyi almışlardı.

Kendini sedyeden kurtarmak için çaba sarf etti ama acil servis görevlisi ona yardım etmek zorunda kaldı. Birkaç dakika sonra Tyler acil servise girdi. Bir hemşire ona bir oda gösterdi ve bir saat içinde doktor onu taburcu etti. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş, sol kalçasında kötü bir çürük ve alnında el fenerinden kaynaklanan golf topu büyüklüğünde bir düğüm vardı.

Calvin'in gelip onu almasını beklemek için masaya doğru yürüdüğünde, Tyler kadını sordu. Hastaneye yatırılmış. Çürüklerin yanı sıra, susuz kalmış ve ateşi varmış.

Calvin her zaman hastaneden ceset almak için kullandıkları eski steysin arabasıyla yavaşta Tyler dışarı çıktı. Bir cenaze arabasından çok daha az belirgindi. Tyler arkaya tırmanıp uzanmayı düşündü. Başının ağrısına bakılırsa, en azından yarı ölüydü. Ayrıca, bu gece hem onun hem de kendisinin yaralanmasının bir şekilde kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen o yapmamıştı.

Hiç parası yoktu ve sadece uyuyacak sakin bir yer arıyordu. Arka kapıyı kontrol etmek için öğleden sonraya kadar beklemeliydi. Eğer kadın hâlâ orada olsaydı, o zaman konuşabilirlerdi.

Calvin eve o kadar yavaş gidiyordu ki Tyler arabanın yanında yürüyebilirdi.

Araba.

Tyler Calvin'e iyi olduğuna dair üçüncü kez güvence verdiğinde, yaşlı adam

cenaze evinin resepsiyonisti ve muhasebecisi Beth'i aradı. "Yaralı," diye fısıldadı Calvin, sanki Tyler duymuyormuş gibi, "ama iyileşecek.

Diğerlerini ara.

Şimdi geliyorum."

Tyler eve döndüğünde hepsinin onu beklemesine şaşırmadı. Mezarlık alanında çalışan Calvin ve Dave ona içeride yardımcı olmaya çalıştılar. Beth ve Stella, gece ev sahibi, yol boyunca ona sorular sordular. Ön merdivenlerde.

Sonunda dördüne döndü ve gülümsedi. "Ben iyiyim. Yemin ederim. Yukarı çıkmak için yardıma ya da benimle kalacak birine ihtiyacım yok." Ağlayacakmış gibi görünen Stella McNabb'a gülümsedi. "Yine de biraz kakao ve belki kurabiyelerinizden birkaç tane alabilirim."

Kadınlar yapacak bir şeyleri olduğu için mutlu bir şekilde aceleyle uzaklaştılar.

Calvin ve Dave yine de kazanın ayrıntılarını öğrenmek isteyerek onu merdivenlerden yukarı çıkardılar.

Tyler bitirdiğinde, kadınlar kakao ve kurabiyelerle oradaydı. Her biri iyi geceler diledi ve birazdan gelmeyi teklif etti. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını fark eden Tyler, dünyada önem verdiği dört kişi daha ekledi.

Bölüm 13

PAZAR GÜNÜ ÖĞLEDEN SONRA

Reagan taksiciye parasını ödeyip içeri girdiğinde MEMPHIS'TEKİ HASTANE kocaman görünüyordu. Çantasına bilgisayarıyla birlikte birkaç parça giysi ve bir diş fırçası atmıştı. Aylar içinde bir hastaneye girdiğinde, çıkana kadar ne kadar zaman geçeceğini asla bilemeyeceğini öğrenmişti.

Danışmadaki hemşire ona yoğun bakım ünitesini işaret etti ama pek de arkadaş canlısı görünmüyordu. Belki de Reagan bir ziyaretçiden çok evsiz birine benzediği içindi. Yanlılıkla iş önlüğünü almıştı ve uçakta önlüğün cebinde bir yırtık ve her iki kolunda da lekeler olduğunu fark etti.

Jeremiah Amca'yı kontrol ettikten sonra gün ışımadan çiftlikten ayrıldı. Foster, o yokken Jeremiah'nın yanından hiç ayrılmayacağını tekrar tekrar anlattı. Yaşlı adam iyileşme sürecinde bir adım bile atsa hemen onu arayacaklardı. Cindy onu uçağa yetiştirmesi için Amarillo'ya götürdü ve Noah'ya yardım etmek için yapabileceği her şeyi anlattı.

Amarillo'dan Dallas'a gitmiş ve Memphis'e uçmak için iki saat beklemişti. Sonuç olarak, neredeyse arabayla gitmesi kadar uzun sürdüğünü düşündü. Noah'ın telefonunu iki kez aramıştı ama cevap veren olmamıştı.

Reagan yoğun bakım ünitesini bulduğunda, bekleme odasının bir köşesine çekildi. eve gitti ve her iki saatte bir on beş dakikalık ziyaret süresi için duvar saatini izledi. Onu ilk gördüğünde Noah uyuyordu. Hemşire onu uyandırmaması için uyarmıştı. Çürük ve kırıkların yanı sıra, geçen yaz olduğundan daha zayıf ve yaşlı görünüyordu.

Reagan adama baktı ve çocuğu hatırladı.

Öğle yemeğinde okulun avlusunda ona doğru yürüdüğünde neredeyse on yedi yaşındaydı. Bacakları ve şapkasıyla tam bir boğa gibiydi. Tanıştıkları ilk gün ona bir gün yakışıklı biri olacağını söylemişti.

Gülümsedi, elini adamın kolundaki alçada gezdirdi ve şöyle düşündü nasıl da haklı çıkmıştı. Uzun kasları sertleşerek güçlü bir vücuda dönüşmüştü ve artık morarmış ve bıyıklarla kaplı olan çenesi, acıyla savaşıyor sıkıca kenetlenmişti. Ekranda bir aktör olsaydı kalpleri kırardı, çünkü gerçek bir western kovboyunun hayata gelmiş mükemmel bir görüntüsü gibiydi.

Reagan, tüm yaşadıklarını hatırlamaya başladığında gözyaşlarını durdurmaya çalışmadı. ve her seferinde nasıl karşılık verdiğini hatırlıyordu. Ama şimdi o kadar kolay olmayabilirdi.

Kırık kemikler ve çürükler iyileşirdi ama ona koşan tüpler bu sefer daha fazla sorun olduğunu söylüyordu. Belki iç yaralanmalar ya da bir daha asla güçlenemeyecek bir sırt.

"Ölümünü izlemem için beni çağırdıysan," diye fısıldadı, "yemin ederim seni asla affetmeyeceğim." Adam hareket etmedi ama makinenin bip sesleri ve ritmi onu korkuttu. Onun elini tuttu. Bir erkek eli, güçlü ve yaralı. "Seni eve götürmeye geldim, Noah. Şu anda sensiz bir arkadaş olarak yapabileceğimi sanmıyorum." Emin değildi ama adamın parmaklarının gerildiğini hissettiğini düşündü.

Daha fazlasını söyleyemeden hemşire gitme vaktinin geldiğini söyledi.

Reagan gülümsedi ve fısıldadı, "Yakında görüşürüz." İlk gece bekleme odasında uyudu. İkinci gün her ziyaret saatinde test yaptırmak için dışarıdaydı.

Söyleyebildiği kadarıyla, kendisinden başka kimse onu görmeye çalışmamıştı ve kimse ana masadaki gönüllüyü arayıp durumunu sormamıştı. Ailesi bilmiyordu ve birlikte seyahat ettiği kovboylar da bir sonraki rodeoya gitmişlerdi. Noah'ı tanıyan biri olarak, muhtemelen onlara iyi olduğunu ve ailesinin yolda olduğunu söylemiştir.

Bekleme odasındaki ikinci gecesinde uyuyordu ki bir hemşire gelip uyandığını söyledi. "Seni gizlice içeri sokacağım ama sadece birkaç dakikalığına. Burada olduğunu bilmek onu daha iyi hissettirecektir."

Reagan çırpındı. Ayakkabılarını giymeye bile zahmet etmedi; sadece hemşireyi takip etti.

Nuh'un gözleri açıldı, en azından bir tanesi; diğeri şişmiş, kapanmıştı ve morun çeşitli tonları kötü bir makyaj yapılmış gibi göz kapağını çiziyordu.

"Merhaba, Rea. Seni gördüğüme sevindim." Elini sıkıca kavradı, dokunuşuyla kelimelerinden çok daha fazlasını söyledi.

Gülümsedi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Hemşire bana bekleme odasında kavgacı bir kızın olduğunu söyledi. İki gündür neler olduğunu öğrenmek için onlara cehennemi yaşıyorum." Kız güldüğünde inledi. "Sen olduğunu biliyordum."

Rea bir zamanlar tertemiz olan gömleğine baktı. Dün üzerine içkisini dökmüştü ama şu ana kadar lekeyi fark etmemişti. "Sabah seni görmeden önce temizlemeyi planlıyordum."

"Bu halinle harika görünüyorsun. Geldiğiniz için teşekkürler.

Muhtemelen aramamalıydım ama bunu tek başıma yaşamak istemedim."

"Harika görünmüyorum. İyi göremiyorsun ya da belki bu sefer gerçekten kafana çok fazla darbe aldın." Parmaklarını sıktı.

"Ben de pek yardımcı olamadım. Akraba olmadığım için doktorlar benimle konuşmuyor. Hatta bir tanesini o kadar çok rahatsız ettim ki, beni görünce kaçtı. geliyor."

"Orada olman bile sana tahmin ettiğinden daha fazla yardımcı oldu." Birden çok yorgun göründü. "Hemşirelerden biri yarın beni bir odaya taşıyacaklarını söyledi. Dolu olmadıkları için bu gece burada uyuyacağım. Neden gidip uyuyacak gerçek bir yer bulmuyorsun, sabah görüşürüz."

"Emin misin?"

"Elbette. Söz veriyorum, seni öldürmeyeceğim."

Gözyaşları kontrolsüzce yanaklarından aşağı yuvarlanıyordu ama adam onları görmedi.

Hemşire onun yanına gitti. "Şimdi dinlenecek." Reagan'a gülümsedi. "Sen de biraz uyusan iyi olur tatlım, yoksa bu hastaneye yatacaksın. yer."

Reagan ayrılmak istemiyordu ama banyo yapması ve kıyafetlerini değiştirmesi gerekiyordu. Çantasını aldı ve ana girişe doğru yürüdü. Gece masasındaki bir güvenlik görevlisi ona bir taksi çağırması kabul etti.

Beklemek için soğuk gecenin içine doğru yürürken, ne kadar hastanelerden nefret ederdi. Kendini günlerce kötü havada mahsur kalmış bir madenci gibi hissediyordu. Hastane koridorlarına kanarya getirselerdi, kuşlar dakikalar içinde ölürdü. Buradaki her şey temizlik sıvısı kokuyordu, saatler önce akşam yemeğinde yediği patlamış mısır bile.

Taksi durduğunda, Reagan on yaşından beri otelde kalmadığını fark etti ve bir sosyal hizmet görevlisi onu bir gruba götürmek zorunda kaldı. Birkaç yüz mil ötedeki evlerine. Fırtınaya yakalanmışlar ve bir Hilton'da indirilmişlerdi. Görevli parasını asla geri alamayacağından yakınıyordu ama Reagan için bu bir saraya girmek gibiydi.

"Nereye hanımefendi?" dedi taksi şoförü yorgun ve mülayim bir sesle.

"En yakın Hilton." Reagan koltuğunda arkasına yaslandı, yirmi mil uzakta olmamasını umuyordu.

Anlaşıldığı üzere, hastane neredeyse görüş alanındaydı. Adama on dolar bahşış verdi ve lobiye doğru yürüdü.

Tezgâhtar ondan çok daha yaşlı görünmüyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Gülümsemesi genişti ama dostça değildi.

"Bu gece için bir odaya ihtiyacım var." "Sigara içilir mi içilmez mi?"

"İçilmez."

"Kral mı kraliçe mi?"

"Kraliçe." Reagan onun yatak boyutundan bahsettiğini tahmin etti. "Kraliçemiz kalmadı ama kralımız var."

"Pekâlâ, kral." Reagan bunun bir tür sürpriz yarışma programı olduğunu düşünmeye başlamıştı.

"Bunu doldurun lütfen, ehliyetinizi ve kredi kartınızı görmem gerekiyor."

Reagan ehliyetini ve internetten sipariş vermek için kullandığı kredi kartını çıkardı.

Görevli katlanmış bir zarfın üzerine oda numarasını yazdı ve bir kartla birlikte ona uzattı.

Reagan kaşlarını kaldırıncı kız fısıldadı: "Anahtarınız."

Reagan kartı aldı ve bir yolunu bulabileceğine karar verdi. Bir adım atarak lobiye baktı, sonra geri adım atarak tekrar kızla yüzleşti. "Yemek yiyebileceğimiz bir yer var mı?"

"Oda servisi on bire kadar açık. Bu saatte çoğunlukla sandviç veriyorlar. Odanızdan tahsil edebilirsiniz."

"Güzel. Çorba, sandviç ve süttten oluşan bir yemek gönderin." "Ne çeşit?"

"Her türlü. Aşçının elinde ne varsa."

Reagan kart anahtarını aldı ve uzaklaştı. Asansörde kapısının kilidini nasıl açacağını okudu, sonra içeri adım attığında gülümsedi. Oda süslü bir dekorasyon dergisine aitmiş gibi görünüyordu. Birkaç dakika içinde soyunmuş ve duşa girmişti.

Saçlarını yıkadıktan ve beyaz bir bornoz giydikten sonra odaya çıktı ve bir tepsi dolusu yemeğin kendisini beklediğini gördü. Yemeğini yerken Reagan bundan böyle hayattaki tek lüksünün her seyahatinde lüks otellerde kalmak olacağına karar verdi. Burası son yirmi yılda kaldığı ikinci otel olduğu için bu kural onu iflas ettirecek gibi görünmüyordu.

Sekize kadar uyudu. Uyandığında ilk aklına gelen Noah oldu. Hastaneyi aradı ve günün büyük bölümünde daha fazla test yapılacağı söylendi. Sabah. Reagan giyindi ve kahvaltı için aşağı indi.

Hediyelik eşya dükkanından yün bir ceket aldı ve taksiyle hastaneye geri döndü, işi bittiğinde odasında beklemek istiyordu.

Onu özel odasına götürdüklerinde uyuyordu. Reagan sonunda gözlerini açana kadar bir saatten fazla bekledi.

"Daha iyi görünüyorsun," dedi.

"Hâlâ berbat görünüyorsun." Güldü. "Ama o zaman ellerinde kemik ve kas dışında pek bir şey yoktu. Seni hiç bu kadar zayıf görmemiştim."

"Biliyorum. Sabahtan beri test yapıyorlar ve yemek yememe izin vermiyorlar. Onlara vücudumun her yerinin ağrıdığını söyleyip duruyorum ve onlar da 'Bu harika değil mi' deyip duruyorlar. Sorun şu ki, onlara sırtımın ne kadar kötü ağrıdığını söylediğimde Doktorlar sebebini bulamadıklarını söylüyorlar."

"Bacaklarında his var mı?"

"Evet. Boğa biraz zarar verdi ama belimi kırmadı. Sanırım şanslıyım. İki ya da üç gün daha bana göz kulak olmak istiyorlar ve sonra eve gidebileceğimi söylediler. Birkaç ay terapi göreceğim ve her şey yolunda giderse yaza kadar eyere geri döneceğim.

Kartımı doldurmak için hâlâ önümde uzun bir yol var." Reagan bunu duymak istemiyordu. Adamın iyileşeceğine şükreliyordu ama kendini öldürmeye geri dönmeyi planladığı fikri neredeyse kalbini kıracaktı. Rodeo kovboyları profesyonel kartı için yüz dolardan fazla para ödüyor, sonra da kazandıkları her bir dolar için bir puan kazanıyorlardı. Bin dolar kazananlar profesyonel oluyordu. Sonra büyük paralar için büyük rodeolarda büyük sürüşler oldu.

Bir hemşire geldi ve ona birkaç dakika izin verip veremeyeceğini sordu.

Reagan nedenini bilmek bile istemedi. Neredeyse odadan kaçacaktı. Zaten çok fazla kırığı ve çürüğü olmasaydı, ona biraz akıl vermeye çalışacaktı. neredeyse onu öldürdükten sonra bile tek düşünebildiği rodeoydu.

Pencerenin yanında durup evi aradı. Jeremiah Amca Foster'a her türlü cehennemi yaşıtıyordu, emekli doktor bunun büyük bir şey olduğunu iddia ediyordu. O da

yaşlı adamı şafaktan beri iki kez yürüttü ve şansı yaver giderse bir ay içinde tekerlekli sandalyeden kurtulacaktı.

Omuzlarından bir yük kalkmıştı. Belki de Noah iyileşirken onunla konuşmak için zamanı olacaktı.

Heyecan ve tehlike onu ele geçirmeden önce en iyi arkadaşını geri istiyordu.

Bir süre koridorda yürüdükten sonra kafeye girdi ve oturup düşünmeye başladı. Noah'nın arkadaşı olmak, ne kadar kötü düşerse düşsün bırakmayan bir bağımlıyı tanımak gibiydi. O televizyonu aramayı düşündü Müdahale edenleri göster. Belki de Noah'ın tüm arkadaşları ve ailesi bir araya gelip ata binmeyi bırakmazsa onunla bir daha konuşmayacaklarına söz verselerdi, çamurda ölmeden önce bırakırdı.

Hayır, fark etti. Ailesi rodeoyu severdi. Onun planına asla uymazlardı. Babası ulusal bir şampiyondur. Arkadaşları, birlikte şehir şehir dolaştığı dostlarıydı. Heyecanı seviyorlardı. Onu durdurmaya çalıştığı için ona sadece deliymiş gibi bakarlardı.

Bir taksiye atlayıp Hilton'a geri döndü ve gece için başka bir oda ayırttı. Reagan, Noah ile tekrar konuşmadan önce sakinleşmesi gerektiğini biliyordu, aksi takdirde kavga edeceklerdi.

NOAH hemşirenin sargılarını değiştirmesini izledi. Reagan'ın bir süre daha dönmeyeceğini biliyordu. Tartışmalarına bir adım kalmıştı. Aralarındaki ilişkinin mükemmel olmaktan çıktığı anı hafızasında bulabilmeyi diledi. Bir zamanlar o kadar yakınlardı ki onun düşüncelerini okuyabiliyordu. Dokunulmak istememesinin tüm nedenlerini bilmiyordu ama kendi kendine bekleyeceğini söyledi. Ağırdan alacaktı.

Ama beklememişti. Onun tek istediğinin arkadaş olmak olduğuna karar vermişti.

Aşktan hiç bahsetmemişlerdi; ikisi de bu tür bir bağlılığa hazır değildi. Kadın çiftliğine ve amcasına bakmaya odaklanmıştı. Adam on sekizinde yollara düşmüştü.

Bir süre için çılğın bir parti gibiydi. Yarışların telaşı, sakinleşmek için içilen içkiler, kazandığında kapısını çalan kızlar.

Hemşire ona bir ağrı kesici hapa ihtiyacı olup olmadığını sordu ve o da bir hapın içindeki acıyı dindirmeyeceğini bildiği için evet dedi. O ve Rea asla arkadaştan öte olamayacaklardı. Kendini bunu kabul edebileceğine inandırmaya çalıştı.

Ama onu düşüncelerinden nasıl çıkaracaktı? Sevişmeyi hayal ettiğinde, kollarında Reagan'dan başkası yoktu. Minyon bir kızdı. küçük bir kızdı, seksi tek bir yanı bile yoktu ama özlemini duyduğu tek kadındı. Onun vücudunun her bir parçasıyla ne yapabileceğini düşünmek için birkaç yüz saat harcamıştı. Muhtemelen düşündüğü için onu öldüreceği düşünceler.

Onu hak etmiyordu.

Gözlerini kapatırken, onu aramanın bir hata olduğunu biliyordu. O, kendisinin ne kadar küçük olduğunu göstermek için tutulmuş, olabileceğinin bir aynası gibiydi.

Ancak ona gitmesini söylemeden önce diğer kolunu ve iki bacağını da kırardı.

Bölüm 14

23 ŞUBAT SALI BLUE MOON LOKANTASI

TYLER WRIGHT, Mavi Ay Lokantası'nda Hank Matheson'ın karşısındaki masaya oturdu. Hank sonunda evlenmiş ve gelini Alex'e çiftliğinde ikisinin de mülklerine bakan bir ev inşa etmiş olsa da, her Salı ve Perşembe sabahı yeğenini almak için ana çiftlik evine uğruyordu. Onu kahvaltıya ve sonra da okula götürüyordu.

Saralynn artık ilkokula gidiyordu ve bacak destekleri ve koltuk değnekleriyle oldukça iyi idare ediyordu, ancak amcasının onu taşımasına hala bayılıyordu.

Lokanta yerli halkla ve burayı keşfeden birkaç kamyoncu masasıyla doluydu.

"Bu sabah nasılsın?" Tyler önce Saralynn'e hitap etti.

"Cumartesi olsa daha iyi olurdu. Annem beni o zaman Oklahoma City'ye götürecektir." Saralynn yüzünü buruşturdu. "Keşke Cumartesi olsaydı." Elini salladı ve dünya değişmeyince hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Üzgünüm, Prenses." Tyler gülümsedi. "Biraz zaman ver. Cumartesi gelecektir. Hayatını boşa harcamanın bir anlamı yok." Çenesini avuçlarının üzerine koydu ve menüye dönmeden önce iç çekti.

Tyler, Hank'e doğru başını salladı. "Peki ya sen?"

Umarım beladan uzak duruyorumdur." Hank'e gülümsedi. "Kendi karınızın sizi tutuklamasını istemezsiniz."

Hank Matheson sırtıttı. "Denemesini görmek ilginç olabilir."

Saralynn, bir konuşmanın devam ettiğinden habersiz, konuştu. "Bugün iyi olduğumu söylemeyi unuttum, Sör Şövalye." Sekiz yaşında büyümüş olabilirdi ama Tyler'ı hâlâ dört yaşındayken ona verdiği isimle çağırıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Prenses." Tyler ona Dallas'a son gelişinde hobi dükkanından aldığı bir dizi resim kalemini uzattı. "İ

Birkaç çizim kalemine daha ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Güldü. "Teşekkürler." Kâğıt servis altlığını ters çevirerek işe koyuldu.

Tyler yaklaştı. "Bana ne çizmeyi planladığını söylemek ister misin? Yetenekli insanların boş bir tuvale baktıklarında bile kafalarındaki resmi görebildiklerini söylerler." Çalışırken başını kaldırmadı. "Sadece elmaslarla aydınlatılan bir mağara. Sadece perilerin yaşadığı bir yer." Hank gazetesini katladı, siparişini verdi ve dikkatini tekrar arkadaşına çevirdi. "Onun vahşi hayal gücü için seni suçluyorum. Her zaman onun hayalleriyle oynadın. Yemin ederim, onun hayal dünyası o kadar gerçek ki bazen acaba ben de onun zihninde yaşayan hayal dünyasının bir parçası değil miyim diye düşünüyorum."

Tyler güldü. "Doğru. Hepsi benim hatam. Ailenin bu kadar topraklanmış olması falan."

Hank omuz silkti. Annesi hangi ayın hangi günü olduğunu bile nadiren hatırlayan bir çömlekçi, kız kardeşi ise sadece resim yapan bir ressamdı. ve diğer kız kardeşi çocuklarına süper kahramanların isimlerini vermek isteyen bir grafik sanatçısıyla evliyken, Hank'ın hayallerden bahsedecek yeri yoktu. Matheson'ların evinde yaratıcılık toprağın içinden sızıyor olmalıydı. Saralynn'in yeteneğinin sıralamaların dışında olması şaşırtıcı değildi. "Ailemi unut," dedi Hank. "Cenaze arabasından düşmüş ve aile arabası üzerinden geçmiş gibi görünüyorsun."

Tyler yüzündeki koyu renkli çürüğe dokundu. "Bir de kalçamdakini görmelisin."

Hank güldü. "Hayır, teşekkürler. Bu gösteriyi kaçırabilirim." Kızın artık onları dinlemediğini bilen iki adam da güldü. Kahve içerken birbirleriyle içtenlikle konuşma rutinlerine geri döndüler.

"Bacakları nasıl?" Tyler başıyla Saralynn'i işaret ederek, "Bacakları nasıl?" dedi. "Bu yeni doktor ne yaptığını biliyor gibi görünüyor."

Birkaç hafta sonra diş telleri çıkacak ve belki bu sefer çıkmayacaklar. Jeremiah Truman'ın iyileşmesiyle ilgilenen adam kendi evinde yaşıyor. Terapi başladığında her öğleden sonra gelip onu kontrol edeceğini söyledi."

Tyler başını salladı. Foster ve Cindy Garrison'la tanışmıştı. İyi bir adama benziyordu ve karısı Cindy de olabildiğince nazik ve kibardı. Kasabadaki bazı insanlar, Foster orada olmasaydı yaşlı Jeremiah'ın son dönemini atlatamayacağını iddia ediyorlardı.

Hank cenaze müdürünün alnındaki koyu renkli morluğu inceledi. "Geirdiğin kazayı Alex'ten duydum. Bir el feneri tarafından saldırıya uğramışsın, değil mi?"

"Doğru." Tyler kendi aptallığını kabul ederek i çekti. "Ama çürükler kendi yemeğini yemek zorunda kalmak kadar acıtmıyor. Willamina geri dönecek gibi görünmüyor. Kız kardeşi dn beni aradı ve Saint Thomas'tan bir kartpostal aldım. Görünüşe göre yetmiş iki yaş yerli olmak için çok yaşlı değil. "Okyanusta ıplak yüzüyormuş."

"Bunu görmeyi düşünmek bile istemiyorum." Tyler da aynı fikirdeydi. "Bunu anlamıyorum. Kadın kırk yılını mutfağında televizyon izleyerek geçirdi, hiç gülümsemedi ya da benimle konuşmadı bile ve sonra bir hoşça kal bile demeden çekip gitti."

"Onu neyin tetiklediğini düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye yalan söyledi Tyler. Bunu, kız kardeşinin evde iki kadının çok fazla olduğu hakkında söylediği bir şeyden anlamıştı. Yaşlı aşçı, Kate'in onun yatağında uyuduğu gün orada kalmak için geldiğini düşünmüş olmalıydı. "Yine de idare ederim."

"Onun geri gelmesini istemiyor musun?"

Tyler başını salladı. "Doğruyu söylemek gerekirse, benden o kadar da hoşlandığını sanmıyorum. Annem ocukken onu rahatsız ettiğimi söylerdi.

aile için çalışmaya geldi. Beni hiç affettiğini sanmıyorum. İşi ilk devraldığımda her akşam yemekte ne istediğime dair bir liste yapardım. Her zaman güvenebileceğim tek şey, o listedeki hiçbir şeyin servis edilmeyeceğiydi."

"Yani onsuz da idare edebilecek misin?"

"Haftada bir kez gelip evi temizlemesi için Three Sweeping Maids'i tuttum bile. İki saat içinde onun bütün hafta yaptığından daha fazla temizlik yapıyorlar. Kahvaltıyı dışarıda yapıyorum, öğle yemeği için sandviç hazırlıyorum ve akşam yemeği için dondurulmuş yiyecekler yiyorum. Kim bilir, o gittiğine göre belki biraz kilo bile verebilirim.

Willamina'ya göre dört besin grubu da *S* ile başlıyordu: şeker, nişasta, tuz ve yağ." Garson kız tabakları masaya koyarken Hank arkasına yaslandı. "Kate geçen hafta yaptığı gibi çok sık gelip yemek yapmadığı sürece, Willamina olmadan daha sağlıklı olursunuz. Cumartesi gecesi handaki yemek harikaydı."

"Evet." Tyler kahvaltısıyla ilgileniyormuş gibi davrandı. Kate hakkında konuşmak ya da düşünmek istemiyordu. Pazar gecesi yaptığı geziden sonra e-posta gndermediğinde

Pazartesi günü bütün gün baş ağrısı çekti ve hastaneye bile gitmedi.

Ofisinde. Bu sabah nihayet kontrol ettiğinde, kadın yazmamıştı. Arkadaşlıkları bir dans gibiydi, bir adım ileri iki adım geri.

Onun için, onun için ifade ettiğinden çok daha fazlasını ifade ettiğinin farkına varması, kalbinin etrafına soğuk kan gibi yerleşti. Gördüğü tüm gerçekliğe rağmen Saralynn'in peri mağarasında yaşıyor da olabilirdi. Kate sadece bir arkadaşı ve daha fazlasını dilemek onu daha fazla incitmekten başka bir işe yaramazdı.

"Mezarlıkta bulduğunuz kadının hâlâ hastanede olduğunu duydum." Hank Tyler'ın düşüncelerini böldü.

"Oldukça hasta olduğunu söylüyorlar. Ateşi varmış, susuz kalmış. Biliyor musun Tyler, Pazar gecesi onu kontrol etmeye gitmeseydin ölebilirdi." Tyler başını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Doktor Alex'e kızın ateşi düşene kadar arabasının arkasında sürünüp uyuyabileceğini düşündüğünü ama neredeyse bir haftadır orada olduğunu ve giderek kötüleştiğini söyledi. Geçen hafta sonu hava sıfırın altına düştüğü için donabilir ya da zatürre olabilirdi. Siz geldiğiniz için çok şanslı."

Tyler ne diyeceğini bilemedi. O gece her şeyi yanlış yaptığını düşünmüştü. Onu korkuttuğunu. Yüzüne ışık tutmuş, ona zorbalık etmişti. Şimdi yaptığı bir şeyin aslında iyi bir şey olabileceğini öğrenmek onu daha iyi hissettirmişti.

"Hâlâ hastanedeysen uğrayıp onu görebilirim. Onu korkuttuğum için üzgün olduğumu söylemem gerek."

"Bu iyi olurdu," dedi Hank. "Buralarda bir ailesi olduğunu sanmıyorum."

"Sör Şövalye?" Saralynn başını sanat eserinden kaldırdı.

"Evet canım," diye cevapladı Tyler en kibar haliyle.

"İstersen resmimi alabilirsin. Yardım ettiğin kadının resmini yaptım."

Tyler elinde parlak yeşil kanatlı bir peri tutan deve baktı.

"Teşekkür ederim. Ama resimdeki kadın biraz küçük değil mi?" Onun üzerine düştüğünü hatırlıyordu ve o da küçük bir kadın değildi.

Saralynn başını salladı. "O kılık değiştirmiş bir peri.

Bunu bazen sırf aramızda yürüyebilsinler ve biz de kazara üzerlerine basmayalım diye yaparlar. Sakın bamya yemesine izin verme yoksa gerçek boyutuna geri döner." Tyler resmi sanki büyük bir sanat eseriymiş gibi havaya kaldırdı.

Doğrusu, oldukça şaşırtıcıydı. "Bamya sever misiniz, Prenses?"

Resim kalemlerini kutusuna koyarken "Hayır," diye cevap verdi. "O şeyleri asla yemem."

İki adam da yorum yapamadan kız amcası Hank'e baktı ve "Beni okula götürme vakti geldi" dedi. Hank kaşlarını çatı. "Yumurtanı ve bisküvini yemedin." Bisküviyi ikiye böldü, bir çatal dolusu Bisküviye bal eklerken yumurtladı, sonra da peçetesine sardı. "Daha sonra yiyeceğim."

Tyler bir fincan kahve ve tatlı olarak bir rulo sipariş ederken, Hank Saralynn'i dışarı taşıdı. Kahvaltı spesiyallerinin neden hiç tatlıyla birlikte gelmediğini merak etti. İyi bir fikir gibi görünüyordu.

Beklerken çizime baktı. Bunu çerçeveletip ofisine koymaya karar verdi. Bir gün annesi ve büyükannesi gibi büyük bir sanatçı olduğunda, ona imzalatacaktı ama şu an için ona bakması ve insanların her zaman gördükleri gibi olmadıklarını hatırlaması gerekiyordu.

Bazıları kısa boylu devler, diğerleri ise kılık değiştirmiş perilerdir.

Bölüm 15

POSTA OFİSİ

Ronelle tasnifi neredeyse bitirene kadar mektup yığının içinde görünmedi. Ronelle, yapması gereken bir teslimat olduğunu bildiği için mektubu bir kenara koydu. Dün dışarı çıkamayacak kadar korkmuştu ve Marty Winslow'a mektup gelmediği için rahatlamıştı. Ama bugün, dedi kendi kendine, onunla yüzleşmeye hazırdı. Rakamlarla çalıştığını bildiği için nedense o kadar korkutucu görünmüyordu. Annesi seri katillerin genellikle matematikte çok iyi olduklarından hiç bahsetmemişti.

Sayılar onun bulmacalarındaki kelimeler gibiydi.

Ona zarar veremezler ya da onu utandıramazlardı. Sayılar ve kelimeler güvenli bir dünyayı dolduruyordu.

Öğleye çeyrek kala resmi ceketini ve babasının yol yürürken giydiği yün şapkasını giydi.

Onun eski posta kesesini bulmuş ve teslim etmesi gereken tek bir mektup olmasına rağmen ceketinin üzerine takmaya karar vermişti. Ronelle şimdi çok resmi görünüyordu. Ana ofisin önünden geçerken Bay Donovan ona gülümsedi.

"Teslimatını yapıyor musun?"

Başını salladı ve ilk kelimeyi çıkarmak için mücadele etti. Her zaman en zoru buydu. "İstersen itfaiyenin postalarını da alabilirim."

Donavan şaşırılmış görünüyordu. "Pekâlâ."

Adam onun gidişini izledi. Ek iş yapmayı teklif etmesine mi yoksa onunla konuşmasına mı daha çok şaşırdığını bilmiyordu. Gerçekten de konuşmuştu.

Arada sırada ve mecbur kaldığında adama. Onunla çoğu gün başkalarıyla konuştuğundan daha fazla konuştuğunu bilse muhtemelen çok şaşırdı.

Kuzeyden esen rüzgâr, küçük buz sarkıtları gibi yanaklarına sürtünüyordu.

Bugün önce Marty Winslow'un evine, sonra itfaiyeye, sonra da lokantaya uğrayacaktı. Salı gününün spesiyali olan köfte ve püre yiyecekti.

Patates.

Salı günleri lokantayı severdi. İş kulüplerinin öğle yemekleri sayesinde hiç bu kadar kalabalık olmuyordu. Öğle yemeği için eve gittiğinde, annesi onu her zaman kendi yemeğini hazırlaması gerektiğini söyleyerek karşılardı; ne de olsa burası hızlı sipariş veren bir yer değildi. Ronelle genellikle fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yedikten sonra evden çıktığında Dallas oturma odasından "Temizlemem için bir pislik bırakmasan iyi edersin" gibi bir şeyler bağırırdı.

Winslow'a gelen mektup özel teslimat değildi ama yine de kapıyı çaldı.

"İçeri gel." Ses tonu ilk seferkinden daha dostça değildi.

Kapıyı iterek açtı ve onun mağarası olduğunu düşündüğü yere girdi.

"Posta," dedi basitçe.

Açık elini kaldırdı ve onun odayı geçmesini bekledi. Koyu renk gözleri daha önce olduğu gibi onu inceledi. "Adın ne?" diye sordu onu incelerken.

Elinin titremesini engellemeye çalışırken "Ronelle Logan," demeyi başardı.

Bir süre kaşlarını çattı, sonra da "Getirdiğin için teşekkürler. Jerry genelde yolun kenarındaki kutuya bırakır."

Resmi anladı. Karlı günlerde rampadan aşağı inmek ve mektupları almak kolay olamazdı.

Bir kahkaha attı. "Belki de bunu getirdiğinde genellikle ona çenesini kapamasını ve dışarı çıkmasını söylediğim içindir." Bakışları onunkilere kilitlendi. "Sanırım sen de onun hakkında aynı şekilde hissediyorsun." Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Onun aklını okuduğunu düşündü.

Kadın gitmek için döndüğünde, adam o kadar alçak sesle konuştu ki, annesinden çok kendisiyle konuşmadığından emin olamadı, "Annenin Cumartesi günü söylediklerine rağmen beynimi dağıtmayacağım, biliyorsun. İntihara eğilimli olsaydım, bunu iki yıl önce yapardım."

Annesinin söylediği her kelimeyi duymuş olması gerektiğini fark ederek ona baktı. Her zamanki gibi Dallas için özür dilemek istedi. Her zaman olduğu gibi, dilemedi.

Onu şaşırtarak gülümsedi. "Etrafa sordum. O senin annendi, değil mi?"

Başını salladı.

"Sanırım hepimizin katlanması gereken bir çilesi var. Günlerimin çoğu onun gibi insanların farkına bile varamayacak kadar karanlık geçiyor. Sen onun yanında olmasaydın muhtemelen onu fark etmezdim. İçeri girdiğin anda seni gördüm. Beni ve diğer herkesi görmezden gelerek iyi iş çıkardın."

"I . . ." Geri çekilerek söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı.

"Orada olmak istemedim. Seni görmezden gelmiyordum, sadece dünyayı görmezden geliyordum." "Anlıyorum."

Motosikletli haydut hızla içeri girdiğinde neredeyse kapıya varmıştı. "Masa ve sandalyeleri aldım" -Ronelle'i görünce dondu- "sen emretti," diye bitirdi.

Koridordaki küçük boşluğun elverdiği ölçüde geri çekildi. Eğer dövmele genç kapıyı kapatmasaydı, canını kurtarmak için kaçacaktı.

"Border, bu postacı kadın, Ronelle Logan." Marty onlara doğru yuvarlandı. "Ronelle, bu Border Biggs. Ağabeyi Brandon'la birlikte yan dairede yaşıyor. Daha iyi komşular isteyemezdim."

Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belli ki büyük çocuk da bilmiyordu. Sanki onun ezmesi gereken bir böcek olduğunu düşünmüş gibi şaşkın bir bakış attı.

Marty güldü ve ceketinin koluna dokundu.

Nazik bir baskıyla onu yana çekti. "Yoldan çekil, Border. Bayanı korkutuyorsun." Border kaşlarını çatı. "Kahretsin Marty, onun beni korkutuyor olabileceği hiç aklına geldi mi?" Taşıdığı sandalyeyi koridor boyunca oynatarak kadına etrafından dolaşması için yeterli alan bıraktı. "Bu kıyafetler içinde onun bir kadın olduğunu bile bilmiyordum. Kısa boylu bir postacı olduğunu sanmıştım." Ronelle kaldırıma ulaştığında bir şey dönüp arkasına bakmasına neden oldu. Marty perdelerden birini kenara çekmiş, onu izliyordu. Sanki onun gidişine üzölmüş gibi görünüyordu.

Dalgınca kolunu okşadı, hâlâ onun dokunuşunun sıcaklığını hissediyordu. İtfaiye istasyonuna yürüdü ve mektuplarını Hank'e teslim etti.

Matheson, itfaiye şefi. Kasabadaki çoğu kadın Hank'in etraftaki en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordu. Halk onun kalbinin her zaman şerif Alex McAllen'a ait olduğunu ve Ronelle çocukken onun kalbini çaldığını söylerdi. Ronelle ikisiyle de hiç konuşmamıştı ama onları kasabanın koruyucuları olarak görüyordu.

"Teşekkürler," dedi Hank, işine geri dönerek.

"Rica ederim," diye fısıltının biraz üzerinde bir sesle konuşmayı başardı.

Hank başını kaldırdı ve mektubun ucunu alnına değdirerek bir tür selam verdi.

Arkasını döndü ve gülümsedi, belki gelecek hafta Donavan'a bloğu lokantaya kadar götürüp götüremeyeceğini sorabileceğini düşündü.

Bölüm 16

DALLAS, TEXAS

DENVER SIMS, Claire Matheson Hyatt'taki odasından ayrıldıktan üç saat sonra, geçen Pazar günü DFW'den kalkan bir uçağa binmişti. İşini yapmak için bir uçuştan diğerine geçerken her boş dakikasında onu düşünüyordu. Üç gün sonra kendini bir geceliğine Dallas'ta buldu.

Dayanamadı

Hyatt'ta onsuz kalmayı düşündüğü için havaalanından daha uzakta bir oda ayırttı.

Duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra programını kontrol etti ve Fort Worth'ta üniversitede günümüz sanat dünyasındaki trendler üzerine ders vereceğini öğrenince şaşırdı. Onu nadiren arardı çünkü her zaman ailesi ya da arkadaşlarıyla birlikteydi. Muhtemelen bu gece de öyle olacaktı ama bir araba kiraladı ve en azından onu sahnede görme umuduyla konferans alanına gitti.

Konferans salonuna vardığında salon çoktan dolmuştu. Denver Stetson'ını aşağı çekti ve kalabalığı izledi.

Bir keresinde ona bazen potansiyel alıcılarla görüşmek ya da toplantı yapmak için Dallas bölgesine gittiğini, ancak nadiren geceyi burada geçirdiğini söylemişti. Eğer onunla buluşmayı planlamıyorsa, genellikle arabayla eve dönüyordu.

Denver onun gecenin yarısında araba kullanması fikrinden hoşlanmamıştı ama fazla bir şey de söyleyemiyordu. Claire emir almak şöyle dursun, öneri bile kabul edecek türden bir kadın değildi.

Claire ve diğer dört kişi sahneye çıktığında seyirciler yerlerine yerleşti. Panelin her bir üyesi birkaç kelime söyledi ve ardından sorgulama başladı. Denver gölgelerin arasında durdu ve onu izledi. Gözleri susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu içine çekerken söylenenlere pek dikkat etmedi;

kulakları hiç çalışmıyordu. Onunla ilgili her şeyi ezberlemişti ama söylediği tek bir kelimeyi bile aktaramıyordu.

Kadın her ayağa kalktığında, adam zihninde onu yavaşça soyuyordu.

Bu gece neredeyse saçlarının renginde şarap kırmızısı bir pantolon giymişti. Dışarıdan bakıldığında çok düzgün, neredeyse uzak, dokunulmaz görünüyor olmalıydı ama o çok daha fazlasını görüyordu. Bu çok düzgün takım elbisenin altında nasıl hissettiğini biliyordu. Sıcak, sanki hafif bir ateşi varmış gibi ve tüm doğru yerlerde yumuşak.

Konuşma sona erdi ve insanlar soru sormak ya da çalışmalarını ne kadar beğendiklerini dile getirmek için sıraya girdi. Onu gördüğünde oda neredeyse boştu.

onu arkadan tanır.

Sırtını hafifçe dikleştirdi ve arkasını dönmeden bir saniye önce gözlerinde parlayan öfkeyi kaçırmadı.

Adam elini sıkmak için hareket ettiğinde, kadın onu selamlamadı, sadece "Neden buradasın?" diye fısıldadı.

"Seninle arabana kadar yürüyebileceğimi düşündüm," diye cevap verdi, elini sıkıca kavrayıp uzaklaşmasına izin vermezken. "Kapının hemen dışında bekliyor olacağım."

Kadın başını salladı ama adam sadece gülümsedi. Claire'i tanıyordu. Onunla ve kendisiyle tartışırdı ama hemen onun kollarına atılırdı.

Dışarı çıktı ve merdivenlerin hemen ötesinde bekledi.

Gece serindi, soğuk değildi ama o bunun farkına bile varmadı.

On dakika sonra tek başına dışarı çıktı. Uzun boylu ve güzeldi. Kadın kıpırdamayınca, adam neredeyse ona ulaşana kadar adımlarını ikişer ikişer attı. Sonra yavaşça, sanki çok hızlı hareket ederse kızın kaçabileceğini düşünmüş gibi, elini kaldırdı ve bekledi.

"Hadi, sevgilim. Arabana kadar sana eşlik edeyim." Elini tutmadı ama merdivenlerden inip kaldırım boyunca otoparka doğru yürüdü. Kaldırımın her iki yanı yaprak dökmeyen ağaçların gölgesindeydi ve akşam havasında sessizdi. Kampüsün derinliklerinde bir yerde bir saat kulesi saati çalışıyordu.

Otoparka giden yolun yarısında, adam aniden kızın beline sarıldı ve onu karanlığın içine çekti.

Sesini çıkarmadı ama adamdan uzaklaşmaya çalıştı ve elleri adamın göğsünü ittiğinde sanki dövülecekmiş gibi yumruk oldular.

Başının arkasını kavrayarak dudaklarını kendi dudaklarına götürdü ve onu sertçe öptü. Öpeceğini bildiği gibi, kız yavaşça onun karşısında eridi ve ağzı açıldı.

Kolları boynuna dolanıp onu kendine çekerken, eli vücudunda gezinerek onu nazıkçe okşadı.

Öpüşmeyi kestiğinde, onun sıcak nefesini boğazında hissetti.

"Her seferinde bunu yapmak zorunda mıyız Claire? Sadece bana gelemiz misin?"

"I . . . Ben ..." diye fısıldadı, ağzını onunkine sürterek.

Denver soruyu unuttu ve onu tekrar öptü. Bu kez şefkatle, sessizce ona hissettiği ama söyleyemediği sevgiyi gösterdi.

Yanından bir çift geçti; kıkırdamaları onu kendine getirdi. Onunla burada sevişemezdi. Ondan ayrılarak elini tuttu ve onu bir banka götürdü.

"Bu gece kalamam."

Nedenini sormadı. Tahmin edebiliyordu. Claire'in bakması gereken bir kızı, ailevi sorumlulukları ve daha yüzlerce nedeni vardı. Bu sefer hangisinin onu kendisinden uzaklaştırdığı umurunda değildi... her seferinde.

"Seni özledim sevgilim," diye fısıldadı onu yanına çekerken.

"Beni üç gün önce gördün."

"Biliyorum, ama senin söz konusu olduğun durumlarda tutkuyu paylaşırma konusunda hiç iyi olmadım."

Anlamış gibi başını salladı.

"Birkaç gün içinde evde olacağım. Evime geleceğine söz ver. Geç gelsen de erken gitsen de umurumda değil, seninle olmak istiyorum. Buraya ne yaptığımı görmeni istiyorum." Neredeyse *senin için* diye ekleyecekti ama cesaret edemedi. Ondan tutku istiyordu -hayır, arzuluyordu-, başka bir şey değil. Hediye istemiyordu. Söz vermek yok.

"Deneyeceğim," diye fısıldadı.

Onu itmeye çalışmanın işe yaramayacağını biliyordu. Onu nazıkçe yanağından öptü. "Eğer gelersen, evimin her odasında seninle sevişirim ve sonra her şeye yeniden başlarız." Kulağına yaklaşarak ekledi, "Orada başka kimse yok Claire. Yedek kıyafet getirmene gerek yok. Oraya gittiğinde giydiklerini asarız ve çıkarken tekrar giyebilirsin. Arada da şöminenin önünde şarap içeriz ve yatakta kahvaltı ederiz." Sonra güldü, Claire Matheson'ın nadiren yaptığı bir şeydi bu.

Ayağa kalkıp arabasına doğru yürürlerken, "En kısa zamanda geleceğim," diye fısıldadı. Tekrar güldü.

"Ve her odayı görmeyi planlıyorum."

"Çiftlikte bekliyor olacağım."

Bölüm 17

25 ŞUBAT PERŞEMBE

Tyler Wright, Hank Matheson'la kahvaltı ettikten iki gün sonra cenaze evindeki tüm evrak işlerini halledip hastaneye gitmek üzere yola çıktı. Bir parçası kadının çoktan gitmiş olmasını umuyordu. Uzun boylu ve zayıf olması, ergen gibi giyinmesi ve onu en kötü anında görmüş olması dışında kadın hakkında pek bir şey hatırlamıyordu.

Autumn Smith'in odasına girdiğinde, kirli sarı saçlarını da hatırladı . Kadın hastane yatağında kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Onu incelemek için zaman ayırdı. Yüzünde sert bir şey vardı, sanki bir zamanlar güzelmiş, gerçekten güzelmiş ve sonra Hayat onu yenmiş, değiştirmişti. Alnında endişe çizgileri vardı ama ağzının ya da gözlerinin etrafında gülme çizgileri yoktu.

Zor zamanlar geçirdiğini tahmin etti ve bunu onun için hiç kolaylaştırmamıştı. Yanakları nemliydi. Uyuyana kadar ağlamıştı. Onu sorduğunda hemşire, doktorun eve gidebileceğini söylediğini anlattı. Yarın.

Tyler onun gidecek bir evi olmadığını sormadan biliyordu. Odanın etrafına baktı. Dört gündür hastanedeydi, ama hiçbir şey yoktu. Odada çiçekler, rafta bir kart bile yoktu. Ne bir çocuk tarafından çizilmiş bir geçmiş olsun resmi, ne de ona acil şifalar dileyen bir balon.

Arkasına baktığında kadının mavi gözleri ona bakıyordu. "Kimsin sen?" dedi kuru ve cızırtılı bir sesle.

"Özür dilerim," dedi Tyler, elini uzatmak için yaklaşarak.

"Odamdan çıkmaya ne dersin, pardon?" dedi, vahşi bir hayvan gibi tamamen uyanarak.

"Ben Sor..." neredeyse tekrar söylüyordu. "Ben Tyler Wright."

"Sen beni neredeyse tutuklatan adamsın." Adamın yüzündeki morluğa baktı. "Görünüşüne bakılırsa, kavgayı ben kazanmış olmalıyım."

Gülümsedi. "Sen yaptın. Buzlu kayaların üzerine düştüm ve el fenerimle kafama vurdum. Sen ise yumuşak bir şeyin üzerine düştün. Ben."

Ona güveniyor gibi görünmüyordu ama en azından ona hırlamayı bırakmıştı. Tyler bunu bir ilerleme olarak değerlendirdi. "Uğrayıp nasıl olduğunu görmek ve sana verdiğim rahatsızlıktan dolayı özür dilemek istedim."

"Senin sayende arabama el koydular." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Geri vermelerini söyle ve ödeşelim. Yoluma gitmeye hazırım. Bu benim arabam. Ölü bir adamın adına kayıtlı olsa bile her ödemeyi yaptım."

"Oh," dedi Tyler. Hakkında hiçbir şey yapamayacağı sorunları dinlemekten hoşlanmıyordu. Bu genç kadın Jerry Springer'la konuşmalıydı, onunla değil.

"Unut gitsin," diye tersledi. "Senin derdin değil. Sen sadece mezarlık devriyesisin, değil mi?"

Hakareti görmezden geldi. "Size getirebileceğim bir şeye ihtiyacınız var mı? Elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım." Tyler söylediklerinde ciddi olup olmadığını bilmiyordu ama söylenmesi gereken doğru şey buymuş gibi geliyordu.

Bir süre ona baktı ve "Eşyalarımı Mustang'den çıkarma şansın var mı? Eğer arabayı alamazsam, kıyafetlerimi ve kitaplarımı istiyorum."

"Deneyebilirim. Şerifi tanıyorum ve bu makul bir istek gibi görünüyor." Omuz silktili ve başını yastığa yasladı. "Her neyse," gözlerini kapatırken fısıldadı.

"Hoşça kalın Bay Wright. Çıkarken kapının kışınıza çarpmasına izin vermeyin."

Tyler doğruldu. Ona insanların kendisiyle asla bu şekilde konuşmadığını söylemek istedi ama umursamayacağını düşündü. Dışarı çıkarken açık dolaba baktığında, sıcak bir bornoz görmedi. Terlik de yoktu. Sadece katlanmış bir hastane önlüğü ve ucuz bir tarak. Bir çift çamurlu tenis ayakkabısı. Üzerinde kurumuş kan varmış gibi görünen bir sweatshirt, dolabın zemininde çamurlu kot pantolonun üzerinde duruyordu.

Eşyalarını neden istediğini anlayabiliyordu. Kadınlar hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama fakir ya da zengin, hepsinin yanlarında bir şeyleri olmasını istediklerini biliyordu. Lobiye doğru yürürken Tyler, fazla bir şey beklemediği belli olan birinin işine ne kadar karışmak istediğine karar vermeye çalıştı. Ondandır hoşlanıyor gibi görünmüyordu.

Tyler, kendisinden pek hoşlanmayan kadınları cezbetmesi gerektiğini düşündü.

Willamina tek kelime etmeden gitmişti, Kate e-posta adresini kaybetmiş gibiydi ve şimdi de Bayan Autumn Smith onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Eğer bir kadın seri katil kasabadan geçerse, muhtemelen önce cenaze evine uğradı.

Omuz silkerek hediyelik eşya dükkanına döndü. "Günaydın Bayan Lovelady," dedi otuz küsur yıldır hastanede gönüllü olarak çalışan tatlı küçük hanıma.

"Günaydın Bay Wright, bu güzel günde nasılsınız?"

Tyler pencereden dışarı baktı. Yağmur sabahtan beri yağmakla tehdit ediyordu ve rüzgâr binaların arasından eserek neredeyse insanları deviriyordu, ama Bayan Lovelady için günler her zaman güzeldi.

"Yardımaınıza ihtiyacım var, lütfen," diye başladı. Kadının gülümseyen yüzündeki heyecanı hemen fark etti. "Bir kaza nedeniyle burada mahsur kalan bir kadına birkaç şey göndermek istiyorum. Ailesi olduğunu sanmıyorum, ya da en azından

Burada olduğunu bilen kimse yok. Beni tanımıyor ama sanırım biraz neşelenmeye ihtiyacı var, bu yüzden ona hediyein bir arkadaştan geldiğini söyleyin."

Bayan Lovelady defterini aldı. "Çiçek mi düşünüyordunuz? Güzel saksı bitkilerimiz var."

Başını iki yana salladı. "Yarın gidiyor; onları ya da balonları koyacak bir yeri yok." Bayan Lovelady kalemini alt dudağına vurdu. "Bir kart ya da bir kitap, belki de doldurulmuş bir hayvan."

"Hayır. Bence işe yarar bir şey daha iyi olur."

"Güzel bir banyo sabunu ve losyon setimiz var. Her kadın kullanabilir Şunlar." Onu kişisel eşyaların sergilendiği bir vitrine doğru götürdü. "Bornozu var mı?"

Tyler kaşlarını çattı. "Diş fırçası olduğunu bile sanmıyorum.

Bu raflarda ihtiyaç duyabileceği her şeyden bir sepet hazırlayabilir misiniz?"

Bayan Lovelady düşünceli görünüyordu. "En güzel pofuduk bornozumuzu ve elbisemizi de eklersem, terliklerle birlikte büyük bir sepet olur.

Hepsini içine koymak için bir bavul almanız akıllıca olur. Biraz pahalı ama bir sepetten çok daha fazla işine yarayacaktır."

Tyler para klipsini almak için cebine uzandı. İki yüz dolarlık banknot çıkardı. "Bu karşılayacak mı?" Kadın başını salladı. "Bir yüzlük daha verirseniz güzel bir eşofman takımını hediye edeceğim. Ve tabii ki

yay ve kart da bedava."

"Ne anlaşma ama," dedi ona üç Franklin uzatırken. "Üç on bir numaralı odaya gönder, Autumn Smith."

"Ah, mezarlığın arkasında uyuyan kadın."

Tyler, Bayan Lovelady'nin hastane dedikodularını bilmesine şaşırmalıydı ama şaşırmadı.

"Yer varsa biraz çikolata atacağım. Hamileyken çikolatayı hep sevmişimdir."

"Hamile mi?"

Bayan Lovelady başıyla onayladı. "Dr. Spencer onu getirdikleri gece bütün gece buradaydı. Hemşirelerden birinin zavallı kadının neredeyse bebeğini kaybetmek üzere olduğunu söylediğini duydum."

Tyler hastaneden çıktı ve arabasına doğru koştu. Autumn Smith'in hamile kalmasıyla hiçbir ilgisi olmayabilirdi ama bebeğini neredeyse kaybetmesinde ne kadar küçük olursa olsun kesinlikle bir payı vardı. Kendini çok kötü hissediyordu.

AUTUMN SMITH arabasına doğru koşan tuhaf, küçük, tombul adamı izledi. Bir tür avukat gibi takım elbise giymişti. Belki de başı düşündüğünden daha büyük bir beladaydı. Yemin etti. Bu mümkün değildi.

Mustang'in üzerinde hâlâ babasının adı yazıyor olabilirdi ama öleli beş yıl olmuştu, yani çalıntı olduğunu iddia etmesi mümkün değildi. Arabayı yeni ve parlak olarak seçtiğinde on altı yaşındaydı. İmza atması gerekmişti ama her ödemeyi o yapmıştı. Ödemeyi yaptıktan sonra arabanın ruhsatını değiştireceğini söylemişti ama kız son ödemeyi yapamadan adam öldü ve kimse arabanın evrak işlerini düşünmedi. Adam kızının on sekizinci doğum gününde ölmüş ve küçük çiftliğini Autumn'un hiç anlaşamadığı nikahsız eşine bırakmıştı.

Autumn sahip olduğu her şeyi arabasının arkasına koymuş ve neredeyse üvey annesi verandadan el sallarken oradan uzaklaşmıştı. Tennessee'de onun için hiçbir şey kalmamıştı.

"Beş yıl," diye fısıldadı. "Hayatta kalmaya çalışmakla, bedenini ve ruhunu bir arada tutmaya çalışmakla geçen beş yıl." Aşkta, hayatta, hatta hayatta kalmakta bile ne kadar başarısız olduğunu düşünmek istemiyordu. Ve şimdi, taşıdığı çok az tanıdığı ve hiç sevmediği bir adamdan olan bebeği.

Onu istediğini, ona ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yalan söylediğini anlamadan önce hamile kalmıştı. Onun bu tür istek ve ihtiyaçlarının aşkla hiçbir ilgisi yoktu.

Autumn kendine bakamıyordu. Bir çocuğa nasıl bakacaktı ki? Ama kendi hayatına son veremediği gibi bebeğin hayatına da son veremezdi. Bir şekilde, derinlerde bir yerde, bir şeylerin değişeceğine inanmak zorundaydı.

Hayatın hiçbir zaman kolay olmayacağını biliyordu ama her zaman bu kadar zor olmak zorunda mıydı?

Bölüm 18

SIMS PLACE

DENVER SIMS çınlamanın birkaç dakikalığına kafasının içinde olduğunu düşündü yatağının yanındaki telefon olduğunu fark edene kadar defalarca aradı. Tek gözünü açtı ve uçuşlar arasında bir otelde değil de Harmony'deki evinde olduğunu fark ederek gülümsedi. Lone Oak Yolu'ndaki evi, kendini evinde hissettiği tek yerdi. Sanki gardını indirebilirmiş gibi. Evi yeniden dekore etmiş ve Batı Teksas'tan çok New Mexico'ya aitmiş gibi görünen Mission tarzı bir dekorla döşetmiş olabilirdi ama burası onun iniydi. Dinlenmeye, saklanmaya ihtiyacı olduğunda gittiği yer.

Ev telefonu tekrar çaldı.

Gürültülü bir iniltiyle kaşlarını çattı ve yataktan çıktı.

Evde uyandırma servisi yoktu. Şafaktan önce onu kim arar ki?

Claire bir gece uğramaya çalışacağına söz vermişti, güneş doğarken değil.

"Merhaba. Bu önemli olsa iyi olur!" diye bağırdı askerden beri kullanmadığı bir sesle.

"Denver, uyanık mısın?"

"Değildim." Denver yatağın kenarına oturdu ve en iyi arkadaşı ve yakınlardaki tek komşusunun sesini tanıdı. "Bebeklerin gelme zamanı geldi mi, Gabe? Hastaneye mi gidiyorsun?"

Gabe gülerek, "Hayır, daha beş haftamız var," diye cevap verdi.

"Ama madem uyandın, seninle konuşmak istediğim bir şey var."

"İkizlere isim vermene yardım etmeyeceğim." Denver, karısı hamile kalana kadar arkadaşının zeki ve yetenekli bir adam olduğunu düşünmüştü. Gabriel Leary nasıl baba adayı olunmayacağı konusunda bir kitap yazabilir ve onu resimleyebilirdi.

"Ve tekrar ediyorum, bir daha emzirme hakkında konuşmayacağım. Son konuşmamızdan sonra bir hafta boyunca bir kadının boynundan aşağısına bile bakamadım."

"Unut bunu," dedi Gabe. "Emzirme konusunda oy hakkım olmadığı ortaya çıktı ve isimler konusundaki son önerimden sonra Liz ve

Annem de benim bu konuda oy hakkım olmadığı konusunda hemfikir."

Denver sorduğuna pişman olacağını biliyordu. "Ne önerdin?"

"Şey, Şey Bir ve Şey İki tutmayınca Thor ve Loki'yi düşündüm. Ondan sonra bana düşünmeyi bırakmam söylendi. Görünüşe göre bu olaydaki rolüm sperm donörlüğünden başka bir şey değil."

Denver gülümsedi, tanıdığı en şanslı adam için üzülmede zorlanıyordu. "Peki, işin yedi aydan daha uzun bir süre önce bittiğine göre, neden bugün beni uyandırırıyorsun?" Gabe sanki fikirlerine olan inancını kaybetmeye başlamış gibi bir an durakladı. "Bence kasabada birkaç tur atmalıyız. Bilirsin işte, doğum başladığında ve hastaneye doğru yola çıktığımızda bizi yavaşlatacak hiçbir şey olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etmeliyiz. Sabahın bu saatinde yollarda kimse olmamalı ama yine de tedbirli olmak için farklı zamanlarda koşu yapabiliriz."

"Gabe, kasabadan beş dakika uzaktayız, hastaneye de beş dakika. Kasılmalar başladığında başlarsak, belki bir ya da iki kasılma olur. biz oraya varmadan önce."

"Bazen bundan daha yakın başladıklarını okumuştum.

Ya üç dakika arayla başlarsa? Biz onu hastaneye yetiştirene kadar Liz yarım düzine kriz geçirir." Denver, savaşta hayatını birden fazla kez kurtarmış olan bu adamla mantık yürütmenin mümkün olmadığını gördü. Ona bir borcu olduğunu düşündü. "Neden hastanede bir oda tutmuyorsun ve Liz'i son birkaç haftadır orada bırakmıyorsun?"

"Harika bir fikir!" Gabe bağırdı. "Beş dakika içinde seni almaya geleceğim. İçeri girip önceden rezervasyon yapabileceğimiz boş yer olup olmadığına bakarız."

Denver tartışmaya çalıştı ama telefon kapandı.

Ayakkabılarını bulamadan Gabe'in kamyonetinin arabasına doğru uçtuğunu duydu.

Denver yalınayak dışarı çıktı ve bağırdı, "Bu aptal fikir için kredi istemiyorum. Zaten küçük Saralynn dahil tüm Matheson kadınları senin deli olduğunu düşünüyor. Suçlu olmak istemiyorum. dernek." Gabe omuz silkti. "Belki iyi bir fikir değil ama sorabiliriz. Bir oda ayırtmak için sormanın ne zararı olabilir ki?"

Bir saat sonra, Dr. Spencer gitmezlerse şerifi aramakla tehdit edince, Denver Gabe'i fiziksel olarak hastane koridorundan dışarı sürüklemeye karar verdi.

Gabe'in anahtarlarını alırken, "Hadi lokantaya gidip kahvaltı edelim," diye önerdi.

Gabe başını salladı, bir yandan da nefesinin altında ölüm tehditleri mırıldanmaya devam ediyordu.

Jeep'inin yolcu tarafına geçtiğinde kaşlarını çattı. "Neden bu kadar heyecanlandıklarını bilmiyorum. Tek yapacağım bölgeyi araştırmak ve yaşlı hastalardan birkaçının yer açmak için biraz erken ayrılmaya razı olup olmadıklarını görmektir." Denver gülmek için kendini zor tuttu. "Sanırım onları üzen *çıkış* terimi olmuş olabilir. Belki de *eve gitmeyi* kullanmalıydınız."

Gabe başını salladı. "Alınan insanlar." Havanın buz gibi olmasına aldırmadan camı indirdi. "Dr. Spencer'ın gerçek bir doktor olmak için yeterince yaşlı olduğundan emin değilim. İkimiz de savaşta muhtemelen onun görebileceğinden daha fazla kan gördük. O kadar genç ki, bir doktoru park ederse şaşırmam. koridorda üç tekerlekli bisikletle dolaşıyor. Yine de küçük elleri var. Eğer bebek ..."

"Bilmek istemiyorum." Denver otoparktan dışarı fırladı.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz? Yemek yerken hamile olmak ya da bebek sahibi olmakla ilgili hiçbir şey konuşmayalım."

"Tamamdır, Teğmen."

Askerlik yılları çok uzak görünüyordu ama aynı ortak geçmişe sahip olmaları onları sonsuza dek arkadaş olarak bağlayacaktı. Arkadaştan da öte. Kardeşiler.

Denver yardım etmeye çalıştı. "Eğer kasabaya varmanın beş dakika alacağından endişeleniyorsan, Liz'le birlikte Winter's Inn'e gitmeye ne dersin? Bu süreyi yarıya indirir." Gabe başını salladı. "Tatlı Martha Q'ya bir günden fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Sanırım en son orada yediğimizde

Orada Hank ve Alex'le birlikteyken yaşlı kadın popomu okşadı."

Denver güldü. "Sanırım seninle ilgileniyor."

"Hayır." Gabe başını salladı. "Sanırım henüz yemek yiyecek kadar şişman olup olmadığımı test ediyordu. Yemin ederim 'Hansel ve Gretel'deki cadının rol modeliydi. Yıllarca birbiri ardına evlenerek erkekleri perişan etti.

Şimdi onları yemek için şişmanlatıyor."

Denver itiraz etmedi. "Erkeklerden nefret edenlerden bahsetmişken, Liz'in kız kardeşi Claire'den ne haber?" Denver her zaman Claire'i belli etmeden konuşmaya dahil etmeye çalışırdı. Gabe'le onun hakkında konuşmak isterdi ama Claire ilişkilerinin ailesinden gizli tutulmasını istiyordu ve kasabanın yarısı ya Matheson'ın bir parçasıydı ya da biriyle evliydi.

Matheson ailesinin bildiği kadarıyla, o sadece Gabe'in arkadaşıydı.

çiftlik evinde akşam yemeği yiyordu. Hepsi onu seviyor gibiydi ama evlilik yoluyla Matheson olan Alex'in geçmişini araştırmamış olmaları Denver'ı şaşırtmazdı. Alex Matheson gördüğü en iyi şerifti. Çok az şey onu geçebiliyordu.

"Liz'in annesinden duyduğuma göre Claire evde deli gibi çalışıyormuş," dedi Gabe, Denver'a nasıl araba kullanacağını anlatırken. "Sadece her akşam Saralynn'le yemek yemek ve ödevlerine yardım etmek için aşağı iniyor. Sonra saat dokuzda tekrar çalışmaya başlıyor. Son resminin bir iş adamına ait olduğunu duydum.

üzerinde bir uçağın gölgesiyle çamura yüzüstü düşmüştü. Başlıkta şöyle yazıyordu: EMNİYET KEMERİNİZİ BAĞLAYIN LÜTFEN. Menajeri bunun için 20-30 bin alacağını söylüyor. Otoparkta ölü yatan bir adamın resmini çiziyor. Kocaman siyah kargalar adamı ısırıyor. Buna *Parkta piknik*. Dikkatli olmalısın Denver. Yemin ederim resimdeki bu yeni adam biraz sana benziyor."

Denver kaşlarını çattı.

Gabe fark etmemiş gibiydi. "Claire her geçen gün daha da zenginleşiyor ve inzivaya çekiliyor. Eğer menajeri onu seyahat etmeye zorlamasaydı, yemin ederim ki

Evde. Bana tahammül ediyor ama bu kadının insanları sevmediği ve tüm erkeklerden nefret ettiği çok açık. Liz, kız kardeşinin gençken hiç erkek delisi olmadığını ama evliliği bittikten sonra eve döndüğünde içinin değiştiğini söylüyor. Sanki bir şey ölmüş ve asla geri gelmeyecekmiş gibi."

"Bak kim konuşuyor, Gabe. Liz'le tanışmadan önce buralarda beş yıl boyunca seninle konuşan bir avuç insandan başka kimse olmadan yaşadın."

Lokantaya vardılar ve dışarı çıktılar. İkisi de onları neredeyse yere serecek olan rüzgârı fark etmemiş gibiydi. Rüzgârı görmezden gelecek kadar uzun süre ovalarda yaşamışlardı.

Gabe her zamanki gibi arka sıralardan birini seçti ve ikisi de askerlik günlerinden ve şimdi hayatın onlar için ne kadar farklı olduğundan bahsettiler. Gabe her zaman Denver'ın rahat olduğunu düşündüğü işini sorardı: ülke çapında uçmak, uçaklarda belaya karşı göz kulak olmak.

Denver ona bir gece Chicago'dan kalkan bir uçakta bağırmaya başlayan bir sarhoştan bahsetti. Yerçekimi kayb olduğunda uçaktan düşmemesi için hostesin üzerine oturup onu tutmasını istemiş. Bir hostes ortaya çıkmış ve sarhoşun yakınmalarına aldırmadan işi devralmış.

Çiftliğe dönüş yolunda Gabe çalışmalarından bahsetti ama Denver pek bir şey anlamadı. Denver'ın okuduğu tek çizgi roman Gabe'in çalışmalarıydı. Arkadaşının iyi olduğunu biliyordu. Para bir sorun değildi.

Kanyona bakan bir ev inşa ettiğinde. Büyük değildi ama manzarası olağanüstü idi ve Liz ile birlikte her odada yaşıyorlardı.

Denver, Gabe'in bir evde hiç girmedikleri odalar inşa eden insanlar hakkındaki kafa karışıklığını paylaştı. Belki de duyguları, ayaklarını uzatmadıkları sürece lüks içinde olduklarını düşündükleri çadırlarda geçirdikleri onca yıldan kaynaklanıyordu. Harmony'deki yaşam, bir zamanlar oldukları şeyden sadece bir dünya uzakta değil, aynı zamanda bir ömür gibi görünüyordu . Bir zamanlar sadece hayatta kalmayı düşünen iki asker şimdi çocuk bezlerinden bahsediyordu.

Ancak Gabe ve Liz'in hayatı kutsanmıştı ve yaşam tarzları evlerine bile yansımıştı. Evleri açıldı, çalışma odasından oturma alanına ve açık mutfığa doğru akıyordu. Denver onların duvarlarla bile ayrılmaya tahammül edemedikleri hissine kapıldı. Liz mutfakta durup onu çalışırken izleyebiliyor, o da kanepede ya da güneşlenme odasında uyurken Liz'e göz kulak olabiliyordu. Denver bu tür bir aşkı biraz kıskandığını hissetti.

Gabe'e el sallayıp tekrar içeri girdiğinde ev telefonu çalıyordu. İlk kez arayanın Gabe olmadığını biliyordu.

Satın aldığı evle birlikte gelmiş gibi görünen uyuz köpek Pirate koridorda belirdi.

Denver hızla yanından geçerken, "Cevap verebilirdin," dedi. "Belki bir mesaj alırdın."

Köpek umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Denver telefonu eline aldı. "Ben Sims," dedi ve bir sonraki uçuşunun saatini yazmak için kaleme uzandı.

İki gün daha çalışmayacaktı, ama genellikle vardiyaları geldiğinde kabul ederdi, böylece tazminat zamanını biriktirebilirdi.

Bir kadın sesi "Denver?" diye fısıldamadan önce bir duraklama oldu.

Kalbinin yavaşladığını hissetti. "Buradayım Claire."

"Saralynn'i okula bıraktıktan sonra eve dönerken seni Gabe ile lokantada gördüm. Kardeşimle her şey yolunda mı? Onu aramak istedim ama her şey yolundaysa onu bu kadar erken uyandırmaktan, değilse de konuşamayacak kadar meşgul olmasından korktum."

"Her şey yolunda. Bir şey olduğu anda arayacağıma söz vermeme ne dersin?" Liz'in bir şey olduğunda kız kardeşini arayacağını düşünmüştü ama Claire'le yakın değillerdi. Belki aralarında çok uzun yıllar olduğu için, belki de sadece çok farklı insanlar oldukları için.

"Çok memnun olurum," diye fısıldadı Denver'a, muhtemelen Matheson Çiftliği'nden aradığını söyleyerek. Orada o kadar kadın yaşarken boş bir oda bulmasına şaşırmıştı.

"Bugün Perşembe," dedi Denver, onu hatta tutmaya çalışarak. "Hank Saralynn'i okula götürmüyor mu?" Claire ve ailesiyle ilgili her ayrıntıyı hatırlamaya özen gösteriyordu.

"Genellikle, ama o ve Alex erken çağrıldı. Adliyede felaket planıyla ilgili bir şafak toplantısı var. Bu yıl herkes Bir kasırga bize doğru gelirse hazırlıklı olmalıyız. Şerif olarak Alex ve gönüllü itfaiye şefi olarak Hank'in orada olması gerekiyordu."

"Demek erken kalkmak zorundaydın." Sesini alçalttı.

"Evet," dedi kadın duygusuzca.

"Benimle buluşabilir misin?" Yumruğunu kapının çerçevesine vurdu, sesinin bu kadar muhtaç çıkmamasını diledi. *Hafif tut*, diye hatırlattı kendine. *Sıradan olsun*.

"I . . ."

"Nereye?" dedi, ona hayır demesi için zaman tanımadan. "Burada, evde olmak tehlikeli. Birileri bizi görebilir. Herkes bizi tanıyor."

Denver dünyanın onları görmesini umursamadığını haykırmak istedi. "Buffalo Bar and Grill'e ne dersiniz? Birbirimize orada rastlayabiliriz."

"Hayır. Oraya hiç gitmedim."

Claire'in bara gireceğini de pek sanmıyordu ama aklına gelen ilk yer orasıydı. Popüler bir mekândı ama Claire gibi bir buz prensesi için değil. "Yol kenarındaki gözetleme yeri mi?"

"Hava çok soğuk."

Her ne kadar düşüneceğini söylemiş olsa da, muhtemelen onun evine gelmeyeceğini biliyordu.

"Pazartesi Dallas'tan uçmak zorundayım; seni daha önce görme şansım var mı?"

o zaman?" Ses tonundaki acılığı uzak tutmaya çalıştı. İkisi de bekârdı. Bağlanmak için neden ikisinin de Harmony'den ayrılması gerekiyordu?

"Liz ve Gabe Pazar yemeğine geliyorlar. Neden sen de gelmiyorsun? Seni o zaman görebilirim."

"Pekala. Pazar yemeği." Anlamıştı. İki büyük teyzenin aralarında oturduğu bir pazar yemeği. Claire nadiren ona doğru bakıyordu bile. Kızı Saralynn hızlı hızlı sorular soruyordu.

Eğer onu görmek istemiyorsa, bunu ona söylemeliydi. Bazen Claire'in onu akşam yemeğine çıkarmadan önce kedinin fareyle oynadığı gibi ona işkence ettiği hissine kapılıyordu.

"Güle güle Denver," diye fısıldadı.

"Telefonu kapatmadan önce bana bir söz ver."

"Tamam," dedi.

"Sana sarılabileceğim bir yer ve zaman olacağına söz ver."

"Deneyeceğim," dedi ve telefon kapandı.

Hem bu üç kelimedenden hem de bunları ondan kabul ettiği için kendisinden nefret etmeye başlamıştı.

Bölüm 19

26 ŞUBAT CUMA MEMPHIS

Noah McAllen'ın MEMPHIS hastanesinde geçirdiği üç gün altıya çıktı. Doktorlar sırtındaki sürekli ağrının nedenini araştırırken Reagan onun yanında kaldı.

Sonunda, Cuma günü, ona eve gitmesini söylediler. Belki vücudunun diğer kısımları iyileştiğinde ağrıları da geçerdi.

Reagan birkaç eşyasını toplarken, Noah ailesini aradı.

"Merhaba anne," dedi, görüldüğünden daha iyi görünmek için kendini zorlayarak. "İşler nasıl gidiyor? Birkaç haftalığına eve gelebileceğimi düşünmüştüm."

Son bir kontrol yapmak için gelen hemşireyi görmezden gelerek dinledi.

"Kulağa harika geliyor anne. Hayır, geziyi iptal etmeyi aklından bile geçirme.

Birkaç yere daha uğrayıp Mart ayında evde olacağım. O zaman bana göstereceğin gezi fotoğrafların olacak. İyi eğlenceler."

Dinlemek için durakladı, sonra ekledi: "Babama iyi olduğumu söyle."

Dinlemek için durakladı, sonra ekledi: "Babama iyi olduğumu söyle. Kartım doluyor. Evet, ben de sizi özledim çocuklar. Güle güle."

Telefonunu kapattıktan sonra Reagan'a baktı. "Bir ay sürecektir bir tatile çıkıyorlar. Kaliforniya'yı görmeyi ve ardından on günlüğüne Hawaii'ye uçmayı planlıyorlar. Yılın bu zamanı babamın kamyon şirketi için oldukça durgun bir dönemdir."

"Neden onlara söylemedin?"

"Çünkü onları tanıyorum. Muhtemelen planladıkları en iyi tatili kaçıracaklar. Eve gidip yalnız kalacağım.

İyi olacağım."

"Saçmalama," dedi Reagan. "Benimle eve geleceksin.

Aslında, amcam seni benimle geri getirmek için aradığın gece bana söyledi. Evimizin her geçen gün daha fazla hastaneye benzemeye başladığını söyledi. Sen de orada iyileşiyor olabiliymişsin."

Noah'nın sırtışı bir an için ona Harmony'ye taşındığında onu rahatsız eden çocuğu hatırlattı.

"Beni taşınmaya mı davet ediyorsun, Rea?"

"Evet. Foster'ı arayıp başka bir hastane yatağı sipariş etmesini söyleyeceğim. Yemek odasındaki masayı kaldırtabiliriz ve orada uyuyabilirsin."

"Menfaatleri olan arkadaşlar olmaya geçeceğimizi umuyordum."

"Öyle," diye güldü. "İyileştğinizi göreceğim ve kamyonetinizin anahtarlarını saklayacağım, böylece çok erken yola çıkamazsınız."

Foster Garrison ve karısı benimle yaşıyor. O sana terapide yardımcı olacak, Cindy de seni zencefilli-elmalı krep ve ayranlı turta ile şişmanlatacak. Eğer istersen, zencefilli-elmalı krep ve ayranlı turta. İstersen salonu Jeremiah Amca ile paylaşabilirsin ama benim odamı paylaşmayacaksın."

"Huysuz bir kızıdan zalim bir kadına dönüştün, Reagan Truman. Bana sarılmanı sağlayabildiğim tek zaman, yaralandığım zamanlar."

"Eminim yolda benden çok daha güzel kızlarla birlikte olmuşsundur."

Omuz silkti. "Belki. Kesinlikle daha güzel ve daha iyi, ama daha iyi, bilemiyorum. Belki bir gün gardını indirirsin ve karşılaştırma yapmak için bir deneyebiliriz."

Güldü. "Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü cümle. Düşünüyorum da her gece farklı bir kızla yatmandan endişelendim. Böyle bir mantıkla, endişelenmemeliydim. Bahse girerim bir keşiş gibi yaşıyordun. hayat." Ona kot pantolonunu uzatıp tek eliyle giydirmeye çalışırken arkasını döndü. Adam hastane önlüğüyle ona vurduğunda, gömleğini kaptı ve onunla yüzleşti. Noah'nın göğsü ve omuzları hatırladığından daha fazla yara izi taşıyordu ve çok daha kıllıydı. O kadar zayıftı ki, kaburgalarını ve diğer çarpışmalardan kalma tam olarak iyileşmemiş derin çürükleri görebiliyordu.

Kolu alçıda olduğu için gömleğini giymesine yardım etmek zorunda kaldı.

Yüzü onunkine yaklaştığında fısıldadı, "Teklifin için teşekkürler Rea. Menfaatlerin olmasa bile, sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

Ağlamak istiyordu. Harmony'ye on altı yaşında geldiğinde hiç arkadaşı yoktu ve arkadaş edinmeyi de planlamamıştı.

Noah "Vaiz" McAllen kasabadaki herkese arkadaşım derdi Noah "Vaiz" McAllen kasabadaki herkese arkadaşım derdi. Herkes bu vahşi, mutlu ve neşeli çocuğu severdi, hâlâ da seviyordu ama o artık bunu göremiyordu. Noah Harmony'den ayrılmıştı ama insanlar hâlâ ondan bahsediyor, duyup duymadığını soruyorlardı.

ondan. Genç ve yaşlı erkekler Nuh'un yaptıklarını yapmayı hayal ederlerdi. Onu şimdi görseler şaşırırlardı. Şimdi bile, onu neredeyse bir haftadır böyle gördükten sonra, Reagan hâlâ giden çocukla eve dönen adamı karıştırmakta zorlanıyordu.

"Bu gece eve dönüş uçağı için yer ayırttım. Saat ondan sonra ineceğiz ve eve varmamız gece yarısını geçecek. İstersen Harmony'de olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok. Bu şekilde dinlenebilirsin."

Gülümsedi. "İtibarını korumak için. İnsanların yatağının altında bir kovboy çizimleri olduğunu bilmesini istemiyorum." Gülümsedi. "On yedisinden otuzuna kadar kızların seninle yatmak için kapımın önünde sıraya girdiğini görmek istemiyorum.

sıcaklık." Başını iki yana salladı. "Kimsenin neye benzediğini hatırlayacağından şüpheliyim. Noel için evde olduğum iki gün boyunca bir gece Buffalo'da içki almak için kimliğimi göstermek zorunda kaldım." Hemşirenin yardımıyla Noah kendini yataktan sandalyeye geçmeye zorladı. Havaalanına vardıklarında bitkin görünüyordu. Uçağa binmesine yardım eden hemşireyi zar zor fark etti. Reagan onu kendileriyle birlikte Dallas'a uçması ve Noah'nın Amarillo uçağına bindiğinden emin olması için tutmuştu. Ondan sonra Reagan elli dakikalık uçuşun üstesinden gelebileceğini düşünmüştü. Foster Amarillo'da bekliyor olacaktı.

Noah onun yanındaki birinci sınıf koltuğuna uzandı ve uçak taksi yaparken onun eline uzandı. Daha havadayken Noah uyuyakalmıştı ama kızın elini hiç bırakmadı.

Dallas'ta ağrı şikayetiyle uyanmış, iki hap içmiş ve tekrar uyumuş. Foster onu kiraladığı Suburban'ın arkasında rahat ettirdiğinde uyuşmuş görünüyordu. Reagan eve dönüş yolculuğunun son ayağını, Foster gece boyunca arabayı sürerken Noah'nın horlamasını dinleyerek geçirdi.

Eve vardıklarında yemek odası temizlenmiş ve tüm dağınıklıktan arındırılmıştı. Alan, her türlü malzeme ve ekipmanın düzgünce istiflendiği bir hastane odasına daha çok benziyordu.

Foster Noah'ı yerleştirip gece için rahat etmesini sağlarken, Reagan amcasını kontrol etti, duş aldı, en kalın pijamalarını giydi ve yatağının yanındaki en sevdiği sandalyeye kıvrıldı.

Foster yatağın iki yanındaki parmaklıkları yukarı çekerken, "Gece boyunca uyuyacak," dedi.

"Biliyorum. Sadece bir süre onunla oturmak istedim." Foster başını salladı ama onun anlayıp anlamadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın."

Reagan battaniyeyi üzerine çekti ve ne kadar bitkin olduğunu fark etti. Birkaç dakika içinde ev sessizleşti ama uyku onu bulamadı. Önce odanın çok soğuk olduğunu düşünerek, sonra da çok sıcak olduğuna karar vererek kıpırdandı.

Perdelerin sıkıca kapalı olduğundan emin olmak için iki kez ayağa kalktı. Süt almak için mutfağa gitti ve ardından sadece iki ısırık aldığı bir sandviç aldı.

Sonunda Reagan, Noah'nın yatağının bir tarafındaki parmaklığı indirdi ve bir keresinde hastanede yaralandığında yaptığı gibi yanına sokuldu. Ona zar zor dokunarak elini kalbinin üzerine koydu ve atışını hissetti. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve kalbinin atışını onunkiyle eşleştirmeye çalıştı.

Birkaç dakika içinde mışıl mışıl uyuyordu.

Bölüm 20

POSTA OFİSİ

RONELLE teslimatını yapmak üzere ceketini giymek için saat neredeyse bire kadar bekledi. Havanın biraz ısınacağını ummuştu ama gün bulutlu kalmış, donmuş toprağı tutsak etmişti.

Main'in hemen dışındaki dubleks eve doğru yürürken dışarıda kimseyi göremedi.

Bugün toplanmak için iyi bir gün gibi görünüyordu. Rüzgar bile esmiyordu. Havada nem vardı, yağmur ya da kar değil ama nemli, iç karartıcı, yüzünde ve başında buzlu bir kompres gibi.

Winslow'un kapısını çaldığında kimse cevap vermedi.

Tekrar çalmış.

Sürpriz bir şekilde kapı açıldı.

Marty birkaç adım geri gitti ve "İçeri gel. Mektup alma vaktim gelmişti."

İçeri girdi ve mektupları ıslanmasınlar diye paltosunun içine tıktığı yerden çıkardı.

Biri önemli bir şey olabilirmiş gibi görünüyordu. Diğeri ise sadece *Occupant'a gönderilen* bir ilandı.

"Yarı donmuş görünüyorsun," dedi, hâlâ pek dostça değildi. "Her zaman taktığın o aptal şapka nerede?"

Cevap vermedi. Adamın onun için endişelendiğinden mi yoksa yine onu aşağıladığından mı emin değildi.

"Şöminenin yanına git. Sana kahve getireyim." Ne yapacağını bilemeden durup onun uzaklaşmasını izledi.

Postacılar kahve kabul eder miydi? İçinden bir ses, kasabada biri Jerry'ye sokak köpeğı gibi içecek bir şeyler ikram ederse, Jerry'nin kışı geçireceğini söylüyordu.

Ronelle ısınmak ihtiyacından çok, geri döndüğünde onu hâlâ kapıda dikilirken bulursa ne diyeceğinden korktuğı için ön odaya girdi. Eski bir Rookwood şöminesinde ateş yanıyordu ve

tuğlanın kırmızısı üzerinde dans eden ışıkla odanın o kadar da sıkıcı görünmemesini sağladı.

"Paltonu çıkar ve sandalyelerden birinin arkasına as." Sesi bir oda öteden geliyordu.

Pencerelere doğru baktı ve haydutun birkaç gün önce getirdiği masa ve sandalyeleri gördü. İkinci el mağazalarında satıldığını gördüğü türden ince ahşaptan yapılmışlardı.

Bir sandalyeyi ateşe yaklaştırdı ve ne kadar ıslak olduğuna şaşırarak yün ceketini çıkardı. Dışarıda birkaç dakika daha kalsa nem omuzlarına kadar ulaşacaktı.

Adam içeri girdiğinde diğer sandalyeyi ateşe yaklaştırmış ve oturmuştu. Bacaklarının arasındaki tepside iki fincan kahve ile ona doğru yuvarlandı.

Adam kaşlarını çattı ve ona bir fincan uzattı. Birkaç dakika boyunca ikisi de ateşi izleyip kahvelerini içtiler.

Sonunda dedi ki, "Gelmene gerek yoktu. Postalarım beklerdi."

"Bu benim işim."

Aralarında sessizlik hüküm sürdü.

"Yemek yemek için lokantaya mı gidiyorsun?" Omuz silkti.

Bir içki aldı. "Seni bu şekilde yürürken gördüm. Border lokantada hep yalnız yediğini söylüyor. Kapının yanındaki en kötü masaya oturuyor ve herkese sırtını dönüyormuşsun." Ronelle başını kaldırdı, birinin onu izlemesinden hoşlandığından emin değildi.

Koyu renk gözleri, sanki soru sormadan onu anlamaya çalışıyormuş gibi onu inceliyordu. Tek ses ateşin çıtırtısı ve sulu kar buza dönüşürken pencerelere vuran tıkırtılardan geliyordu.

Derin bir nefes aldı ve "Bak, yanlış anlama ama burada yemek istiyorsan, bende bolca var. Seni lokantaya gidip gelmekten kurtarır ve yemek yediğinde palton kardan adama dönüşmeden postaneye ulaşmana yetecek kadar kurumuş olur."

"Kar kadını," diye düzeltti ve adam gülümsediğinde şaşırdı. "Kar kadını," dedi. "Acı biber kulağa nasıl geliyor?"

"Harika."

"Masayı ateşin yanına çekerseniz mısır ekmeğini kontrol edeceğim."

Masayı hareket ettirmeden önce onun kayboluşunu izledi. Sadece bir sandalyeye ihtiyaç duyacaklarını fark etmeden önce iki sandalye çekmişti.

Mutfak kapısında durduğunda, önündeki oda onu şaşırtmıştı. Dolaplardan lavaboya kadar her şey tekerlekli sandalyeye uygun. "Bu çok güzel."

Başını kaldırıp baktı, sonra ona üzerinde kase ve kaşık olan bir tabak uzattı.

"Evet, bu yüzden burayı kiraladım. Bu koca şehirde bana uyacak şekilde yapılmış ve huzurevinde olmayan tek yer burasıydı."

"Neden burası? Neden Harmony?" diye sordu tabağını bir kepçe acı biber için uzatırken. "İnsanlar senin buralardan olmadığını söylüyor."

"Neden olmasın? İsmi hoşuma gitti," diye cevap verdi ve daha alçak bir ses tonuyla ekledi, "Bu kasaba ölmek için gelinebilecek en iyi yerdi."

"Ölüyor musun?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Hanımefendi, ben zaten yarı ölüyüm." Kadının gözlerindeki hüznü fark etmiş olmalı ki, "Ama üzerinizde o hantal palto olmadan size bakmak bana yarı canlı olduğumu da hatırlatıyor," diye ekledi.

Adamın bakışları vücudunda gezinirken gözlerini indirdi.

"Dik durur musun?" diye emretmekten çok rica etti.

Ona bakmadan doğruldu, zaten çok uzun olan boyuna birkaç santim daha eklediğini biliyordu.

"Çok daha iyi," dedi ve diğer kâseyi de doldurduktan sonra Onu.

Adam elindeki mısır ekmeği sepetini dengede tutarken, kadın iki tabağı da aldı.

Bacaklar. Ateşin yanındaki masaya doğru ilerlediler. İkisi de birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ve sonra kadın fısıldadı, "Bu iyi. Gerçekten güzel."

"Yemek yapabilirim," dedi övünmeden. "Dallas'ta yaşarken, dışarıda yemek yemekten o kadar sıkıldım ki, istediğim her şeyi pişirebilene kadar yemek kanallarını izledim.

En sevdiğin yemek ne?"

Omuz silkti. "Bilmem ki. Lokantadaki köfteyi seviyorum." Annesinin hazırladığı ve sevdiği hiçbir şey aklına gelmiyordu. Hepsinin tadı aynıydı.

Ona bir parça mısır ekmeği uzattı. "Mısır ekmeği sevdiğini biliyorum." Bir an için onun hakkında nasıl bir şey bildiğini anlayamadı,

Sonra geçen Cumartesi günü itfaiye istasyonundaki masadan bir dilim çaldığını hatırladı.

Ateşle ilgisi olmayan bir sıcaklık yanaklarına yayılırken ona bakamadı. Ona mısır yediğini söyleyemezdi.

Böylece yemek zehirlendiyse hayatta ve annesiyle yalnız kalmayacaktı.

O sorduğunda neredeyse yemeklerini bitirmişlerdi,

"Sana Ronny dememin bir sakıncası var mı? Sana uyuyor gibi görünüyor." Az önce dünyanın en tuhaf iyiliğini istediğini düşünerek ona baktı.

İnsanlar ona genellikle bir şey demezdi. Onu izledi, belli ki bir cevap bekliyordu.

"Benim için sakıncası yok," dedi. "Yemek için teşekkür ederim."

"Rica ederim, Ronny." Yeni adını yavaşça söyledi.

"Gelecek Cuma yine gelir misiniz? Kazadan beri misafirim olmadı."

Bunu düşünmesine gerek yoktu ama ne söyleyeceğinden emin değildi, bu yüzden sadece "Evet" diye fısıldadı. Pek arkadaşça davranmamıştı. Çoğu zaman sessizdiler ama bu şimdiye kadar yediği en güzel yemektir.

Adam geri döndü ve kadın gitme vaktinin geldiğini anladı. Ayağa kalkarak ceketini giydi ve kapıya doğru yürüdü.

O da takip etti. Kadın döndüğünde, bir eli kapı kolundaydı ve basitçe, "Soru sormadığın için teşekkürler Ronny," dedi.

Fazla düşünmeden, babası öldüğünden beri başka bir insana yapmadığı bir şeyi yaptı.

Eğilip adamın yanağına bir öpücük kondurdu ve adamın tepki vermesine fırsat vermeden soğuğa doğru adımını attı.

İşe dönerken yol boyunca gülümsedi. Nihayet, bunca yıldan sonra kazara kendisi gibi birine rastlamıştı. Annesinin tüm çabalarına rağmen, arkadaş diyebileceği birini bulmuştu.

Bölüm 21

TYLER WRIGHT'ın Cuma günü bir cenaze töreni vardı ve bu onu sabahın büyük bir bölümünde meşgul etti. Perşembe günü gitmiş ve Alex Matheson'la Autumn'un arabasını nezaretten çıkarması konusunda konuşmuştu.

Alex bunun bir sorun olacağını düşünmüyordu. Araç Tennessee'de bir kadının üzerine kayıtlı olmasına rağmen, onu aradıklarında Mustang'i ya da onu kullanan kadınla ilgili hiçbir şeyi istemediğini söylemişti. Autumn Smith adında birini beş yıl önce tanıdığını ve polisin onu kontrol etmesine şaşırmadığını söyledi. Tennessee'li kadına göre Autumn vahşi ve hiçbir işe yaramayan biriydi.

Cuma günü öğleden sonra Alex Tyler'a Autumn'un anahtarlarını verdi ve ekledi, "Onunla sadece birkaç dakika konuştum. Dünyada hiç arkadaşı olmayan insanlar duymuştum, ama ona kadar bir arkadaşla tanıştığımı sanmıyorum. Ona arabayı götürmek ister misin? Bu öğleden sonra hastaneden çıkacak.

Spencer son bir kontrol yapar."

Tyler başıyla onayladı. Daha büyük bir kasabada kolluk kuvvetleri asla bir başkasının anahtarlarını teslim etmezdi ama Harmony'de yargı bazen prosedürün önüne geçerdi. Arabayı aldı, yıkattı ve benzin doldurdu. En azından onun için bunu yapabileceğine karar verdi.

Arkadaki giysilerin çoğu kirli görünüyordu, bu yüzden onları çamaşırhaneye bıraktı ve bir saat içinde bitirip bitiremeyeceklerini sordu. Arkadaki kitapların çoğu gizem kitaplarına benziyordu. Kitapçada durdu ve koleksiyonuna eklemek için birkaç tane daha aldı.

Bagajı açtığında onun hayatına izinsiz girmiş gibi hissetti. Daha fazla kitap, on yıllık eski bir bilgisayar ve bir kutu tabak çanak. Küçük bir mutfak bile dolduracak kadar değil ama hayatta kalmaya yetecek kadar. Tyler, Autumn'un sahip olduğu tek şeyin bu birkaç şey olduğunu hissediyordu.

Hastaneye vardığında onu son ödeme için beklerken buldu. Birkaç gün önce hediyelik eşya dükkânının vitrininde asılı duran eşofmanı giydi. Ona çok büyük gelmişti ama en azından temiz ve sıcak tutuyordu. Rick Matheson ondan birkaç koltuk aşağıda bir sandalyede oturuyordu.

Hâlâ yetişkin avukat kıyafetini giymeye çalışan bir çocuk gibi görünüyordu.

Tyler onlara katıldığında Autumn hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Rick gülümsedi. "İyi günler Bay Wright, sizi görmek güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Tyler elini uzattı. Rick'i pek iyi tanımıyordu.

. Çocuğu hatırlıyordu ama Rick yıllardır üniversiteye gitmemiştir. "Ailen nasıl?" Kasabadaki herhangi bir Matheson'a bu soruyu sormak yarım saatlik bir tartışma başlatabilirdi.

"Tamam." Rick kısa tuttu.

"Kuzenin Liz her an doğabilir." Tyler, Rick'le konuşmanın ve Autumn'a ona ısınması için zaman vermenin daha iyi olacağını düşündü. "Gabe Leary'nin çok heyecanlı olduğunu ve herkesi çıldırttığını duydum. Alex bana köprünün yanındaki yoldaki tümsekle ilgili acil bir şikâyetle bulunduğunu söyledi. Yirmi yıldır oradaymış ama Gabe hemen kaldırılması gerektiğini düşünüyor. Görünüşe göre evinden hastaneye giderken yolunun üzerindeymiş."

"Aşk bir erkeği böyle yapar işte." Rick güldü. "Önce evlenirsin, sonra küçük karın hamile kalır, sonra da delirirsin."

Sonbahar onlara baktı. "Siz ikiniz bu küçük aile toplantınızı başka bir yerde yapmayı düşünüyor musunuz? Bunu duymakla ilgilenmiyorum ve sana iki kez avukata ihtiyacım olmadığını söyledim Matheson." Bakışlarını Tyler'a çevirdi. "Ya da bir cenaze levazımatçısına."

Rick ayağa kalkarken kaşlarını çattı ama Tyler onun gözlerinde bir şey görmeden önce değil. Rick tıpkı kuzeni itfaiye şefi Hank gibiydi; insanları, tüm insanları önemsiyordu ve Autumn yardım istese de istemese de, neredeyse avukat olan genç adam ona yardım etmek istiyordu.

"Ben de tam Bayan Smith'e onu barınağa götürmekten mutluluk duyacağımı söylüyordum. Gücünü geri kazanana kadar orada dinlenebilir ama güvenli olduğuna ikna olmuş değil."

"Güvenli olmadığını biliyorum," diye düzeltti. "Yıllar boyunca birkaç barınakta kaldım. Diğer konuklar seni soyup soğana çevirebilir.

Yemekler iyi değil. Burayı işleten insanlar sizi kurtarmaya ve kötü yollarınızı düzeltmeye çalışıyor. Kötü ya da başka türlü yollara gücüm yetmez."

Tyler ona çalmaya degecek bir şeyi olmadığını, Harmony barınağında yemeklerin iyi olduğunu ve bildiği kadarıyla "kurtarılmanın" acı verici olmadığını hatırlatmak istedi. Ama yorum yapmadı. Ateşi Rick'in almasına izin vermek daha güvenli geldi.

"Sadece yoluma devam etmek istiyorum. Bir aptal gibi inanmaya devam ediyorum ki
Başka bir yer her zaman bulunduğum yerden daha iyi olacaktır." O denedi

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ama her zamanki gibi geri geldi. "Interstate 40 üzerindeki kasabaların yarısında garsonluk ya da aşçılık yaptım. Her zaman YARDIMCI ARANIYOR tabelası asılı bir kamyon durağı vardır. Bir şeyler bulurum."

"Arabana benzin doldurdum." Tyler en azından bundan mutlu olacağını umuyordu.

"Size ödeme yapamam," diye terslendi, "ama bana adresinizi verirsiniz, iner inmez paranızı geri gönderirim." Tyler cebinden kartını çıkardı ve ona uzattı. Ona bunu unutmasını söylemeyi düşündü ama gururunu inciteceğini hissediyordu.

Hemşire içeri girdi. Rick bu fırsatı değerlendirip gitti.

Tyler onun kendi başına mı geldiğini yoksa Liz tarafından mı gönderildiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Mathesonlar, kasabanın kurucu ailelerinden biri oldukları için, her zaman kasabaya göz kulak olmanın görevleri olduğunu düşünmüşlerdi. Tyler, Rick'in kendisini karşılama komitesinin bir parçası mı yoksa kapıdaki bir muhafız olarak mı gördüğüne karar veremiyordu.

"Cenaze levazımatçısı değil, cenaze müdürü. Görüyorum ki Wright Cenaze Evi'nden büyük peynir Bay Wright sizsiniz," dedi Autumn Tyler'ın kartını kaldırırken.

"Hastanede takılarak iş bulmayı mı umuyorsun?" "Hayır, sadece arabayı teslim ediyorum."

Hemşire bir tekerlekli sandalye getirdi ve Autumn'un dışarı çıkması gerektiğini söyledi. Tyler onun için aldığı bavulu çekerek takip etti.

Kapıya vardıklarında Mustang'in anahtarlarını teslim etti. "Beni birkaç blok takip edersen seni çamaşırhaneye götüreceğim, orada kıyafetlerini bıraktım."

Bunu söylerken rahat görünmüyordu ama yine de ona teşekkür etti. Adam onu arabasına kadar götürdü, bavulunu bagaja koydu ve şehir merkezine giderken onu takip etmesini izledi.

Yanına park ettiğinde, Tyler camını indirdi ve ona arabada beklemesini söyledi. Kıyafetlerini getirecekti.

Rüzgâr çıkmaya başlamıştı ve koşu kıyafeti yeterince sıcak görünmüyordu.

Dışarı çıktığında Mustang hâlâ Rover'ının yanına park edilmişti ama kız ortadan kaybolmuştu. Bir süre daireler çizerek onu aradı ve sonra onu kitapçıda gördü. Tam zamanında içeri girmiş ve onun açık iş olup olmadığını sorduğunu duymuştu.

Müdür başını salladı. Tyler onun omuzlarının yenilgiyle dönmesini izledi.

Kadın kapıya doğru geri yürüdüğünde, "Bu kasabadan nefret ettiğini sanıyordum. Buradan bir an önce gitmek istersin diye düşündüm."

"Nereye gittiğimin bir önemi yok. Sadece bir işe ihtiyacım var. Cehennemde bir yer durmak için çok iyi." Sonbahar doğruldu. "Ama görünüşe göre yoluma devam edeceğim. Buralardaki her kafeyi, lokantayı ve kamyon durağını denedim.

geldi. Kitapçı çok uzak bir ihtimaldi. Neden denediğimi bile bilmiyorum."

Tyler gülümsedi. "Belki de kitapları sevdiğin içindir." Kız ona ters ters baktı.

"Bunu nereden biliyorsun? Bütün eşyalarımı mı karıştırdın?"

Tyler'ın yalan söyleme alışkanlığı yoktu. "Evet." Kızgın olmaktan çok yenilmiş görünüyordu. "Sanırım satmaya değer bir şeyim olmadığını ve paraya ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Bana ödünç verdiğin benzin deposu iş bulmama yetmeyebilir ve bittiğinde park edecek başka bir yer arıyor olacağım."

"Başka ne öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Tabii, neden olmasın."

"İçki içmediğini öğrendim ... boş şişe yok. Sigara içmiyorsun ve şerifin arabada bulunduğu tek uyuşturucu vitaminlermiş."

Güldü. "Belki de param yetmiyordur."

"Ya da belki de bebeğin iyiliği için kendine dikkat etmeye çalışıyorsun."

"Bu sorunu sen de biliyorsun." Bu duruma şaşırmış görünmüyordu. bebeği öğrendiğini söyledi. "Bu işi pek iyi yapamıyorum ama bu sizin sorunuz değil. Yardımınız için tekrar teşekkürler Bay Wright, ama yola çıkma vaktim geldi.

Sen iyisin, biliyorsun."

Tyler düşünmedi. Harekete geçti. "İzin verirseniz bir iyilik isteyeceğim."

"Ben fahişe değilim, o yüzden sorma," diye tersledi, öfkesi geri gelmişti.

Ellerini havaya kaldırdı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Sadece cenaze evinde birkaç haftalığına hizmetçimin yerini doldurmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini merak ediyordum. Ücret makul ve mutfağın dışında bir oda var." Kadın tereddüt edince ekledi, "Kilitli. Oda ve yemek ücretsiz ve ev işleri hafif ama yemek pişirmek sizi meşgul edecektir."

"Ölü insanlara dokunmam gerekecek mi?"

Gülümsedi. "Hayır. Çalışanlarımın çoğu yaşlı olsa da hala nefes alıyorlar. Arada bir, hizmetçim Willamina, eğer yoğunsak ya da kar yağıyorsa basit bir öğle yemeği hazırlıyor ve genellikle dinlenme odasında tatlı bulunduruyor." Bunları söylerken uyduruyordu; Willamina pek yemek yapmazdı. "Yiyecekleri alırsın, bana günde genellikle iki öğün yemek

pişirirsin.

Dışarıda olacağım ve içeride yemek yemeyeceğim zaman size haber veririm. Kullanabileceğiniz mutfak ve odalar iş ofislerinin bulunduğu birinci katta.

Ben ikinci katta oturuyorum."

Dışarıda yemek yerken Willamina'ya her zaman haber vermemiş olabileceği aklına geldi. Willamina'nın onun için kaç kez akşam yemeği pişirmiş olabileceğini ve kendisinin hiç gelmemiş olabileceğini merak etti.

"Bilmiyorum. Bir cenaze evinde ölü insanların yanında çalışıyor olurum." "Bir de şu açıdan bak. Çoğu insan hastanelerde ölüyor ve sen de

Orada bir hafta. Dört kuşak boyunca Wright Cenaze Evi'nde tek bir kişinin bile öldüğünü sanmıyorum. Size odayı ve mutfağı gösterebilirim, o zaman karar verebilirsiniz."

Yorgun görünüyordu. "Sanırım bakmaktan zarar gelmez. Ama eğer iyi durumda değilseniz, tüm kasabanın bunu bilmesini sağlarım."

Tyler neredeyse ona tüm kasabanın zaten bileceğini söylüyordu. Harmony'de insanların yanına kâr kalan tek suç abartmaktı.

Bir saat sonra mutfaktaki her dolabı açmış, her şeyi incelemişti. Willamina'nın yatak odasını ve küçük oturma alanını gezdi ve bir düzine soru sordu. Sonunda, iki şartla işi kabul edeceğini söyledi.

"Ne?" diye sordu, çok az tanıdığı birini işe almaktan hâlâ biraz emin değildi. Ama aslında bu işi başka kimin isteyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Autumn uzun boyluydu ama zayıf görünüyordu.

Muhtemelen başka kimse ona çalışma şansı vermezdi. İyi bir yemek yemeyeli ne kadar olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Evraklarında yirmi üç yaşında olduğu yazıyordu ama gözlerindeki öfke neredeyse korkuyu maskeleyen bir savunma gibiydi ve kollarındaki çürükler zaman içinde katlanmış gibiydi.

"Kamaramda bir masaya ihtiyacım olacak," dedi, sanki teklifi geri çevirip çevirmeyeceğini test ediyormuş gibi.

"Tamamdır."

"Ve o köpeğin benden uzak durmasını istiyorum." Ön fuayeye açılan kapıda kibarca oturan Küçük Hanım'a ters ters baktı. "Benim köpeklere ihtiyacım yok. Onu beslememi ya da dışarıda bağırmaya başladığında kalkıp içeri almamı bekleme." Tyler neredeyse gülecekti. Küçük Hanım asla bağırmasdı. "Ben Köpekle ilgilenin, ama mama ve su kabı mutfağın uzak köşesinde kalacak."

Düşünüyormuş gibi görünüyordu, sonra sonunda kabul etti.

"Başlamadan önce bir sorum daha var." Sanki kötü bir haber bekliyormuş gibi kendini hazırladı.

Tereddüt etti, nasıl soracağından emin değildi. Sonunda basitçe, "Ne kadar ilerledin?" diye sordu.

"Sanırım on hafta. Dr. Spencer gelecek hafta onu görmeye gelmemi ve bazı testler yapacağımızı söyledi. Adet dönemimi kaçırdığımda hamile olduğumu düşündüm, bu yüzden içkiyi bıraktım ve vitamin almaya başladım. Birkaç gün önce bir tane daha kaçırdığımda, hiç şüphem kalmamıştı. Hamilelik testine gerek yoktu; zaten bunu karşılayamazdım." Tyler yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bir kadının regl dönemini hiç tartışmamıştı. "Peki ya baba?"

"Resimde yok. Ne bebek istedi, ne de öğrendiğinde beni. Birkaç gün boyunca bana bağırdıktan sonra tek yorumu, muhtemelen yakın bir zamanda bebeği kaybedeceğim oldu. Ayrılmadan önceki gece, bunun gerçekleştiğinden emin olmayı amaçladığını hissettim." Yere baktı ve ekledi, "Ona ilgileneceğimi söyledim ama çocuk sahibi olmamı istemediğini söyledi ve bir gün nafaka için peşine düşeceğini biliyordu. Onu en kısa zamanda terk etmeyi planladığımı biliyordu ama kaçacağımı düşündüğünü sanmıyorum. Son kez sertleştiğinde, darbelerin çoğunun ortama indiğinden emin olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Karşılık vermedim. Sadece katlandım ve sonra o uyumaya gittiğinde, toplayabildiğim kadarını topladım ve oradan ayrıldım." Ona ters ters baktı. "Benim hakkımda bilmek istediğiniz başka bir şey var mı Bay Wright, yoksa daha fazla ayrıntı mı istiyorsunuz?" Tyler gözlerini kapattı. "Hayır," dedi. "Bu kadarı yeter de artar bile, Autumn." Her zaman çocuk istediğini düşünmüştü. Ama yapamadı.

Bunu yapmayacak birini hayal edin. "Özür dilerim."

Sonbahar başını salladı. "O özel biri değildi. Sadece moralim bozuk olduğunda yatacak bir yerdi." Tereddüt etti. "Sanırım ben de özel bir şey değilim Bay Wright, ama bana bir iş teklif ediyorsanız, burada olduğum sürece elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Calvin boşaltmana yardım edecek, yarın da bodrumdan bir masa getirecek. Arabanı arka tarafa park edebilirsin. Bu gece yerleşip dinlenin, detayları sabah kahvaltıda konuşuruz.

yedi." Tyler sobanın yanındaki dolaba doğru yürüdü ve tahta bir kutu çıkardı. "Bu kutuda her zaman iki yüz dolar olacak. Yiyecek aldığında fişini buraya koy, ben de parayı yerine koyayım. Kimden Bu noktadan sonra mutfak senin olsun. İstediklerinizi satın alın ve burada ne gerekiyorsa onu pişirin."

Kadın başıyla onayladı ve adam, kutunun ve Autumn Smith'in kahvaltıda mutfakta olup olmayacağını merak ederek oradan ayrıldı.

Gülümseyerek iyi tarafından baktı. En azından Küçük Hanım'ı yanında götürmeyeceğini biliyordu.

Hava kararana kadar çalıştıktan sonra pizza yemek için dışarı çıktı. Geri döndüğünde arka kapıdan girdi ve büyük mutfığı geçti. Sonbahar'ın kapısı kapalıydı ve muhtemelen kilitliydi. Tezgâhın üzerinde bir sandviç ve boş bir kâse çorba kalıntısı vardı. Bir bira alıp ofisine yöneldi ve temizlikçinin ardından temizlik yapması için birini tutması gerekebileceğini düşündü.

Her zamanki gibi bilgisayarını açtığında e-postalarını kontrol etti. Kate'i havaalanına götürdüğünden beri ilk kez bir not vardı. Basitçe şöyle yazıyordu:

Ty:

Senden haber alamadım. Umarım her şey yolundadır. Sıkı çalıştığını düşünüyorum.

Kate

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Kişisel bir şey değil. Tyler şaşkınlıkla bütün gün Kate'i düşünmediğini ya da onun için endişelenmediğini fark etti. Belki de üzüntüyü uzak tutmanın yolu meşgul olmaktı. Kate geri döndüğünde onu bekliyor olacaktı ama o zamana kadar hayatına devam etmeliydi... ve onun için hayat çalışmaktı.

Ertesi sabah, TYLER mutfığa girdiğinde yarı yarıya paranın ve Autumn'un gitmiş olmasını bekliyordu. Oysa Autumn üzerinde eşofmanının alt kısmı ve cenaze arabasını cilalamak için kullandıkları paçavralardan daha kötü durumdaki eski bir tişörtle ocağın yanında duruyordu. Ayakları çıplaktı ve saçları arkaya toplanmıştı. Adaçayı sosisi ve Fransız tostunun kokusu odayı dolduruyordu. Derin bir nefes aldı, burada ölen ilk kişi olması gerektiğini ve doğrudan cennete gittiğini düşündü. Ya da bu bir rüyaydı.

"Meyve suyunuzu alın Bay Wright ve oturun. Ben kahvaltınızı hazırlayacağım."

Söyleneni yaptı ve kadın mutfak masasına iki tabak koyduğunda şaşırdı. Sonra onun karşısına oturdu, bacaklarını sandalyeye katladı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, o yüzden bilmediğim kuralları ben uyduracağım. Mutfakta yemek yediğinde ben de sana katılacağım. Eğer bana yemeğini yukarı götürmemi söylersen

bir tepsiye koyup bırakacağım. Eğer ofisinize teslim edilmesini isterseniz, kederli insanlarla meşgul olma ihtimalinize karşı içeri girmeden önce kapıyı çalarım. Adil mi?"

"Kulağa hoş geliyor," dedi. Kahvaltısının yarısını bitirdiğinde, "Yemek yapmayı nerede öğrendin?" diye ekledi.

"Ben çocukken annem beni hep buğday hasadına götürürdü. Günde üç kez otuz adama yemek yapardı.

Öğrenmem uzun sürmedi. Sonra o öldü ve babam cadının taşınmasına izin verdi. O zamanlar on iki yaşındaydım ve cadı yemek pişirmenin ve ev temizliğinin benim işim olduğunu düşünüyordu. Okula gidip gitmemem umurunda değildi.

Her şeyin temiz olması konusunda çok titizdi." Sonbahar gülümsedi. "Eğer yanında oturabileceğim bir şöminemiz olsaydı, sanırım bir Külkedisi olurum. O sırada

O günlerde tek yaptığı bana bağırarak ya da laf olsun diye tokat atmaktı, ama babam eve geldiğinde onun önünde çok tatlı oluyordu. Beyaz atlı prensin gelmemesi çok kötü oldu. Birini kullanabilirdim. Babam öldüğünde beni evden kovdu ve o zamandan beri kasaba kasaba dolaşıyorum."

"Demek dünyayı gördün." Tyler kahvaltıyı yalnız yapmaktan hoşlanmadığına karar verdi. Autumn'un hikâyesi üzücüydü ama bunu mizahla ve Tyler'ın büyüleyici bulduğu bir dürüstlikle anlatmıştı.

"Erkek seçmek dışında hemen hemen her şeyi yapabilirim. Bazı kadınlar uzun boyluları, bazıları vahşi olanları seçer, ben ise piçleri seçerim. Bana kötü davranacak, elimdeki parayı alacak ya da beni hamile bırakacak bir adam gösterin, ilk öpücük için çoktan büzüşmüş olarak ona doğru yönelirim." Başını iki yana salladı. "Size söylüyorum Bay Wright, başıboş orospu çocuklarını eve getirmek gerçekten tehlikeli bir alışkanlık." Tyler güldü. Daha önce onun gibi konuşan biriyle hiç birlikte olmamıştı. Karşısında aşçı otururken hiç yemek yememişti. Kendini rahat hissettiğinden emin değildi, ama kadın yanında kalırsa buna alışabilirdi.

Gülümsediğinde daha genç görünüyordu. Yirmili yaşlarının başında olduğunu biliyordu ama şu anda yaşını onlu yaşlarda tahmin edebilirdi.

Ayağa kalkarak, "Bir şeye ihtiyacın olursa ofisteki Beth'e sorabilirsin. Muhtemelen bugün bir ara gelip kendini tanıtacaktır. Bayan Stella McNabb da uğrayabilir. Kendisi akşamları burada birilerini görmek istediğimizde çalışıyor."

Autumn endişeli görünüyordu, o da ekledi, "Onlar iyi hanımlar. Onlara tatlı bir şeyler pişir, seni sevecekler.

Bodrumdakilere bir şeyler pişirirsen seni severler.

Calvin seninle konuşur ama Dave tek kelime etmez. Diğer saha görevlileri ara sıra uğrar."

"Yani kural, mutfaktan geçen herkesi beslemek mi?" "Hepsi bu kadar."

İkinci kez gülümsedi. "Biliyorsunuz Bay Wright, yemek yapmayı çok severim.

Bu işi yapabileceğimi düşünüyorum."

Geri dönüp eklediğinde kapıdaydı,

"Burada kimse sana kötü davranmayacak, Autumn. Kimse sana bağırmayacak." Daha önce hiçbir çalışanına böyle bir şey söylememişti ama söylenmesi gerektiğini hissetmişti. "Burada güvendesin. Sana söz veriyorum."

Şüpheli görünüyordu. "Göreceğiz."

Saat onda dinlenme odasında sıcak ekmekler ve tereyağı vardı ve öğlene kadar herkes için çorba ve mısır ekmeği yapmıştı. Bankaya gitmek için ayrıldığında, muhasebecisi Sonbahar için tarifler hazırlıyordu.

Bölüm 22

27 ŞUBAT CUMARTESİ BUFFALO BAR AND GRILL

BEAU YATES başını hafifçe eğdi, böylece saçları gözlerini gölgeledi ve ergenlik çağından çıkmış gibi davranmaya çalıştı. İnsanlarla yüzleşmeyi sevmezdi ama bu sefer ne pahasına olursa olsun geri adım atmayacaktı.

Aşağı. Eğer yükselmek için savaşması gerekiyorsa, Buffalo Bar and Grill'de Harley ile başlayabilirdi. Bu kasabada kimse ona inanmıyordu ama Beau bir kaderi olduğunu biliyordu ve yolda birkaç adım atmasının zamanı gelmişti.

"Size son kez söylüyorum çocuklar, ne kadar iyi oynarlarsa oynasınlar reşit olmayan çocukları işe almıyorum." Harley Moreland barın üzerinden eğildi ve Beau ile en iyi arkadaşı Border Biggs'e bağırdı. "Siz ikiniz bir country-western barına, küpeler bir domuza ne kadar aitse o kadar aitmiş gibi görünüyorsunuz."

"Ya bedava oynarsak?" Border söyledi. "Bu yasadışı olmamalı. Ya da bizi o kafes gibi sahneye kilitleyebilirsin ve aslında barda olmayız."

"Bu muhtemelen daha büyük bir suç." Harley homurdandı. "Yemin ederim, siz iki palyaçonun buraya girmesi bile şu anda bir ya da iki yasayı çiğnemek anlamına geliyor. Neden ikimize de bir iyilik yapıp dışarı çıkmıyorsunuz? Belki büyük bir kasabaya gidip McDonald's'ın çocuk bölümünde bir gruba ihtiyacı olup olmadığına bakarsınız."

"Ama ..." Beau başladı.

"Bu konuda bir şey yok, evlat. Ayrıca, bu gece çalması için bir adam tuttum bile. On yıldır ayda bir kez geliyor. Ayyaşın teki ama ayakta durabildiği sürece çalabilir. Saat dokuzda, kalabalık buraya geldiğinde, o kadar gürültülü olur ki kimse dinlemez, sadece ritme ayak uydururlar. ve buna dans diyorlar. Bazı geceler gece yarısına kadar dans pisti vals yapmaktan çok sarhoş ön sevişmesine benziyor."

"Valsler, 'Cotton-Eyed Joe' ve birçok eski şarkıyı çalabiliriz," diye söz verdi Beau. "Bize bir şans verin." Harley, Beau'ya ters ters baktı. "Siz ikiniz

Hiçbir şey çalamayacak gibi görünüyorsun ama 21 yaşına geldiğinde içeri gel. Sana ilk içkini ikram edeyim."

Border tekrar denedi. "Çalmayı öğreniyorum ama Beau elinde bir gitarla doğmuş. Ayrıca, herkes bana yirmi bir yaşında görüldüğümü söylüyor."

Harley Beau'ya baktı. "Seni hatırlamıyorum. Kaç yaşındasın sen? Henüz düzenli tıraş oluyormuş gibi bile görünmüyorsun."

"On dokuz," diye yalan söyledi Beau.

"Sen on dokuz yaşındaysan, ben de Hank Will Iams'ım. Defol git buradan." Border geriye doğru yürürken bağırdı, "Eğer tek kişilik grubun ortaya çıkmazsa bize bir şans verir misin?"

"Elbette evlat, ama Eddy Bailey her zaman konserlerini verir.

Ayda bir kez Cuma günü Clinton'da, Cumartesi günü de burada çalışıyor. Karavanını çoktan ağaçların altına park etmiş, geceleri çalabilmek için gündüzleri uyuyorsa hiç şaşımam. Bir zamanlar Nashville'de başarılı olacak kadar iyiydi ama içki ve uyuşturucu onu ele geçirdi.

Şimdi ayda bir hafta sonu oynamaktan mutlu." Border, Beau'yu arka kapıdan geçirdi.

Beau, Border'a omuz silkti. "Acelen ne? Harley'nin vaazını bitirdiğinden emin değilim."

Park yerine vardıklarında Border, "Bir planım var," dedi. "Tek yapmamız gereken şu Eddy Bailey'den kurtulmak."

"Delirdin mi sen?" Beau dedi ki. "Müzik sektöründe başarılı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Sana çalmayı bile öğrettim ve bu kolay bir iş değildi, ama kimseyi öldürmeye niyetim yok."

Border, sanki Beau ona B planını vermiş gibi gülümsedi. "Ben daha çok nazik olmayı düşünüyordum. Adama bir hediye vermek. Ama sanırım öldürmek de bir seçenek."

"Ne tür bir hediye?"

"Bir şişe iyi viski." Border deri pardösüsünün cebine uzandı ve şişeyi çıkardı.

"Bunu nereden buldun?"

"Barda Harley sana bağıırken ve sen ona kaç yaşında olmadığını söylerken anladım."

"Sen mi çaldın?"

"Bana öyle bakma. Adamı öldürmek isteyen sensin. Ben sadece ayakta duramayacak kadar sarhoş olmasını istiyorum. Ayrıca, Harley'nin ödemesini bu geceki gösteriden düşebiliriz." Arka taraftaki ağaçlara baktı.

Buffalo Bar ve Izgara. Kurumuş dere yatağına inen yamaçta eski bir Dodge minibüs park edilmişti.

"Aşağı inip adama hediyesini vermeye ne dersin?"

Beau şişeyi aldı. "Ben teslim ederim. Pencereden bakıp seni görürse kapıyı açmaz." Birkaç adım attı ve Border'a sıırttı. "Biliyor musun, bu işe yarayabilir."

Border omuz silkti. "Kaybedecek neyimiz var ki?" Bu sabah şans getirsin diye kafasını kazıtmış ve anında pişman olmuştu. Ağabeyi Brandon bile ona en çok satılacak haydutlar listesinde yer aldığını söylemişti.

Uyuşturucu. Border çoğunlukla insanları severdi. Deri ceketini ve çivili kelepçelerini de severdi. Uzun zamandır insanların onu olduğu gibi kabul edebileceği ya da yalnız bırakabileceği hissine kapılmıştı. Çoğunlukla onu yalnız bırakırlardı.

Beau'nun şişeyi minibüse götürmesini ve birkaç dakika sonra şişeyi almadan geri dönmesini izledi.

"Şimdi ne yapacağız?" Border sordu.

"Senin evine gidiyoruz ve sakat komşu şikayet edene kadar pratik yapıyoruz."

Beau eski arabasının kapısını açarken Border motosikletine bindi. "Ona öyle deme. Marty iyi bir adamdır.

Ayrıca, bugün evde değil. Cumartesi günleri hep gider. Nereye gittiğinden emin değilim ama genelde arabasının erken çıktığını duyarım ve asla geri dönmez. karanlıktan önce."

"Araba kullanabiliyor mu?"

"Elbette, neler yapabildiğine şaşıracaksınız."

"Sanki onun arkadaşımıymışsın gibi konuşuyorsun."

Border başını salladı. "Arkadaş istediğini sanmıyorum.

Bazen, büyükannem yemek getirdiğinde, kardeşim onu bize katılmaya davet ediyor, ama asla gelmiyor. Bir keresinde büyükannemi Bisiklete bindim ve tam yatağıma dönüp okulu asmak üzereydim ki dışarı çıktı ve beni bırakmayı teklif etti. O gün okula gideceğim için pek mutlu değildim ama onun elleriyle araba kullanmasını izlemek ilginçti."

Motorlarını çalıştırdılar ve birkaç blok ötedeki dubleks eve doğru yola koyuldular. Yarım soğuk pizzayı mideye indirdikten sonra işe koyuldular. İkisi de bir country grubuna benzeyip benzemediklerini ya da çalıp çalmadıklarını düşünmüyordu ama akşam olduğunda yarım düzine şarkı çalabilmeyi planlıyorlardı. Border'ın akorlarla ilgili kolay kısmı vardı

ve Beau genellikle bir düzine kez duyduğu her şeyi çalabilirdi.

Arkadaş olarak garip bir eşleşmeydiler. Kilisede çalabilmesi için ders almasına izin veren babası tarafından yetiştirilen Beau ve hayatı boyunca vahşi olan Border Biggs. Border, Harmony Lisesi'ne kayıt yaptırdığında Yıllar önce ona sataşmışlar ve çöp demişlerdi. Hayatında hiç dövüşmemiş olan Beau onun için ayağa kalkmış ve bu yüzden ağzına bir yumruk yemişti. Bundan sonra Border ona dövüşmeyi, Beau da Border'a müzik çalmayı öğretti.

Border'ın hayalleri olmadığına göre, Beau'nunkileri de takip edebileceğine karar verdi.

Hava karardığında Buffalo Bar'ın arka tarafındaki gölgelerde duruyorlardı. Eddy Bailey minibüsünden inmemişti. Yoğun gecelerde her zaman olduğu gibi mutfağın arka penceresi açıktı. Beau ve Border konuşulan her şeyi duyabiliyordu. Mekan tıklım tıklımdı. Aşçı, müzik hemen başlamazsa kanatlarının bitebileceğinden yakınıyordu. Çiftler dans etmeye başlayınca, içki içmek için yemekten vazgeçerler.

Mekanın sahibi Harley Moreland içeri girerek aşçıya tavuk kanadı biterse dondurulmuş kurbağa bacağı kullanmasını söyledi. Birkaç içkiden sonra kimsenin farkı anlayamayacağını ve kurbağa bacaklarının çok uzun süredir dondurucuda olduğunu iddia etti.

Yarım saat sonra Harley hışımla mutfağa geri döndü ve birinin Eddy'yi minibüsten çıkarması için bağırdı.

Bulaşıkları yıkayan çocuk o kadar hızlı arka kapıdan kaçtı ki Beau'yu ya da Border'ı gölgelerde fark ettiler. Karanlıkta beklediler ve çocuğun minibüsün kapısına vurmasını dinlediler. Birkaç dakika sonra mutfağa geri döndü.

Beau, Harley'nin bu geceki eğlencesinin ayakta duramayacak kadar sarhoş olduğunu öğrendiğinde ettiği küfürleri dinledi.

"Şimdi giriyor muyuz?" Border sordu.

"Hayır, birkaç dakika daha demlenmesine izin vereceğiz ve sonra içeri gireceğiz."

Beau gitar çantasını alıp mutfağın kapısını çalmadan önce Border barın arkasındaki çimlerde iz bıraktı. "Ne dersen de bedavaya çalışmayacağım," diye fısıldadı Border'a. "Bu anlaşmadan en azından akşam yemeğini çıkaracağız ya da çalmayacağız."

Harley arka kapıyı açıp onları içeri çekmeden bir süre önce Border, "Tavuk kanadı sipariş etmeyin," diye fısıldadı.

"Siz çocuklar ilk işinizi aldınız," diye bağırdı iri adam, "ama ışıkları düşük tutuyorum, böylece kimse sizi göremeyecek. Kafeste kalın. Seni istemiyorum"

gece yarısına kadar çıkmayacak." Beau saçlarını geriye attı. "O zaman ilk seti bitirdiğimizde bize yemek getirecek misin?"

Harley tükürecek gibi oldu ama başını salladı ve onları arka koridordan geçirerek tuvaletleri ve depoyu geçip herkesin kafes dediği yere götürdü... tavuk telleriyle çevrili küçük bir sahne.

Border gitarını ve Beau için küçük bir klavyeyi paketinden çıkardı. "Kendimi dünyanın en büyük kapana kısılmış güvercini gibi hissediyorum." Beau etrafına bakınırken gitarını kaldırdı. Hapishane hücreleri muhtemelen buradan daha sık temizleniyordu. Yerlerde çamur, kan ve bira birikmiş gibiydi.

Kafes, müzisyenleri sarhoşlardan korumak için yapılmıştı. Beau bu korumaya ihtiyacı olabileceğini hissediyordu.

Dans pistinin arkasındaki karanlık noktasından dışarı baktı. Mekân, şapkalarını arkaya itmiş kovboylar, derilerini giymiş motorcular ve beyaz iş gömlekleri giymiş birkaç adamla doluydu. Kadınlar sanki Her boyda ve yaşta insan vardı. Çoğunun saçları çok kabarık, bluzları çok düşük kesilmiş ve kahkahaları çok yüksekti.

Beau kendini evinde hissederek gülümsedi. Kadınlar ona bir gece bir kamyoncuyla kaçan annesini hatırlattı. Bir gün bir şarkı yazacak ve annesine ithaf edecekti.

Şarkının adını "Her Yaşta Vahşi" koyar, sonra da şarkıyı çalması için onu bulmaya çalışırdı. İncil'e inanan babası her zaman Tanrı'nın Çünkü aklı başında hiçbir erkek onu kabul etmezdi.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Border sordu.

Beau derin bir nefes aldı. Onu ya sevecekler ya da nefret edeceklerdi ama her iki durumda da bu gece ilk konserini verecekti. "Ben çalmak için doğmuşum," diye cevap verdi gülerek.

Fişi taktıklarında ışıklar söndü ve dans pisti bitmemiş tavandan cilalı ahşap üzerine yansıyan peri ışıklarıyla canlandı. Dans pisti.

"Tavsiyen var mı?" Beau Harley'e baktı.

"Evet. Yüksek sesle oynayın. Ne kadar az konuşurlarsa, o kadar az sorun yaşıyoruz. Eğer bir kavga çıkarsa, çalmaya devam edin. İlk birkaçının herkesi ısıtmak ve susatmak için hızlı olduğundan emin olun ve sonuncusu yavaş olmalı, böylece yeni bulunan aşıklar dans pistinde kucaklaşıp ve gitmeyi düşünürler.

eve ya da en azından otoparkın mahremiyetine." Beau Border'a döndü.

Gitarlarını istirahat halindeki tüfekler gibi aşağı doğru tuttular. "Hazır mısın ortak?"

"Hazır."

Harley mikrofonu ağızına götürdü ve bağırdı: "Bayanlar ve baylar, Buffalo's'a yeni bir grup hoş geldiniz. The Partners!"

Bir an sonra müzik barın üzerinde bir dalga gibi yuvarlandı. Gürültülü, hızlı ve güçlüydü. Beau gözlerini kapattı, Harley kafesten dışarı adımını attığında ne tepki vereceğinden korkuyordu. Sonunda bakmaya cesaret ettiğinde şaşırdı. Kafese çarpan bira şişeleri yoktu. Sesini kısması için bağırان da yoktu. Sadece dans pistine doğru ilerleyen çiftler müzikten çok birazdan gerçekleşecek olan dokunuşla ilgileniyordu.

Beau klavyeden gitara geçerken Border'ın sabit akorları kalp atışı oldu. Birkaç country şarkısını geveleyerek söyledi, sonra birkaç tane daha çaldı. Dans pistindeki hiç kimse aradaki farkı fark etmemiş gibiydi.

Sadece dans ettiler, bağırdılar ve birbirlerine çarptılar.

Hepsi bu geceki gösterinin yıldızlarının kendileri olduğunu ve onun sadece arka planda kaldığını düşünüyordu.

Çalarken kalabalığı inceledi. Border'ın kardeşi Brandon Biggs barın arka tarafında oturuyordu. Elinde bir bira vardı ama içmiyor, dinliyordu. Beau hâlâ lisede okuyan birkaç kız fark etti. Onlar On yediden fazla olamazlardı ama daha büyükmüş gibi giyinmiş ve makyaj yapmışlardı.

Gecenin sonunda, kafesin dışında ayık görünen tek kişi Harley'di. Onlara yemek getirmeyi unutmuştu ama her birine yüz dolar verdi ve altıdan fazla şarkı öğrenirlerse ayda bir gece Eddy Bailey'de çalabileceklerini söyledi.

Beau barmene muhtemelen bunu fark eden tek kişinin kendisi olduğunu söylemeyi düşündü ama şansını zorlamak istemedi.

Bölüm 23

PAZAR
28 ŞUBAT

MARTHA Q PATTERSON Pazar günü yeni yalnız kalpler kulübünü nihayet faaliyete geçirmeyi kafasına koymuş bir şekilde giyinmişti. En azından ilk toplantıya gelmeleri için birkaç kişiyle konuşmuştu bile. Rick Matheson danışman olarak; Dallas Logan ve kızı da gelecekti elbette. Dallas şehirde onu dışarıda bırakmayan hiçbir toplantıyı kaçırmazdı. Ayrıca Blue Moon'daki garson kızlardan biri ve telefon şirketinden iki adam da gelmeye söz vermişti. Martha Q'nun güzellik salonuna astığı ilana üç dul kadın cevap vermişti. Ama hepsi yetmiş yaşın üzerindeydi. Birinin onunla birlikte yaşayan bir erkek kardeşi vardı ve tatlı getirmek zorunda kalmazsa onu da getireceğini söylemişti.

Rakamlar iyiydi ama yeterince iyi değildi. Martha Q birkaç uygun erkek bulabilirse kadınların da geleceğini düşündü. Tek sorun Harmony'de yirmi yaşın üzerinde ve hâlâ bekâr olan her erkeğin kaçmayı öğrenmiş olmasıydı.

Bir tavşan gibi.

Martha Q kulüp kurallarını basit tuttuğu için kendisiyle gurur duyuyordu. Birincisi, kulüpteki herkes ne kadar çirkin olursa olsun pozitif düşünmek zorundaydı.

İki, her seferinde tek bir potansiyel müşteriyi hedef alın - av tüfeği yaklaşımı sizi her zaman dansta sonuncu bırakır. Üç, toplantılar arasında pratik yapın - konuşmak, öpüşmek, ilgileniyormuş gibi davranmak.

Bayan Biggs'in kendisi için pişirdiği ev yapımı kek sepetini aldı ve arabasına doğru yürüdü. Önce itfaiye istasyonuna uğramayı planlıyordu. Oradaki erkekler biraz gençti ama en azından bekârdılar. Sonra şerifin ofisine doğru yürüdü. Sevk memurlarından biri otuzlu yaşlarındaydı ve yeni boşanmıştı. Sonunda, kement atma ağlarında durmaya karar verdi. Pazar öğleden sonra hava güzelse çiftlik çalışanlarının toplandığı yer. Kement atmaktan kokmuş ve yorgun olurlardı ama bir kek ve davet hoşlarına gidebilirdi.

Martha Q av gezisine büyük umutlarla çıkmıştı ama öğleden sonra konuşmaktan yorulmuştu ve *iyi* ayakkabılarının içine sıkışan ayakları o kadar çok acıyordu ki ayak parmaklarından birinin oksijensizlikten öldüğünden ve diğer ikisinin de protesto için intihar ettiğinden emindi.

Cenaze evinin önünden geçerken durup Tyler'la konuşmaya karar verdi. Kasabadaki herkesi tanıyordu; belki ona biraz tavsiye verebilirdi. Ayrıca bekârdı ve seçim yapmak için iyi bir yaşıydı.

Profesyonel bir arama olmadığını anlaması için yan kapıya gitti. Martha Q, Tyler'ın işyerinin üstünde yalnız yaşadığını biliyordu.

Kate ona dairesinin muhtemelen iki binden fazla olduğunu söylemişti. Metrekare ve güzel döşenmiş. Martha Q buna inanmakta zorlandı. Akli başında hangi kadın iş yerinin üstünde yaşamak isterdi ki? Ama üç kuşaktır Wright kadınları böyle yapmıştı ve Tyler evlenirse karısı da aynısını yapabilirdi.

"Tyler evlenirse mi?" Arabasından inerken güldü. Onun gibi erkekler şanslı olmadıkları ve genç yaşta evlenmedikleri sürece nadiren evlenirlerdi. O kadar kötü görünümlü ya da kilolu değildi ama laneti vardı. Tyler Wright çok iyiydi.

Kasabadaki her kadın onu bir arkadaş, ağlanacak bir omuz, güvenilecek bir adam olarak görüyordu ama Martha Q külotlu çorabına bahse girerdi ki hiçbiri onu bir sevgili olarak görmüyordu.

Yan kapının ziline bastı. Ondan Hayal Kurma ve Plan Yapma'ya gelmesini istemesi gerekecekti ama zorlamayacaktı.

Mutfak kapısını eşofman altı ve yarım bir tişört giyen genç bir kadının açması onu şaşırttı.

Martha Q'nun bir an için yapabildiği tek şey, göğüslerinin hemen altından göbek deliğine kadar uzanan çıplak tene bakmak oldu.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi kadın, dostça görünmek için çok az çaba sarf ederek. "Bay Wright'a ihtiyacınız varsa, ön kapıya gitmeniz gerekiyor."

Martha şişindi. "Buraya iş için değil, sosyal bir ziyaret için geldim. Ona Martha Q Patterson'ın ziyarete geldiğini söyler misiniz?"

"Elbette," dedi kız ve Martha Q'yu kapı aralığında bıraktı.

Martha Q genç kadını yakından izledi. Özel biri değildi ama Saçları hariç her açıdan daha orta boyluydu. Kız, sarışın olacak kadar açık olmayan çift doz saçla kutsanmış gibi görünüyordu. Mutfak tezgahının yanındaki telefonla konuşurken, Martha Q kendisine doğru gelen harika kokuları fark etti. Kız bir değil, birkaç şey pişiriyordu.

Tyler, ilerideki iş ofisine açılan kapıdan içeri girdi. Bir elinde bir yığın kâğıt, diğerinde de gözlüğü vardı. Martha Q'yu gördüğünde gülümsedi. "İçeri gelin lütfen. Bu ne güzel bir sürpriz. Kate'den haber var mı?"

Martha tüm parçaları bir araya getirdi ve onun ne söylemediğini anladı. Birincisi, belli ki Kate'den haber almamıştı.

İkincisi, çalışıyordu ve üçüncüsü, kız onun için çalışıyordu, yoksa onu hemen tanıtırırdı. Martha Q sorunlarını organize etti. Ona tüm gerçekleri aynı anda söyleyemezdi. Etrafta genç bir kız asla olmazdı. Tyler'ın belki iki ya da üç bekâr kızı olan yaşlı bir hizmetçiye ihtiyacı vardı. Birinin adama Kate'i unutmaması gerektiğini söylemesi gerekiyordu. Eğer onu isteseydi, bir yıl önce haber verirdi. Ve elbette, bir noktada Martha Q'nun onun çok iyi olduğu konusunu gündeme getirmesi gerekiyordu.

Boşta başlamaya karar verdi. "Eğer çok meşgul değilseniz kulübüm hakkında tavsiyelerinizi almak için uğrayayım dedim."

"Tabii ki hayır." Ofisine doğru bir bakış attı. "Korkarım ofisim darmadağın. Vergiler üzerinde çalışıyorum. Eğer Autumn için bir sakıncası yoksa, mutfakta kahve içebiliriz." Gözlükleriyle işaret etti. "Bayan Patterson, sizi yeni hizmetçim Autumn Smith ile tanıştırmak isterim."

Aşçı başıyla onayladı, bir kâseyi kolunun kıvrımına sıkıştırmış karıştırıyordu.

"Memnun oldum, Autumn. Lütfen bana Martha Q de." Autumn bir kez başını salladı ve Tyler'ın yüzüne döndü, sözleri tereddütlüydü. "İkinizi bir araya getirebilirim

Bir sonraki kurabiye partisini çıkarır çıkarmaz dinlenme odasından kahve alacağım." "Zahmet etmeyin, ben yaparım ve bahse girerim Martha Q'yu birkaç kurabiye denemeye ikna edebilirim.

Sıcak kurabiyelerinizden." Kıza nazik bir şekilde gülümsedi, sonra Martha Q'ya döndü. "Autumn Cuma gününden itibaren hizmetçimin yerini doldurmayı kabul etti ve sanırım o zamandan beri yemek yapıyor. Dün gece ziyarete gelen aile için dört düzine kurabiye hazırladı ve bir tanesi bile kalmadı. Bugün iki cenaze törenimizin olacağı Pazartesi günü için hazırlık yaptığını söylüyor ve dün gece hayatımda yediğim en güzel yahniyi yaptı."

Kız başını kaldırıp baktığında Tyler ekledi, "Ekibim bir hazine bulmuş olabileceğimizi düşünüyor."

Tyler kahve fincanlarını doldurmaya giderken Martha Q kıza daha yakından baktı. "Demek aşçısın, öyle mi kızım?"

"Sanırım öyle. Tarif okuyabiliyorum ve buradaki personel de çok seçici değil.

Bay Wright hafta sonları genelde bu kadar yoğun olmadığını söylüyor." "Evlenmekle ilgileniyor musun?"

Autumn sonunda kıpırdanmayı bıraktı ve ona baktı.

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Tyler kapıya vurduğunda konuşarak geri geldi. "Peki bu ziyaret ne hakkında Martha Q?"

Autumn soruyu yanıtlamadan arkasını döndü ve Martha Q o anda bu genç kadından hoşlanmadığına karar verdi. Yaşadığı çok az yıla çok fazla geçmiş sığdırmıştı.

Martha Q, kız dinleyip yemek pişirirken birkaç şey hakkında ne düşündüğünü sordu. Tyler'ın dikkati dağınık görünüyordu ve pek yardımcı olmadı, ancak bekârlar sınıfı olan kiliselerle iletişime geçmesini önerdi.

Yarım düzine kurabiyeyi mideye indirdikten sonra Martha Q, Tyler'la konuşmasını ertelemeye karar verdi. Paytak paytak mutfaktan çıktı ve eve yöneldi. Bir kulüp kurmanın bu kadar zahmetli olacağını bilseydi, onun yerine yorgancılıkla uğraşırđı.

Bölüm 24

LONE OAK YOLU ÜZERİNDEKİ TRUMAN ÇİFTLİĞİ

NOAH Cumartesi gününün çoğunu sessiz eski evinde uyuyarak geçirdi. Pazartesi günü terapiye başlayacağından bahseden hemşireyle ve birkaç kez yemek yemesi gerektiğini söyleyen karısı Cindy ile tanıştığını hatırlıyordu. Reagan etraftaydı ama pek konuşmuyordu. Onun geri döndüğüne sevinip sevinmediğini anlayamıyordu.

O ilk gece Noah rüyasında onun yatağına girdiğini gördü ama bunun sadece bir dilek olduğunu biliyordu.

Pazar gününü uyuklayarak ve biraz daha yiyerek geçirdi.

Öğleden sonra geç saatlerde birinin kapıyı çaldığını duyduğunu düşündü ama kapının evin önünden mi yoksa arkasından mı geldiğini anlayamadı. Eski yemek odası olan odası ikisinin ortasındaydı ve ikisini de göremiyordu.

Birkaç dakika sonra Rea'nın bir kapının hemen ardındaki koridorda biriyle fısıldaştığını duydu.

"Jeremiah Amca'yı kontrol etmeye geldiğiniz için teşekkürler," dedi Rea.

"Onun iyi olacağını düşünmüştüm. Ben senin için endişeleniyorum." Ses alçak ve sertti. Noah bu sesi daha önce duyduğunu biliyordu ama tam olarak çıkaramıyordu.

"Senin için hep endişeleniyorum, Rea. Burayı idare etmek, yaşlı adama bakmak ve tam zamanlı olarak okula gitmek için çok fazla şey yapıyorsun."

"Ben iyiyim Brandon. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

"Çarşamba gecesi seni gösteriye götürmeme ne dersin?"

Önce Meksika yemeği yiyebiliriz." Güldü. "Biri bizi birlikte görürse her zaman kaçırıldığını iddia edebilirsin."

Başını sallamış olmalıydı çünkü Noah Brandon'ın küfrettiğini duyduğunu sandı ve ekledi: "Bu arada, geçen hafta neredeydin? İki kez uğradım ve ikisinde de saray muhafızı Foster bana bir şey almak için hastaneye gittiğini söyledi."

"Vardı," dedi.

"Peki, hiç çıkmazsak ve seni her hafta sonu sadece beş dakika görürsem seninle nasıl çıkacağım Rea?"

"Sana söyledim, çıkmıyoruz Bran. Şu anda zamanım yok."

"Biliyorum. Biliyorum. Jeremiah hasta. Ders çalışmalısın. Meyve bahçesinin işe ihtiyacı var. Hepsini duydum. Sadece bana bir söz ver. Senin dünyan benimle gerçek bir randevuya çıkarsın. O zamana kadar evli ve beş çocuklu olmadığımı varsayıyorum."

Noah, Rea'nın güldüğünü ve "Anlaştık." dediğini duydu. Sonra koridorda ayak sesleri ve bir kapının açılıp kapandığını duydu. Sonra hiçbir şey.

Noah arkasına yaslanıp tavana baktı. Rodeo peşinde koştuğu iki yıl boyunca Rea'nın biriyle çıkabileceğini hiç düşünmemişti. Onun üzerinde hiçbir hakkı yoktu.

Aslında Brandon'la daha çok ortak noktası vardı. O da onunla çıkmak istemiyordu.

Sadece Bran'e hastaneden eve kırık dökük bir kovboy getirdiğinden bahsetmemişti. Bahsetmeyeceğini biliyordu ama Bran ona doğrudan sorsa yalan söyleyeceğinden de emin değildi.

Rea odaya girdiğinde gözlerini kapattı. Bran ile konuşmasına kulak misafiri olduğunu bilmesini istemiyordu.

Yatağın etrafında dolaştı, örtülerini düzeltti, akşam yemeğinden kalan tepsiyi aldı. Kadın ışığı söndürdüğünde, adam yavaşça gözlerini açtı. Pencerenin yanında durmuş, bir düzine rüzgâr çanı astığı yan bahçeye bakıyordu. Doğrudan rüzgâr bölgeye ulaşamıyordu ama çanlar yine de usulca karıncalanıyordu. Ona, hayatın kendisine doğrudan dokunmasına asla izin vermeyen, her zaman burada, Truman çiftliğinde bulunduğu sığınakta yaşayan kadını hatırlatıyorlardı.

Noah bir keresinde, kimsenin güzelliğini göremeyeceği ya da kokusunu alamayacağı kadar uzakta açan bir çöl çiçeğiyle ilgili bir şiir hatırladı. Reagan da öyleydi. Sadece şimdiye kadar hiç fark etmemişti.

Brandon Biggs'le arkadaş olması umurunda bile değildi. Koca adam onun değerini her zaman anlamıştı. Bran muhtemelen Noah'ın olabileceğinden çok daha iyi bir arkadaştı. Noah'nın gördüğü tek sorun, Brandon'ın bir arkadaştan fazlası olmasını istememesiydi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde kadın yatağa, onun yanına tırmanırken uyandı. Onun uyuduğunu düşünene kadar kıpırdamadı ve sonra koluyla onu çevreleyip kendine çekti. Bir yanı onu Brandon'dan korumak istiyordu - belli ki iri adam ondan etkilenmişti - ama Noah'nın başka bir yanı

Bran'i aramak ve ondan kendisini korumasını istemek istiyordu. Noah yuva kurmaya hazır olmadığını biliyordu ve Harmony'de bir ziyaretten fazla kalmak işkence olurdu. Bunun ötesine geçmesine izin verirse kızın kalbini kıracaktı.

Çünkü onun bu çiftlikten asla ayrılmayacağını biliyordu.

Bölüm 25

MATHESON RANCH

DENVER Cumartesi günü Liz ve Gabe'e rastladığından emin oldu ve her zaman olduğu gibi onu Matheson çiftliğindeki Pazar yemeğine davet ettiler. Orada o kadar çok akşam yemeği yemişti ki, muhtemelen sadece gidebilirdi. Claire hariç, tüm aile ona kendilerinden biriymiş gibi hissettirmişti. Pat Teyze salataya yardım etmesini bile istemişti ve Saralynn her zaman onu görmeye gelmiş gibi davranmıştı ama Denver sadece Claire'i görmek için can atıyordu. Ona ihtiyacı vardı. havadan daha fazla.

Her zamanki gibi tüm Mathesonlar oradaydı: Claire; erkek kardeşi Hank ve karısı Alex; kız kardeşi Liz ve Liz'in kocası Gabe; Claire'in annesi; ve tabii ki iki büyük teyze. Saralynn sayıyı bir düzineye tamamlamak için okuldan arkadaşı, Violet adında sevimli, tombul, sürekli kıkırdayan sekiz yaşındaki bir kızı da davet etmişti. Kızın annesi de gelmişti. Kimse nedenini bilmiyordu. Violet ve Saralynn yatıya kalıyorlardı, bu yüzden anne kızı bırakabilirdi, ama o yerleşti.

Yemek zili çalmadan önce, Violet'in annesi Gabe'e yazar olmak istediğini söylediğinde Denver bunu anladı.

Gabe en iyi arkadaşına "*Kurtar beni*" der gibi bir bakış fırlattı ama Denver'ın Claire'le konuşma fırsatını kaçırmaya hiç niyeti yoktu. Yazar adayına söylemesi gereken tek şeyin "*Ne yazmak istiyorsun?*" olduğunu ve en az bir saat boyunca konuşacağını biliyordu.

Hep birlikte yemeğe geçtiklerinde, Violet'in annesi Denver'ın her zamanki sandalyesi olan Gabe'in yanına oturdu. Denver tereddüt etti, kendini sandalye kapmaca oyununda ayakta kalan son kişi gibi hissediyordu. Sonra bir açıklık gördü. Claire'in yanındaki sandalye. Olabildiğince rahat bir şekilde koltuğa oturdu.

Ona bakmadı bile.

Yemek ilerledikçe, iki ya da üç kişi aynı anda konuşurken, Denver elini Claire'in bacağının yan tarafına kaydırды. Claire biraz sarsıldı.

ve bacağına çekti.

Adam ilerlemeyince, sessizce daha fazlasını isteyerek dizini onunkine doğru hareket ettirdi.

Denver sırtıttı, belki ilerlemeyi bırakırsa kızın ona geleceğini düşünüyordu.

Masanın üzerinde herkes konuşurken onlar başlarını sallayıp gülüyorlardı. Çoğu zaman birbirlerine doğru bakmıyorlardı bile. Ama masanın altında onun uzun, mükemmel bacağına hissini ezberliyordu.

İkisi de tatlıdan önce temizliğe yardım etmek için ayağa kalktıklarında, "Bir dahaki sefere etek giy" diye fısıldadı. Teyzeler ve Claire'in annesi mutfakta Violet'in annesinin konuşmalarını dinliyor, bir yandan da turtalarını yiyorlardı. Gabe ve Hank eşlerini oturma odasına çekip sarıldılar ve Texas Tech maçının tekrarını izlediler. Saralynn ve Violet, Chutes and Ladders oynamak için Saralynn'in odasında kayboldular.

Denver Claire'in tatlısını aldı ve nerede yakmayı planladığını görmek için bekledi. Nereye yerleşirse yerleşsin, o da aynı odada olacaktı.

"Herkes meşgul görünüyor," dedi, o kadar sakindi ki neredeyse onu hiç düşünmediğine inanacaktı.

"Teyzelerimin yeni serasını görmek ister misin?" Adam ona baktı ve gülümsedi. Hiç dikkat çekmeden onu arka kapıdan çıkıp küçük cam seraya kadar takip etti. Matheson'ların evi Claire'in annesinin çömlek atölyesi, atlar için kocaman bir ahır, aynı anda birden fazla araba üzerinde çalışılabilecek kadar büyük bir alet kulübesi ve diğer birkaç kulübe ve garajla zaten bir vilayet gibi görünüyordu.

Claire'i yeni seraya giden patikadan takip eden Denver, bahar için hazırlanmış sıra sıra çiçek tarhlarını fark etti.

"Yılın bu zamanlarında tohumlardan büyümeye başladılar, ancak elbette sonbaharda kırılan uzun ömürlü bitkilere şimdi ışık ve tam Dikkat. Nisan ayının sonunda çok güzel olacaklar ve yola çıkmaya hazır hale gelecekler." Sesi bir tur rehberi kadar soğuk geliyordu ve Denver bundan nefret ediyordu.

Eğer elinde iki dilim turta olmasaydı, ona kesinlikle yabancı olmadıklarını hatırlatırdı.

Kadın kapıyı açtığında, adam turtayı ilk masanın üzerine bırakırken, kadın da ışığı çekmeyi arıyordu.

"Karanlıkta bırak," diye emrederken bir eliyle onu sertçe kendine doğru çekti ve diğer eliyle kapıyı kilitleti. Onun için açlıktan ölecekmiş gibi hissediyordu ve dudakları birbirine değdiğinde onun da aynı şeyi hissettiğini anladı. Bastırdı

dokunuşuyla titremesini ve öpüşmeyi kestiğinde ılık nefesinin boğazına hızlı hızlı dolmasını seviyordu.

"Keşke bir otel odasında olsaydık, sevgilim. Karanlıkta bile camdan bir ev güvende hissettirmiyor." Elini Claire'in kalçasına koydu ve onun doğrulup göğüslerini göğsüne bastırdığını hissetti. "Sana çok ihtiyacım var Claire," diye fısıldadı.

Biri kapıyı çaldığında bluzunun düğmelerinin yarısını çözmüştü.

Claire yerinden fırladı ve bluzunu topladı.

"Anne," dedi Saralynn kapıyı tekrar çalarken. "İçeride misin? Violet'e bebek çiçeklerini göstermek istiyorum." Denver saçlarını geriye taradı ve turtayı aldı.

Claire ışığı yaktığında bluzunun düğmelerini iliklemeyi başarmıştı. Adam odanın ortasına doğru yürüyüp iki lokma turta yerken kilidi çevirdi.

Kızlar içeri girdiğinde Claire'e baktı. Yüzü kızarmıştı. Dudakları dolgundu ve düğmeleri delikleriyle uyumsuzdu ama küçük kızların bunu fark ettiğini sanmıyordu. Sıra sıra dizilmiş masalar arasında ilerlediler.

"Hiçbir şeye dokunma," dedi Claire sakince. "Ve etrafa baktıktan sonra ışığı söndür." Tabağını aldı ve odadan dışarı çıktı.

Sera ile arka kapı arasındaki karanlıkta, Denver bluzunun düğmelerini yeniden iliklerken turtasını tuttu.

"Yalnız kalabileceğimiz bir yerde buluşmalıyız," diye fısıldadı. "Sana duyduğum ihtiyaçtan ölmek üzereyim ve bana yalan söyleyip aynı şeyi hissetmediğini söyleme zahmetine girme."

Başını salladı. "Yarın kaçta gidiyorsun?" "Şafak vakti.

Bu gece gelebilir misin?"

Başını iki yana salladı.

"Tekrar ne zaman seyahate çıkıyorsun?" Ona dokunmak istedi ama her iki elinde de birer tabak varken bu imkânsızdı.

"Bir ay daha değil."

"Gelecek hafta birkaç gün döneceğim. Programımı sana bildiririm." Evdeyken bunu hep yapardı ama kadın onun evine hiç gelmezdi.

Kızların patikada yavaşça ilerlediklerini duydular. Saralynn'e sadece bir koltuk değneği kullanması gerektiği söylendiğinden beri hızını iki katına çıkarmıştı. Denver ilerledi ve Claire, Saralynn'in ihtiyaç duyabileceği herhangi bir yardım sunmak için kaldı.

Denver mutfağa vardığında Gabe'in onu beklediğini gördü. "Alex Liz'i eve götüreceğini söyledi. Görünüşe göre baldızım çocuk odasını görmek istiyor. Bizi yanlarında istemiyorlarmış gibi görünüyor." Gabe önce Claire'e, sonra Denver'a baktı. "Eğer gitmeye hazırsanız sizinle gelebilirim diye düşündüm."

"Elbette." Denver daha fazla kalırsa tuhaf görüneceğini biliyordu. "Teyzelere yemek için teşekkür edeyim ve seninle arabada buluşalım." Claire'le daha fazla zaman geçiremeyecekti.

Yalnız kalabildikleri için şanslıydılar.

Birkaç dakika sonra, Gabe'in yanına bindiğinde, Denver, Gabe söylemeden önce kemerini bağlayacak zaman bulamadı,

"Claire'le aranızdaki bu şeyin daha ne kadar sürmesine izin vereceksin?" "Ne şeyi?" Denver, Gabe'in Claire'le olan ilişkisini bildiği halde buna kanmazdı.

"Benim deli olduğumu düşünüyorsun," diye mırıldandı Gabe. "İkinizin arasının nasıl olduğunu herkes biliyor. Ona nasıl baktığınızı ve daha da kötüsü, onun da size nasıl baktığını görüyoruz. Pat Teyze bile bir gün ikinizin birbirinize vurulduğunuzu düşündüğünü söyledi."

"Lanet olsun," diye yemin etti Denver. "Ne yapmamı öneriyorsun? Ve ondan vazgeçmek bir seçenek değil."

Gabe omuz silkti. "Onu sevdiğini söyle. Evlenme mi teklif edeyim? Onu yatağa atmak mı? Ne bileyim işte. İkiniz de özleminden patlamadan önce ne yapmanız gerekiyorsa onu yapın."

"Onunla daha fazla yalnız kalabilmek için her şeyi denedim. Bırakın evime uğramasını, dışarıda yemek yemesini bile sağlayamıyorum. Onunla yeterince Onun hakkında ne hissettiğimi ya da onun benim hakkımda ne hissettiğini bilmek için onunla konuşacak zamanım yok. Tek bildiğim ona bağımlı olduğum. Onunla tanıştığımdan beri başka bir kadına bakmadım." Denver muhtemelen hissettiği kadar mutsuz görüldüğünü fark etti. Geceye baktı ve ekledi, "Şimdi ne öneriyorsun?"

Gabe arabayı yolun ortasında yavaşlattı ve en iyi arkadaşına baktı. "Denemeyi bırakmaya ne dersin?" Denver başını salladı. "Ondan vazgeçmem."

"Ben öyle bir şey demedim." Gabe sırıttı. "Belki sen onu kovalamayı bırakırsan, o da kaçmayı bırakır."

"Bu düşünce aklımdan geçti." Denver uzun ve yenik bir nefes verdi. "Herkes ne zamandır biliyor?" Gabe güldü. "Yemeğe gittiğiniz ilk geceden beri."

İkiniz de bir süreliğine ortadan kayboldunuz ve geri döndüğünüzde kavga etmiş gibi görünüyordunuz ve o da açık hava jetinden yeni inmiş gibi görünüyordu."

"Yaşlı teyzelerin de bildiğini sanmıyorum. Muhtemelen bir daha asla Matheson yemeklerine davet edilmeyeceğim." Gabe gülümsedi. "Ne olacağına dair bahisleri tutuyorlar ve benim şaşkınlığıma rağmen herkes senin tarafında. Bu gece Claire'in sandalyesini nasıl kaptığını sanıyorsun?"

"Claire hepinizin bildiğini biliyor mu?"

"Hayır," diye itiraf etti Gabe. "Hepimiz ona düğünden sonra söyleyebileceğine karar verdik. Eğer bunu yapacağımızı düşünseydi tüm aileye kızardı.

Şüpheli."

"Neden bana söyledin?" Denver bilmemeyi diledi.

"Çünkü birkaç kez hayatımı kurtardın ve ben de bu iyiliğinin karşılığını vereyim dedim. Onu kovalamayı bırak, Teğmen, ve sana gelmesi için ona bir şans ver."

Denver ıssız geceye baktı. Duyduğu tek ses bir çakalın ulumasıydı. En iyi arkadaşının fikrini deneyebilirdi; aksi takdirde en yakın toprak tepeciğinin üzerine çıkıp aya doğru uluması an meselesiydi.

Bölüm 26

WRIGHT CENAZE EVİ

Gece çalışmasını bitirdiğinde Tyler Wright çalışma odasından mutfağa doğru yürürken Kate'in bir not göndermiş olmasını diledi. Kahve fincanını lavaboya bıraktı ve Küçük Hanım'ın bol miktarda yiyecek ve suyu olduğundan emin oldu ama akıllı ela gözlü arkadaşı Kate'le ilgili endişelerle doluydu.

Görevlerinin dünyanın herhangi bir yerinde olabileceğini biliyordu.

Onun tek başına seyahat etmesini, yabancı şehirlere gitmesini, sokakların güvenli olmayabileceği yerlerde çalışmasını düşünmekten hoşlanmıyordu.

Mutfağın ışığını söndürmek için uzandığında, Willamina'nın her zaman pembe dizilerini izlediği cumbalı pencerede Autumn'un kucaklaştığını fark etti. Yaşlı hizmetçi gerçekten de temelli gitmiş olmalıydı; on iki inçlik televizyonunu da yanında götürmüştü.

"Her şey yolunda mı?" Autumn'un bu işte çok fazla çalıştığını ve işi bırakmayı planladığını söylemesini bekliyordu.

Hem Cumartesi günü hem de bugün ona Pazartesi hariç hafta içi herhangi bir gün izin alabileceğini hatırlatmıştı.

Bu hızla giderse Autumn haftada kırk saatini dört gün içinde tamamlamış olacaktı.

O konuşurken kız döndü ve ona baktı. "Bir sorun mu var, Sonbahar?" diye tekrar denedi.

"Özür dilerim. Sizi duymadım Bay Wright, sadece geceye bakıyordum. Çok sakin, çok huzurlu görünüyor. Tüm kasaba uyuyor gibi görünüyor."

"Evet." Tyler daha iyi bir cevap bulamadı.

"Burada yemek yaparken çok eğleniyorum. Şimdiden birkaç yeni tarif denedim. Bu

Burası düşündüğüm gibi bir yer değilmiş. Tüm personel iyi ve söyleyebileceğim kadarıyla koridorlarda hayaletler dolaşmıyor. Sanırım gerçek hizmetçiniz gelene kadar sadece birkaç hafta sürecek olsa da iş için teşekkür etmeliyim."

Tyler, Autumn'a yalan söylediği için kendini kötü hissetti. "Eğer geri dönmezse, daha uzun bir süre için bu pozisyonla ilgilenir misin?"

"Sanırım yapardım. Kendimi Pamuk Prenses gibi hissediyorum. Ormanın içinde saklı bir kulübe buldum ve burada hiçbir kötülük beni bulamaz. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum ama burası bir süreliğine kaçmayı bırakmak için iyi bir yer."

Tyler peri masallarıyla hiç fazla vakit geçirmemişti. Ailesi masal okumaya yatkın değildi, Tyler'ın da masal alabileceği bir yeğeni olmamıştı. "Kendini güvende hissetmene sevindim.

İyi geceler, Autumn."

"İyi geceler Bay Wright, saat yedide görüşürüz." Yanında Küçük Hanım'la merdivenleri çıkarken, tek istediğiniz güvende olmak olsaydı hayatın ne kadar basit olacağını düşündü. Güvenlik, sahip olduğunuzda çok küçük bir endişe gibi görünür, ancak sahip olmadığınızda önemli olan tek şeydir.

Bölüm 27

5 MART CUMA
POSTANE

RONELLE HER CUMA MR. Donavan sabahı resepsiyonda geçirirdi. Müşterilerle konuşmadığı zamanlarda hesap işleriyle uğraşırdı. Onu bunu yaparken o kadar çok izlemişti ki her adımı papağan gibi tekrarladı. Her zaman bozuk para çekmecesini saymakla başlar ve tüm pulları sıraya koymakla bitirirdi. Ne kadar çok ya da az insan gelip onu bölerse bölsün, her zaman öğle yemeğinden önce işini bitirir ve asla görev yerini terk etmezdi.

Ronelle, Jerry öğlen saatlerinde gelene kadar arka tarafta rahatsız edilmeyeceğini biliyordu, bu yüzden her zaman bulmacasını bir kenara bırakır ve tohumlama dediği şeye başlardı.

İşe başladıktan bir yıl sonra, zaman geçirmek için yapacak bir şeyler arıyordu. İlk başta dergileri ve kartpostalları okumak yeterli olmuştu, sonra okunmayacağını bildiği dergilerdeki bazı bulmacaları çözmeye başladı ... örneğin cenaze evine gidenler. Zaman geçtikçe bir şeyler fark etti, bir şeyler hatırladı ve sonunda bir şeyleri değiştirdi.

Örneğin, huzurevindeki Bayan Perry Lynn Davis her ayın ilk haftası Kaliforniya'daki kız kardeşinden bir kart alırdı. Kız kardeşi, Yine bir huzurevi adresi olan Bayan Alice sık sık ziyaret edemeyeceğini söylüyordu ama Perry Lynn'in iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Bu yüzden kartpostallar doksanlı yaşlarındaki iki kadın arasında her ay gidip geliyordu. Ronelle, Bayan Alice'in Perry Lynn'den bir aydır haber alamadığını ve bir sorun olabileceğinden korktuğunu belirten kartını okuduğunda, Harmony'deki huzurevini aradı.

"Korkarım," dedi başhemşire nazikçe, "Bayan Davis zihinsel olarak uzaklaştı. Kartları hala göğsünde tutuyor olsa da, artık yanıt verecek kadar şimdiki zamanda değil."

Ronelle telefonu kapattı. Kartpostallar olmadan. Bayan Alice bu dünya için fazla uzun değildi. Ronelle tek bir mantıklı cevap gördü.

Bayan Alice'e yazmaya başladı. Her ay Bayan Davis'e severek okuyacağı bir kartpostal, Bayan Alice'e de kız kardeşinin el yazısına benzeyen ve iyi olduğunu söyleyen basılı bir kart gönderiliyordu. Hava durumu bilgisi ve sevgi alışverişinde bulunuyorlardı. Bu ikisi için de yeterli görünüyordu.

Sonra, sıralamaya devam ederken, Ronelle'in endişelendiği başkaları da vardı. Örneğin hiç posta alamadığından şikayet eden Bay Jetters. Ronelle onu bulabildiği her bedava dergiye kaydettirdi. Bayan Pat Matheson her bahar Ronelle'in bulabildiği tüm bedava tohumları alıyordu. Hatta annesini üç ayda bir yayınlanan Hapiste Yatan *Kadınlar dergisine* bile kaydettirdi. Dallas Logan her geldiğinde şikayet ediyordu ama yine de okuyordu.

Sadece bugün, Ronelle tohumlarını aceleyle attı çünkü Öğle yemeği için bir yere. Marty Winslow onun için yemek pişiriyordu. Düşünebiliyor musunuz? Onu yemeğe davet etmişti.

Sabahtan beri masasının köşesinde mektup yığını tutuyordu. Bay Donavan ona öğle yemeğine gidebileceğini söyler söylemez yola çıkacaktı. Kendine yüzlerce kez bunun önemli bir şey olmadığını söylemişti. Bir yalnızın diğerine yemeğini paylaşmayı teklif etmesi tam olarak bir randevu sayılmazdı. Ama saçlarını yıkamış ve kıyafetlerinin ilk günkü gibi temiz olduğundan emin olmuştu.

Daha fazlası annesinin dikkatini çekebilirdi.

Saat on iki kırkta posta müdürü kafasını arkadan uzatıp ona gitmesini işaret etti. İtfaiye istasyonunun ve iki dubleks dairenin postalarını aldı. daireler ve aceleyle dışarı çıktı.

Ronelle teslimatlarını yapmak için acele ederken serin havanın farkına bile varmadı.

İtfaiye istasyonuna giden yolun yarısında, keşke ceketimi giymek için zaman ayırsaydım diye düşündü ama geri dönmedi. Çarşamba gününden beri Marty Winslow'a hiç posta teslim etmemişti, sonra da Marty telefonla konuşmuş ve onunla hiç görüşmemişti.

Ya onu yemeğe davet etmeyi unuttuysa? İçeri girip yemek yemeyi beklerken kendini aptal gibi hissedecekti. Mektupları teslim etmeye ve daha fazlasını söylemesini beklemeye karar verdi. Eğer bir şey söylemezse, her zaman yaptığı gibi çıkıp gidebilirdi.

Daha eve adımını atar atmaz, pencerenin yanındaki küçük masanın iki kişilik olduğunu gördü.

"Sen misin Ronny?" diye bağırdı mutfaktan.

"Evet," dedi mektupları masasına yerleştirirken.

"Paltonu çıkar ve buraya gel. Neredeyse hazırladım." Derin bir nefes aldı. Harika bir şey kokuyordu.

Annesi yıllar önce konservele, dondurulmuş yemekler ve paket servis lehine yemek pişirmeyi bırakmıştı. Evlerinin mutfakı sadece Dallas kedi kutusunun kokusunu bastırmak için bir mum yaktığında güzel kokuyordu.

Ronny mutfak kapısında durdu ve onun tekerlekli sandalyesinde hareket etmesini izledi. "Ne yiyoruz?" Parmaklarını çözmek için kendini zorladı.

Ona baktı ve neredeyse gülümsedi. "Annem bunu soğuk gecelerde yapardı. O öldükten sonra yeniden yapmak için bir düzine deneme yapmamı gerektiren kolay bir karışım. Soğan, yeşil ve kırmızı biber kıymayla birlikte pişirilir, sonra makarna ve birkaç kutu domates sosu eklenir ve işte Winslow Gulaş." Kaynayan tavayı karıştırdı. "Tabii ki gizli malzeme hariç." Bir şişe ketçap aldı ve döktü.

Ronelle güldü. "Asla söylemem."

Kadın ekmeği dilimlerken, adam her ikisine de birer kase gulaş batırdı. Sanki bu basit işi defalarca birlikte yapmışlar gibi her şeyi masaya taşıdılar.

Kadın ilk lokmasını aldıktan sonra, adam uzandı ve gömleğinin V kısmına bir bez peçete tıktırdı. "Her tarafın sos içinde işe dönmeni istemem." Adamın dokunuşu hafif, neredeyse kişiliksizdi ama kadın dondu kaldı.

Bunu fark etmesi bir anını aldı ve sonra sordu,

"Sorun nedir? Sakın bana nefret ettiğini söyleme." Ronelle başını salladı. "Harika bir şey. Sadece ..." Kaşlarını çatı. "Ne var Ronny? Bu gezegende insanların benim yanımda fikirlerini söylememeleri için yeterince zamanım kalmadı."

Yutkundu ve bir ısırik daha almak için kendini zorladı.

Adam bekledi ve kadın onun geçmesine izin vermeyeceğini biliyordu.

İkinci lokmasını da yuttuktan sonra gerçeği ağzından kaçırdı. "Sadece kimse bana dokunmuyor." Marty bir kaşını kaldırdı. "Kimse mi?"

"Hiç kimse."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kahvesini içti.

"Böyle olmasını istediğiniz için mi, yoksa böyle olduğu için mi?"

Rahatladı, ona gerçeği söylediği için mutluydu. "Çünkü öyle, sanırım."

Bir dilim Fransız ekmeğini yağlayıp ona uzattı, sonra da kendisi için bir dilim hazırladı. "Kişisel bir şey söylemek istemedim."

"Biliyorum," diye cevap verdi, ona bakamıyordu. "Bundan biraz daha almamın sakıncası var mı? Harika bir şey."

"Keyfine bak."

Ronelle mutfaktayken rahatlamaya çalıştı. Burada rahatlık alanının çok dışındaydı. Yıllarca insanların lokantada konuşmalarını izlemişti, Bazen konuşmalarına bile kulak misafiri oluyordu. Şimdi, neredeyse bir tane yapıyordu.

Kadın masaya geri döndüğünde, adam işini bitirmişti.

Oturmuş, başını öne eğmiş, yemek yerken saçları yüzünün büyük bir kısmını örtüyordu.

Oturmuş, ellerini çenesinin önünde birleştirmiş onu inceliyordu.

Kadın izlerken, adam elini yavaşça ona doğru uzattı.

Parmakları şakağında gezindi ve birkaç tutam saçını kulağının arkasına götürdü. Nefes bile almadı.

"Sana dokunmamın sakıncası var mı?"

"Ben iyiyim." Gülümsedi, aralarındaki dürüstlükten hoşlanmıştı. "Bir konuda iyi olmadığım zaman sana söylerim."

"Güzel. O kadar uzun zamandır boştum ki, sanırım artık görmüyorum. insanlar." Bir dakika oturduktan sonra ekledi: "Birini tekrar görmek güzel ama arkadaş olmak için yeterli olup olmadığımı bilmiyorum."

Ronelle bir damla gözyaşının serbest kalıp yanağından aşağı süzülüğünü hissetti.

Ona, sahip olduğundan çok daha fazla *bir arkadaş olmadığını* nasıl söyleyebilirdi? Babası ona dokunmuş, onunla konuşmuş, onu görmüştü ama annesi hiç dokunmamıştı.

Peçetesinin köşesini kaldırdı ve yanağındaki gözyaşını sildi. "Ben iki yıl önce hayattan koptum ama sen hayatın boyunca uyudun." Parmak eklemini yüzünün yan tarafında hafifçe gezdirdi. "Acaba seni uyandırmak çok acı verici olabilir mi?"

Bırakın konuşmayı, hareket bile edemiyordu.

Elini çektiğinde, sözleri bir kez daha sohbete dönüştü. "Sanırım yemeği beğendin.

Gelecek hafta yemeklerimden bir örnek daha denemek ister misin?"

Onun bakışlarıyla karşılaşmadan başını salladı. "Geri dönsem iyi olacak."

Daha önce yaptığı gibi, onu kapıya kadar takip etti.

Döndüğünde, "Mektuplarınızı masanın üzerine bıraktım," dedi. Elleri sandalyesinin tekerleklerindeydi. "Teşekkürler," dedi.

Ses tonundan yine yabancı oldukları anlaşılıyordu.

Tek kelime etmeden eğildi ve daha önce yaptığı gibi onu yanağından öptü. Ancak bu kez, öpücüğü bıraktığında onun gözlerinde daha önce görmediği bir şey gördü ve Marty Winslow'un başka bir yönden de kendisine benzediğini anladı. O hiç dokunulmamış bir insandı.

"Eğil Ronny," diye fısıldadı.

Bunu yaptığında, parmaklarını çenesine dokundurdu ve başını hafifçe çevirdi, sonra dudaklarını hafifçe yanağına değdirdi. "Teşekkür ederim. geliyor."

Doğrulurken gülümsedi. "Yemek için teşekkürler." Oysa ona çok daha fazlasını verdiğini biliyordu.

Ronelle postaneye doğru yürürken soğuğu hissetmiyordu. Soğuk parmaklarını tekrar tekrar yanağında onu öptüğü noktaya dokundurdu, sanki sıcaklığı hâlâ hissedebiliyormuş gibi.

O gece annesi akşam yemeği için en sevdiği polisiye dizinin önünde televizyon tepsilerinde dondurulmuş akşam yemekleri servis etti. Ronelle Marty'nin pişirdiği gulaşı hatırlayarak yedi. Sırf eğlence olsun diye kâğıt peçetesinin köşesini gömleğinin V kısmına soktu.

Reklamda Dallas ona doğru baktı. "O peçeteyi ait olduğu yere, kucağına indir," diye tersledi. "Yemin ederim Ronelle, eğer biraz daha parlak olmazsan seni kesinlikle kovacaklar. O zaman senin haftada yüz doların olmadan ben ne yapacağım?"

Açlıktan öleceğiz, olan bu."

Ronelle peçetesini kucağına çekti. Postanede çalışmaya başladığında babası ona Dallas'a haftada yüz dolar aldığını söylemesini ve geri kalanını bankaya yatırmasını söylemişti. İlk başlarda aldığı maaşın yarısından fazlaydı ama yıllar geçtikçe Ronelle yazışma dersleri aldı ve yavaş yavaş ilerledi. Birikimleri giderek artıyordu.

Hesabını Oklahoma City'deki bir kredi birliğinde açmış ve para yatırma işlemlerini havale yoluyla yapmıştı. Hesap özetleri geldiğinde üzerinde "*Genel Teslimat, Harmony, Teksas*" yazıyordu. Dallas onları asla göremeyecekti.

Dallas'ın kendisinin daha fazla para kazandığını anlayabileceğinden endişelenmişti ama babası haklıydı. Dallas'ın rakamlara kafası basmıyordu. Faturaları ödemek için bir vakıf fonu kurmuştu. Evin parası ödenmişti ve Dallas

kocasının sosyal sigortasını çekti. Ronelle, annesinin kendi geliri hakkında çok fazla soru sorarsa, Ronelle'in Dallas'ın babasının emeklilik çekleriyle ne yaptığını sorabileceğini düşündüğünü hissetti.

"Görünüşe göre programı izlemediğin için bana dondurma getirebilir misin?" Dallas onun düşüncelerini böldü.

Ronelle cevap vermeden ayağa kalktı. Bu bir rica değil, bir emirdi.

Dondurmayı alırken Marty'yi düşündü.

Belki de ona parasıyla ne yapacağını sorabilirdi? Bu onlara konuşacak bir şey verirdi.

Dondurmayla döndüğünde annesi çok fazla olduğundan şikayet etti ama yine de hepsini yedi.

Ronelle yerine oturup bulmaca kitabını eline aldı ve bugünün Pazartesi olmasını diledi.

Bölüm 28

WRIGHT CENAZE EVİ

TYLER cenaze evinin arka tarafındaki küçük ikinci kat balkonunda oturuyordu. Ailesindeki efsaneye göre büyükannesi kocasının içtiği puroların kokusundan nefret ettiği için bu balkonu yaptırmıştı. Üç kardeşin oturup sigara içebileceği ve iş konuşabileceği kadar büyük bir alan istemişti ama insanların balkonda parti vermeyi bekleyecekleri kadar büyük olmamasını istemişti. Tyler küçük bir çocukken, büyük büyük anne ve babasını tanıyan yaşlı insanlarla tanıştığını hatırlıyordu. Dediler ki Kasabadaki herkes balkona "uzlaşma" derdi. Tyler sigara içmiyor olabilirdi ama neredeyse her gün düşünmek ve kasabasında akşamın nasıl geçtiğini izlemek için dışarı çıkıyordu.

O bir düzen ve rutin adamıydı. Bu onun hayatına huzur ve denge getirirdi.

Hafta sonu ziyareti için Kate'i almasının üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti. Ona sarılıp yatağına yatırdığından beri iki hafta geçmişti. Kate bundan hiç söz etmemişti ve o da sadece bir kez bundan bahsetmişti. Ona uzun bir not gönderip o bir saatin kendisi için ne anlama geldiğini anlatabilmeyi ya da daha iyisi, bir daha asla tekrarlanmayacaksa her şeyi unutabilmeyi diledi. Ona sadece bir saatliğine bile olsa sarılmak kalbinde acı dolu bir anı bırakmıştı.

"Akşam yemeğini burada mı yemek istiyorsun?" Autumn balkonun kapısından sordu. Bu gece tek omzundan sarkan büyük bir örgü bluz ve kumaştan çok delikleri olan bir kot pantolon giymişti ama Tyler her zamanki gibi fark etmemiş gibi davrandı.

"Hayır, teşekkürler, her zamanki gibi alt kattaki çalışma odamda alacağım." Başını salladı ve uzaklaştı.

Sonbahar hâlâ sağlıklı görünmek için çok zayıftı. Kimse onun hamile olduğunu tahmin edemezdi. Çoğu zaman evin içinde bir hizmetçiden çok bir hayalet gibi görünüyordu.

Onun dünyasını bölmesini bekliyordu ama şaşırtıcı bir şekilde limon yağı gibi eriyip gitmişti. Onun günlerinin düzenine kolayca ayak uydurdu. Ne zaman sorularıyla onu rahatsız edeceğini, ne zaman yemeği sıcak bırakacağını ve en önemlisi, en uzun günlerinde ne zaman süt ve kurabiye getireceğini biliyordu. Ayrıca mutfağı kendi mutfağı haline getirdiğini de fark etmişti. Her yerde küçük değişiklikler vardı. Lavabonun üzerinde yeni bir baharatlık, bir dolaptan diğerine taşınan tencereler ve büyük bir ahşap kase

Tezgâhta meyve ve sebzeler. Cumbada, sadece kendisinin anlayabileceği bir düzende dizilmiş küçük saksılarla küçük bir baharat bahçesi bile kurmuştu.

Autumn Smith hizmetçilik protokolü hakkında pek bir şey bilmiyordu. Sabahları onunla birlikte kahvaltı ediyordu, bazen yün pijamalarıyla. Arada sırada kapıyı çalmadan odasına giriyordu ve buradan çok Buffalo's Bar'a aitmiş gibi görünen kıyafetler giyiyordu ama kadın yemek yapabiliyordu, gerçekten yemek yapabiliyordu ve Tyler gerisini görmezden gelmeye karar verdi.

Tyler burada geçirdiği günler içinde başka küçük değişiklikler de fark etmişti. Çalışanları, hatta mezarlıkta çalışan iki kişi bile, saat onda dinlenme odasında kahve içmek için toplanmaya başlamışlardı. Tyler'ın pişirdiği her şey yenene kadar burada kalmaya meyilliydiler. Ve onu şaşırtan bir şekilde, öğleden sonraları

her yer sessizdi. Ne yaptığından emin değildi ama öğle yemeği biter bitmez ve bulaşıkları kaldırır kaldırmaz Autumn odasına çekildi ve akşam yemeğine başlama vakti gelene kadar da çıkmadı.

Ayrıca, televizyonun sürekli sesi de kaybolmuştu.

Autumn'un öğleden sonraları yaptığı şeyler arasında dizi izlemek yoktu. Belki kitap okurdu. Belki de uyuyordu. Gerçekten umurunda değildi. Sadece sessizliğin tadını çıkarıyordu.

Tyler aşağıya indi ve tepsisini masasının yanına koyduğunu fark etti. Salatanın üzerine ızgara tavuk ve şeker yerine geçen bir maddeyle yaptığı çikolatalı pasta. Ona geceleri hafif yemeyi sevdiğini söylemişti ve ne yazık ki kadın da ona inanmıştı.

Bilgisayarını açtı ve yemeğine tatlısıyla bağladı. Kate'den bir e-posta gelmediğini fark ettiğinde, turtasının geri kalanını yedi ve Kate'ine cevap vermesini teşvik edecek bir şeyler söylemeye çalıştı.

Sonunda, basitçe yazdı,

Seni özledim, Kate. Keşke konuşmak için burada olsaydın.

Ty.

Yemeğini bitirdiğinde Kate'in cevap vermesini beklemekten vazgeçti ve haberleri açtı. Kate ona e-posta göndermezse, belli ki sohbet de edemeyeceklerdi. Onun da kendisi kadar özleyip özlemediğini merak etti. Kendi kendine muhtemelen çalıştığını ya da belki de hakkında konuşamayacağı bir yerde uçuşta olduğunu söyledi. Kate'in onu kontrol etmeyi unutmuş olabileceğini kabul etmemek için kendine her şeyi söyledi.

Ön kapıya hızla vurulması onu sandalyesinden kaldırdı. Bekleyen bir cenazeleri yoktu, bu yüzden kapıyı her zamankinden daha erken kilitlemişti. Şimdi, Birisi içeri girmek için çok sabırsız görünüyordu ve kimse cenaze evine girmek için acele etmezdi.

Tyler kapıya doğru koştu. Kilidi çevirdiğinde, içeri doğru ilerleyen bir adam tarafından neredeyse yere seriliyordu. Boğa gibi adam dizlerinin üzerine yuvarlandı, bir anda ne yapacağını şaşırdı. Kaba görünüştü, sanki resmi bir fuayeden çok bir bara ait gibiydi. Giysileri kirliydi ve saçları günlerdir, belki de haftalardır yıkanmamıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Tyler alışkanlıkla sordu.

"Autumn Smith'i almaya geldim. Onu geri götüreceğim. aittir." Ayağa kalkarken bir horoz gibi şişti. "Ve sen de dahil olmak üzere hiç kimse beni durduramayacak, ihtiyar."

Tyler yabancıların tavırlarından ve kendisine yaşlı adam denmesinden dolayı hazırlıksız yakalanmıştı. "Onun burada olduğunu sana düşündüren nedir?" diye sordu, ne yapacağını bulmaya çalışırken zaman kazanmak için oyalanıyordu. Daha önce hiç kimse kapılara hücum etmemişti.

"Arabasına el konulduğunu öğrendim ve hastanede olduğunu söylediler. Polis, kocası olduğumu öğrenene kadar hastanenin nerede olduğunu söylemek istemedi." Adam hangi gezegende olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. "Hastanedeki hemşirelerden biri onun burada çalıştığını söyledi." Horoz Tyler'a ters ters baktı.

"Burası nasıl bir yer böyle?"

"Burası bir cenaze evi," dedi Tyler. "Ve ben de sahibiyim."

"Autumn senin değil. O benimle yaşıyor ve ait olduğu yere dönme zamanı geldi."

"Gidecek bir yeri olduğunu bilmiyordum. Hiç bir yerden bahsetmedi. koca." Tyler sakın kalmaya çalıştı ama adam sanki bir ARANIYOR posterini. Elleri yumruk olmuştu ve kanı hızla pompalanıyordu. Boynunun damarları. Tyler'ın bir köpek gibi homurdanmasına şaşırmazdı.

boğa ve ileri atıldı. "Eğer seninle yaşamak isteseydi, gelip onu alman için seni arardı diye düşünüyorum." Tyler bir direği ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissetti.

Yabancı Tyler'a doğru bir hamle yaptı. "Konuşmam bitti."

Tyler geriye doğru sıçradı, bacağını koridordaki masaya sertçe çarptı ve bir lambayı devirdi. Yüz yıllık cam gölge, cilalı kızılağaç zemin üzerinde küçük elmaslara dönüştü.

"Sonbahar!" diye bağırdı adam. "Birinin canı yanmadan önce kıcını kaldırıp buraya gelsen iyi olur!"

Sonbahar mutfağa giden koridorda belirdi. Korkmuş görünüyordu ama süpürgesini bir silah gibi taşıyordu.

"İşte buradasın, kaltak!" Tyler'ı unuttu ve ona doğru bir adım attı.

"Seninle geri dönmeyeceğim, Leland." Sesi titriyordu. süpürge. "Sen benim kocam değilsin. Evime yeni taşındınız ve sokakta bulduğunuz bir köpekmişim gibi bana emirler yağdırmaya başladınız."

"Bu saçmalık. Birlikte uyuyorduk. Eğer ben olmasaydım, hiç kimsen olmazdı!" diye bağırdı. "Kendi ailen seni kapı dışarı etti!"

Başını iki yana salladı. "Tanıştığımız ilk gece bana tecavüz ettin. Sayende o kadar sarhoştum ki karşı koyamadım bile ve ikinci kez hayır dediğimde bana vurdun. Ondan sonra dövüşemeyecek kadar korktum ve kaçamayacak kadar aptaldım. Ama şimdi korkmuyorum. Geri dönmek istemiyorum." Süpürgeyi salladı. "Beni duyuyor musun? Geri dönmeyeceğim."

Tyler duvara yaslanmış, zamanını seçmeye çalışıyordu.

Eli, hiç kimsenin kullanmadığı koridor telefonunun üzerinde gezindi.

Ahizeyi kapatarak 911'i aradı, sonra da Autumn'a biraz daha yaklaşırsa bu yabancıнын önüne atlayabileceğini düşündüğü yere doğru ilerledi. Tyler'ın dövüşte kazanacağına dair hiç umudu yoktu ama belki Autumn'a kaçması için zaman kazandırabilirdi.

Leland sırtıttı. "Bu tecavüz değildi. Ben sadece biraz sert severim ve sen de bana uydun. Taşadığın o piçin sende kalmasına izin vereceğimi söylemiştim." Kadına bir yumruk attı ve karnına sertçe vurdu. "Eğer onu tam olarak taşırsan." Tyler tepki gösterdi. Adamın üzerine atladı ve onu yere düşürdü. Kendi tarafında, Leland yumruk atamadı ve Tyler, boğa dizlerinin üzerine çöküp Tyler'ı boynundan yakalamadan önce iki darbe indirmeyi başardı.

Tyler nefes almak için çırpınırken, itfaiye aracının zilinin çaldığını ve polis sirenini duydu. Her ikisi de sadece iki blok ötedeydi ve 911 çağrısına aynı anda tepki vermiş olmalıydılar.

Leland da onları duydu çünkü Tyler'ı bıraktı ve ayağa kalkmaya çalıştı. "Hadi!" diye bağırdı Autumn'a. "Buradan gidiyoruz. Buraya seni aramaya geldim, kanunla başımı belaya sokmaya değil."

"Hayır." Autumn süpürgeyi Leland'a doğru savurdu ve büyük bir *gürültüyle yere çarptı*.
sırtında. Bir kere. Süpürge çatlayıp parçalanmadan önce iki kez.

Tyler nefes nefese kaldı, sonra hayatı için savaşmak zorunda kalırsa yapacağını hep düşündüğü gibi sertçe saldırdı. Boğayı dizlerinden yakaladı ve tüm vücut ağırlığını ileri doğru itti.

Leland şiddetli bir rüzgârda savrulur gibi sallandı ve öne doğru devrilerek panelde kafa büyüklüğünde bir çukur bıraktı.

Tyler bundan sonra her şeyin hangi sırayla gerçekleştiğinden emin değildi. Her şey bir anda üzerine çığ gibi düşmüş gibiydi. İki itfaiyeci, Willie Davis ve Brandon Biggs, diye düşündü, ellerini kollarının altına soktular ve Tyler'ı sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdılar. Onu salondaki bir sandalyeye taşımış olmalılar ama o kısmı pek hatırlamıyordu. Birdenbire

ilk yardım eğitimindeki bir kukla gibi üzerinde çalışıyorlardı.

Bir şerif yardımcısının Leland'a haklarını okuduğunu duyabiliyordu.

Tyler başını çevirip baktığında, Şerif Yardımcısı Phil Gentry'nin bir adamın boğasının üzerinde oturduğunu ve onu kelepçelediğini gördü. Charlie adındaki acil yardım görevlisi içeri girdi ve bağırdı, "Gerçekten acil bir durum mu var, yoksa

Bu ikisi yine buz pateni mi yapıyor?"

Phil ona çenesini kapamasını ve Sonbahar'a bakmasını söyledi.

Tyler ilk başta Autumn'u görmedi ve bir an için onun yapmasını ve kaçmasını umduğu şeyi yaptı, ama sonra dizinin dibinde onun bir tutam saçını gördü. Sandalyesinin yanında diz çökmüş ağlıyordu.

"Çok üzgünüm, Bay Wright. Çok özür dilerim."

Tyler vücudundaki her noktanın acıdığını hissetti. Boğazının ve masaya çarpan bacağının yanı sıra, her yerinde sıyrıklar vardı. Ama tüm bunları görmezden gelmeyi başardı ve sakince, "Bu senin hatan değildi. Bırak da sağlık görevlisi seni kontrol etsin. Bunun için endişelenme; şu anda bebek için endişelenmemiz gerekiyor."

"Bebeğim?" dedi iki itfaiyeci de aynı anda.

Tyler iki genç itfaiyeciye de baktı. Gönüllü olarak çalıştıkları birkaç yıl boyunca muhtemelen sadece birkaç mutfak ya da ot yangınıyla ilgilenmişlerdi. "Davetsiz misafir" -Autumn'un kişisel durumu hakkında bir şey söylemeye gerek duymadı- "karnına sertçe vurmuş."

Sonbahar başını kaldırıp ikisine de baktı. "Bay Wright onu

durdurmasaydı beni öldürecekti," dedi gözyaşları içinde, "eğer Bay Wright onu durdurmasaydı."

Şerif Yardımcısı Gentry ayağa kalkarak Leland'ı ayağa kaldırdı. Başıyla itfaiyecileri işaret etti. "Siz ikiniz Charlie'nin onu ve Bay Wright'ı hastaneye götürmesine yardım edebilir misiniz?"

Ellerim bununla dolu. Hamile bir kadına vuran herhangi bir adam bizim özel hücremizi alacak." Leland'ı itti. "Sarhoş dün gece içine kustuğundan beri temizleyecek vaktim olmadığı için üzgünüm." Tyler hastaneye gitmesine gerek olmadığını söylemek istiyordu ama odanın dönmesini engellemek için mücadele ediyordu.

Willie Autumn'un yanına diz çöktü ve ona kendisini ambulansa kadar taşımasını isteyip istemediğini sordu. Ona bunun Charlie'nin sedyesine binmeye çalışmaktan daha kolay olacağına söz verdi.

Brandon Biggs Tyler'ın ayağa kalkmasına yardım etti ama onu taşımayı teklif etmedi. Phil kelepçeli davetsiz misafiri kapıdan dışarı itti ve adamın kaçmaya çalışmasını ne kadar çok umduğunu söyledi.

Autumn elini bir saniyeliğine Tyler'ın elinin içine soktu ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Sonra itfaiyecilerin onu taşımasına izin verdi.

İki saat sonra Wright Cenaze Evi'nin mutfağındaydılar. Tyler hiçbir şey hissetmeyecek kadar ağır kesici almıştı. Her tarafının röntgenini çekmişlerdi. Dr. Spencer ona basitçe şöyle dedi: "İyi haber, yaşayacaksın. Kötü haber ise yarın kendini cehennemde gibi hissedeceksin." Sonra, çok düzgün genç doktor sırtıttı ve ekledi, "Kahramanlar genellikle böyle hisseder, anlıyorum."

Ne demek istediğini merak ederek kaşlarını çatmıştı. O bir kahraman değildi. Eğer

İtfaiyeciler ve şerif yardımcısı gelmemiş olsaydı, Leland'ın Tyler'ın cesedinin üzerinden geçip Autumn'u alıp gitmesi sadece birkaç dakika sürerdi.

Tam Dr. Spencer'ın iyi olduğunu düşünmeye başladığı sırada, "Bay Wright, biraz kilo almanızı öneririm. Bir dahaki sefere kavgaya karıştığınızda burada kalp krizi geçirebilirsiniz."

Bir dahaki sefere, diye düşündü. Kırk yıldır hiç kavgaya karışmadan yaşamıştı. Başka bir kavgaya karışma ihtimali neydi ki? Ama ona "Bunu yapacağım" demişti. Şimdi, ev yapımı çikolatalı kekin üzerinde, bir kilo verme planı bulmaya çalışıyordu.

İki genç itfaiyeci yemek yiyor ve sanki Tyler görünmezmiş gibi Autumn'la konuşuyorlardı.

Willie, "Autumn, gerçekten kendini savunmayı öğrenmelisin," dedi. "O zaman eski erkek arkadaşının saçmalıklarına katlanmak zorunda kalmazsın."

"Evet," dedi Brandon. "Willie ve ben gelip sana öğretmekten mutluluk duyarız."

"Zaman ayırmanızı isteyemezdim." Sonbahar onların ilgisi altında neredeyse parlıyordu.

Willie bir lokma daha yedi. "Bize borcunu yemekle ödeyebilirsin. Hiç bu kadar güzel bir turta yememiştim. Üç yıldır itfaiye istasyonunda kendi yemeklerimi yiyerek yaşıyorum ve bu çok kötü."

"Ona inan, Autumn." Brandon ekledi, "Güven bana. Durum gerçekten kötü. Pişirdiği birkaç öğünü atlamasını sağlayarak muhtemelen hayatını kurtarmış olursun."

Sonbahar gülümsedi. "Kendimi savunmaktan zarar gelmez sanırım ve doktor düzenli egzersiz yapmam gerektiğini söyledi."

"Gerçekten iyi bir anlaşma gibi görünüyor," diye cesaretlendirdi Brandon. "Sen bizi bir akşam besle, biz de sana bir ders verelim."

Birkaç numara biliyorsan, senin kilonda bir kadın bile benim cüsemde bir adamı atabilir."

Autumn Tyler'a baktı ve o da hafifçe başını salladı. Şu anda yanında iki adam daha olması iyi bir fikir gibi görünüyordu. Burada olsalar bile çalışanlarından hiçbiri yardımcı olamazdı. Birkaç öğün yemek karşılığında bu çocukların yanında olmasını istiyordu.

Küçük Hanım'ın köpek yatağında uyuduğunu gördü.

Parmaklarını şıklatığında, koşarak yanına gitti ve bir ikram bekledi. "Dövüş devam ederken neredeydiniz leydim?"

Willie güldü. "Belki de o bir aşıktır, savaşçı değil."

"Evet, senin gibi." Brandon Willie'nin omzunu dürttü.

Brandon onu dürttüğünde Willie ve Tyler'ın büyükannesinin İtalya'dan getirdiği yüz yıllık sandalye devrildi.

Tyler da dahil olmak üzere herkes güldü. Belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir, diye karar verdi. Mobilyalarla başlayabilirdi.

Küçük Hanım'a ödülünü vermeye fırsat bulamadan, Sonbahar parmaklarından bir ısırık aldı. Küçük Hanım onu hemen kaptı. Köpekle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kadın için, sanki Bu hafta içinde ikisi arasında bir ateşkes sağlanmıştı.

Bölüm 29

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

REAGAN, bahçede Jeremiah Amca'nın eski çim sandalyelerinden birinde oturan NOAH'ı izledi.

Diğer herkes güneşin batışını izledikten sonra akşam yemeği için eve geri dönmüştü ama Noah karanlıkta tek başına kalmıştı.

Jeremiah onun yanında durmuş, bastonuna ağır bir şekilde yaslanmıştı.

"Kış bitmek üzere. Bahar kasırgalarına gireceğimizi düşünüyorum. çok geçmeden. Dünyanın öbür ucundaki insanların sokaklarda boğalarla koştuğunu söylerler. Burada, ovalarda her bahar aynı şeyi yaparız, sadece hortumlarla." Kadın ona gülümsedi. O her zaman her mevsimin kötü yanlarına dikkat çekerti. "Doksan yıl boyunca izledikten sonra hava durumunu tahmin edebileceğini sanırsın."

"Doğru değil. Yirmili yaşlarıma kadar izlemeye başlamadım. Çalışmam için bana birkaç yıl daha verin. Zaten televizyondaki adamlar kadar iyiyim."

Kolunu onun beline dolayarak onu sabitledi. Birkaç dakika içinde Foster sandalyeyle gelip onu oturtacaktı ama Jeremiah dayanıklıydı; her gün ayakta geçirdiği zamanı olabildiğince zorluyordu.

Bu gece, Noah'ya bakmaya devam ederken onun kendisine biraz yardım etmesine izin verdi. "Biliyor musun, savaş sırasında senin adamın geçen hafta yaptığı gibi davranan adamlar gördüm."

"O benim dostum değil, arkadaşım," diye düzeltti. "Ama bu önemli değil. Ne demek istiyorsun?"

Jeremiah bir süre izledikten sonra düşüncelerini söyledi. "Çok cesur, sence de öyle değil mi?"

"Aptalca. Bir boğanın üzerine haftada birkaç kez değil, bir kez bile tırmanacak çok kişi yoktur. O kadar çok kesik ve kırık kemiği var ki Acil servise zaman kazandırmak için yanında tıbbi bir dosya taşıyor." "Geri dönmekten bahsediyor mu?"

Başını salladı. "Sürekli." "Ne zaman olduğu hakkında konuşuyor mu?"

Soru karşısında şaşırarak durakladı. "Hayır," dedi sonunda. "Öyle değil. Foster iyileşmesinin iyi olduğunu söylüyor, yani çok uzun sürmez." Kaşlarını çatı. "Gerçi hala sırtının onu uyanık tuttuğunu söylüyor.

Doktorlar sorunun ne olduğunu anlayamıyor. Noah için rodeo her zaman hayaliydi. Şimdi ise hayatı. Belki de bu yüzden bu kadar üzgün görünüyor. Geri dönmek için sabırsızlanıyor."

Jeremiah onun omzunu okşadı. "Savaşırken Noah gibi cesur adamlar gördüm. Her zaman ayaktaydılar, her zaman başkalarının başarmasına yardım ediyorlardı, her zaman savaşa hazırdılar. Sonra bir gün, bir savaşta kendilerini kaybettiler. Bazıları için O askerlerin yaraları o kadar da kötü değildi, ama bir gün savaşa geri dönemediler. Belki de sonlarını gördüler."

"Ne oldu?"

"Bazıları eve gitti. Bazıları savaşta kalmaya ikna oldu. Tıpkı daha önce olduğu gibi savaşa koştular, bağırıldılar ve yüreklerini ortaya koyarak savaştilar."

"Ne oldu? Kahraman mı oldular?"

"Birkaçı. Çoğu öldü. Bence sonunuzu görüyorsanız ve kaderinizi onur, korku ya da belki de başka bir yol göremediğiniz için değiştirmiyorsanız, ona doğru koşabilirsiniz."

Reagan hıçkırıklarını yuttu. "Ne yapabiliriz ki?" Jeremiah başını salladı. "Sanırım bu yüzden buraya gelmek istedi. Bunu çözmek için. Başka bir cevap bulmak için. Yola geri dönmek için üzerinde büyük bir baskı var. Babasının itibarını korumak, tüm kasabanın onun hayallerini yaşadığını düşünmesini sağlamak, istediği çiftliğe sahip olmak için asla para bulamayacağını bilmek.

ata binmezse her zaman planlanır." Reagan, Noah'nın kırık koluna sarılışını ve geceye, hiçbir şeye bakmayışını izlerken amcasının haklı olduğunu biliyordu.

"Eğer cesur ve gururlu olmasaydı, böyle bir seçim yapmazdı."

Reagan yüzünü amcasının yıpranmış pazen gömleğine çevirdi ve sessizce ağladı. "Gitmesi konusunda yanılıyorsun.

Yanılıyorsun." Kelimeleri fısıldadı, onları gerçeğe dönüştürmek istiyordu. "Gitmek istiyor, sadece ne zaman gideceğini bilmiyor. Korkmuyor."

Onun omzunu okşadı. "Umarım öyledir, çocuğum. Tanrım, umarım öyledir, ama genç ya da yaşlı bazıları için ölüm davulu çaldığında ritme

uymaktan başka yapacak bir şey yoktur."

Bölüm 30

PERŞEMBE, 11 MART

DENVER neredeyse iki hafta boyunca Harmony'ye geri dönemedi. Kendini dünyanın etrafında uçup geri dönmüş gibi hissediyordu. Gecikmesinin bir nedeni işti, ama kendine itiraf ettiği gibi, en büyük nedeni Claire'le olan büyük ilişkisinin sona erme ihtimalinden hoşlanmamasıydı. Eğer tüm ailesi birinin ağzından kaçırmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Ne yapacağından emin değildi ama her ne olursa olsun iyi olmayacağına dair bir his vardı içinde.

Claire gizemli bir insan olmayı severdi. Bu hem bir sanatçı olarak imajının hem de kişiliğinin bir parçasıydı.

Telefonuna bir süreliğine bağlı kalacağına dair bir mesaj bırakmıştı. Saralynn bu kez küçük bir ameliyat daha geçiriyordu ve Claire onunla birlikte rehabilitasyonda kalmak istiyordu.

Denver Gabe ile konuştu ve aileye Saralynn'in kendi başına yürüyebileceğine dair çok az umutları olduğu söylendi. Bunu bir düzine kez yaşamışlardı. Yeni doktorlar, yeni umutlar ve hiçbir zaman küçük gelişmelerden fazlası olmamıştı. Claire asla pes etmeyen tek kişiydi ve Saralynn . Saralynn için bu sadece bir yaşam biçimiydi. Hiç şikayet etmedi.

Denver ilk kez bu süre zarfında Claire ve Saralynn ile birlikte olmak istediğini fark etti. Claire'in elini tutmak ve Saralynn'i güldürmek istiyordu. Ama davet edilmemişti. Gabe birkaç günde bir onu kontrol ediyor, Liz'in hamileliğinin nasıl gittiğinden haberdar ediyor ve Denver'a Claire ile Saralynn'in eve döndüğünü bildiriyordu.

Perşembe sabahı saat dokuzu biraz geçte, Denver havaalanından Harmony'ye giderken Gabe'i aradı.

Gabe telefonu açtığında Denver basitçe, "Geliyorum," dedi. "Döndüğünü duyduğuma sevindim. Liz annesiyle birlikte bir doktora gitti. Sonra da Winter's Inn'de öğle yemeği yemeyi planladılar." Gabe'in sesi sinirli geliyordu. "Yani evde onun için endişeleniyorum."

Denver güldü. "Onu hiç gözünün önünden ayırmıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti Gabe. "Elimden gelse yapmazdım. Beni takip ettiğim için dava açmakla tehdit ediyor. Size söylüyorum, bir avukatla evli olmak bazı günler cehennem gibi oluyor."

"Biraz yiyecek almam lazım." Denver ne kadar zavallı olduğuna güldü. Gabe seslendi. "Bir saat içinde Buffalo'da buluşmaya ne dersin? Biraz kanat ve bira içeriz, ben de şehirde neler olup bittiğini öğrenirim."

"Elbette," dedi Gabe. "Bu kasabada karımla ya da kayınvalidemle karşılaşmayacağımı bildiğim tek yer orası. Buffalo's kulağa pansiyondan çok daha iyi geliyor." Güldü. "Başka bir gün olsa Martha Q'nun Buffalo'da olmayacağından pek emin olmazdım. Yıllar önce o barın kraliçesiydi. Orada fedaiden daha fazla sarhoş kovboyu tavladığı söylenirdi. Ayıldıklarında ve hızlı kaçmadıklarında onlarla evlenirmiş."

"Tatlı, küçük, yaşlı Martha Q değil herhalde?" Denver en iyi güneyli ses tonunu kullandı.

"Uzun zamandır buralarda değilsin."

Denver itiraz etmedi. Genelde iki ya da üç gün evde kalabiliyordu. Bu kez pazartesiye kadar vakti vardı. "Sence Claire benim Eve mi?" Nedense Gabe'le doğrudan onun hakkında konuşabilmek iyi hissettiriyordu.

"Elbette. Bu sabah Liz'e bahsettim, annesine söyleyecek, o da tabii ki Claire'in önünde bir şeyler söyleyecek." Gabe güldü. "Yemin ederim Teğmen, CIA'de sadece kadınlar olmalı. İnanamayacağınız bir ağırları var. Bir örnek vermek gerekirse, Pat Teyze Noah McAllen'in Truman'ların evinde saklandığını öğrendi çünkü kız kardeşinin tekrar yaralandığını bilmesini istemiyordu. Pat Alex'e söylemedi çünkü McAllen'ların yıllardır çıktıkları ilk gerçek tatilde olduklarını ve Alex'in onları arayıp haber vereceğini biliyordu. Böylece hemşire Foster Garrison, Saralynn'in tedavisine başlamak için çiftlik evine geldiğinde Pat Hala arabaya tırmanır. Egzersizler. Yaşlı Truman'ın çiftliğine gidiyor ve yardım etmek için orada olduğunu söylüyor." "Çok nazık bir davranış." Denver hikâyeyi zar zor takip ediyordu. Pat Teyze

Matheson'du ve Matheson çiftliği Truman çiftliğinin sınırındaydı.

"Anlamıyorsun." Gabe dedi ki. "Pat Teyze Jeremiah'a Birinci Dünya Savaşı'nda bir Sevgili John mektubu gönderdi ve o zamandan beri onunla konuşmadı."

Ama Pat bunun görevi olduğunu söyledi çünkü Noah'ın kız kardeşi artık bir Matheson, bu yüzden Truman topraklarına geçmesi gerekiyordu. Savaşı bir aile gibiler. Yaşlı Pat Teyze düşman topraklarına girdi."

"Ve ..."

Gabe bir süre bekledikten sonra, "Eve dönmedi ve bu üç gün önceydi," dedi.

Denver güldü. "Ya yaşlı adam onu öldürdü ya da birlikte yaşıyorlar. Dedikodu yapmayı bırakıp benimle bira içmeye gelebilir misin?"

"Olsam iyi olur. Beynim yulaf ezmesine dönüyor. Çok uzun zamandır çok fazla kadınla birlikte oldum. Karımı seviyorum ama sadece ben, köpeğim ve herkesi arazimden uzak tutan bir güvenlik sistemiyle geçirdiğim o sessiz günleri özlüyorum."

"İkizlerin kız mı erkek mi olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Liz doktora bize söylememesi için yemin ettirdi. Sürpriz olmasını istiyor ama eğer kız olursa, konuşmayı öğrendikleri zaman yeniden askere alınacağımı hissediyorum. Etrafta bu kadar Matheson kadını varken şimdiden düşman kampında uyuyormuşum gibi hissediyorum."

Denver telefonu kapattı, market alışverişini yaptı ve Buffalo's Bar'a gitti. Daha birasından ilk yudumunu almıştı ki, uzun boylu bir kadın tamamen White içeri girdi. O kadar yabancıydı ki bardaki üç kişi de yaptıkları işi bırakıp onun pistten geçişini izledi.

Hareket etmemeye çalıştı ama yüzüne yayılan yavaş gülümsemeyi durduramadı.

Onun bir adım önüne geldiğinde durdu, birasını aldı ve tek kelime etmeden yarısını yuttu.

"Günaydın Claire." Denver sesini alçak tutmaya çalıştı.

"Buraya sık gelir misin?"

"Araban dışarıda park halindeyken yapıyorum."

"Öğle yemeği için bana ve kayınbiraderine katılmak ister misin?"

"Hayır. On dakika içinde senin evinde olacağım. Eğer orada olmazsan, on bir dakika içinde gitmiş olacağım." Şişeyi yerine koydu ve dışarı çıktı.

Denver barmene doğru bir yirmilik fırlattı. "Gabe Leary'yi tanıyor musun?" "Tanıyorum."

"Geldiğinde ona bira ve kanat ısmarlayacağım." "Kimden olduğunu söyleyeyim?"

Denver sırtıttı. "Ona bunun düşman tarafına geçen arkadaşından geldiğini söyle."

Lone Oak Yolu'na kadar 80'le gitti.

Evine vardığında Claire arabasından iniyordu. Lone Oak Yolu'ndan geçenler arabasını fark edebilsin diye ön kapıya park etmişti.

Arabasının kaputuna yaslanmış onu bekliyordu.

Ona ulaştığında elini tuttu ve ön kapıya doğru çekti. "Tam zamanında geldin," dedi, ondan çok kendi kendine.

Onu önüne çekti, evinin kilidini açıp alarmı kapatmak için içeri uzanırken sırtını kapı çerçevesine yasladı. Bir kolunu sıkıca beline dolayarak onu içeri ve kollarının arasına aldı.

Elleri beyaz ceketinin altından kayarak bluzunun ipeği üzerinde gezinirken, uzun zamandır biriktirdiği tüm ihtiyaçlarıyla onu öptü.

Her zamanki gibi tereddüt etti, uzaklaşmaya, kurtulmaya çalıştı.

Ama bu sefer ona gelmişti ve Denver oyun oynamakla ilgilenmiyordu. Her zamanki gibi, uzun bir öpücüğü bitirdiğinde, kız onun içinde eridi.

Uzaklaştı ve dünyada yüzünü çeviremediği tek kadına baktı. "Ne kadar zamanın var?" diye sordu.

"Saralynn'i okuldan alana kadar."

"Güzel." Ona gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum. Bir kutu çorba açacağım ve öğle yemeği yiyeceğiz. Seninle konuşmak ve sonra da sana evi göstermek istiyorum, her seferinde bir oda." Ceketini çıkardı. "Sen yemek yaparken ben ne yapacağım?"

Gülümsedi. "Kıyafetlerini çıkar."

Suratını astı ve adam onun asla emir alan bir kadın olmayacağını biliyordu. Dışarı çıktı, market poşetlerini alırken bulutlu günün farkına bile varmadı. Konuşmaları, plan yapmaları gerekiyordu. Buffalo'nun Bar'ında herkesin önünde yaptığı gösteriden, onun bir çift olma fikrine açık olduğunu tahmin etti. Bu fikir onun da hoşuna gitmişti.

İçeri girip kapıyı kapattığında Claire orada değildi. Gölge evde bir an için onu göremedi ama sonra uzun boyunu gördü.

Oturma odasının uzun pencerelerine karşı ince bir silüet. Arkasındaki alçak bulutlar ve çevresindeki toprak tonlarıyla bir kadından çok bir tabloya benziyordu.

Çok güzeldi. Ve çıplaktı.

Denver çorbayı ve ev turunu tamamen unuttu.

Bölüm 31

12 MART CUMA
BLUE MOON
LOKANTASI

DENVER ertesi sabah Blue Moon lokantasında Claire'i bekledi. Şiddetli Mart yağmuru müdavimlerin çoğunu uzak tutmuştu. Yarı yarıya onun kendisini ekmesini bekliyordu. Dün öğleden sonrayı sevişerek geçirmişler ve aralarında söylenmesi gereken hiçbir şeyi söylememişlerdi. Onun hakkında ne kadar az şey bildiğini düşündü ve kendisine sorduğu tek bir soruyu bile hatırlayamadı.

Kadın içeri girdiğinde üçüncü kahvesini içiyordu.

Ayağa kalktı ve onun karşısındaki koltuğa oturmasını bekledi. "Boğulmuş bir sıçan gibi görünüyorsun," dedi.

Hâlâ ıslak olan saçlarını salladı. "Yağmur yağmaya başladığında, planım genellikle sadece koşmaktır. Bir şemsiyem olduğunu sanmıyorum."

"Her zaman hafif seyahat ettiğiniz için mi?"

Sırıttı. "Çünkü ben her zaman hafif seyahat ederim." En azından ona kendisi hakkında söylediği bir şeyi dinlemişti. "Ama sen yağmurluğun ve şemsiyenle harika görünüyorsun." Bir ay sonra yağmurlu bir gecede dışarıda sevişebilecek kadar sıcak olacağı düşüncesi aklından geçti. Arka verandasındaki hamak mükemmel bir yer olabilirdi. Önce kanlarını ısıtmak için bir şişe şarabı bitirebilir, sonra soyunabilirlerdi, böylece ikisinin de kıyafetlerinin ıslanması konusunda endişelenmesine gerek kalmazdı, sonra

...

Denver zihinsel olarak kendini tokatladı. Onun hakkında sürekli bu şekilde düşünmeyi bırakmalıydı yoksa asla bir konuşma sürdüremezdi. "Ne? iyi görünüyor mu?" Menüye eline alırken dikkat dağıtmaya çalıştı. "Belki bu sefer benimkini yemek yerine kendi yemeğinizi sipariş etmek istersiniz."

Menüye bakmadı. "Pekâlâ."

Garson kız kahve fincanını doldurmak için geldi ve siparişlerini verdiler, sonra da birbirlerine baktılar.

Denver hiçbir zaman kelimeleri boşa harcayan biri olmamıştı ve şimdi de değildi. "Demek halka açılıyor, sen ve ben?"

"Bu konu görüşülmek üzere masada."

"Ben şehirdeyken bana gelirsın, böylece baş başa vakit geçirebiliriz. Ben de sana gelirim, belki maç izleriz ya da yemek yaparız. Ailenin yanında olmayı seviyorum; sen hariç hepsi arkadaşlıktan hoşlanıyor gibi görünüyor." Kız suratını astı ve adam neredeyse onu öpmek için masaya doğru eğilecekti.

"Saralynn'i gösteriye götürebiliriz, ben de onun okuldaki her şeyine giderim. Sıradan çiftlerin ne yaptığını öğrenir öğrenmez sıradan bir çift oluruz." Başını iki yana salladı. "Kulağa çok sıkıcı geliyor." Adam güldü. "Öyle, değil mi?"

"Belki Saralynn ve ben seninle New York veya Dallas'ta buluşabiliriz. Hafta sonu mu? Gittikçe güçleniyor ve artık seyahat edebilecek yaşa geldi. Birkaç gösteri izleyebilir, parkta faytonla gezintiye çıkabiliriz."

"Ayrı odalarda uyuyun," diye ekledi, sonra gülümsedi. "Seni görebildiğim sürece bununla başa çıkabilirim."

"Benim için de zor olurdu ama Saralynn benim hayatım. Eğer halka açılacaksak, o da bunun bir parçası olmalı."

"Katılıyorum. O çocukla konuşmaya bayılıyorum. Sadece sekiz yaşında olabilir ama ikimizden de daha zeki olduğuna dair bir his var içimde." Tek kaşını kaldırdı. "Ama bir hafta sonu seni el ele gördükten sonra, bir dahaki sefere bana yalnız zaman ayıracağına söz ver. Sana bağımlı oldum."

Anlamış gibi başını salladı. İkisi de aynı bağımlılığa sahip gibi görünüyordu.

Konuşma orada kesildi. Söyleyecek başka bir şey bulamıyordu ve Claire de havadan sudan konuşmakla ilgilenmiyor gibiydi. Denver sadece ona baktı.

Şimdiye kadar tanıştığı her kadın, arada sırada başını sallamaktan başka bir şey yapmasa bile sohbet edebilirdi ama Claire öyle değildi.

Garson yemeklerini getirdiğinde, adam onunkinin kendininkinden daha iyi görüldüğünü söylemeyi başardı ve kadın da onunkinin daha lezzetli olabileceğini iddia etti. Tek kelime etmeden birbirlerinin tabaklarından yemeye başladılar. Yumurtaları paylaştılar, sosisler için kavga ettiler. Yemekler ortadan kaybolduğunda, son parça krep için kılıç dövüşüne tutuştular.

Denver onun kazanmasına izin verirken güldü. Onun ödül lokmasını yiyişini izledi ve fısıldadı, "Çok güzelsin sevgilim."

Masanın altına kaymayı ve hemen şimdi sevişmeyi düşünme şansınız

var mi?"

"Bu yüzden seninle kahvaltı için bir yerde buluşmak istedim. Eğer senin evine gitseydim, şu anda çıplak ve açlıktan ölüyor olurum."

"Seni çıplak ve aç seviyorum. Geçen sonbahar D.C. havaalanında kar altında kaldığımız zamanı hatırlıyor musun? Havada uçak yoktu ama umurumuzda değildi. Sevişip oda servisine sipariş veriyorduk, sonra tekrar yapıyorduk. Sanırım o gün üç kez kahvaltı getirmiştik."

"Dört." Ona göz kırptı.

O gün, kendisini bir ay boyunca hayallerde tutmaya yetecek kadar anı biriktirmişti. "Sevişme şeklini seviyorum ama senin hakkında daha çok şey bilmek istiyorum Claire. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

"Emin değilim."

Onun gözlerindeki endişe ve korkuyu gördü. "Bir daha asla bir erkekle ilişkiye girmeyeceğime yemin ettim. Belki de aramızdaki tek şey bu çekimdir, daha fazlası değil. Belki de geri kalan her şey sıkıcı ayrıntılardan ibarettir."

"Olabilir. Ama daha fazlasına sahip olabileceksek, bu riske değmez mi?"

Aşağı baktı ve dünya onun için sessizleşti. Bütün gün tartışabilirlerdi ama denemek istemiyorsa, denemezdi.

Denver bekleyebildiği kadar bekledi ve sonra ayağa kalktı.

Faturaları masanın üzerine bırakarak Claire'in eline uzandı. "Benimle yürü Claire."

Pencereden dışarı baktı. "Hâlâ yağmur yağıyor." "Umurumda değil."

Kapıya gelene kadar elini bırakmadı.

Adam kolunu Claire'in omuzlarına doladığında Claire şemsiyesini kaldırdı. Claire bir kadına göre uzun boyluydu ve topuklu ayakkabılarıyla şimdi neredeyse aynı boydaydılar. Birbirlerine yaklaşıyorlar, diye düşündü.

Mükemmel bir eşleşme.

Adım adım yürürken, mağazaların ve ofislerin önünden, kasaba meydanından, cenaze evinden ve herkesin kasabanın eski kısmı olarak adlandırdığı ağaçlarla kaplı sokaklardan geçerek yağmurda koşarlarken ona yakın durdu. İkisi de tek kelime etmedi, ikisi de iliklerine kadar ıslandıklarını umursamıyor gibiydi.

Sadece yürüdüler.

Sonunda kışın çoktan unutulmuş olan şehir parkına ulaştılar. Yapraksız dallar kahverengi çimlerin üzerinde sallanıyordu. Bir çöp tenekesi rüzgârda sanki

Onu yere bağlayan zincirden kurtulmak için mücadele ediyor ve boş salıncaklar unutuldukları için kızgınmış gibi sarsılıyordu.

Denver onu etrafını çevreleyen binalardan birinin köşesine çekti. halka açık yüzme havuzu. Alan karanlıktı ve çöplerle doluydu ama kuruydu. Şemsiyeyi indirdi ve onun kollarına doğru ilerledi.

Kız titrerken bir süre ona sarıldı.

Başını kaldırdığında güldü. "Bu çılgınlık."

"Katılıyorum." Onun soğuk yanağını öptü. "Peki, neden geldin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Çünkü sen istedin." dedi. Ve böylece, Denver onunla tanıştığundan beri ilk kez aralarında bir şeyler olabileceğine inandı.

Bölüm 32

WRIGHT CENAZE EVİ

TYLER, bu kış son kez olmasını umduğu bir şey için ofisindeki şömineyi yaktı. Ne de olsa Mart ayındaydı; baharın eli kulağında olmalıydı.

Ateş ışığının eğimli kesme cam pencereden yansımalarını izledi. Yağmur camın dışından küçük nehirler halinde akıyordu. Bugün için iki cenazeyi iptal etmek zorunda kalmıştı, bu da muhtemelen tüm hafta sonu çalışacağı anlamına geliyordu. Tyler'ın pek umurunda değildi ama Cumartesi günü evrak işlerini halledemezse Pazar günü araba kullanmasına izin vermeyecekti.

Yağmur yağsa bile, bunu kaçırma düşüncesinden nefret ediyordu.

Unutulmuş patikaları ve arka yolları kullanabileceği uzun yolculukları severdi. Ancak yağmur yağdığı için Pazar günü muhtemelen otoyoldan fazla uzaklaşamayacak kadar çamurlu olacaktı. Eyaletin bu kısmındaki her yol işaretini ve arka patikayı biliyordu.

Alevleri yansıtan şimşekler çıktı.

Autumn kafasını onun ofisinden içeri soktu. "Meşgul müsün?"

"Hayır," dedi gülümseyerek. Autumn'a birkaç kez önemli olmadıkça sözünü kesmemesini söylemişti ama onunla birlikte olduğu günler içinde onun "önemli" seviyesiyle kendisinininkinin çok farklı olduğunu öğrenmişti.

Odaya doğru bir adım attı. "Böyle fırtına varken burayı biraz korkutucu bulmuyor musun?"

"Hayır," diye yanıtladı. "Belki biraz kasvetli ama korkutucu değil."

İçeri bir adım daha attı. "Biliyor musunuz Bay Wright, bu eski binayı bir grup insanın bir gece boyunca kapana kısıldığı ve teker teker öldürüldüğü korku filmlerinden biri için kiralamalısınız. Bazı kötü ruhlar bu yerde bir tarla günü var. Dolabımın arkasında bodruma inen bir geçit buldum."

Tyler sırtıttı. Yerdeki o deliği tamamen unutmuştu. "Yıllar önce kömür kullandıklarında, kahya oradan bir kova indirebilir ve

bodrumdaki çocuklar kömürle doldururlardı. Ayağını üç kez yere vururdu ve yatak odasındaki sobaya yetecek kadar kömür gönderirlerdi. Babam merkezi ısıtma sistemine geçince sobayı çıkardı. Sanırım dolaptaki deliği unutmuş."

Masasına biraz daha yaklaştı. "Korkunç şeylerden bahsetmişken, Leland'ın bugün kefaletle serbest bırakılması gerekiyor. Willie dün gece bana milletvekillerinden birinin Leland'ın annesinin ona para gönderdiğini söylediğini anlattı. Eğer onu serbest bırakılırsa, bu kasaba onu bir daha asla göremeyecek. Duruşmada adını söylediklerinde üç eyalet ötede olacak."

"Benim için sorun değil." Tyler sadece onun gitmesini istiyordu ama Autumn'un da adalet isteyebileceğini düşündü. "Elbette, senin iyiliğin için, umarım suçlarının cezasını çeker."

Aşırı doldurulmuş bir sandalyenin koluna oturdu. "O gittiği sürece, sanırım ben iyiyim. Sanırım ben onun için sadece bir şeydim, bir insan değil. Bana üvey annemin ben çocukken vurduğundan daha sert vurmadı." Elini ortasına götürdü. "Yemin ederim bunu bu çocuğa asla yapmayacağım."

"Buna sevindim." Tyler gülümsedi. "Ama Leland'ın şehri terk etmeme ihtimaline karşı, herkese iş saatlerinde ön kapı hariç kapıların kilitli tutulmasını söyledim."

Mutfak kapısını kontrol etmekten sen sorumlusun."

"Unutmayacağım." Ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Yarım saat içinde öğle yemeğini getireceğim."

"Bugün senin izin günün olacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Suçlu bir ifadeyle sırttı. "Biliyorum ama hava çok soğuk ve bu yağmurda gitmek istediğim bir yer yok. Yemek yapmasaydım, burada çalışan herkes dışarı çıkmak zorunda kalacaktı. Ayrıca güveç çok kolay."

"Çok düşüncelisin, Autumn."

İltifatı kabul etmek istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Bir şey daha var. Willie ve Bran'e uğramak isteyip istemediklerini sordum."

İçimden bir ses öğle yemeği vaktinde olacağını söylüyor." Tyler gülümsedi. "İtfaiyeyi beslemekten her zaman mutluluk duyarım. Yeterince olduğuna emin misin?"

Sırttı. "Elbette. Fazladan bir turtta pişirdim. Paylaşabileceklerini düşündüm." Autumn yorum yapamadan gitmişti.

Tyler gülümseyerek masasına oturdu. Leland'ın ortaya çıkmasından pek endişe etmiyordu. Onun gibi erkekler çaresiz ve yalnız olduklarını düşündükleri kadınları seçmeye eğilimliydi. Autumn da artık öyle değildi. Bodrumdaki Calvin bile

arka kapının yanındaki küreği aldı ve Leland'ın onu geçmeye çalıştığını görmek istediğini söyleyerek böbürlendi.

Tyler ayrıca, Leland kefaletle serbest bırakılırsa iki genç itfaiyecinin bugün etrafta dolaşacağından şüpheleniyordu.

Kate'in onunla iletişime geçmesini diledi, böylece ona tüm yaşadıklarını anlatabilecekti.

küçük bir maceraydı, ama onun bir yerlerde çalıştığını ve postalarını kontrol edecek zamanı olmadığını tahmin etti.

Bölüm 33

POSTA OFİSİ

RONELLE LOGAN hafta boyunca iki kez postayı teslim etti. İkisinde de Marty çalışıyordu. Mektupları ona uzattığında telefonu ondan uzak tuttu ve "Cuma günü görüşürüz, değil mi?" dedi.

Başını salladı ve gitti.

Bir öğle yemeği saatini yeni bir bluz arayarak geçirdi. Annesi ona bir çok kez onun gibi üst kısmı ağır kızların sadece iyi örtündüğünde uygun olurdu ama Ronelle yeni bir şeyler istiyordu. Ama Cuma günü, her zaman giydiği eski kıyafetlerle onun evine gitti ve kendi kendine adamın onu sadece öğle yemeğine davet ettiğini, başka bir şey istemediğini söyledi. Gerçek bir randevu gibi değildi.

Öğleden sonra fırtınalıydı. Koli bandıyla tutturulmuş plastik bir yağmurluk giymişti. İtfaiyeye posta teslim etti ve sonra lokantaya uğrayıp paket servis ve iki dilim turta sipariş etti. Kimse onu fark etmedi.

Köşede kurumuş nehir yatağına doğru döndü.

Etrafına bir göz attıktan sonra paket yemeği açtı ve bir anne kedi gördüğü çalılıkların altına bıraktı. Sonra turtaları çantasına doldurdu ve dubleks eve doğru yürüdü.

Marty onu bekliyordu, masa çoktan hazırlanmıştı. "Geç kaldın," dedi onu selamlamadan. "Gelmeyeceğini sanıyordum." Ruh hali bulutlar kadar karanlık görünüyordu.

Pencereden dışarı baktı, ona değil. Çenesinin güçlü çizgisi kenetlenmişti. Bir şeyin ona musallat olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Adam kendi yarattığı bir hapishanede gibiydi. Adamın kızgın olduğunu tahmin etti ama ona değil.

Odanın diğer ucuna kadar yürüdü ve turtaları kaldırdı. "Tatlı getirdim."

Ağzının köşesi hafifçe kalktı. "Beni daha iyi bir ruh haline sokmak için rüşvet verebileceğini sanıyorsan, hiç şansın yok. Sadece iki ruh halim var, karanlık ve daha karanlık."

"Sorun değil. Neşeli insanlardan nefret ederim."

Ona göz kırptı. "Ben de öyle. Birbirimizi neşelendirmeye çalışmayacağımıza söz ver. Bana karşı her zaman dürüst olacağına söz ver Ronny. Çok huysuzlaşırsam küfret ve bağır, ama sahte gün ışığı saçma."

"Söz veriyorum," diye cevap verdi, böyle bir isteğin ağırlığını biliyordu.

Onun gülümsemesinin sıcaklığıyla rahatladı. Onu öğreniyordu. Sesi kızgın geliyordu ama belki de sadece endişelenmiş ya da acı çekiyordu. Onun duygularını azıcık da olsa önemsiyor olabileceği düşüncesi onu rahatlatmıştı.

"Cadılar Bayramı için çöp poşeti giymiş gibi görünüyorsun."

Kadının pardösüsünü ve yün ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına asmasını izledi, sonra da ceketini çıkarıp bir sandalyenin arkasına astı ve ekledi, "Daha iyi, çok daha iyi."

Ronelle keşke alışveriş yaptığı bluzu ya da yeni ayakkabıları alsaydı diye düşündü. Çoğu zaman kendini sadece grilerle yapılmış bir suluboya gibi hissediyordu.

Uzanıp sağındaki sandalyeyi itti, sonra kadın otururken elini sandalyenin arkasına bıraktı. Yerleştğinde omzunu hafifçe okşadı. "Geldiğine sevindim."

"Turta getirdiğim için mi?"

"İşte bu, Ronny." Arkasına yaslandı. "Ben hiç tatlı yapmam ve pek dışarı çıkmadığım için de nadiren yerim."

Ne tür bir şey getirdin?"

"Bir elma. Bir çikolata. Hangisini istersin?" Kadın çantaya uzandı ama adamın eli onu durdurdu.

"Daha sonra," dedi. "Eğer onları şimdi görürsem, öğle yemeği yemem." Bir süre onu incelerken eli kızın üzerinde kaldı ve sonra sordu: "Neden bacaklarıma ne olduğunu sormadın?"

"Önemli değil."

Kadının elini iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Yani neredeyse beni öldürecek olan bir kaza önemli değil mi?" Kadın başını salladı. "Yani sandalyenin, içinde bulunma sebebinin benim için bir önemi yok. Burada olmamın nedeni bu değil."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra neredeyse fısıltıyla, "Neden buradasın Ronny, sakın bana yemek için olduğunu söyleme," dedi.

Doğruldu. "Buradayım çünkü sen istedin."

"Benim gibi kızlar sık sık yemeğe bile çağrılmaz." "Benim gibi kızlar öğle yemeğine bile pek sık çağrılmazlar."

"Ne demek senin gibi kızlar?" Sorusu, yüzüne bir santim kala şaklayan bir kırbaç gibi fırladı.

Gözlerini kapattı, eksikliklerini sıralayamayacağını biliyordu, ona bile. Kim olduğunu görebiliyordu... ne olduğunu. sıkıcı, sıkıcı, acı verici derecede utangaç ve hayatı boyunca annesi tarafından söylendiği gibi ... sade, sadece sade.

Kahverengi saçlar, kahverengi gözler, çok uzun boy, modaaya uygun olamayacak kadar büyük göğüs, çok beceriksiz ve daha yüzlerce kusur. Annesinin tavsiyesi hep aynıydı: *Görünmez olmaya çalış Ronelle; sadece görünmez olmaya çalış.* Bazen Ronelle, bunu başarır ve bir gün gerçekten ortadan kaybolursa kimsenin fark etmeyeceğini düşündü.

Marty onun başını yukarı kaldırırken, "Gözlerini aç," dedi. "Bana bak."

Adam ona bakarken başparmağının çene çizgisi boyunca hareket ettiğinin farkındaydı.

"Keşke benim gördüklerimi sen de görebilseydin," diye fısıldadı, o kadar yaklaşıp ki onu öpebileceğini düşündü.

Başını salladı, onun kendisi için üzülmesini istemiyordu. "Sahte güneş ışığı yok, unutma."

Uzaklaştı. "Çorbanı hâlâ sıcakken iç," diye tersledi ve ekledi: "Ya tanıdığım en aptal kadınsın ya da en zeki. Her iki durumda da, muhtemelen insanları okuma konusunda o kadar deneyimsizim ki, bunu söyleyemeyecek kadar aptalım." Kaşığını kaldırdı, adamın ona ne anlatmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordu. Daha önce olduğu gibi sessizce yediler.

"Bitti mi?" diye sordu tabağını geri iterken. Kadın başını salladı ve kaşığını bıraktı.

"O zaman turtayı görelim."

Çuvalı açtı ve iki küçük kap çıkardı. İkisini de açarak, "Hangisini istiyorsun?" diye sordu.

"Ben elmayı alacağım." Bir ısırık aldı ve "Hayır, çikolatayı deneyeyim" dedi.

Kız elmanın tadına bakmadan, adam tabakları değiştirdi ve çikolatadan bir ısırık aldı.

Ronny çatalını kaldırdı ve önündeki elmalı turtanın yok oluşunu izlerken mırıldandı, "Hayır, bence bu daha iyi. Belki bir kez daha denemeliyim."

dene." Adam iki dilim turtayı da yerken kadın güldü.

Tabaklar boşaldığında başını salladı.

"Gerçekten, ikisi de çok iyi değildi; belki bir dahaki sefere farklı şeyler getirmelisiniz."

"Bunu unutmayacağım."

İki tabağa da baktı. "Özür dilerim, siz de ister miydiniz?" "Hayır."

Gülümsedi. "İkisini de yemeni izlemek çok daha eğlenceliydi." "Belki bir dahaki sefere bütün bir turta getirmelisin."

"Bir dahaki sefere." Kulağa hoş geliyordu. "Her şeyi aynı şekilde yapacağız."

Sen yemek yaparsın, ben de tatlı getiririm ama söz veriyorum, benim sevdiğim ama senin sevmediğin bir tatlı bulmaya çalışacağım."

Sandalyesini masadan geriye itti ve onun yanına yuvarlandı. "Hayır," dedi basitçe. "Her şeyi aynı şekilde yapmayacağız Ronny. Artık kapıda beni yanağımdan öpmeni istemiyorum." Parmaklarını onun kolunun üzerinde gezdirdi.

"Pekâlâ." Kucağındaki kâğıt peçeteyi yırttı.

Bu kadar güzel bir şey asla kalamazdı. Umut bile etmemeliydi.

Eli eşofmanının kolunda gezindi. "Eğer bir itirazın yoksa, göz hizasındayken seni öpmek istiyorum."

Yukarı baktı. "Ne?" Onun sözlerini duymuş ama inanmamıştı.

Güldü. "Bunun gibi, Ronny." Yakına eğildi, eli hâlâ kızın kolunu kavırıyordu, sanki kızın kaçabileceğini düşünüyordu.

Adamın ağzı kadınınkinin üzerine kapandı. Adamın dili dudaklarının kenarı boyunca kayarken kadın kıpırdamadı. Kadın tepki vermeyince, adam doğruldu.

"Beğenmedin mi?" Kaşları sanki onu bu kadar yanlış okuduğuna şaşırmış gibi bir araya geldi.

Cevap vermedi.

Ses tonu karardı. "Tek yapman gereken bana söylemek Ronny. Senin istemediğin bir şeyi yapmaya niyetim yok. Bana posta çantanı çalmışım gibi bakmana gerek yok. Seni konuşamayacak kadar iğrendirdiğim için özür dilerim." Ondan uzaklaştı.

"Ben ..." diye başladı, bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Hoşuma gitti mi bilmiyorum. Daha önce hiç kimse beni böyle öpmemişti."

Ona inanmamış gibi baktı, sonra sonunda "Asla mı?" dedi.

"Asla."

"Kaç yaşıdasın Ronny?"

"Yirmi yedi."

"Bu imkansız."

"Ne?" dedi. "Yirmi yedi yaşında olduğumu ya da hiç öpülmediğimi."

"İkisi de, sanırım." Elini siyah saçlarının arasından geçirdi. "Yirmi, belki de yirmi bir yaşında olduğunu tahmin ediyordum. Kimse öpülmeden yirmi yedi yaşına gelemmez."

"Yalan söylüyor olmalısın."

Aniden ayağa kalktı. Kendini hep tuhaf, başkalarına benzemeyen biri olarak görmüştü ama şimdi adam onun ne kadar tuhaf olduğunu düşündüğü üzerinde durmak istiyor gibiydi. "Yalan söylemeyeceğimi söylemiştim." Kelimeler ağzından hıçkırıklarla dökülüyor gibiydi. "Gitmek zorundayım."

"Peki. Gelecek Cuma gelir misin?"

"Bilmiyorum." Adam daha fazla soru soramadan kadın kapıdan çıktı.

Sokağın yarısına geldiğinde paltosunu ve eski çantasını unuttuğunu fark etti. Arkasını döndü ve hışımla içeri girdi.

Hâlâ küçük masanın yanında oturuyordu, başı öne eğikti.

Ona baktığında, bir romandaki karanlık bir kahramanı anımsatıyordu. Güçlü, düşünceli, yakışıklı.

"Bir şey mi unuttun?" Öfkeli adam geri dönmüştü.

"Evet." Ronny sandalyesini onunkinin yanına çekti ve karşısına oturdu. "Bacaklarını nasıl incittiğin önemli değil. Tekerlekli sandalyenin de önemi yok çünkü ben sandalyeyi görmüyorum. Ben adamı görüyorum. Benim gibi olan, çok fazla insanla birlikte olmaktan hoşlanmayan, dürüst olmak isteyen bir adam ama

Kelimeler kolay söylenmiyor." Nefes nefese kaldı ve ekledi:

"Korkmadığım bir insan görüyorum çünkü o beni görüyor."

"Başka bir şey var mı," diye homurdandı, "sonunda konuşmaya karar verdiğine göre?"

"Evet. Yalan söylemiyorum. Nasıl öpüşüleceğini bilmiyorum. Pek çok şeyi bilmiyorum ama öğrenmek isterim."

"Sana öğretmemi mi istiyorsun?" Şimdi kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyordu.

Tüm vücudu korkudan titrerken, "Evet," diye fısıldadı. Hayatında hiç bu kadar çılgınca bir şey yapmamıştı. Annesi bunu öğrenirse onu hapse attırırdı. "Hissetmek istiyorum, sadece uyuyarak dolaşmak değil. İstiyorum ki

beni dinleyen biriyle konuşmak istiyorum. Beni önemsemeni istiyorum ama nasıl başlayacağımı bilmiyorum."

Sandalyesine oturup bir dakika boyunca onu izledi ve sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bana elini ver," diye nazikçe emretti.

Ronny onun elini kaldırdı. Güçlü parmaklarıyla kavradı.

"Neden ben? Bu şehirde sana nasıl öpüşüleceğini öğretmek isteyen bir düzine erkek olmalı ve çok daha fazlası. Tek yapman gereken giyinip kuşanıp bir gece Buffalo's Bar'a adım atmak ve onlar da sıraya girecekler."

Başını iki yana salladı. "Doğru değil."

"O da öyle, ama bu önemli değil. Önemli olan 'Neden ben'."

Parmaklarını onunkilere geçirdi ve neredeyse acı verecek kadar sıkı tuttu.

"Gerçeklerden başka bir şey yok Ronny. Aramızda manipülasyon yok, yalan yok."

"Çünkü beni nasıl yapacağımı bilmediğim için üzen tek erkek sensin."

"Benim için öne doğru eğilir misin?" Onu sandalyesinin kenarına doğru çekti.

Elini kaldırdı ve omzuna koydu. "Gözlerini kapat." Elini çenesine götürdü. "Dudaklarını ıslat." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Şimdi, o güzel ağzını aç."

Gözlerini kırıştırdı.

Gülümsemedi. "Şaka yapmıyorum, tatlım. Sende öpülmek için yaratılmış bir ağız var. Bunu öğrenmemiş olman bana bu kasabadaki erkeklerin hepsi kördür." Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve ortasına hafifçe bastırdı.

"Şimdi, baştan başlayalım. Gözlerinizi kapatın."

Dudaklarına daha sert bastırdı. "Şimdi ağzını hafifçe aç." Dudaklarını açtığı anda, adam alt dudağını indirdi ve başparmağını ağzının nemli iç kısmına doğru hareket ettirdi.

Başparmağı ağzının etrafında dolanırken, alçak ve kulağına çok yakın olan sesini duydu.

"Sakin ol Ronny, bu konuda hiçbir şey acıtmayacak. Sadece seni öpeceğim, güzel ve yavaşça." Başparmağı bir kez daha ağzının üzerinde gezindi. "Ve

Buna bayılacaksın." Adamın eli kızın ensesine gitti ve onu kendine doğru çekti. Adamın dili sanki onu tadıyormuş gibi dudaklarını okşamaya başladığında kadın sarsıldı ama adam geri çekilmesine izin vermedi.

Dudakları onunkilere dokunurken "Şimdi," diye fısıldadı. "Tıpkı daha önce olduğu gibi, ağzını aç ve beni içine al."

Bunu yaptığında, adamın dudaklarının kendi dudaklarının üzerinde hareket ettiğini ve dilinin alt dudağının iç kısmına dokunduğunu hissetti.

Sonra, bu kadar basit, onu öpüyordu ve kadın bunun zevkinde kaybolmuştu.

Sonunda adam geri çekildiğinde, kadın ağzı ıslak ve hafifçe açık bir şekilde bekledi.

"Bu birinci ders." Kız gözlerini açtığında gülümsedi.

"Her seferinde bir ders alacağız. Şimdi, birinci dersi tekrar etmem gerekiyor mu?"

"Evet, lütfen," diye fısıldadı.

İkinci öpücük daha cesurcadı ve sonunda bittiğinde neredeyse daha fazlası için ağlayacaktı.

Yavaşça ayağa kalktı, ceketini giydi ve kapıya doğru yürüdü. "Ronny."

Bir kelimeyle onu durdurdu. "Pazartesi geri gel. Pazartesi gel. seni tekrar öpmek için bir hafta beklemek istiyorum."

"Pekâlâ." Parmaklarını ağzına götürdü. "Az önceki soruna cevap vermek gerekirse, öpülmekten hoşlandım. Hem de çok hoşuma gitti."

Adamın "Ben de öyle" dediğini duyduğunda kapıdaydı.

Bölüm 34

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

REAGAN, Truman meyve bahçesinden dönerken NOAH'ı yol boyunca yürürken gördü.

Çamurlu ve çukurlu yol kaygandı ama o bunu fark etmemiş gibiydi. Bir boğa binicisi gibi yürüyordu, diye düşündü. Güçlü omuzlarından biri diğerinden daha aşağıda asılı dururken kalça kemiklerini gevşek bir şekilde öne doğru itiyormuş gibi yavaşça sallanıyordu. Bir keresinde bir spikerin rodeo

Kovboyılar ayrı bir türdü ve boğa binicileri vahşiler arasında en vahşileriydi.

Her grupta böyle birkaç kişi var gibiydi. Pilotların kendi Gökyüzüne her tırmanışlarında ölümü göze alan barnstormer'lar. Kayakçıların hotdogger'ları vardı. Askerlerin Özel Kuvvetleri vardı. Zamanın başlangıcından beri kahramanlar, efsaneler... kalkanlarıyla eve dönen adamlar onlardı.

Tüm kasaba Noah McAllen'dan bir yıldızmış gibi bahsediyordu ama Reagan onu sadece arkadaşı olarak geri istiyordu.

"Noah!" diye bağırdı gök gürültüsünün içinden. "Burada ne yapıyorsun?"

"Amcan ve Bayan Pat'in tartışmalarına daha fazla dayanamadım. Ben ayrıldığımda savaştan önce yaptıkları bir kavgayı tekrarlıyorlardı. Altmış yıl oldu ve hala çözemediler. Düello tabancaları önerdim ve buldukları tek ortak nokta beni kovmak oldu."

Reagan güldü. Pat Matheson davetsiz olarak yardım etmek için içeri girdiği andan itibaren Jeremiah ile her konuda tartışmaya başlamışlardı. Herkesi çıldırtmalarına rağmen, iki yaşlı vatandaş eğleniyor gibi görünüyordu. Jeremiah aylardır hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Sandalyesini kullanmayı reddetti. Reagan'a saçını kestirmişti.

Reagan bilmeseydi ikisinin yeniden kur yaptıklarını düşünecekti.

"Atla!" Reagan Noah'a emretti. "Seninle birlikte evden kaçacağım."

Güldü ve arabaya bindi. "Nereye gittiğimiz umurumda değil, sadece beni buradan çıkar."

"Tam yerini biliyorum." Arabayı garaja sürdü ve eski pikabına geçtiler.

On dakika içinde, Noah'nın on sekiz yaşına bastığı gün babasının ona verdiği eski McAllen çiftliğine dönüyorlardı.

Noah sertleşti.

Reagan yavaşladı ve ona baktı. "Arazinize gitmek istersiniz diye düşünmüştüm." Bir hata yaptığını görebiliyordu.

"Benim olması gerekmiyordu, biliyorsun," dedi, kadından çok kendi kendine. "Babam hep ikiye bölüp Warren ve bana birer pay vereceğini söylerdi. Birlikte işleteceğimizi ve Alex'in de sonunda kasabadaki evi alacağını düşünüyordu.

"Ailenin burada yaşadığı zamanları pek hatırlamıyorum ama Alex ve Warren, babamla annem ayrılmadan önce hepimizin çiftlikte yaşadığı zamanlardan bahsederlerdi.

Babam burayı çok severdi ama çiftçiliği sevdiğini hiç sanmıyorum. Onun için rodeoydu ve kanı ve çamuru bıraktığında, sadece çiftçiliğe devam edecek gibi görünmüyordu."

Reagan yavaşça çiftlik evine doğru ilerledi. "Kardeşin Warren öldürüldüğünde kaç yaşındaydın?"

"On üç. Bazen o öldükten sonraki günleri düşündüğümde Sanki bir köşede durmuş izliyordum. Alex ceza adaleti alanında yüksek lisansını yeni bitirmişti ve evde kutlama yapıyordu. Warren sadece birkaç yıldır otoyol devriyesiydi ve onunla gurur duyuyordu. Alex'in eve geldiği gece geç saatlere kadar görevdeydi. Park etmiş bir arabaya doğru yürüdü ve muhtemelen bir uyuşturucu satıcısı tarafından yüzünden vuruldu. Tüm hatırladığım bu. O ve Alex benden çok daha büyüklerdi, onları erkek ve kız kardeşimden çok ikinci bir ebeveyn olarak görüyordum. Şu anda bile, evde olduğumu bilseydi burada olur ve bana hayatımı nasıl yöneteceğimi söylerdi."

Reagan terk edilmiş çiftlik evine yanaştı.

"Burada yaşayan ve burayı ayakta tutan çift nerede?" "Taşındılar.

Babama vergileri ödemek için birkaç sığırı satmasını söyledim. En son Hank ve Alex'in atlarına baktığını duymuştum." Noah kış manzarasını seyrediyor, rüzgârda savrulan yaban otlarını izliyordu. "Biliyor musun Rea, bence burası uğursuz bir yer."

"Burası çok güzel. Senin toprağın. Nasıl uğursuz olabilir ki?" Noah başını salladı. "Kız kardeşim frenlerin yanındaki küçük kulübe dışında hiçbir yerini istemiyor. Warren burayı hiç istemedi; amacı Teksas Ranger'ı olmaktı. Annem ve babam bu konuda hep kavga ederlerdi. Gerçekten benim olduğumu hissedeceğim tek meydan, gömüleceğim meydan olacak." Reagan motoru durdurdu. "Hadi yürüyün."

"Yağmur yağacak gibi görünüyor." Nuh sanki hareket etmeyi reddetmeyi düşünüyormuş gibi eliyle pencerenin çerçevesini kavradı.

Reagan onu görmezden geldi ve dışarı çıktı. Kamyonetin önüne doğru yürüdü ve güzel açık araziye baktı.

Sonunda adam dışarı çıktığında, kadın onun elini tuttu ve çekti. Yüz yıldan fazla bir süredir McAllens'a ait olan arazide yürüdüler. Ağıl kapısı yıkılmıştı. Kiremitler ana evin çatısından uçmuş ve etrafa saçılmıştı, pişmiş topraklar unutulmuş bahçelere ekilmişti.

Reagan gözyaşlarını zor tuttu. Buranın ne kadar harap görüldüğü umurunda değildi; burası bir zamanlar Noah'ın hayaliydi.

Rodeoda büyük para kazanıp eve döndüğünde arazisiyle ne yapacağını saatlerce konuşmuştu. Dedi ki Etraftaki tüm küçük rodeolar için yüzlerce büyükbaş ve küçükbaş hayvan. Gülmüş ve ev işlerine yardım edecek bir ev dolusu çocuk istediğini söylemişti.

"Ne hayal ediyorsun?" diye fısıldadı. "Hala ne hayal ediyorsun, Noah?"

Ne sorduğunu bildiği için başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey," dedi sonunda. "Burayla ilgili hiçbir şey. Eskiden buralarda at sürmeyi çok severdim ama şimdi hâlâ at koşturduğum birkaç atı bile görmek istemiyorum. kendi. Hank'in olsun da umurumda değil. Bir sonraki rodeoda en iyi zamanı yapmayı hayal ediyorum. İyi bir boğa çekmeyi. Bir sonraki kasabaya zamanında varmak için yeterli benzinim olmasını, ama artık eve dönmeyi hayal etmiyorum."

Reagan kolunu onun beline doladı ve yürürlerken ona sarıldı. Sonunda durdu ve bir zamanlar mükemmel bir at çiftliği olacağını düşündüğü inişli çıkışlı tepelere ve frenlere baktı. Görebildikleri kadarıyla arazisinden başka bir şey yoktu. Terk edilmiş topraklar. Unutulmuş topraklar.

"Babam gibi ben de burayı satamam ama eskiden düşündüğüm gibi burada yaşayabileceğimi de sanmıyorum. Ben artık o adam değilim."

"İçki içmek için etrafta bar yok. İki adım atmak isteyen tokalı

tavşanlar yok," diye dalga geçti.

"İnan bana, geceler eskilerin anlattığı kadar vahşi değildi." "Ne rüya görüyorsun?" diye tekrar sordu.

Başını iki yana salladı. "Eskiden ulusal yarışmalardaki ışıkları ve parayı hayal ederdim ama son zamanlarda geri dönmek istediğimden bile emin değilim." Bir an sessiz kaldı ve "Geri dönebileceğimden emin değilim Rea. Paraşüte tekrar tırmanma korkusu beni titretiyor. Ve bu korkudan daha da kötüsü, artık ne istediğimi bilmediğimi fark etmek ve bu beni çok korkutuyor."

Noah gözlerini ovuşturdu ve havadaki lanet sise küfretti. "Bir zamanlar ikimizi hayal ederdim Rea, ama şimdi senin gibi bir arkadaşım olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. En başından beri tüm saçmalıklarımı gördün ve hâlâ da görüyorsun." Noah'nın kırıldığını görmeye dayanamıyordu. Ayağa kalkmasına yardım eden hep o olmuştu. Her zaman onun dayanağı, arkadaşı olmuştu. "Kes şunu." Onu kaburgalarından dürttü.

Adam inledi ve kadın neredeyse özür dileyecekti. "Eğer biraz daha konuşursan ölüm yazın için her şeyi yazmak zorunda kalacağım. İkimiz de biliyoruz ki lisede seninle konuşabilmek için sıraya girmek zorunda kaldım. Kasabadaki erkeklerin yarısı şu anda sen olsaydın."

Yüzünü ona döndü, gözlerinde öfke parlıyordu. "Haklısın. Sana yüklendiğim için üzgünüm ama bunu sen başlattın. Beni buraya sen getirdin." Eğildi ve onu dudaklarından sertçe öptü. Tatlı bir öpücük ya da sevgi dolu bir öpücük değil, bir meydan okumaydı bu.

"Ben de bunu düşünüyorum, Rea." Geri adım attı, hâlâ öfkeliydi. "Bunu ve çok daha fazlasını. Seni düşünüyorum." Kızgınlıktan çok kafası karışmış bir halde onu izledi. Kimdi bu adam ve Noah'a ne yapmıştı? Yavaş yavaş gerçek ortaya çıktı. Noah artık bir çocuk değildi. Bir yanı onu ilk tanıştığı çocuk olarak aklında ve kalbinde tutmuştu ama karşısındaki bu adam farklıydı.

Kız hareket etmeyince, adam sessizliği bozdu. "Söylediklerimi unut. Seni öptüğümü de unut. Geri dönelim ve bakalım yaşlı Jeremiah altmış yıl önceki sevgilisini hâlâ yatağında tutuyor mu?"

Güldü, tanıdığı Nuh'a tekrar kavuştuğu için mutluydu.

Gözünün önüne gelen adam çok tedirgin ediciydi. "Kes şunu. Pat Teyze ve Jeremiah hakkında bu şekilde düşünmek bile istemiyorum."

"Güven bana Rea, dövüşmek ön sevişmeden sadece bir adım ötede. Destek hortumu çoktan ayak bileklerine dolanmış olabilir."

Rea koşmaya başladı.

"Acelen ne?" Noah gülümsedi. "Bu biraz zaman alacak."

"Bunu durdurmalıyım. Ya Pat Teyze hamile kalırsa?" Eve dönerlerken yaşlı Noah neredeyse geri dönmüştü. Yaşlı çiftle ilgili her türlü şakayı yaptı ve ailelerin samanlıkta yuvarlanmaları hakkında ne söyleyeceklerini düşündü.

Rea, Noah'nın sevincinin zoraki olduğunu biliyordu ama umurunda değildi.

Bir süreliğine en iyi arkadaşını geri kazanmıştı. Belki ona verdiği öpücüğü unutturdu. Belki o da unutturdu.

Eve vardıklarında hava neredeyse kararmak üzereydi. Rea pikaptan atladı ve hâlâ takside oturan ona baktı. "Sen gelmiyor musun? var mı?" diye sordu. "Cindy boğulmuş burrito yapıyor."

Noah sürücü tarafına doğru kaydı. "Bu eski şeyde yeterince benzin varsa sanırım biraz gezeceğim."

"Bu standart. Kolun alçıdayken vites değiştirmeyi becerebilir misin?"

"Ben hallederim." Vitesi geri vitese taktı ve kız onunla gitmeyi teklif edemedi uzaklaştı.

Reagan onun Lone Oak Yolu'na çıkışını izledi.

Verandaya geri döndüğünde Jeremiah en sevdiği sandalyede oturuyordu.

Nasıl hissettiğini sormaması gerektiğini bilerek onun yanına oturdu.

"O Noah mı?" dedi birkaç dakika sonra.

Reagan başını salladı. "Nereye gittiğini bilmiyorum, o yüzden sorma zahmetine girme."

Beni çok kızdırıyor. Bir dakika önce beni öpüyor ve bir dakika sonra gözümün önünden yeterince hızlı ayrılamıyor."

Jeremiah gözlerini gün batımına dikti. "Kimse seni kızdıramaz, evlat. Oraya kendi başına gitmelisin."

"Haklısın." Tavsiyesini kendine saklayabilmesi için bir süre kötü ruh hali içinde kalmayı planladığını eklemeyi düşündü.

Bir süre sonra ekledi, "Sanırım aynı şey seni öpmek için de geçerli. Siz istemediğiniz sürece kimse denemese iyi olur."

Cevap vermedi. Bunu istediğini itiraf etmek istemiyordu ama onu durdurmamıştı.

Sonunda Jeremiah sandalyeden kalktı. "Hadi kızım, yemeğe gidelim. Onun için endişelenme. Bir erkek kendi şeytanlarıyla savaşmalı. Bunu onun için yapamazsın."

Reagan dizlerini çenesine doğru çekti. "Buraya neden geri geldiğini anlamıyorum. Mutlu değil ve bu konuda konuşmak istemiyor gibi görünüyor."

Jeremiah bunu bir dakika düşündükten sonra sesi rüzgâra karışacak kadar alçak sesle cevap verdi. "Belki de buraya düşmek için geri geldi. Belki de düşerse güvende olacağını bildiği tek yer burasıdır. Rodeo kahramanlarının ya da herhangi bir türün komik yanı; düşüklerinde bazen yere düşündüklerinden daha uzakta olurlar." Reagan amcasının kaymaya başladığına karar verdi. Noah'nın şehrin her yerinde akrabaları ve onu şımartan bir ailesi vardı.

Onlardan herhangi birine geri dönebilir ve hoş karşılanabilirdi.

Ayağa kalktı ve amcasının içeri girmesine yardım etti. Mutfağa varmadan önce, "Beni öpmesine izin vermedim. Sadece onu durdurmadım."

"Oh," diyor Jeremiah. "Çok mantıklı. Bir dahaki sefere ne yapmayı planlıyorsun ... ona izin mi vereceksin yoksa durduracak mısın?"

"Bilmiyorum."

"Kararını vermek isteyebilirsin, çünkü bir dahaki sefere geleceğini hissediyorum."

Bölüm 35

BUFFALO BAR VE IZGARA

BEAU YATES VE ARKADAŞI Border Biggs, Buffalo Bar and Grill'in arka kapısından tüm ekipmanlarıyla birlikte içeri girdiler.

Ev sahibi Harley kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş onları bekliyordu. "Ortaya çıkmanızın zamanı gelmişti."

Beau klavyesini bıraktı. "Buraya olabildiğince hızlı geldik." Harley özür diler gibi başını salladı. "Sanırım öyle yaptınız. Dışarıdaki grup Lubbock yarım saat önce aradı ve arabalarında sorun olduğunu söyledi. Bu benim için ikinci ve son iptal edişleri oldu."

"Onların yerini alabilir miyiz?" Beau sordu.

Harley güldü. "Altıdan fazla şarkınız mı var?"

"Elbette, sekiz tane var."

"Bu kalabalık için yeterince iyi. Sana aynı parayı ödeyeceğim ve artık ayda iki gecen var."

"Ve molada bir yemek," dedi Border. "Yüklenmeden önce yemek yiyecek vaktim olmadı."

Harley başıyla onayladı. "Kafese tırmanmadan önce aşçıya siparişinizi verin, ben de molada getirmesini sağlayayım." On dakika sonra ilk şarkılarını neredeyse boş bir barda söylediler. Akşam için büyük çiftliklerden birinden gelen kovboylardan oluşan bir masa o kadar yüksek sesle konuşuyordu ki, *Susam Sokağı'nın* temasını çalıyor olabilirlerdi ve kimse fark etmezdi. İki

Dans etmekten çok birbirleriyle ilgilenen çiftler ve arka kabinde kolu alçılı yalnız bir adam.

Beau onlar şarkıdan şarkıya geçerken onu izledi.

Bir bira daha istemek için el sallamak dışında kafasını kaldırmadı. Gençti, muhtemelen Border'dan sadece birkaç yaş büyüktü ama sert görünüyordu. Biradan başka kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamıyor gibiydi.

İnsanlar nihayet ayağa kalkıp dans etmeye başladığında, Border'ın kardeşi içeri girdi.

Daha önce olduğu gibi bara oturdu ve bir bira sipariş etti. Brandon'ın elinde

hâlâ

inşaat kıyafetlerini giydi. Birkaç kişiye başıyla selam verdi ama çoğunlukla Border'ın oyununa gülümsemekle yetindi. Beau arkadaşının anne babası olmadığını biliyordu ama onunla gurur duyan bir ağabeyi olduğu kesindi.

Mola verdiklerinde Harley onlara yiyecek ve kola getirdi. "Gittikçe daha iyi oluyorsunuz. Birkaç şarkıyı tanımaya başladım."

"Teşekkürler," dedi Beau, bunun bir iltifat olup olmadığını merak ederek. Border'ın umurunda değil gibiydi. Biftekli hamburger ve patates kızartması dikkatini tamamen dağıtmıştı.

Brandon Biggs bardan uzaklaştı ve hell o demek için oraya yöneldi, ama son kabindeki adamı fark edince durdu.

Beau iki adamın birbirlerine ne dediğini duyamıyordu ama pek de dostça görünmüyorlardı. Sonunda, kolu alçılı olan adam yarı ayağa kalktı ve Brandon'a bir yumruk attı.

Brandon eğildi, sonra kovboyu sanki bir tahıl çuvalıymış gibi omzunun üzerinden kaldırdı. Brandon onun sağlam kolunu kavradığı için adamın savaşmak için bir şans.

Brandon onu bardan dışarı taşıdı ve kimse kaçırılma olayını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Beau bir şey söylemeyecekti. Bir sonraki sete başlamadan önce yemek için sadece beş dakikası vardı.

REAGAN'ın tıkırdayan eski pikabı Lone Oak Yolu'ndan sapıp Truman çiftliğine doğru giden toprak yola girdiğinde NOAH uyandı. Lisedeyken bu yolu o kadar çok kullanmıştı ki her tümseği tanıyordu ve şu anda herkes kafasına bir çekiç iniyormuş gibi hissediyordu.

Sadece Rea sürmüyordu; ne zaman sağa ya da sola sapacağını biliyordu. Taksinin karanlığında bir an için Brandon Biggs'i tanıyamadı. O ve Bran yıllarca kavgaya etmişlerdi. Biggs Harmony civarındaki birkaç kasabada yaşamıştı. Futbolda ve maç sonrası kavgalarda kafa kafaya vermişlerdi.

En tuhaf şey Bran ve Reagan'ın arkadaş olmaları gibi görünüyordu. Gördüğü en uyumsuz çiftlerden biriydi. Reagan iri adamın göğsünün ortasına gelmiyordu ama Noah onu parmağıyla dürttüğünü ve öğüt dinlemediğini düşündüğünde bağırdığını görmüştü.

Komik olan şey, büyük adamın her zaman geri adım atmasıydı.

Reagan ufak tefekti ve muhtemelen kırk yaşına kadar kart alacaktı. Öte yandan kepek şişirilebilir olmalıdır.

Noah haydutu her gördüğünde biraz daha büyüyor gibiydi. Sadece daha uzun ya da daha şişman değil, tepeden tırnağa her yeri daha büyüktü.

Noah kusma isteğini bastırdı ve "Gelip beni alman için seni aradı mı Bran?" dedi.

"Kim?"

"Kim olduğunu çok iyi biliyorsun. Reagan."

"Onunla konuşmadım. Küçük kardeşimi Buffalo'da oynarken izlemeye gittim. Kamyonetini gördüğümde senin kullandığını anlamam çok uzun sürmedi. Araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğun için, kamyonunu ona geri götürürken seni de yanımda götüreceğim."

Noah Bran'e inanmadı. Reagan onu eve getirdiğinden beri bir ana tavuk gibi göz kulak oluyordu.

"Onunla kalmıyorum," diye itiraf etti. "Sadece Truman'ın evinin dışında kalıyorum."

Bran gülümsedi. "Bunu ben de anladım. Seni bir tür kaideye oturtmuş, bir kahraman olduğunu düşünüyor ama seni uyarıyorum: Onu hayal kırıklığına uğrattığında, ki uğratacaksın, onu yakalamak için orada olacağım."

Noah, Bran'in gülümseyen yüzüne yumruğunu indirmeyi düşündü ama ya yoldan çıkıp yaşlı Jeremiah'ın birkaç yıl önceki çayır yangınından sonra diktiği ağaçlardan birine çarpacaklardı ya da Bran gelip onu öldüresiye dövecekti. Sarhoş ve bir kolu alçıda olan Noah kendini savunabileceğini pek sanmıyordu. Aslında, neredeyse haydutun onu bir süre daha dövmesini dileyecekti.

"Beni yan kapıdan çıkar." Noah söyledi. "Her ne kadar bundan nefret etsem de, sanırım teşekkür etmeliyim. Eğer kız kardeşim sarhoş araba kullanırken beni durdurmuş olsaydı gerçekten utanırdım."

"Kendini öldürebilirdin."

"Öyle bir şans yok." Noah kamyonetten indi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Bran'in kasabaya nasıl dönmeyi planladığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve gerçekten de umurunda değildi.

Yarım saat sonra Noah duştan çıktı. Vücudu iyileşiyordu. Morluklar solmuştu ve kolu artık ağrımıyordu ama şimdi zihninde bir sorun varmış gibi hissediyordu. Başka zaman, iyileşmek için bir süre dışarıda kalması gerektiğinde, geri dönene kadar günleri sayardı.

Şimdi, burada kalabileceği bir gün daha azaldığı için her günün yasını tutuyor gibiydi.

Sarhoş olmak hiçbir işe yaramadı, yarayacağını düşündüğü için değil.

Koridora çıktı ve yavaşça odasına doğru ilerledi.
Yarı yolda, eli duvarda yumuşak bir şeyle karşılaştı . Nefes alan bir şey.
Noah cesedi hafifçe hissetti. Bir yığın kıvrıkcık saç. Kısa.
Yuvarlandı. "Rea?" Kızın ona tokat atmamış olmasına şaşırmıştı. Elini hızla geri çekti.
"İkimiz de geceyi bitirmeden önce bir şey söylemek istiyorum, eğer dinleyecek kadar ayıksan."
"Yeterince ayıgım," dedi. "Bu öğleden sonraki öpücük hakkında .
.."
"Bunu yapmamalıydım," diye itiraf etti. Aslında neden yaptığını bile bilmiyordu. Az önce ona ne hakkında rüya gördüğünü sormuştu ve kesinlikle en sevdiği rüyalardan biriydi.
"Haklısın, beni öpmemeliydin," diye fısıldadı. "Onu geri vermek istiyorum."
Elini adamın yüzünün yan tarafına koydu ve başparmağını ağzına doğru kaydırды. Bir an sonra dudakları onun dokunuşunun yerini aldı ve onu öptü.
İlk başta tepki vermedi. Tepki veremedi. Daha az sarhoş olsaydı, belki ne yapacağını düşünebilirdi. Eğer daha sarhoş olsaydı, rahatlayabilir ve bundan zevk alabilirdi.
O karar vermeden öpücüğü sonlandırdı.
"İşte," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "Ben istemedikçe beni bir daha öpme ve ben istemeden yaşlılıktan ölürsün."
Kız o kadar hızlı gitmişti ki, adam ona ulaşmak için duvara çarptı.

Bölüm 36

14 MART PAZAR

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA hep aynıydı. Ronelle annesiyle birlikte kiliseye gider, öğle yemeğinden sonra mutfakı temizler ve tek kot pantolonuyla babasının eski bir tişörtünü giyerdi. Dallas genellikle Pazar gününün dinlenme günü olduğunu söylerdi, bu yüzden annesi uyurken, Ronelle, Dallas'ın her zaman buzdolabının üzerine yapıştırdığı ev işleri listesini yaptı.

İşini bitirdiğinde mutfak masasına oturdu ve yeni bulmaca. Mutfak penceresinin dışındaki gökyüzünde bulutlar toplanmıştı ve Ronelle yağmurun yine gelip gelmeyeceğini merak ediyordu. Günler kıştan bahara dönüyordu ama havada hâlâ bir serinlik vardı.

Saat beşi vurduğunda, annesi en güzel kıyafetlerini giymiş olarak aceleyle içeri girdi. Dallas evden çıkarken hep acele ederdi, sanki günleri o kadar doluydu ki önemli bir randevudan diğerine geçecek zamanı bile zor bulurdu.

"Bu gece seni de yanımda götürmek isterdim," diye bağırdı Dallas, sanki Ronelle üç adım ötede değilmiş gibi. "Ama bu benim lise buluşmamı planlamak için önemli bir toplantı. Eğer peşime takılırsan Freda May gibi bunadığımı düşünecekler.

Toplantılara gerçekten ait olmayan tek kişi kızı, ama kimse bir şey söylemiyor çünkü zavallı Freda çoğu zaman kendi adını bile hatırlayamıyor." Ronelle kalemını bıraktı ve dinliyormuş gibi göründü.

"Gitmeliyim yoksa tek yapacakları benim hakkımda konuşmak olacak. Geç kaldığımda ya da erken ayrıldığımda böyle yaptıklarından eminim. Bunu bilmediğimi düşünmelerine izin versem de biliyorum."

Ronelle onu sadece yarı yarıya dinliyordu. Zihninde Marty'nin onu nasıl öptüğünü yüzüncü kez yeniden yaşıyordu.

"Neden lokantaya gidip kendine bir şeyler almıyorsun? Yemek pişirme becerilerin o kadar zayıf ki, yemekleri sen yapsan buralarda bir fare açlıktan ölür. Dün dondurulmuş yemek almaya bile vaktim olmadı.

Saç randevum. Bu bitmek bilmeyen rüzgar yüzünden oraya vardığımda saçlarım muhtemelen dağılmış olacak. Toplantıyı Hil top Baptist Kilisesi'nde ayarladılar ve tabii ki Betty hepimizin salata getirmesi konusunda ısrar etti. Yemeğimizi yiyip toplantıyı bitirdiğimizde geç olacağını biliyorum ama eğer kaçırsam bu yılki buluşmayı da geçen yılki gibi berbat edecekler."

Ronelle başını sallamaktan fazlasını yapmaması gerektiğini biliyordu.

"Şehir merkezine yürümek sana iyi gelecektir. Bütün gün oturup durdun. Karanlık çökmeden döndüğünden emin ol. Dışarıda tehlikeli bir dünya var, Ronelle. Erkeklerin ikinci kez baktığı bir kadın olmadığın için şanslısın, yoksa ne kadar tehlikeli olduğunu anlardın." Dallas buzdolabından marul ve elma salatasını çıkardı. "Eve döndüğünde kapıları kilitlemeyi unutma. Döndüğümde kanlı bir suç mahalliyle karşılaşmak istemiyorum. ev."

Dallas hala konuşuyordu ve kızının iki gündür tek kelime etmediğinden tamamen habersizdi.

Ronelle pijamalarını giyip son kalan çikolatalı dondurmayı yemeyi düşündü ama evde kalmak istemiyordu ve öğle yemeğinde içtiği çorba onu acıktırmıştı. Akşam durgun ve o kadar soğuktu ki yaşlı karaağaçların çıplak dalları çatırdıyordu. Yürüyüş yapmak hoşuna giderdi.

Saçlarını düğümledi, beyaz tişörtünün üzerine ceketini geçirdi ve arka kapıdan çıktı. Şehirde nereye yürürse yürüsün, annesinin arkadaşlarının onu görüp ihbar etme ihtimali her zaman vardı ama eğer Evinin arkasından geçerek şehrin öbür ucuna giden kurumuş dere yatağında yürürken yalnız kalabiliyordu.

Arada bir, Dallas Logan baş ağrılarından biriyle yatağa gittiğinde, Ronelle hava karardıktan sonra derede yürürdü. O zaman yaz gecelerinde Buffalo's Bar and Grill'den gelen müziği duyabilir ve hatta şehir merkezinin gölgelerine giriyor ve gece için kilitlenmiş mağazalarda vitrin alışverişi yapıyor.

Beş metrelik yamaçtan aşağı kaydı ve ayaklarının uzun süredir ölü yapraklar üzerinde çıtırdadığını hissetti. Burası onun için her zaman gizli bir harikalar diyarı gibi olmuştu. Tüm harikalarını görebileceği kadar gün ışığı varken rüzgârlı patikasında yürüdüğü nadir zamanları severdi. Bazen Harmony'nin ilk günlerine, kasabanın bir bakkal ve bir ahırdan ibaret olduğu günlere gittiğini hayal ederdi. Harmon Ely kasabanın ve her yerin sahibiydi. Onun için üç adam çalışıyordu: Matheson, Truman ve McAllen.

Üç adam da ailelerini batıya getirmiş ama Harmon'ın ailesi hiç gelmemiş. Sonunda, ailesinin kendisine katılmayacağını anlayınca, yaşlı adam her şeyini üç aileye bıraktı. Dere yatağı o zamanlar bir nehirdi. Ronelle yürürken neredeyse tüm o ilk yerleşimcilerin hayaletlerinin etrafını sardığını hissedebiliyordu.

Bir keresinde dere yatağının çamurunda eski ve yarım düzine parçaya ayrılmış bir tabak bulmuştu. Parçaları bir yere saklamıştı ve o noktaya her döndüğünde durup tabağı defalarca çalıştığı bir yapboz gibi bir araya getiriyordu. Bir şekilde bu parçalar onu yer.

Ronelle Winter's Inn'in arkasındaki merdivenlerin önünden geçti ve Martha Q'nun onları dere yatağında yürüyebilmek için yaptırdığını biliyordu ama onun yaşındaki birinin bu saatte dışarıda olması için hava çok soğuktu. Ronelle, Martha Q'nun kurmak istediği kulübün planlarının hâlâ hazır olduğunu tahmin ediyordu. Ama önemli değildi.

Kendini giderken göremiyordu ve annesinin de ısrar etmeyeceğini biliyordu. Ne de olsa Ronelle bir erkek bulursa Dallas yalnız kalacaktı.

Mavi Ay Lokantası'nın arkasındaki ağaçlara ulaştığında Ronelle akşam yemeği için durmaya karar verdi. Rüzgâr esmeye başlamıştı ve yağmur yağmaya başladığında ya da hava karardığında dışarıda olmak istemiyordu. Yokuşu yarılarmıştı ki lokantanın arka kapısının yanında tartışan bir çift gördü.

Ronelle yamaçtan aşağıya doğru kayd, hareket ederken taşları ve toprağı tekmeledi. Çiftin sözünü kesmek istemiyordu.

Adımlarını tekrar takip ederek yaklaşık yarım mil yürüdü ve dere yatağının üzerinden geçen küçük bir köprü'nün olduğu yere tırmanmaya karar verdi. Beton eskiydi ve yer yer dökülüyordu.

Belediye meclisinin ne zaman değiştirileceği konusunda tartıştığını duymuştu, ancak *daha sonra* her zaman en çok oyu aldı.

Zayıf kış günbatımını engelleyen bir bulut ve ağaçların gölgeleri nereye basılacağını ya da nereye tutunulacağını görmeyi zorlaştırıyordu.

Caddeye çıkmayı başardı ve köprü'nün kenarı boyunca uzanan borulara uzandı.

Tam ileri adım attığı sırada borular kırıldı ve Ronelle yola doğru sıçradı. Ayağı köprü'nün yıkılmakta olan kenarına kayd ve dizini sertçe yere çarptı. Bir saniye sonra acı içinde bağırdı ve yuvarlandı. Dizindeki sızı, bir motosikletin kükremesi ve lastiklerin gıcirtısı birbirine karıştı.

Ronelle gözlerini kapadı ve kendisini görünmez olarak düşünmeye çalıştı, böylece hiçbir motosiklet onu bulamayacaktı, ama ona doğru gelen ayak sesleri başarısız olduğunu söylüyordu.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" diye bağırdı biri.

Nefes almayı hatırlaması bir saniyesini aldı. Yavaşça, gözlerini açtı. Gözlerini kaldırdı ve Marty'nin dubleksinde gördüğü dövmeli haydutun yüzüne baktı. Kafasını kazıtmıştı, bu onu daha da korkutucu yapıyordu ama

Adamın düşündüğünden daha genç olduğunu gördü. Belki sadece on sekiz ya da on dokuz yaşındaydı. Marty onu Border Biggs olarak tanıtmıştı.

"Yemin ederim, seni görmedim ya da darbeyi hissetmedim bile. Sanki göz açıp kapayıncaya kadar yol temizdi ve sonra sen oradaydın."

Ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Bana vurmadın. Ben düştüm." Bacağını hareket ettirmeye çalışırken topalladı. "Hız tümseği haline gelmeden önce durabildiğine sevindim." Border rahatlamış görünüyordu. "Sen postacı kadınsın, Marty'nin arkadaşı. Şapkanız olmadan sizi tanıyamadım." Dizine dokunduğunda kot pantolonundaki kanı hissetti.

"İyi olduğunuza emin misiniz, bayan?" "Ben iyiyim. Sadece bacağımı incittim." "Sizi eve götürebilirim."

"Hayır." Komşuları onu Border Biggs ile birlikte görürse, annesi bunu öğrendiğinde kalp krizi geçirebilirdi.

"En azından seni Marty'nin evine götürmeme izin ver. Sadece birkaç blok ötede. O

İnsanları iyileştirmekle ilgili her türlü şeyi bilir. En son kardeşimle kavga ettiğimizde yanımıza geldi ve ikimizin de yarasını sardı."

Ağırlığını dizinin üzerinde denedi. Bacağından aşağı kan aktı. Sonra, sanki biri üzerine soğuk su dökmüş gibi titremeye başladı. Olabileceklerin dehşeti düşüncelerini doldurdu. Ya vurulsaydı? Ya öldürülseydi?

"Pekala." Pes etti. Eve topallayarak gitmesi sonsuza dek sürecekti ve ayrıca yarasının bir an önce temizlenmesi gerekiyordu.

Border'ın arkasından motosiklete bindiğinde Ronelle kapüşonunu yüzünün büyük kısmını kapatacak şekilde indirdi.

Annesi onun deli olduğunu düşünebilirdi ama Border konuşmalarının öldürme öncesi şakalaşma olduğuna dair hiçbir işaret vermemişti. Marty'yi tanıyordu ve yardım etmeyi teklif etmişti. Eğer şehir dışında iyi bir cinayet noktasına giderse,

bisikletten düşecekti. Zaten kanaması vardı; düşerse daha ne kadar zarar verebilirdi ki?

Ama hızlanmadı. Birkaç blok boyunca yavaş ve sakin sürdü.

Motosikletten indiklerinde Marty onun birkaç adım topallayışını izledi ve sonra onu kucağına alıp kapıya kadar taşıdı. Onu bırakmadan dubleks dairenin Marty'nin tarafındaki kapısına vurdu.

Kapının tokmağını çevirdi, kilitli olmadığını gördü ve davet beklemeyen konuşarak içeri girdi.

Marty bilgisayarından başını kaldırdı ve kaşlarını çatı.

"Şimdi bağırıma başlamadan önce Marty, yemin ederim ona bisikletle çarpmadım. Sadece köprünün yanındaki o berbat yola düştü."

Ronelle Marty'ye baktı ve yüzünün solgunlaştığını fark etti.

Border masanın önünde durdu, hâlâ onu kollarında tutuyordu. "Hiçbir şeyin bozulduğunu sanmıyorum ama ne bileyim. Onu eve götürmeyi teklif ettim ama o buraya getirmemi söyledi." Sonunda Marty kımıldadı. "Onu yatağıma yatır. Ben getiririm. İlk yardım çantası."

Border derin bir nefes aldı, belli ki bir planı olduğu için mutluydu. Onu yatak odasına götürdü ve nazikçe askeri tarzda ince bir ranzaya yatırdı. "Yaralandığın için gerçekten üzgünüm," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim." Gülümsemeye çalıştı. "Sadece dizim incindi." Kırık olmadığını kanıtlamak istercesine bacağını oynattı.

Border başını salladı ve birkaç adım geri çekildi.

Marty kapı aralığından, "Onu buraya getirdiğin için teşekkürler," dedi. "Açık bıraktığınız kapıyı kapatabilir misiniz?"

"Tabii. Hemen döneceğim."

Marty ona bakarken kapı aralığından kıpırdamadı.

"Bir bakmama ne dersin? İlk yardımdan A almıştım. O zamanki uzmanlık alanım diz derisiydi."

Border'a bağırarak karşılık verdi. "Bana büyük bir kap sıcak su ve birkaç mutfak havlusu getirebilir misin?"

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Border. "Kana bakmak zorunda kalmadığım sürece iyiyim."

Marty yatağın kenarına otururken daha da yaklaştı ve kot pantolonunun paçasını yukarı çekmeye çalıştı, ancak baldırının yarısından fazlasını geçmiyordu.

"Onları çıkarman gerekecek," dedi Marty. "Ya da ben onları kesebilirim dizin üstünde." Kadın kıpırdamayınca ekledi: "Şunu temizlememiz gerek."

Yaradan kan damladığını görebiliyorum."

"Onları çıkaracağım," dedi. "Arkanı dön." O ayakkabılarını çözerken Border elinde su ve havlularla geri döndü. "Eğer siz burada iyiyseniz, benim gitmem gerek. Kardeşim beni Winter's Inn'de bekliyor. Martha Q ve büyükannemin Paskalya Bayramı'nı kutlamalarına yardım edeceğimize söz vermiştik.

Tavan arasındaki süslemeler.

Yaşlı cadı bize sürekli bağırarak ama büyükannem akşam yemeğini hazırlayacak, bu da her şeyi dengeliyor sanırım." Tereddüt etti. "Ama bana ihtiyacın olursa kalabilirim."

"Bunu biz hallederiz. Gidin." Marty bir ilk yardım çantası açtı ve malzemeleri yatağın üzerine yaymaya başladı.

Ronelle ona teşekkür etmeye vakit bulamadan Border gitmişti.

Odanın etrafına baktı. Yarım yatak dışında, oda bir yatak odasından çok bir spor salonuna benziyordu. Yatağının üzerinde bir bar bile vardı ve her yerde makineler vardı.

Oda oturma alanıyla aynı büyüklükteydi ama sıkışık görünüyordu.

"Dekorasyonda iyi iş çıkarmışsınız," dedi.

"Teşekkürler. Çıkar şu kotu."

"Arkanı dön."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ronny, nasıl olsa bacaklarını göreceğim." "Arkanı dön."

Küfretti ve sırtı ona dönük olana kadar döndü. Kot pantolonunun düğmelerini açarken, "Ne diye yürüyordun?" diye sordu. Dışarısı buz gibi. Orada."

"Sadece şansım vardı." Ona daha fazlasını söylemek istemedi.

Önce ceketini, sonra ayakkabılarını ve en son da kot pantolonunu çıkardı, mahvolduklarını biliyordu ama yine de onları yere katladı. "Şimdi arkanı dönebilirsin. Ben hazırım." Yüzünü ona döndü ve "Ayağını sandalyemin ayaklığına koy" diye emretmeden önce çıplak bacaklarına bakarak zaman geçirdi.

Onu şaşırtacak şekilde, ellerini kullanmadan ayağını dayanaktan kaldırdı. "Bacaklarını oynatabilirsin," diye fısıldadı.

"Birazcık. Bu yürüyebileceğim anlamına gelmiyor." Mutfak havlusunun bir köşesini ıslattı ve dizindeki uzun ince kesiklerin üzerine sürdü. "O kadar da kötü değil. Sanırım bunu hemen temizleyebiliriz."

Adam yarayı temizlerken ve üzerine Neosporin sürerken tamamen hareketsiz oturdu. "Çok kötü görünmüyor. Kanama oldukça iyi durmuş. Ana

Sorun enfeksiyon olacaktır, bu nedenle birkaç gün boyunca temiz ve sarılı tutun. Geceleri mümkün olduğunca nefes almasına izin verin."

"Doktor gibi konuşuyorsun."

"Kayak heyecanı beni benden almadan önce tıp fakültesinin ilk yılına kadar gelebildim. Sonra yeteneklerimin pistlerde işe yaradığı birkaç zaman oldu."

Elini dizinin arkasına koydu, bacağına yukarı kaldırdı ve sandalyesinin kolunun üzerinde düzeltti. Kesikleri sararken elleri bacağına üzerinde gezindi ve ona dokundu.

Gazlı bezi bantladıktan sonra elini sargılı dizinin hemen üzerine koydu. "Arkana yaslan Ronny, birkaç dakika rahatla. Çok korktun."

Yastıklara yaslandı.

"Şimdi derin nefes al tatlım. Bırak kasların gevşesin." Derin nefes aldı. nefes aldı ve kalbinin yavaşlamasına izin verdi. Adam iki bacağına da kaldırdı ve kadın yatağın üzerine uzandı. "Ben buradayım. Burada güvendesin."

Elini dizinin hemen üzerine koydu ve hafifçe tenini okşadı.

Ona inanmıştı. Annesi ona her zaman dünyadaki tek güvenli yerin evi olduğunu söylerdi ama yalan söylemişti. Dövmeli koca çocuk ona zarar vermemişti. Marty ona zarar vermemişti.

Ona bağırırmamışlar ya da ne kadar aptal olduğunu söylememişlerdi.

Gözlerini açmadan, "Bana neden tatlım diyorsun?" diye sordu.

Onun güldüğünü duydu. "Seni öpmeden önce bile o dudakların tadının bal gibi olacağını biliyordum." Eli kızın tenini okşadı.

"Tüm hafta sonu boyunca ağzının verdiği hissi düşündüm ama hiç tahmin etmemiştim..."

"Ne?" dedi kadın, adam devam etmeyince.

"Boş ver."

"Hayır." Dirseğine kadar yükseldi. "Neyi hiç tahmin edemedin?" "Tüm o bol kıyafetlerin altında böyle bir vücudun olduğunu." "Bilmiyorum," diye başladı.

Aniden öne doğru yuvarlandı, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Tabii ki bilmiyorsun."

"Ama ben modeller gördüm..."

"Erkekler model istemez, tatlım, kadın isterler. Gerçek kadınlar." Sıcak elini kalçasına götürdü.

Gözlerindeki bakış, onun ne kadar güzel olduğunu düşündüğünü anlatıyordu.

Kız itiraz edemedi adam onu öptü. Onu kendine yaklaştıırken kolunu arkasına doladı. Dudaklarına doğru fısıldadı: "Öyle bir vücudun var ki, görseler bu kasabadaki erkekleri çıldırtırlar."

Ardından gelen öpücük sert ve hızlıydı. Geri çekildiğinde, kulağına doğru fısıldadı. "İkinci ders için hazır mısın?"

Hafifçe başını salladı. Korkmuş ve heyecanlıydı.

Başını doğru açıyla tuttu ve kız gözlerini kapatıp dudaklarını ıslatana ve ağzını hafifçe açana kadar bekledi. Sonra onu uzun uzun ve şefkatle öptü. Kadının rahatladığında başını kolunun kıvrımına doğru eğdi ve eli karnının üzerinde tembel daireler çizirken boğazından aşağı doğru öpmeye başladı. İnce tişört, dokunuşunu neredeyse ten tene yapıyordu.

Doğrulduğunda arkasına yaslandı ve kollarının nereye gitmesi ve başının kolunun neresine yaslanması gerektiğini anlamaya çalışarak onun yavaşça hareket etmesini izledi.

Kız gergin ve utanmış bir şekilde ona baktığında, adam basitçe, "Hareket etmeye devam et, Ronny. Seni hareket ederken izlemeye bayılıyorum." Gömleğini yumruklayarak göğüslerinin üzerinden sıkıca çekti. "Hareket halindeki bir sanat eserisin." Tek kelime etmedi ama titremeye başladı. Daha önce hiç kimse onunla bu şekilde konuşmamıştı.

"Soğuk mu?" diye tahmin etti. "Büyük bir şok geçirdin." Söyleyecek başka bir şey bulamadığı için başını salladı.

Yorganı yavaşça onun üzerine çekti.

Onu yatırdıktan sonra, parmakları saçlarını düğümden kurtardı ve başını yatağa doğru kaldırırken nazikçe yüzünden geriye doğru taradı. Yastık.

"Gitsem iyi olacak ..."

"Hayır." Onu durdurdu. "Sadece bir dakika daha kal." Onun kolunu okşadı. "Kal ve sana bakmama izin ver." Kadın cevap vermedi. Veremezdi. Tek kelime etseydi ağlayabilirdi. Onu hiç kimse görmemişti.

Kollarını başının üstünden yastığa doğru kaldırdı ve sonra ellerini yavaşça yorganın altından geçirip parmaklarını yanlarında gezdirdi. "Hâlâ üşüyor musun?" Gözlerini kapattı, adamın dokunuşunun onu ayak parmaklarına kadar ısıttığını düşündü. "Ben iyiyim. Çok iyiyim, teşekkür ederim." Adamın eli kolunda kayarak yavaşça onu okşadı. "Güzel olmadığın fikrine nereden kapıldın bilmiyorum Ronny, çünkü öylesin. Sana bakmak neredeyse dokunmak kadar keyifli."

Adam elini beline götürüp tişörtünü birkaç santim yukarı çektiğinde nefesini tuttu.

"İtirazın var mı tatlım?"

"Yok," diye fısıldadı.

Adamın sıcak parmakları kadının ortasına yayıldı ve kadın zevkle eğildi, sonra daha fazlasını umarak arkasına yaslandı.

Tekerlekli sandalyenin hafifçe hareket ettiğini duydu ve adamın nefesini yanağında hissetti. "Sana dokunmam senin için sorun olur mu?"

"Çünkü eğer değilsen, şimdi duruyoruz," diye sordu bir eliyle yatak örtüsünü daha yukarı çekerken.

Dudakları yanağına değerken "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Seninle olmak istiyorum." Yorganı onun üzerine örttü. "Kal o zaman. Dinlen. Seni bir saat içinde uyandırırım."

Ronny onun dokunuşlarının ritmiyle uykuya daldı. Güçlü parmakları sakinleştirici, sevgi dolu vuruşlarla nazikçe onun üzerinde gezindi.

"Uyan uykucu ve yatağımdan çık" diye fısıldadığında oda karanlığa gömülmüştü. Bana yaşattığın onca zevkten sonra en azından karnını doyurabilirim."

"Zevk mi?" diye mırıldandı, uyanık olmaktan çok uykudaydı.

"Bir kadına dokunmayalı milyonlarca yıl oldu ve uykunda bile dokunuşuma karşılık verdin." Yakınına eğildi ve onu yavaşça öptü, kadın uyandıkça öpücüğü derinleştirdi.

Adam öpüşmeyi kestiğinde, elinin kalçasını okşadığını hissetti. Bir sıçrayışla doğruldu. "Uyumak istememiştim. Sen . . . her yerime dokundun mu?"

"Yapsaydım umurunda olur muydu?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Evet. Bunu kaçırmak istemiyorum." Adam güldü. "Kaçırmadın tatlım. Elimde göğsünün ağırlığını ve kalçanın güzel yuvarlaklığını hissettim, ama vücudunun bazı bölgelerine dokunduğumda uyanık olmanı istiyorum."

Başını salladı, gözyaşlarını sildi ve doğrulup oturdu. "Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Hayır. Bence sen belki de hayatın boyunca uyudun.

Daha yeni uyanıyorsun. Hayatımda tek yapmak istediğimin hayattan kaybolmak olduğu bir noktada, seni izlemek perdeleri geri çekip uzun zamandır ilk kez ışığın içeri girmesine izin vermek gibi."

Gözyaşları tekrar yanaklarından aşağı süzölmeye başladı ve onları itti.

Ellerini yüzünden çekti ve onunla konuşmaya başladığında gitmesine izin vermedi, gerçekten konuşmaya, gezegendeki hiç kimseyle yapmadığı gibi.

Sonunda durduğunda bir süre oturdu, sonra güldü. "Özür dilerim." "Sorun değil Ronny, istediğin zaman uğrayabilirsin. Seni eve bırakabilirim. ne zaman hazır olursan."

"Hayır." Ayağa kalktı ve sanki acıyı dindirebilecekmiş gibi bandajı fırçaladı. "Yürüyebilirim." Ayakkabılarına uzandı.

Güldü. "Önce pantolonunu giy."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunlar kanlı. Annem onları görüp çıldırabilir."

Anlamış gibiydi. Birkaç adım atarak bir rafa gitti ve bir çift siyah eşofman altı çıkardı. "Al, bunları giy. Büyük gelir ama eve gidene kadar seni sıcak tutar."

Tartışacak zamanı yoktu. Annesi muhtemelen çoktan toplantıdan dönüyordu. Pantolonunu çekiştirerek ayakkabılarını giydi ve ceketini aldı. "Teşekkürler, gitmem gerek." Kapıda döndü. "Cuma günü öğle yemeğinde görüşürüz."

"Hayır," diye bağırdı. "O kadar uzun süre beklemek istemiyorum.

Pazartesi'yi dene." "Öğle yemeği mi?" Kadın gülümsedi.

Başını salladı. "Ve üçüncü ders."

Geri koşup ona veda öpücüğü verecekti ama onun isteğini hatırladı. Ayaktayken öpüşmek yok.

Kapıda durakladı. "Marty?"

"Evet," dedi adam.

"İlk yardıma ihtiyacım olmasa bile bunu bir ara tekrar yapabilir miyiz? Bana böyle hafifçe dokunman iyi hissettirdi."

Gülümsedi. "Dört gözle bekleyeceğim."

Sorma cesaretini gösterdiği için utanarak hızla uzaklaştı.

Ronny acıyı görmezden geldi ve eve doğru koşmaya başladı.

Garaj kapısının sesini duyduğunda pijamalarını yeni giymişti. Marty'nin koşu pantolonunu yatağın altına iterek aceleyle mutfığa gitti.

Annesi elinde boş bir salata kâsesiyle içeri girdiğinde Ronny bulmacasından başını kaldırdı.

"Bütün gece orada mı oturdun? Yemin ederim. En azından oturma odasına geçip televizyon izleyemez miydin?"

O küçük bulmacalarla uğraşmak gözlerini mahvedecek. Güvenlik camı kadar kalın gözlüklerle otururken keşke annemi dinleseydim diyeceksin." Dallas daha fazla öfkelenemeden Ronny sordu: "Yemek nasıldı? toplantı mı?"

Dallas yorgunluktan konuşurken başka tek kelime etmedi. Ayrı yatak odalarına çekildiklerinde bile annesinin uykusunda mırıldandığını duyabiliyordu. Ronny annesinin, Dallas Logan'ın her şeyi açıklaması olmadan dünyanın cehenneme döneceğini düşündüğünü biliyordu.

Dallas kızının nereye gittiğini görmek için asla zaman ayırmazdı. Ronny gülümsedi. Kararını vermişti. Aşık olacaktı.

Bölüm 37

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

Cumartesi gününün tamamını odasındaki dolapta geçirip sarhoşluktan kaynaklanan öfkesinin hangi kısımlarının gerçek, hangilerinin şişeden geldiğini anlamaya çalıştıktan sonra Noah sadece uyumayı tercih etti. Reagan'ı görmek istemiyordu.

Vücudunun her yeri acıyordu ama koridorda olduğunu düşündüğü şey gerçekleşmemişse, henüz bilmek istemediğine karar verdi. Gerçek en çok canını yakabilirdi.

Son zamanlarda içtiği zaman gün boyu yavaş yavaş içiyordu. Sarhoş olmaktan nefret ediyordu ama arada kalmış olmanın verdiği sıkıcı hissi seviyordu. Ne ciddi düşünecek kadar ayık, ne de aptalca bir şey yapacak kadar sarhoş.

Cumartesi günü Reagan ona portakal suyu getirdiğinde uyuyormuş gibi yaptı; gecenin ilerleyen saatlerinde biri yatağının yanına bir tepsi koydu ama hiçbir şey yemedi.

Pazar sabahı Reagan'la yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu.

Bran muhtemelen Noah'yı barda nasıl baygın bulduğunun ayrıntılarını ona anlatmıştı.

Noah aşığı indiğinde herkes ona gülümsedi ve merhaba dedi. Foster nasıl hissettiğini bile sordu ama kimse, Reagan bile ona soru sormadı.

Kız kardeşi Alex, Hank Matheson'la evlendiğinde ona miras kalmış gibi görünen Pat Teyze, mışıl mışıl uyuyor gibi görünen Jeremiah Amca'ya kitap okuyordu. Noah mutfığa girdi ve Rea'yı turta yapmak için hazırlanırken buldu. Oturup bir süre onu izledi ve sonra sordu: "Neden turta yapmayı bu kadar çok mu seviyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de koruyucu aileler arasında çocuk evlerinde yaşadığım zamanlarda bize hiç turta verilmediği içindir, gerçek turta değil. Tadına baktıktan sonra birinin mağazadan alınmış bir turtayı yemek isteyeceğine inanmakta zorlanıyorum. ev yapımı."

Noah bunu hiç düşünmemişti. "Bugün ne yiyoruz?"

Gülümsedi. "Çikolata. Hem Pat hem de Jeremiah dişleriyle ilgili küçük bir sorun yaşıyor."

"Ve çikolatayı sakız yapabilirler."

"Doğru."

Noah ellerine baktı. "Kamyonetini tekrar ödünç alabilir miyim? Kasabaya gitmem ve özür diledikten sonra birilerine teşekkür etmem gerekiyor. Otuz dakikamı almaz."

"Benim için sakıncası yok. İstersen Bran'i öğle yemeği için geri getir." Noah onu inceledi. "Brandon Biggs'i göreceğimi nereden biliyordun?"

"Seni arka kapıya bıraktığını ve kasabaya doğru yürümeye başladığını gördüm. Foster onu Lone Oak Road'a vardığında aldı ve eve götürdü.

Muhtemelen kapıyı çalarsa herkesi uyandıracağını düşündü.

yukarı." Durakladı ve sonra ekledi, "Tıpkı senin her şeyi tökezleyerek yaptığın gibi." Noah onu dikkatle izledi. Kızgın değildi. Sadece meşgul görünüyordu. Neredeyse karanlık koridorda onu öpüp öpmediğini soracaktı ama bunu duymaya hazır değildi.

gerçeği.

"Bran'a fırında domuz pirzolası yiyeceğimizi söyle. Onları sever."

Noah anahtarları kaldırdı ve bir şeyler söylemeye başladı ama sonra vazgeçip şapkasını aldı. Özür dilemek yerine Brandon Biggs'in ağzını burnunu kırmayı tercih ederdi ama Noah aralarını düzeltene kadar kendini iyi hissetmeyeceğini biliyordu.

Bran ona bir iyilik yapmıştı ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, adama borcunu ödeyene kadar ödeşmiş gibi hissetmeyecekti.

Brandon Biggs'i eski şehir meydanına yakın bir dubleksin ön verandasında buldu. Bira içiyordu ve Noah yanına geldiğinde tek kelime etmeden ona da bir bira ikram etti.

Noah verandanın parmaklıklarına oturdu ama bir şey söyleyemeden açık olan ön kapıdan korkunç bir gürültü geldi.

"O benim kardeşim, Border," diye bağırdı Bran. "Antrenman yapıyor." "Bunu sık sık yapar mı?"

"Ben içmeye başlamadan hemen öncesinden beri bunu yapıyor." Bran güldü. "Birkaç biradan sonra daha iyi oluyor." İkisi de uzun bir içki aldı ve Bran ekledi, "Beş biradan sonra müzikle dans etmeye başlıyorsun."

Noah buna inanmakta zorlandı. "Cuma gecesi hakkında ..." diye başladı.

"Unut gitsin. Sen de benim için aynısını yapardın." Noah o kadar emin değildi.

yapardı ama başını salladı. "Sana bir borcum var."

Bran gülümsedi. "Bir dahaki sefere bana yumruk atma isteği duyduğunda, bir adım geri atacağına söz ver."

"Yeterince adil."

Biralarını bitirirken grubun provasını dinlediler. Çocuklar mola verdiğiğinde Bran, "Truman'ın evinde mi saklanıyorsun?" diye sordu.

"Sanırım. Bunu gerçekten saklanmak olarak düşünmemiştim ama haklı olabilirsin." Noah gerçekten hoşlanmadığı tek kişinin sırrını bilmesini garip buldu. "Rea seni Pazar öğle yemeğine davet etmemi söyledi ama sanırım meşgulsün."

"Öyle bir şans yok." Bran ayağa kalkarken gülümsedi. "Sen o eski pikabı çalıştıramadan ben orada olacağım." Noah onun gidişini izledi, sonra da çocuklara seslerinin ne kadar iyi olduğunu söylemek için kafasını apartmandan içeri soktu. Cuma gecesi gruba pek dikkat etmemişti ama şimdi, dün sabahki baş ağrısını daha da artırmış olmaları gerektiğine karar verdi.

Border Biggs ağabeyinin karbon kopyasıydı. Öte yandan Beau adındaki çocukta bir şeyler vardı. Noah bunu boğa binicilerinde görmüştü. Duruşlarında ya da belki gözlerinde bir gün önemli biri olacaklarını ve hiçbir şeyin onları durduramayacağını söyleyen bir şey.

Noah, Truman çiftliğine geri dönmeden önce kasaba meydanında dolaşmak için zaman ayırdı. Harmony'den uzaktayken bir daha asla geri dönemeyeceğini düşünmüştü ama şimdi eve döndüğünde kasabayı ne kadar özlediğini fark etti. Sanki rüzgarlı bir günde toprak ciğerlerine işlemişti ve hayatının geri kalanında nereye giderse gitsin, kalbinin yanında hep bu kasabadan bir parça olacaktı.

Eve dönmek için acele etmedi. Kasabadaki ailesinin evinin önünden geçerken her yerin kapalı olduğunu fark etti. Çoğu insan ya uyuyordu ya da çoktan kiliseye gitmişti. İlk Baptist ve İlk Birleşik Metodist Kiliseleri birbirlerinin karşısındaydı. Her Pazar cadde boyunca park yerleri için kavga ederlerdi. Sonunda Metodistler kazanırdı çünkü onlar her zaman Baptistlerden beş dakika önce başlardı. Noah, bir gün Cennet Kapısı'na giderken hâlâ yarışıyor olacaklarını düşündü.

Bankanın, postanenin ve belediye binasının önünden geçti. Garip bir şekilde, hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmak için hepsini görmek zorunda olduğunu hissetti.

Yarım saat sonra Truman mutfaka girdiğinde Bran'i Reagan'ı tarta yapımının tam ortasında öperken buldu.

Bir adım attı, yumruğu ateş etmeye hazırды ve sonra Reagan öpücüğü kesip ona baktı. Noah onun irkilmiş, hatta korkudan şoka girmiş gibi görünmesini bekliyordu ama hayır, sadece rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ne de olsa onu daha iki gece önce öpmüştü. En azından o öyle sanıyordu.

Reagan gülümsedi ve turtalarına geri döndü.

"Karşılaştırmalı alışveriş," diye cevap verdi.

Noah Bran'e baktı ve iri adam da Noah'nın hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. Yarım saat sonra birbirlerinin karşısına oturdular. Her biri diğerine baktı ve Noah, Bran'in de kendisi gibi hissettiğini hissetti. Onlar da Aynı teknedeydik ve birisi kürekleri almıştı.

Bölüm 38

SIMS PLACE

PAZAR SABAHİ, DENVER bir araba sesi duyduğunda eşyalarını topluyordu. evinin önüne kadar geldi. Savaş bölgesinde çok uzun süre yaşamış olan yanı alarma geçti. Ön pencereye doğru yürüdü ve az önce dinlenmeye ayarladığı güvenlik sistemini tam korumaya aldı.

Bir an sonra tekrar kapattı ve kapıya doğru koştu. Claire arabasından henüz inmişti ki adam onu yakaladı ve etrafında döndürdü. Kız daha merhaba bile diyemeden adam onu öpüyordu.

Onu kollarında hissettiğinde, yakınında olmasını ne kadar özlediğini fark etti. Onun teni kendisine sürtünmediğinde, tüm benliğinin orada olmadığını, çalışmadığını, nefes almadığını hissediyordu.

Sonunda nefes alması için öpücüğe ara verdiğinde, yanağına doğru fısıldadı: "Seni özledim." Kadın güldü. "Beni dün gece yemekte gördün."

"Hayır, aileni gördüm ve onları ne kadar sevsem de kıyafetlerini yırtmak istemedim. Ben seni istiyorum." Parktaki yağmurlu yürüyüşlerinden beri onu iki kez görmüştü. Bir kez onu ve Saralynn'i gösteriye götürdüğünde ve Cumartesi gecesini etraftaki herkes onları izlerken. Saralynn halka açılmalarını ciddiye alıyor olabilirdi ama o özel olanı geri istiyordu.

"Gelip seni havaalanına bırakırım diye düşünmüştüm."

"Bir saat daha gitmem gerekmiyor." Konuşurken onun boynunu öptü.

Adam bir cevap bekleyerek geri çekildiğinde, kadın sadece gülümsedi ve adam anladı. Sohbet etmekte zorlanabilirlerdi ama iletişim kurmakta hiç sorun yaşamıyorlardı.

"Seninle yarışacağım," diye fısıldadı.

Bir saat sonra ikisi de yatak odasına giderken attıkları kıyafetleri bulmaya çalışıyordu. İkisi de gitme vaktinin geldiğini biliyordu ama birbirlerine dokunmadan duramıyorlardı.

"Saralynn'in tavşanlarından daha kötüyüz." Claire güldü.

Denver onu yakaladı ve tekrar öptü, sonra da gitmeleri için ısrar etti.

Doğuya doğru gittiği için Oklahoma'daki Will Rogers Uluslararası Havaalanı'na gittiler. Yol boyunca eli ona dokunmaktan hiç vazgeçmedi. Ona aşık olduğunu söylemeyi düşündü ama *aşk* kelimesini kullanmak hiç yapmadığı bir şeydi. Denver her zaman bu tek kelimenin ilişkiyi bir dünya acıya açacağını düşünmüştü.

Küçük şeylerden konuştular ve müzik dinlediler. Ona nasıl ve ona çenesini kapatmasını söyledi. Hangi yoldan gidecekleri konusunda tartıştılar, ama bu sırada adam onun saçlarını okşuyor, saçlarının hissini ezberlemeye çalışıyordu.

"Bir dahaki sefere," diye fısıldadı kulağına, "Harmony'de yaşayan şu çılgın pilotu kiralayacağım. Adı neydi, Wild Derwood mu? Beni yarım saat içinde OK City'ye götürebilir ve böylece evde kalıp seninle sevişmek için daha uzun zamanım olur."

Claire güldü. "Derwood delidir. Altmışlı yıllarda çok fazla ot içerdi. Annemi Dallas'a uçurduğu zamanların yarısında, annem ona hangi yöne gideceğini söylemek zorunda kalıyor. Sanırım onun navigasyon yöntemi Wright Kardeşler'inkiyle aynı - tren raylarını takip etmek."

"Bu riske değer," diye fısıldadı Denver. "Sana doyamadım Claire. Kenara çekmeye ne dersin?"

"Burası ile Oklahoma City arasında bir ağaç bile kalmadı. Kenara çekmeyeceğim."

Adam kızın boğazının kenarını öptü ve kız iç çekti. "Bir dahaki sefere Derwood'u işe alacağım," diye fısıldadı. "Ve herkese çifti oynamaya başlamadan önce seninle evde baş başa dört saat geçirmek istiyorum. Tam dört saat Claire."

"Denerim," diye cevap verdi, elleri direksiyona kenetlenmişti. "Ama ben daha çok altı gibi düşünüyordum. Bir kez olsun ağırdan almak istiyorum. Çok yavaş."

"Tamamdır, güzelim."

Havaalanına vardıklarında, adam bagajını kontrol etti ve sonra ona sarıldı.

Birkaç dakika boyunca gitmesine izin veremeyeceğini hissetti. Evde olduğu birkaç gün içinde bir şeyler olmuştu. Belki "halka açılma" olayıydı, belki de sadece birbirlerinin dünyasını tanımaya başlamışlardı, ama Claire, ikisinin de vakti olduğunda ilişki yaşadığı bir kadın olmanın çok ötesine geçmişti.

Onu güldürdüğü kadar kızdıran bu karmaşıık kadın bir şekilde kalbine girmişti.

Yıllar önce taşa döndüğüne yemin edebileceği bir kalp.

"Ara beni," diye fısıldadı.

"Ne zaman?" Daha önce hiç aramasını istememişti.

"Dokuzdan sonra herhangi bir zaman. Herhangi bir gece."

Ciddi olup olmadığını anlamak için onu görecek kadar uzaklaştı.

Gördüğü şey onu şok etti. Claire Matheson'ın gözleri yaşarmıştı ve ona tıpkı onun kendisine sarıldığı gibi sıkıca sarılıyordu.

Denver gülümsedi ve onun burnunu öptü. "Benim resmimi yapmayacağına söz ver."

"Anlaşma yok. Senin kendi işin var, benim de kendi işim." Güldü, geri döndüğünde muhtemelen benzerinin bir toptan fırlatıldığını ya da bir ahır kapısına zımbalandığını göreceğini düşünüyordu.

Yanağına bir öpücük kondurdu ve adam güvenlik kontrolüne doğru dönerken yanından kaçtı.

Sonunda ona ulaştığını bilerek gidişini izledi. Paltosunu ve anahtarlarını tepsiye atmaya başlarken kendi kendine, "Seni seviyorum Claire," diye fısıldadı.

Bölüm 39

15 MART PAZARTESİ

RONELLE Pazartesi günü işe giderken lokantaya uğradı ve bir turtta aldı. Marty ona bugün öğle yemeği yiyeceklerini söylemişti. Onu görelî sadece birkaç saat olmuş gibiydi. Belki de öyleydi, çünkü dün gece onu öptüğünden beri uyanık olduğu her an onu düşünüyordu.

Kahvaltıda sol bacağını desteklememek için çok dikkatli davranmıştı. Hatta annesi pijamalarının arasından bandajı görmesin diye erkenden giyinmişti. Yapmaya vakit bulamadığı tek şey kot pantolonunu ve eşofmanını yıkamaktı ama onlar da yatağının altında güvenle duruyordu. Annesinin Cumartesi günkü kuaför randevusuna kadar beklemek zorunda kalsa da fark etmezdi.

Öğleden biraz sonra, Marty'nin dubleksinin merdivenlerinden yukarı çıktı. Dışarıda şık bir araba duruyordu ve Biggs'lerden birinin onu çalıp çalmadığını merak etti. Ona her zaman iyi görünmüşlerdi ama annesi ve Martha Q onların hapishaneye bağılı olduklarını düşünüyorlardı.

Kapıyı çalmadan hemen önce Ronelle sesler duydu, kızgın sesler.

"Hayatımdan uzak dur, Kerri," diye bağırdı Marty. "Sana son kez hayır diyorum."

"Saçmalama," diye cevap verdi bir kadın. "Bu kasabada çürüyorsun. Seni arabama bindirip Dallas'a geri götürmeye geldim. Baban da aynı fikirde, senin yerin bir rehabilitasyon merkezi, burası değil. Tartışma bitmiştir." Ronelle ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden olduğu yerde kaldı.

Marty'nin sesi öfkeli ve alçaktı. "Ben otuz üç yaşındayım, Kerri. Yıllardır hayatımı sizin ya da babamın tavsiyeleri olmadan sürdürüyorum. Kaza bunu değiştirmedî. Yürüyememem beyin hücrelerimin öldüğü anlamına gelmiyor."

Kadın taktik değiştirdi. "Ama Marty, burada nasıl mutlu olabilirsin ki? Bu kasabada yemek yiyebileceğin doğru dürüst bir yer bile yok ve bu daire bir hapishane hücresi kadar sıkıcı."

"Güle güle, Kerri. Babama iyi olduğumu söyle. Ondan hiçbir şey istemiyorum ya da ihtiyacım yok."

"Para gönderdi. Çekleri bozduğunu için bu sefer nakit."

"İhtiyacım yok."

"Kendinde değilsin Martin. Babana muhtemelen uyuşturucu ya da başka bir şeye bağımlı olduğunu söyledim. Yoksa mantıklı düşünürdün."

"Tabii ki uyuşturucu bağımlısıyım. Onlara ağrı kesici deniyor, ama ben sadece

Tüm o doktorlara görüldüğümde yaptığının yarısını yapmak istiyorum. Eğer ölüyorsam, en azından günleri sayabilmek istiyorum."

Ayağını yere vurmuş olmalı. "Sensiz gitmiyorum."

"Günaydın," dedi biri Ronelle'in arkasından, neredeyse verandadan atlamasına neden olacaktı. "Dizin nasıl?" Arkasını döndü ve Border'ın ona sırtıttığını gördü.

Gün ışığında dün gecedan daha az korkutucu görünmeyebilirdi ama ona yardım etmişti ve bunun için ona teşekkür etmesi gerekiyordu.

"I . . . Geçen sefer için sana teşekkür etmek istedim."

"Oh, unut gitsin. Yardım edebildiğime sevindim." Ona doğru baktı.

"Postaları dağıtmayı mı yoksa posta ücreti değişene kadar burada dikilmeyi mi planlıyorsun?"

Gülümsedi. "Bay Winslow'un misafiri var."

Border kapıya vurdu. "Rahatsız etmeme aldırılmaz. Okula gitmeye hazır olduğumda gelmemi söyledi." Aşırı büyümüş çocuk gülümsedi. "Dün gece geç saate kadar çalışmam gerektiği için bu sabah uyudum.

Bir müzik grubundayım, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Bir gruptan önce bir çete olduğunu tahmin ederdi.

"Evet. Gerçek konserlerimiz var ve gerçek para kazanıyoruz. Bir dahaki sefere Buffalo'da çaldığımızda sana haber veririm, belki sen ve Marty de dinlemeye gelirsiniz."

"Belki." Annesinin kalp krizi geçirdiği net bir şekilde zihninde canlandı. "Çok isterdim."

"Neye aşk?" Marty kapı aralığında belirlediğinde tersledi.

Ronelle onun birkaç adım arkasında duran ince ipek takım elbiseli güzel bir kadın görebiliyordu. Ziyaretçi bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Border kadını fark etmemiş gibiydi. "Ronny senin ve onun konserlerimden birine gelebileceğinizi söyledi. Sana bildiğimiz şarkıları söyleyeceğim ve

belki bir tane isteyebilirsin." Marty gülümsedi ve onun gözlerine baktı. "Eğer benimle çıkarsa, çıkabiliriz. Gerçek bir randevu güzel olabilir."

Ronelle, sanki üzerinde yeterince kıyafet yokmuş gibi bakışlarının üzerinde gezindiğini hissetti. İpekli, yüksek topuklu ve incili kadınla kıyaslandığında, Goodwill mankenine benziyor olmalıydı. Ama adam kadına bakmıyordu. Aslında, onun orada olduğunu bile unutmuş gibiydi.

"Martin, burada durup görmezden gelinmeyeceğim. Benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Hayır," dedi ona bakmadan. "Öğle yemeği randevum var." Kapıyı iterek açtı. "Ronny, burada beklersen Border'ı okula bırakıp hemen döneceğim." Ronny'ye içeri girmesini işaret etti ve Border evcil bir ayı gibi arkasından geldi.

"Postacıyla öğle yemeği mi yiyorsun?" Kerri tersledi. "Postacı kadın," dedi iki adam da aynı anda.

Ronny fısıltıyı biraz aşan bir sesle, "Bize katılmak istersen üç kişilik yerimiz olduğuna eminim," dedi. "İşinizi bölmek istememiştim."

"Saçmalama." İpekli kadın ite kaka kapıdan çıktı. "Bu iş değildi, kişisel bir şeydi."

Senin anlayamayacağından emin olduğum bir şey." Arabasına doğru hışımla ilerlerken Border bağırdı: "Göçük için üzgünüm, çalıştırmaya çalışırken bisikletim devrildi."

Kadın arabasına bindiğinde, Ronny birkaç hıçkırık çığlığı duyduğuna yemin etti.

Marty ve Border arka kapıdan çıkıp gözden kayboldular ve Ronelle bir anda yalnız kaldı.

Birkaç dakika boyunca hiçbir şeye dokunmadı ama ısındıkça paltosunu çıkardı ve odanın içinde yavaşça dolaşmaya başladı. Masasının üzeri çoğu rakam ve çizelge içeren kâğıtlarla kaplıydı. Bir gece önce bir süre kaldığı yatak odasına baktı. Egzersiz ekipmanları. Raflar kıyafetlerle doluydu ama çekmece yoktu. Askeri tarzda mükemmel yapılmış bir yatak.

Kişisel bir şey değil, diye düşündü. Ne bir resim, ne bir defter, hiçbir şey. Marty'nin dünyasındaki her şey siyah, beyaz ve kromdu. Belki de Marty'nin kendisini bir makineden başka bir şey olarak görmediği aklına geldi. Kazadan bir süre sonra yaşamayı bırakmış ve sadece hayatta kalmaya başlamış olmalıydı.

Sessizce onun mükemmel mutfağına geçti. Burası için Şehirde engelli dostu olan tek mutfak ve banyoydu. Ama

ev ona uygun görünmüyordu.

Satın aldığı turtayı cilalı tezgâhın üzerine koydu. Onun gibi her şey temiz ve lekesizdi. Ronelle elindeki mürekkep lekesine ve yanlışlıkla çamaşır suyu döktüğü şalvarındaki lekelerle baktı. Onun gibi bir adamın incili kadın gibi bir arkadaşı olurdu.

Onun gibi biri.

Arabasının arka rampaya yanaştığını duyunca ofis bölümüne koştu ve ateşin başında bekledi. Onunla ilgili her şey ürkütücüydü. Marty Winslow gibi bir adamın yanına ait değildi.

Onun gürültüyle mutfığa, oradan da koridora ve ofise girdiğini duyabiliyordu.

"Çıkar şu saçma şapkayı," diye tersledi, belli ki hâlâ kötü bir ruh hali içindeydi.

Ronny gücünü topladı. Kimsenin ona emir vermesine izin vermeyecekti; hayatındaki herkes bunu yapıyordu zaten.

"Saçma değil. Babamındı. Öldüğünde onu bana verdi ve Dallas onu istemediği için bende kalmasına izin verdi ve bunun garaj satışında bile satılmayacağı gibi şeyler söyledi."

Ronny ateşe doğru döndü, ızgaranın pirinç çerçevesindeki yansılarda şapkanın ne kadar aptalca görüldüğünü gördü. Şapkanın tek iyi yanı, kıyafetinin geri kalanıyla uyumlu görünüyormuş olmasıydı.

Onun arkasında olduğunu biliyordu ama arkasını dönmedi.

Adamın ona tekrar bağırmasını ya da oturup yemek yemesini emretmesini bekliyordu ama yapmadı. Sadece elini uzattı ve kendine doğru çekti.

Adamın öpücüğünü avucunda hissettiğinde dizleri neredeyse bükülüyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki kız onu zar zor duydu.

"Dünyamda benden bir şey talep etmeyen tek kişi sensin ama yine de sana iyi davranamıyorum." Onun sandalyesinin yanında diz çöktü. Şapkasını çekip çıkardı ve ona baktı. "Güzel bir şapka," dedi.

"Benimle dalga geçme," dedi.

"Ben değilim. Odadaki tek palyaço benim." Sonra, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi, öne doğru eğildi ve onu dudaklarından nazikçe öptü. "Sakıncası yoksa tatlım, ceketini çıkar, ben de salataları getireyim. İstersen ateşin yanında yiyebiliriz."

Başıyla onayladı. Adam yemek almaya giderken, o da önce paltosunu, sonra da eşofmanını çıkardı. Şapkalı, düğmeli, sade bir beyaz gömlek giymişti.

Kolları. Dolabındaki en güzel şeydi.

Geri döndüğünde, onun yavaş gülümsemesini gördü ve sanki bir balo elbisesi giyiyormuş gibi doğruldu.

Güldü. "Artık kimse seni postacı sanmaz. Bazen senin çuval bezine sarılmış bir elmas olduğunu düşünüyorum, böylece geri kalanımız o kadar da kötü görünmeyecek." Yemek yediler ve konuştular. Kadın ipekli kadın hakkında bir şey sormadı, adam da bir şey söylemedi. Birikmiş parası olduğundan bahsettiğinde

Ne yapacağını bilemediği için ona iyi bir aracı kurum bulmasını söyledi. Ona tavsiyelerde bulunacaklardı ama asla tüm parasını tek bir kişiye vermemeliydi.

"Bununla ne yapmak istiyorsun? Araba mı alacaksın?

Seyahate mi çıkacaksın? Yaşlılık için yatırım mı?"

"Araba kullanmıyorum," diye itiraf etti. "Dallas gerek olmadığını söylüyor."

"Ne zamandır annene Dallas diyorsun?" diye sordu ısırtıklar arasında.

"Kendimi bildim bileli onu zihnimde böyle çağırırdım. Kötü kalpli bir üvey annenin olduğu masallar okurdum ve onun gerçek annem olduğunu bilsem de üvey annem olduğunu düşünmek hoşuma giderdi."

Güldü. "Çok kötü bir hayal gücün var Ronny." Sonra ona dergiler ve kartpostallarla yaptığı tohumlamadan bahsetti. O kadar çok güldü ki sonunda ona katıldı. Başka biri onun deli olduğunu düşünebilirdi, ama o tohumlama işini olduğu gibi görüyordu ... insanlara değer verme şeklini.

Sonunda saatine baktığında saat biri geçiyordu.

"Gitmem gerekiyor."

"Hayır, lütfen kal. Hastalık izni almaya ne dersin? Hastalık izniniz var, değil mi?"

"Evet, ama hiç kullanmadım. Evde kalsaydım Dallas'la birlikte orada olurdum."

"Anladım." Gülümsedi. "Sadece ara ve mesaj bırak. Ne söyleyeceğini ben sana söylerim. Posta müdürü öğle yemeğinden döndüğünde, bir öğleden sonra sensiz idare edeceğinden eminim. Seni arabayla gezdirmek istiyorum." Ronny o kadar gergindi ki tüm mesaj boyunca kekeledi. Hiç okulu asmamıştı; evde eğitim gören çocuklar için böyle bir seçenek yoktu. Marty gerçekten hastaysa, belki de ölüyorsa, onunla birlikte olmak istiyordu. Belki de bunu incili kadına söylemişti, ama sözleri zihninin gölgelerinde nemli örümcek ağı gibi asılı duruyordu.

Telefonu kapattığında onu kucağına çekti ve güldü. "Özgürsün, Ronny. Bir öğleden sonra için ikimiz de özgürüz."

Bulaşıkları yıkadılar ve Ronny ona yemek yapmayı öğrettiği yemek kitaplarından birkaçını gösterdi. Ronny, ona anlatmak için bir şeyler biriktiriyormuş gibi hissetti.

ve sonunda onu dinleyecek birini bulmuştu.

Barın altındaki alçak raftan bir kitap çıkardı. "Turta için sana ödeme yapmak istiyorum."

"Hayır. Benim katkım oldu." Elindeki kitap bir kutu gibi açıldı. Gizli bir saklama yeri. Sandalyesinin yanından bir zarf çekip kutunun içine attı, sonra kutunun dibinden birkaç banknot çıkarıp gömleğinin cebine doldurdu. "O zaman en azından sana akşam yemeği ısmarlayabilirim."

Tekerlekli sandalyedeki biri için yapılmış Volvo'suna bindiklerinde hava soğuk ve bulutluydu. Onun arabanın kapısına ve çerçevesine yaslanışını izledi. Yavaşça ayağa kalktı ve sandalyesini katlayıp koltuğa oturdu.

"Nereye gidelim?"

"Umurumda değil."

Sırıttı. "O zaman bir yön seç ve Dairy Queen'i görene kadar o yöne doğru gideceğiz. Sonra sola döneceğiz. Hep böyle yaparsak, sonunda eve dönmüş oluruz."

"Bana mantıklı geliyor."

Arka koltuktan ona birkaç kitap attı. Biri Teksas'taki tüm tarihi işaretleri açıklıyor, diğeri de bölgede kaçırılmaması gereken yerleri anlatıyordu. Adam arabayı sürerken o da okudu ve açıkladı. Her zaman Panhandle'da görülecek pek bir şey olmadığını düşünmüştü ama birden her şey ilginç görünmeye başladı.

Uzun bir yolda camları indirdi ve doksanla gitti.

İkisi de yarı donmuş haldeyken pencereleri kapattı ve ona yeniden kayak yapıyormuş gibi hissettiğini anlattı. Adam bunun heyecanını, macerasını anlatırken kadın onu dinledi. "Sanki," dedi heyecanla, "uçmak gibi.

O an için yüzde yüz hayattasınız.

Vücudunuzdaki kanın her zerresinin pompalandığını

hissedebilirsiniz. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Bilmiyorum."

Sanki ona inanmıyormuş gibi baktı. "Ronny, bana hayatında kendini tamamen canlı hissettiğin bir anı anlat, o kadar canlı ki ölebilirsin ve hiçbir yere gitmek zorunda kalmazsın çünkü zaten cennettesindir."

Ona baktı. "Tam buraya. Hemen şimdi." Kamyoncuların bazen uyumak için durdukları ıssız bir şeritte yoldan çekildi. Bir tane bile Ağaç ya da başka bir araba görünmüyordu. Onu kollarının arasına aldı ve uzun bir süre öylece tuttu, sonra onu koltuğuna geri oturtup emniyet kemerini bağlarken tek kelime etmedi.

Radyoda şarkılar söyleyerek eve döndüler. Işık bulutların ardında kayboldu. Ronny eve gitme vaktinin geldiğini biliyordu ama günü bitirmeye dayanamıyordu. Annesi Martha Q ile ikinci çayı içiyordu, bu yüzden muhtemelen geç saatlere kadar gelmeyecekti. İkisi de çaydan çaya geçmeyi severdi. tatlılardan şarap ve peynire.

Marty içeri gelip öğle yemeği için getirdiği turtayı bitirmesine yardım etmek isteyip istemediğini sorduğunda başını salladı. Birkaç dakika daha. Önemli değil.

Dallas eve geldiğinde Ronelle'in yemeği ısıtmaya başlamadığını öğrenince ne kadar bağırırsa bağırınsın, Marty ile birkaç dakika daha kalmaya değerdi.

Ronny, ayaklarını Marty'nin dizlerinin yanına uzatarak ayranlı turtasını yedi. Sevdikleri ve sevmedikleri şeyler hakkında konuşurlarken Marty'nin eli Ronny'nin ayak bileğindeydi. Marty onun rahat dokunuşlarına alışmaya başlamıştı ve onun da kendisine dokunmaktan en az kendisi kadar hoşlandığını tahmin ediyordu. Marty'nin yanında ne o çirkin ne de Marty sakattı. Onlar sadece birlikte yalnız olmanın tadını çıkaran iki insandı.

Sonunda, "Seni bırakmam gerektiğini biliyorum ama önce uzun zamandır geçirdiğim en güzel öğleden sonra için sana teşekkür etmek istiyorum. Bana her şeyi unutturuyorsun."

Ronny gülümsedi. "Ve sen de beni güzel hissettiriyorsun." Kaşlarını çattı. "Tırman " dedi ve ellerini kızın beline uzatıp onu kucağına çekti. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Onları yatak odasına doğru yuvarladı. Bir dakika sonra tavandan tabana aynanın önündeydiler. Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine doğru çevirdi. "Gözlerimin içine bak ve bana seni nasıl gördüğümü söyle."

Uzaklaşmaya çalıştı ama adam bırakmadı. Sonra onun gözlerinin içine baktı ve dürüstlüğü, şefkatini gördü. Ona değer verdiğini gördü. "Sen güzelliği görüyorsun. Sana göre ben güzelim ama sen beni görmüyorsun. Gerçek beni değil. Değil herkesin gördüğü ben."

"Hayır tatlım, sen tersini düşünüyorsun. Gerçek seni göremiyorsun. Bir sürü kadın tanıdım. Makyaj yapmayı, ışıklandırmayı, güzelleştirici renkleri,

her şeyi kendi yararlarına kullanmayı bilen kızlar, ama sabahları

makyaj ya da fırfırlar, inanın bana, sizin kadar güzel değiller. Birkaç kez Güzel bir kadınla yattım ve sabah kendimi tanıtmam gerektiğini hissettim.

"Kıyaslandıklarında zayıf kalıyorlar. Senin utangaç dürüstlüğün, nazik nezaketin onlarda yok. İnanın bana, bir kadın ne kadar çarpıcı olursa olsun, eğer size yalan söylüyorsa, çirkinleşiyor demektir."

Ronny gülümsedi.

Onu öptü, daha önce hiç öpüşmedikleri kadar derinden.

Uzaklaştığında, "Gitmelisin. Saat altıdan sonra olmalı."

Başını iki yana salladı. "Söz verdiğin dersi almadan olmaz." Marty güldü. "Oh, söylemeyi unuttuğum bir şey daha var.

Talep ediyorsun." Geriye doğru yuvarlanmaya başladı. "Sana ders vereceğim ama burada değil. Eğer bir ziyaret yapacaksak, yatak odasında başlamasak iyi olur yoksa dersler birbirine karışabilir."

Onu şömineye geri götürdü ve yüzü ona dönük bir sandalyeye oturdu. Aralarında sadece birkaç santim olan gözleriyle buluştuğunda, adam fısıldadı, "Koy

Ellerini arkana koy, Ronny. Bana dokunmaya kalkışmanı istemiyorum." Elleri arkasındaki tahta parmaklıklara takılana kadar kollarını hareket ettirdi.

"Şimdi gözlerini kapat ve derin bir nefes al." Kalbinin hızla çarptığını hissediyordu ama yine de onun emirlerine uydu.

"Seni öpmeye başladığımda, öpücük derinleştikçe yaklaşmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başını salladı ve bekledi. Dudakları dudaklarına değene kadar yavaşça yaklaştığını hissetti.

Ronny onun nefesini yakaladı ve öpücüğü kesti.

"Daha yakına," diye fısıldadı ve parmak eklemleriyle onun yanağına dokundu. "Vücudunu yaklaştır."

Öpüşme devam etti ve kız, göğüsleri adamın gömleğine değene kadar adamın dediklerini yaptı.

"Tam oraya," dedi dudaklarına karşı. "Şimdi tam orada tut ve derin bir nefes al."

Öpücük dışında hiçbir yerine dokunmuyordu ama her nefes alışında hafifçe ona doğru itiyor ve öpücüğü daha derin ve daha hızlı nefes almasını sağlıyordu.

Sonunda geri çekildi ve güldü. "Şimdi bir erkeği nasıl delirteceğini biliyorsun."

Ronny gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Seni delirtti mi?"

"Tatlım, hayatıma girdiğinden beri beni deli ediyorsun. Deliliğin özel teslimatla geldiğini asla tahmin edemezdim."

Adam onun elini tuttu ve rüzgâr dubleksin etrafında şiddetle eserken konuştular. Bir an için birinin koştuğunu duyduğunu sandı ve sonra arkadan bir ısıklık sesi geldi. Birisi evin etrafında dönüyordu.

O harekete geçmeden Marty elini sıkıca kavradı. "Dışarıda bir şeyler oluyor. Kımıldama." Kilitli olmayan ön kapı antrenin duvarına çarpmadan bir an önce mutfaktan bir tahta kırılma sesi duyuldu.

Silah taşıyan adamlar hem önden hem de arkadan hızla içeri girerken Ronny çılgılık attı. Ateş ışığında yaklaşan şeytanlar gibi görünüyorlardı.

"Kımıldama, Winslow!" diye bağırdı biri.

Gölgelerin arasından adamlar fırladı. Silahlı adamlar.

Şerif ofisinin kahverengi ve otoyol devriyesinin mavi üniformalarını giyen adamlar.

Marty'ye baktı. Kıpırdamadan oturuyordu ama gözlerinde korku değil, sadece öfke görüyordu.

"Burada neler oluyor?" Marty tersledi.

Daha önce hiç görmediği bir şerif yardımcısı öne çıktı. "Burada bir çocuğunuz olduğunu biliyoruz. Kız nerede? Annesi bize kızın kaçırıldığını, buraya getirildiğini ve zorla tutulduğunu söyledi." Adamlar etrafa yayılıp aramaya başladılar.

Ofise her zaman posta getiren yardımcısı Phil Gentry bir adım öne çıktı ve silahını hafifçe indirdi.

"Ronelle? Burada ne işin var?"

Ronelle planladığı çılgılığı bastırdı. "Turta yiyorum." Bunu o kadar masumca söyledi ki diğer yardımcılar şaşkın şaşkın bakmaya başladı. "Burada bizden başka kimse yok."

"Tekrar deneyeceğim. Şerif yardımcısı, burada neler oluyor?" Marty sesini sakinleştirerek sordu, ikisi de bir yerlerde polislerin bir hata yaptığını anladılar.

"Burada çocuk yok. Ben burayı kiraladığımdan beri hiç olmadı."

Daha genç bir şerif yardımcısı öne çıktı. "Yaklaşık bir saat önce bir kadın aradı ve küçük kızının kaçırıldığını söyledi. Bu dubleksin

Güzergâhı üzerindeydi ve burada yaşayan iki suçludan biri onu kaçırmış olmalı." Phil Gentry silahını kılıfına soktu. "Kadının adı neydi?" diye sordu, "Vur *beni, bunu hak ediyorum*" diyebilecek bir tonda.

"Dallas Logan."

Phil yemin etti. "Silahlarınızı kaldırın ve geri çekilin çocuklar.

Dallas Logan'ın tek çocuğuna bakıyorsunuz ve ben Ronelle'i tüm hayatı boyunca tanıdım. Kaç yaşındasın, yirmi altı mı, yedi mi?"

Ronelle yere baktı. "Yirmi yedi."

Phil bir adım daha yaklaştı. "Sizi rahatsız ettiğimiz için gerçekten çok üzgünüz. Bu adamlar annenizi tanımıyorlardı ve aşırı tepki gösterdiler. Sen çocuk değilsin ve zorla tutuluyormuşsun gibi de görünmüyor."

"Hayır efendim, ama annemi arayıp nerede olduğumu söylemedim."

Phil güldü. "Sen yetişkin bir kadınsın. Anneni aramak zorunda değilsin ama bizim iyiliğimiz için arada sırada arayabilirsin.

Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sanırım annenizin evine uğrayıp yanlış ihbarda bulunanların başına neler gelebileceğini anlatacağım. Kasabanın yarısı bir çocuğu arıyor."

Ronelle başını salladı. "Annem beni hâlâ çocuk olarak görüyor."

Phil geri çekilirken şapkasını elinde tutuyordu. "İkinizi de rahatsız ettiğim için özür dilerim. Birini gönderip arka kapıyı açtıracağım, Bay Winslow." Marty gülümsemedi. "Bir dahaki sefere kapıyı çalmayı düşünebilirsiniz."

Polis gittikten sonra bir süre konuştular ve sonra Marty onu eve götürmek için ısrar etti. Onunla birlikte içeri girmek istedi ama Ronelle buna izin vermedi. Bir gece için yeterince utanmıştı. Annesiyle, annesinin Marty'ye söyleyecekleriyle yüzleşebileceğinden çok daha kolay yüzleşebilirdi.

"İşler kötüye giderse beni ara, gelip seni alırım." Onu zar zor duyarak başını salladı.

Onun kolunu kavradı. "İşler kötüye giderse, çık git. Hiçbir şey almak zorunda değilsin. Her zaman çekip gidebilirsin."

"Nereye gidebilirim ki?" diye fısıldadı.

"Bana," diye cevap verdi. "Bir otele. Arkadaşlara." Ronelle arabadan indi. Hayatı boyunca eve gitmek istediğini hiç hatırlamıyordu ve şimdi de gitmek istemiyordu.

Hiçbir zaman kendi evi gibi görünmeyen eve girdi. Her zaman Dallas'ındı. O ve babası sadece misafirdi. Dallas'ın kuralları.

Şaşırtıcı bir şekilde annesi orada değildi. Bir keresinde garaj satışından aldığı iki spor çantası yatağının üzerine bırakılmıştı.

Ronelle annesinin kapısına doğru yürüdü ama kapı kilitliydi. Bütün gece kapıyı çalsa bile Dallas'ın cevap vermeyeceğini denemeden biliyordu. Mutfakta televizyondaki akşam yemeği bulmacalarıyla birlikte çöpe atılmıştı.

Annesinin çantalara koyduğu tüm ıvır zıvırı boşalttı ve bir kıyafet, dış fırçası ve babasıyla beş yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafını paketledi. Sonra arkasına bile bakmadan, yaşadığı tek evden çıkıp gitti. Dallas söylemesi gereken her şeyi söylemişti.

Ronelle bir pislikti ve onun gitmesini istiyordu.

Bir an için Marty'ye geri dönebileceğini düşündü ama sorunlarını onun üzerine yıkmak istemiyordu.

Sonunda, gidebileceği tek bir yer olduğunu biliyordu. Onu gölgelerde gören diğer tek kişiye. En çok ihtiyaç duyduğu anda, babasının cenazesinde ona sarılan adama.

Ronelle Logan, günün son gri ışığı da kaybolurken cenaze evine doğru döndü.

Bölüm 40

WRIGHT CENAZE EVİ

TYLER masasında oturmuş, o günkü evrak işlerini bitiriyordu. Kate'e e-posta göndermeyi erteliyordu. Uçup gittikten sonra günlerce yazmamıştı ve geçen hafta Martha Q, Autumn'un hizmetçilik işini aldığını öğrenince Kate'e yazmayı kendine görev edinmişti.

Martha Q'ya göre Tyler, evli olmayan evsiz bir kadınla başını belaya sokmuş gibi görünüyordu.

Hamileydi ve asi kızla uyuşturucu bağımlısı erkek arkadaşının arasına girdiğinde neredeyse ölüyordu.

Martha Q'nun özeti oldukça doğru olsa da, Tyler olayı yaşlı hancının anlattığı gibi anlatmazdı.

Tyler, Kate'e açıklama yapmaya nereden başlayacağını bile bilmiyordu ve daha da önemlisi, buna ihtiyacı olduğunu da düşünmüyordu.

Martha Q gerçekleri biliyordu ama gerçeği değil. Yaşlı işgüzar, Autumn'un istismar edilmekten kaçtığı ve Tyler'ın onu sadece yanına almadığı, onun için çalıştığı gibi gerçekleri atlamıştı. Cenaze evindeki herkes Tyler'a uğrayıp ona iş teklif ederek doğru bir şey yaptığını düşündüklerini söylemek için zaman ayırmıştı. Ofisteki Beth, Autumn'un mağazaya gittiğinde her zaman ayak işlerini yapmaya istekli olduğunu söyledi. Calvin dedi ki

Çiçekleri getirmesine yardım etti ve onları kilisenin önüne dizmekte ondan daha iyiydi. Hiçbir şey hakkında yorum yapmayan Dave bile Tyler'a kızın zam alması gerektiğini çünkü onun gibi yemek yapabilen birini asla bulamayacaklarını söyledi. Tyler, Dave'e çikolata parçacıklı kurabiyelerle rüşvet verildiğinden şüpheleniyordu.

Sevgili Kate yazdı, sonra durdu. Bir yanı Kate'e hiçbir şey açıklamak istemiyordu. Yirmi yıldan uzun bir süredir kendi hayatını ve işini yöneten bir iş adamıydı. Martha Q'nun, hatta Kate'in ona ne yapması gerektiğini söylemesini istemiyordu. Kıza yardım ederek doğru olanı yapmıştı.

Tyler, ön kapı zilinin çaldığını duyduğu anda silme düğmesine bastı.

Adrenalin damarlarına hücum etti. Leland'ın ortaya çıkışının anısı gece bir misafiri ağırlamak için zihninde hâlâ çok hamdı. Bu gece için planlanmış bir aile zamanı yoktu.

Koridora ulaştığında, Sonbahar Willamina'dan kalmış gibi görünen bir cübbeyle çoktan oradaydı. Kızın elinde sanki savaşa hazırlanmış gibi duran bir süpürge vardı.

"911'i arayayım mı?" diye fısıldadı.

Calvin aşağıdan koşarak geldi. "Zili duydum. Bunun ... olduğunu düşünmüyorsun değil mi?"

Dave, Calvin'e çarptı ve neredeyse taşıdığı kar küreğiyle onu yere seriyordu.

Tyler paniğe kapılamazdı; iş yerinde zaten fazla personel vardı. Mantiğın sesi olmak zorundaydı. "Autumn, mutfak telefonunu getir. Eğer sorun varsa, çevir ve telefonu bırak. Hem karakoldan hem de şerif merkezinden arayanın kimliği geldiğinde çocuklar hemen burada olacaklar. Calvin ve Dave, mutfakta durun.

"İhtiyaç duyulursa diye gölgeler."

Zil tekrar çaldığında Tyler kapıya doğru ilerledi. Kendini birliklerin önünde giden bir general gibi hissediyordu. "Herkes hazır olsun. O kadar da geç değil. Belki birileri hâlâ açık olduğumuzu düşünmüştür."

Kilidi çevirdi ve kapıyı yavaşça açtı. Kim olduğunu görünce, askerlere geri çekilmelerini söylercesine elini kaldırdı ve uzun bir nefes verdi.

"Teslimat için biraz geç." Ronelle Logan'ın içeri girmesine izin vererek gülümsedi. "Ama bir postacı kadın her zaman hoş karşılanır. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Ronelle başını salladı. "Kalacak bir yere ihtiyacım var. Sanırım evden kaçtım."

Sonbahar ilerledi. "Görünüşünüze bakılırsa, tam zamanı diyebilirim. Bay Wright, kurabiye ve süt getirmemi ister misiniz?"

"Evet." Yeni hizmetçisine minnettardı, çünkü böyle bir durumda ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Wright Cenaze Evi'nin yüz yıllık tarihinde hiç kimsenin evinde bırakın iki kaçağı, bir kaçak bile kalmamıştı.

Bölüm 41

16 MART SALI MAVİ AY LOKANTASI

TYLER ertesi sabah Hank ile kahvaltıya zar zor yetişti. Dün gece kızlarla kurabiye ve süt yerken konuşmaları bittiğinde Autumn ve Ronelle kaynaşmış, Tyler da beş kilo almıştı. Kızlar Autumn'un oturma odasında Tyler'ın yatması için bir yatak hazırladılar. Tyler sütü kaldırırken Ronelle ve Autumn ona program hakkında bilgi verdiler. Hepsi de büyük adımlar atmadan önce birkaç gün Autumn'la kalması konusunda hemfikir di.

Martha Q'nun yeni durumu hakkında ne söyleyeceğini düşünmek bile istemediğini düşünerek kızları mutfakta bırakmıştı. Belki de ön taraftaki tabelayı değiştirmeliydi. WRIGHT CENAZE EVİ VE KAÇAKLAR İÇİN YARI YOL EVİ.

Şafaktan biraz sonra Mavi Ay'a oturduğunda, Hank baktı. Zaten ikinci fincan kahvesinde olduğu gibi. Sipariş verdiler ve Saralynn çizimlerine yerleşti.

"Dün gece şerifin ofisindeki karışıklığı duydun mu?" Hank, Tyler'ın cevap vermesini beklemedi. "Görünüşe göre Alex'in yeni yardımcılarında biri Dallas Logan'dan gelen bir çağrıya aşırı tepki vermiş. Bütün panhandle'ı kaçıran bir kızı aramaya çıkarmış."

"Duydum," dedi Tyler, tüm hikâyeyi tekrar dinlemek zorunda kalmadan önce. Hank bir kaşını kaldırdı ve bekledi.

"Ronelle dün gece kapımı çaldı. Dallas onu kovdu mu yoksa kaçtı mı bilmiyorum ama geri dönmeyeceğini söyledi. Hizmetçimle kalıyor."

"Gittiği için onu suçlayamam. Dallas'a bu kadar uzun süre katlanmak için gerçekten nazik bir ruha sahip olmak gerekir. Ne yapacak ki?"

"Ona yaşayacak bir yer bulmasına yardım edeceğimi söyledim, ama kendini toparlayana kadar kalabilir." Tyler başını salladı. "Buna dayanabilir miyim bilmiyorum."

Willamina'nın onca yıl yanımda olması bir hayaletle yaşamak gibiydi. Benimle nadiren konuşurdu bile. Her ayın ilk günü mutfağa girip ona bir çek uzatırdım ve onun tek yorumu her zaman 'Tam zamanında' olurdu. Şimdi ise hiç susmayan Autumn ve Ronelle var. İkisi de benim kızlarım olacak kadar genç; belki de onları evlat edinmeliyim. Etrafımda kadın olmasına alışık değilim."

"Benim dünyama hoş geldin. Şimdi hayatımın bir gününü yaşayacaksın. Babam öldüğünde bir anne, iki kız kardeş ve iki yaşlı teyzeyle birlikte çiftlikte kapana kısıldım."

Tyler acıma partisini atlattı. "Hayatındaki tüm bayanlar nasıl?"

"Pat Teyze günlerdir yok. Truman'ların evine gitti ve Şişman Teyze tüm bu skandal hakkında konuşmayı bırakmadı. I Jeremiah'ın her an ölüm döşeğinden kalkıp onu eve geri getirmesini beklemektedir. Gerçekten çok tatlı biri ama sınıfta geçirdiği kırk yıldan sonra öğretmeyi bırakamıyor gibi görünüyor. Bazen onun ve Şişman Teyze'nin sırayla kürsüye çıktıklarını düşünüyorum. Seksen dört yaşında ve görünüşe göre, Şişman Teyze'ye göre, komşusuyla günah içinde yaşamaya karar vermiş."

"Yaşlı Jeremiah nasıl?"

"Daha iyi sanırım. Muhtemelen ikimizden de uzun yaşayacak."

"Sör Şövalye?" Saralynn yapışkan parmaklarıyla Tyler'ın elini okşadı.

"Ben de gelip seninle yaşayabilir miyim? Benim bir babam yok ve senin de bir çocuğun yok."

"Anneni ve büyükanneni özlemez miydin?" "Onları da getirebilirim."

Her iki adam da güldü, ama cevap veren Hank oldu. "Biliyorsun Saralynn, sana çiftlikte ihtiyacım var. Günün hangi gün olduğunu takip eden tek kişi sensin. Peki tavşanlarını kim besleyecek?"

İç çekti. "Haklısınız. Üzgünüm, Sör Şövalye. Evde kalmalıyım."

"Sorun değil, Prenses." Tyler ona gülümsedi. "Ben sadece Senin şövalyen ve benim prensesim olmaya razı olacağım. Belki bir gün baban olacak doğru adam karşına çıkar."

"Onu nasıl tanıyacağım?"

Tyler bir dakika düşündü ve fısıldadı, "Gözlerinde senin bir şey olduğunu düşündüğünü gösteren bir pırıltı göreceksin. Eğer doğru adamsa, anneni sevecek ve tıpkı Hank amcan ve amcan gibi seni koruyacak. Gabe ve ben şimdi yapıyoruz. Eğer şatoda mahsur kalırsanız o gelip sizi kurtaracak."

Gülümsedi ve boyama işine geri döndü.

Hank'in sesi sakindi. "Alex bana Autumn'un erkek arkadaşı Leland'ın çoktan gittiğini söyledi. Onun için endişelenmene gerek yok." Tyler kahve fincanını aldı. "Sanırım bir süreliğine her ihtimale karşı mesai saatleri dışında kapılarımı kilitli tutacağım." Hank'in ailesi ve kasaba halkı hakkında konuşmaya devam ettiler. Tyler'a göre hepsi ailedendi, belki Martha Q hariç. Onu tanıdıktan sonra, yedi kocasından en az birinin kadını öldürmemiş olmasına şaşırıldı.

Kate'le onu bir araya getirmeye mi yoksa ayırmaya mı çalıştığını anlayamıyordu.

Dırdırcı bir olasılık düşüncelerini çekiştiriyordu. Belki de Kate'le zihni dışında hiçbir zaman bir çift olmamışlardı. Eğer öyleyse, Martha Q'nun karışması çok fazla etkisi olmaz.

Kahvaltıdan sonra, her sabah yaptığı gibi postaneye doğru yürüdü. Ronelle arka taraftaydı. Söylentiye göre Dallas Logan kocası öldüğünden beri postaneye adım atmamıştı. Tyler'ın tahminine göre Ronelle annesinin bugün gelmeyeceğine dair bahse girmişti.

Jerry Donovan Tyler'a mektubunu uzatırken, "Yaptığınız iyi bir şey Bay Wright, gerçekten iyi bir şey," diye fısıldadı.

"O nasıl?" Tyler başıyla arka tarafı işaret etti.

"Kapı açıldığında biraz ürkek ama iyi. Bana bugün bütün gün arkada kalıp kalamayacağını sordu ve ben de bunun akıllıca olduğunu düşündüm. Dallas'ı otuz yıldır tanıyorum ve yemin ederim şişelenmiş şarap olsaydı, şimdiye kadar saf sirke olurdu."

Tyler mektubunu aldı ve başını salladı. Dallas Logan'ı o kadar da iyi tanı mıyordu ve bu gerçeğin değişmeyeceğini umuyordu. Her zamanki gibi gününü planlayarak arabasına doğru yürüdü.

İşe döndüğünde Beth ve Stella McNabb ana ofisteydi. Yıllar önce Harmony'de yaşayan bir aile aramış ve Perşembe günü babaları için bir mezar töreni yapılmasını istemişti. Stella, aile küçük olduğu ve kiliseye bağlı olmadıkları için, kısa ayından sonra konferans salonunda onlar için bir yemek hazırlayabileceğini düşündü.

Tyler cenaze evlerinin yemek servisi yapmadığını söylemeye başladı ama Autumn içeri girdi, Tyler'a kahvesini uzattı ve yemek pişirmeye yardım etmeyi teklif etti.

"Az önce radyoda Perşembe günü bir fırtına çıkacağını duydum," dedi. Stella da aynı fikirdeydi. "Bob dünden beri takip ediyor."

Kötü hava koşulları ve cenaze töreni nedeniyle, geri dönmeden önce sakın bir öğle yemeği yemek iyi olur." Kadınlar konuşurken Tyler ofisine girdi.

Tyler devasa masasına oturduğunda, normal postalarını açarken e-postalarını kontrol etmek için zamanı olduğuna karar verdi.

Bilgisayarını açtı ve Kate'in iki mesaj gönderdiğini fark etti. Dün geceden gelen mesajda "*Neler oluyor Ty?*" yazıyordu.

Martha Q başının belada olduğunu söylüyor.

Diğeri bir saat önce geldi ve dedi ki, *eve gidiyorum. Uçuşumu öğrenir öğrenmez arayacağım.*

Tyler güldü. Görünüşe göre Kate'in kendisini görmeye gelmesi için gereken tek şey iki genç kadının yanına taşınmasıydı. Dünya gün geçtikçe daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu.

Hayatı boyunca kendine düzeni sevdiğini söylemişti. Yanıldığını fark ederek sırtıttı. Meğer kaosu seviyormuş.

Bölüm 42

POSTA OFİSİ

RONELLE, öğlen vakti Autumn'un öğle yemeği için hazırladığı sandviçin paketini açtı. Marty'nin evine gitmeyi her şeyden çok istiyordu ama buna cesaret edemedi. Annesine eve neden geç kaldığını söyleyecek fırsatı olmamıştı. Ama bu kasabada Dallas'ın bunu anlamamış olma ihtimali çok azdı.

Dallas'ı tanıdığı için postanenin etrafında dönüp Ronelle'in çıkmasını bekliyordu. Şanslıydı ki, dün gece eşyalarını topladıktan sonra kızının nereye gittiğini duymamıştı ama birileri mutlaka birilerine söyleyecek, o da annesini arayacaktı.

Ronelle arka masadaki telefonu aldı. Resmi işler dışında hiç kullanmazdı ama belki de Mr.

Donavan bu seferlik aldırılmazdı. Aradı. "Alo."

"Marty," diye fısıldadı.

Sesi bir anda sertlikten şefkate dönüştü. "Ronny, iyi misin?"

"Dün gece annemin evinden çıktım." Kelimeleri titremeden söyledi. Bu fikre alışmaya başlamıştı ve geri dönüşü yoktu. Eğer dönerse, annesi önümüzdeki otuz yılı ona kendini ne kadar aptal yerine koyduğunu hatırlatarak geçirecekti.

"Neredesin?"

"İşteyim. Geceyi cenaze evinde Autumn adında bir kızla geçirdim. Orada çalışıyor ve mutfakın yanında küçük bir dairesi var. İstedğim kadar kalabileceğimi söyledi."

Marty bir an sessiz kaldı. "Yapman gereken çok şey var Ronny. Kolay olmayacak, ama bu karmaşanın diğer tarafından çıkacak kadın gerçekten bir şey olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum tatlım."

Gülümsedi. Tek düşündüğü içinde bulunduğu kaostu. Bu karanlık tünelin bir sonu olduğuna dair umut verdi ona.

"İşten sonra seni almamı ister misin? Bir hamburger yer ve bu konu hakkında konuşuruz. Belki Bailee'ye gideriz, orada kimse bizi tanımaz."

"Sanırım bu çok hoşuma gider. Beni postanenin arkasından al. Dün gece fazla bir şey almadım. Biraz alışveriş yapmam gerekebilir."

"Anladın," dedi. "Ve Ronny, tüm bunlara sebep olduğum için üzgünüm ama sen doğru olanı yaptın."

"Sebep sen değildin. Uzun zaman önce taşınmalıydım." Büyümekle neyi kastettiğini biliyordu. Kanında korkuyla heyecan birbirine karışmıştı.

"Yemekten sonra bir arka yol bulup sana araba kullanmayı öğretmeye başlayacağım. Eğer tek başına olacaksan, yürüyebileceğinden çok daha uzağa gitmek isteyeceğini hissediyorum."

"Gerçekten mi? Bana öğretecek misin?" Şu anda postanenin arka odasından daha uzağa gitmek istediğinden emin değildi ama Marty ile birlikte olmak ve yeni bir şeyler öğrenmek eğlenceli olabilirdi.

"Elbette, tatlım. Senin için yapamayacağım şey yok. Beşte görüşürüz." Telefonu kapattı.

Ronny bir garaj satışında bulduğu sürücü eğitimi el kitabını çıkardı ve öğle yemeğinin geri kalanını okuyarak geçirdi.

Bay Donavan saat üç sularında kafasını arka odadan içeri soktu.

"Ronelle, dün gece taşındığını duydum." Başıyla onayladı.

"Paraya ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler." Yukarı baktı. "Bay Donavan, bana Ronny diyebilir misiniz? Hayatımın büyük bölümünde Ronelle'den nefret ettim."

Sırıttı. "Elbette, Ronny."

Adam gittiğinde, bulmacalarını taşıdığı çantadan küçük cüzdanını çıkardı. Dört yüz yirmi dolar nakit parası vardı. Yarın birkaç yeni giysi almayı planlıyordu; ondan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Her şeyi kendi başına düşünme gerçeği, sadece devam etmekten çok daha fazla kafa yormayı gerektiriyordu.

Bölüm 43

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN
SONRA 17 MART, TRUMAN
ÇİFTLİĞİ

NOAH, REAGAN'ı Truman'ın ön bahçesindeki çim sandalyelerden birinde battaniyeye sarılmış halde buldu.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" diye sordu, artık onunla nerede durduğundan emin değildi. Pazar gününden beri terapiyle meşguldü ve çiftliği yönetmek için yapması gereken çok şey vardı. Hâlâ her şeyi yaşlı adamla konuşuyordu ama Noah, Reagan'ın operasyonun dizginlerini eline aldığını hissediyordu.

"Tabii ki hayır." Oturduğunda ona bakmadı. Gözleri gökyüzündeydi. "Bir fırtına geliyor. Jeremiah Amca kötü bir fırtına olacağını söylüyor."

"Amcan hava durumu sunucusu mu oldu?"

Omuz silkti. "Sanırım olabilir. Yeterince uzun süredir izliyor." "Rea." Noah kız ona bakana kadar bekledi. "Rea hakkında konuşmak istemiyorum.

havadan sudan. Sen ve ben hakkında konuşmak istiyorum." "Tamam," dedi, tüm dikkatini ona vererek.

Harika, diye düşündü, şimdi nereden başlayacağını bilmiyordu. Her zaman yaptığı şeyi yaptı. Doğruca dışarı koştu. "Geçen gün çiftlikteyken seni öpmek istememiştim. Bir anda oldu ve üzgün olduğumu söyleyemem.

Çünkü ben değilim. Hayatımın yarısı gibi görünen bir süredir seni öpmeyi düşünüyordum."

"Pekala," dedi gözlerinde endişeli bir bakışla, sanki bir bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi.

Tekrar denedi. "Ama koridorda beni öptüğünde yarı sarhoştum ve vermem gereken tepkiyi vermedim."

"Ne söylemeye çalışıyorsun? Sadece söyle, Noah."

"Diyorum ki, eğer karşılaştırmalı alışveriş yapıyorsanız, bir şans daha

vermek isterim."

"Neden?"

Ayağa fırladı. "İşte bu beni senin hakkında çıldırtıyor, Rea. Her zaman sorular soruyorsun, bazı gerçekleri araştırıyorsun. Nedenini bir bilsem."

Ayağa kalktı ve gölgelerin toplanmaya başladığı avlunun kenarına doğru yürüdü. "Evet Vaiz, beni tekrar öpmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum, ama sadece işbirliği yaparsan. Sürpriz öpücük yok." Dalların altından bir adım daha attı. "Pekâlâ." Rüzgâr hızlanmıştı. Onu zar zor duydu. Üzerlerindeki ağaç sallanmaya başladı ve evin görüşünü engelledi.

Noah onun önüne doğru ilerledi. Kollarını ona dolamak isterdi ama alçı yüzünden onu tutamıyordu. Eğer uzaklaşmak isterse, hiç zorlanmayacaktı.

Eğildi ve elini boynunun kenarından kıvrık saçlarına doğru kaydırıldı. Onu daha önce, erkekten çok çocuk olduğu zamanlarda birkaç kez öpmüştü ama bu sefer onu tamamen öpmek istiyordu.

Sanki bir numara bekliyormuş gibi ona baktı ve adam onda kadından çok kızı gördü, ama dudakları onunkilere dokunduğunda içindeki kadın canlanmış gibiydi. Ona doğru eğildi ve sanki onu bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi kollarını boynunun arkasında kavuşturdu.

Öpüşmeleri yaklaşan fırtınayı yansıtıyordu. Vahşi ve pervasız. Daha önce yaşadığı ya da düşündüğü hiçbir öpücüğe benzemiyordu.

Şaşkınlık, ona karşı hissettiği duygu, içinden geçen derin his neredeyse dizlerini büküyordu. Bir kolunu kızın beline doladı ve onu yerden kaldırırken sıkıca tuttu. Kollarındaki sadece en iyi arkadaşı değildi, şansı yaver giderse hayatının geri kalanında sevgilisi olacaktı.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, onu derin derin içine çekti, ona karşı hissettiklerini sevdi. tüm rodeo kraliçeleri ve bar bebekleri zihninde kayboldu. O istediği şeydi... Her zaman istediği şey olmuştu.

"Fırtına başlıyor," diye fısıldadı.

"Evet," diye cevap verdi, tek düşündüğü onu tekrar öpmektir.

"Noah, beni yere bırak." Kadın adamın elinde çırpınıyordu. "Eve doğru koşsak iyi olur."

Yağmur yağdığını fark edene kadar kadın gitmişti. Onun peşinden gitti.

Aynı anda kapıya vurdular, gülüyorlardı ve ıslak köpekler gibi su silkeliyorlardı. Onu tekrar öpmek istedi ama artık yalnız değillerdi.

O an, o sihir gitmişti.

Bölüm 44

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN SONRA, Marty Ronny'yi Amarillo'ya kadar götürdü. Alışveriş merkezine gittiler ve Ronny'ye giymeyi hayal bile edemeyeceği kıyafetler aldılar. Uzun etekler ve sandaletler. Üzerine oturan kotlar ve içine soktuğu western gömlekler. Kruvaze bir yağmurluk. Sanki içinde casus olabilirmiş gibi ve botlar. Kot pantolonla harika görünen kırmızı kovboy çizmeleri.

"Artık Border ve Beau'yu dinlemek için Buffalo'ya gittiğimizde, oraya tam uyum sağlayacaksın." Marty sırttı. "Ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Ne dersin, çantaları bagaja atalım ve bir içki daha almak için geri dönelim."

"Hayır, sadece almam gereken birkaç şey var ve sonra açlıktan ölüyorum."

İhtiyacı olan birkaç kişisel şeyi almak için Target'a giderken onu arabada bekletti. Oradayken Autumn'a birkaç yeni kitap aldı. Marty'nin istediği iki çantayla arabaya geri döndüğünde ne aldığını bilmek istiyordu ama ona söylemiyordu. Annesi omzunun üzerinden bakmadan dudak parlatıcısı ve külot gibi küçük şeyler almanın ne kadar eğlenceli olduğunu nasıl açıklayabilirdi?

Dokuz yıldır fazladan para gönderdiği bir banka şubesine uğradılar. Bir çek hesabı için kaydoldu ve bir banka kartı aldı.

Interstate 40 üzerinde The Plaza adında bir yerde Meksika yemeği yediler.

Marty gezegendeki en iyi sopapilla dolmasının kendisinde olduğunu iddia ediyordu. Marty kendisininkinin tamamını, onunkinin de yarısını yerken, Ronny'nin ne yapacağını planladılar. Ronny bir süre öylece oturmak istiyordu ama ayrıntıları seviyordu. Onu hiç bu kadar heyecanlı, bu kadar mutlu görmemişti. Hayatında sürüklenmek isteyebilirdi, ama Ronny'nin aşağı inebileceği yollar.

Saat dokuzda Harmony'ye dönmüşlerdi. Gölgede bile onun yorgun olduğunu anlayabiliyordu.

Cenaze evine geldiğinde Dallas Logan'ın arabası ön tarafa park edilmişti.

"Seni arka tarafa götürebilirim," diye teklif etti Marty, "ya da seni eve götürebilirim. Buna hiç itirazım olmaz." Şimdi ondan yardım isterse çok şey istemiş olacaktı gibi bir his vardı içinde. "Beni arka tarafa götür, ben de ön tarafa geçip onunla konuşayım. Artık ondan korkmuyorum." Marty başıyla onayladı.

Ronny çantalarını mutfaktan içeri aldı, sonra üzerine bir sweatshirt geçirdi ve ön koridora doğru yürüdü.

Tyler oradaydı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu tek başıma yapmam gereken bir şey."

Ronny, annesinin sokak lambasının altında oturduğu yere doğru merdivenlerden inerken onu izlediğini biliyordu.

Dallas Logan arabada doldurulmuş bir kukla olabilirdi.

Hareket etmedi ama sanki kendisine doğru gelen yeni botların tıkırtısını duymuyormuş gibi dümdüz karşıya baktı.

"Merhaba anne," dedi Ronny.

Sessizlik. Dallas sessizliği en kötü zamanlara saklardı. Konuşamayacak kadar sinirlendiği nadir zamanlara.

"Nasılsın?" Ronny denedi. Hiçbir

şey.

Ronny bekledi, Dallas'ın öfkesini uzun süre içinde tutamayacağını biliyordu.

Sonunda, hızlı ve nefret dolu bir şekilde geldi. "Yaptığın şeyden dolayı çok utanıyorum. Senin gibi bir kızım olduğu için bu kasabanın alay konusu oldum. Yaptığın şeyle asla yaşayamayabilirim." Derin bir nefes aldı ve söylemeye geldiği şeyi söyledi. "Benim kızım yok; sen benim için Ailemdeki diğer herkes. Benimle asla iletişime geçme. Benimle asla konuşma.

Geç beni. Asla. Beni duyuyor musun? Asla." Ronny iki blok ötedeki herkesin Dallas'ı duyduğundan emindi. Ronny hayatı boyunca her şey için üzgün olduğunu söylemiş gibi hissediyordu ama bu sefer öyle değildi.

Arabadan geri çekildi ve gülümsedi. "Güle güle, Dallas."

Dallas arabayı vitesle takıp uzaklaşırken arkasını döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Tyler hâlâ kapının eşiğinde duruyordu, sanki sessizce onun arkasında olduğunu bildiriyordu. İçeri girdiler ve kapıyı kapattılar. Tyler ona o harika sarılışlarından birini yaptı ve iyi geceler diledi.

Sonbahar çoktan yatmıştı, bu yüzden Ronny duş aldı ve yeni elbiselerinden birini giydi. Işığı söndürdükten sonra parmak uçlarında evin önüne gitti ve karanlıkta durdu. Dallas Logan asla

Hatalar, bu yüzden sözlerini asla geri alamayacaktı. Ronny'nin hayatının bir parçası, bir buz fırtınasının ağırlığı altında bir dalın kırılması kadar çabuk sona ermişti. Yüzünden aşağı bir damla gözyaşı süzüldü. Annesinin hiç istemediği çocuğunu terk etmesi yirmi yedi yılını almıştı.

Ronny gözyaşlarının düşmesine izin verirken ortalık sessizdi. Kalın duvarlardan çok az ses geçebiliyordu ama bu gece bunun bir önemi yoktu. Ronny yatağına tırmanıp yorganı başına çekti ve annesi için ilk ve son kez ağladı.

Bölüm 45

PERŞEMBE , 18 MART

TYLER mezarlıktaki törende çalıştı, sonra Stella ve Autumn'un hazırladığı öğle yemeği için aileyi cenaze evine bıraktı. Saat dörtte tam bir cenaze töreni için hazırlıklara başlamadan önce öldürmesi gereken yaklaşık bir saati vardı ve kötü hava şimdiden başını ağrıtmaya başlamıştı.

Öğle yemeğini nerede yiyeceğine karar vermek için kasabanın içinden geçerken, Calvin ve mezarlıktaki adamların saat dörtte başka bir yere taşınmak için mücadele ettikleri çadır için endişeleniyordu.

Rüzgâr sabahtan beri toprağı savuruyor, gökyüzünü puslu gösteriyordu ve şimdi bulutlar toplanmaya başlamıştı. Bir sonraki cenazede iki yüz kişi olacaktı ve hava her geçen dakika daha da kötüleşiyordu. Cenazeye yardım etmeleri için bütün adamlarını gönderecekti; Stella bile çiçeklerin kiliseye taşınmasında Calvin'e yardım edeceğine ve insanlar gelmeye başlamadan önce her şeyi kuracağına söz vermişti. Aile, insanların üç eyaletten geleceğini söylemişti. Sayının, havanın ve yağmur yağarsa mücadele edecekleri çamurun yanı sıra, ölen adam bir çiftlik sahibiydi. Cenaze alayını kiliseden köye götürmesi için binicisiz bir at istemişti. Mezarlığa. Tyler, Bailee'deki Gray'in Cenaze Evi'nden fazladan iki aile arabası ödünç almıştı ve bunun yeterli olacağından emin değildi.

Babasıyla birlikte gidip sessiz kalabilecek yaşa geldiğinden beri cenazelere katılıyordu. Tyler'ın saat dörtteki cenaze töreniyle ilgili bir hissi vardı ve bu iyi değildi.

Öğle yemeğini atlayıp arabada oturmaya ve endişelenmeye karar verdiği sırada telefonunun sesi duyuldu.

"Merhaba."

"Ty?"

Kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Kate'in sesini tanıyordu.

"Nasılsın?" Onunla telefonda o kadar az konuşmuştu ki ne diyeceğini bilemiyordu. "İyi misin?" Onun ne yapacağını asla bilemezdi.

o gittiğinde neler yaşadığını.

"Ben iyiyim. Harmony'ye girdim. B&B'nin önüne park ettim. Kaçıp öğle yemeği için buraya gelme şansın var mı? Bayan Biggs'i tanıyorum, buzdolabında bir şeyler vardır."

Tyler iniltisini bastırdı. Kate'i görmeyi çok isterdi ama Martha Q'nun işine karıştığını biliyordu ve onu görmek istemiyordu. "Gerçekten meşgulüm Kate. Saat dörtte büyük bir cenaze törenimiz var ve hepimiz hazırlanmak için çabalıyoruz."

"Tamam," dedi yavaşça, sanki konuşurken düşünüyormuş gibi. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Tyler gözlerini kapattı. Daha önce hiç yardım teklif etmemişti, ziyarete geldiğinde mezarlığı kilitlemek için bile gitmek istememişti. Şimdi dürüst bir teklifte bulundu. Kendini bir metrelik bir çukurun içinde durmuş, ona toprak atması için meydan okuyormuş gibi hissediyordu.

"Elbette," dedi. "On beş dakika içinde benimle mutfakta buluş. Dairemin alt katında. Arka tarafa gel." Veda edip etmediğinden bile emin olmadan telefonu kapattı. Kate'i ona cenaze için yardım edecekti. Buna inanamıyordu. Birlikte yemek yedikleri, e-maileştikleri, kırlarda dolaştıkları, konuşup dertleştikleri onca yıl boyunca, Kate onun işine geçici bir ilgiden fazlasını göstermemişti.

Çiçekçiye uğrayıp dört kişilik tüm çiçeklerin teslim edildiğinden emin olduktan sonra eve doğru yola koyuldu.

Aile hâlâ ofisinin yanındaki küçük konferans odasında ziyaretlerini sürdürüyordu. Onları rahatsız etmemek için arka koridordan geçti. Mutfığa ulaştığında Kate çoktan oradaydı. . . servis tabaklarını kaldıran Autumn'la konuşuyordu.

"Merhaba Kate," dedi eğilip yanağından öperek. "Ne zaman geleceğini bilseydim seni havaalanından alırdım."

Kate gülümsedi ama pek dostça davranmadı. Küçük binbaşı geri dönmüştü, diye düşündü, her şey yolunda ve düzgündü.

Autumn servis kaşığını ona doğrulttu. "Bay Wright, bana bir kız arkadaşınız olduğunı söylememiştiniz."

"Onun benim kız arkadaşım olduğunı sana düşündüren ne?" Son kelime diline fıstık ezmesi gibi yapıştı.

"Bana öyle olduğunı söyledi." Autumn omuz silkti, dikkati terli bir köpeğin üzerindeki pire gibi hareket etmeye başlamıştı. "Oradaki insanlar pek bir şey yememişler. Kulaklarımdan tavuk salatası akıyor."

Tyler bunu pek iştah açıcı bulmadı.

"Siz ikiniz biraz ister misiniz?" diye ekledi.

Kate sadece Tyler'ın görebileceği bir yüz ifadesi takındı ve kibarca, "Biraz isterim," dedi.

Tyler birkaç soğuk su aldı ve Kate de Autumn'dan bir kâse ve iki küçük tabak aldı. Cumbalı pencerenin yanındaki mutfak masasına geçtiler ve yemeye başladılar.

İlk kez Autumn onlara katılmadı. Temizliğini bitirip odasında kayboldu ve onlara insanların genellikle bebekler için ayırdığı türden aptalca bir gülümsemeyle gülümsedi.

O gittiğinde Tyler güldü. "Bizim bir çift olduğumuzu düşünüyor." Kate, insanların öyle olmadıklarını bilmelerini sağlamak için her zaman aşırıya kaçmıştı. Şimdi Autumn'un yanlış bir izlenim edinmesine neden izin verdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Bir ısırık aldı, çiğnedi, sonra uzun bir yudum aldı ve "Öyleyiz" dedi.

Tyler her zaman, gerçek bir ilişkiye girdiğinde, bunu ilk öğrenenin ya da en azından ikinci öğrenenin kendisi olacağını düşünmüştü. Kırklı yaşlarında bu inancın doğru olmadığını öğrenmek onu şaşırtmıştı. "Öyle miyiz?"

Kate başıyla onayladı. "Tabii olmak istemiyorsan?"

"Duruma göre değişir." Kaşlarını çattı. "Bu gece nerede kalıyorsun?"

"Üst kattaki ekstra yatak odalarınızdan birinde kalabileceğimi düşündüm, tabii odalarınız zaten dolu değilse."

"Değiller."

Sırıttı. "Ben de Autumn'la tanıştıktan üç dakika sonra bunu anladım. Senin harika olduğunu düşünüyor ama sana Bay Wright diyor."

Başını iki yana salladı. "Dedikodu dinliyorsun."

"Suçluyum ve bundan gurur duymuyorum. Martha Q'ya göre, bir servet avcısı buraya taşınmış ve seni büyüü altına almış. Bir entrikacıyla karşılaşacağımı sanıyordum, ama bulduğum tek şey bir süreliğine zarardan uzak saklanacak bir yer arayan korkmuş genç bir kadındı. Sanırım kurtarılmaya ihtiyacın yokmuş."

Kızması gerekirdi ama Kate en azından birkaç günlüğüne eve taşınyordu. "Çantayı getireyim. Cenazede giyecek siyah bir şeyin var mı? Gitmemiz gerek."

"Siyah benim en sevdiğim renk. Bavulumu getirirsen on dakika içinde hazır olabilirim."

Tyler neredeyse kiralık arabaya koşuyordu. Merdivenleri birlikte çıktılar. Kız giyinirken Tyler bekledi. Neler olduğunu anlamaya çalıştı. Belki de Martha Q'ya çiçek göndermesi gerektiğini düşündü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

ama önemli değildi; her şey Kate'e Winter's Inn'in verandasında iyi geceler demekten daha iyi olurdu.

Kamarasının yaşam alanına girdiğinde, siyah takım elbisesi, beyaz gömleği ve makul ayakkabılarıyla çok düzgün görünüyordu. Kimse gelmeden önce kilisede yapılması gereken birkaç şeyi açıkladı. Anma programları, imzalamak için bir anı defteri, her sırada mendiller, tabutu çerçevelemek için düzenlenmiş çiçekler ve bir düzine başka küçük ayrıntı.

"Eğer ayini burada kilisede yapıyorsak, her şeyi düzene sokuyoruz ama kiliselere gittiğimizde beklenmedik şeylerle karşılaşmayı öğrendik. Anneler günü programı olan bir kilisedeki cenaze töreni bana bir şey öğretti birkaç ders. İnsanlar içeri girmeye başlamadan hemen önce, dört ve beş yaşındaki çocuklar İncil hikayesi için salona geldiler. Öğretmenlerin notu okumaya vakitleri olmamıştı. O kadar da kötü olmazdı ama her çocuk Nuh'un gemisine koymak için bir çift kâğıt hayvan taşıyordu. Çocuklar dışarı çıkmıştı ama ben her yere saçılmış develeri ve koyunları topluyordum." Kate gülümsedi. "Bu ilginç olacak."

"Umarım her şey yolunda gider. Merhum uzun süredir çiftçilikle uğraşıyordu.

Arkadaşlarının çoğu Shady Days huzurevi otobüsüyle geliyor ve çiftçiler de kilometrelerce uzaktan geliyor. Okuyacak kovboy şairler için iki ekstra mikrofon kurmam istendi."

Uzun, siyah bir aile arabasına bindiklerinde gök gürültüsü gökyüzünü cınlılatıyordu. "Ve," dedi yukarı bakarak, "daha ilginç hale getirmek için, yağmur yağacak."

Kate'in yardım teklifinin boş bir vaat olmadığına şaşırdı; çabuk öğrenen biriymi ve çok yardımcı olduğu ortaya çıktı. Geride durup izledi İnsanları nasıl selamladığını ve sonra işe koyulduğunu. Kocaman siyah şemsiyeleri çıkarıp insanlar kapıya yaklaşırken beklediğinde, o da aynı şeyi yaptı.

Tören başladığında, bir sonraki emri bekleyen bir asker gibi sessiz bir şekilde onun yanında durdu.

Cenaze töreni sona erdiğinde yağmur iki katlı vitrayları sertçe dövüyordu. İnsanların çoğu mezarlığa gitmemeyi tercih etti ama birkaç aile üyesi ve papaz aile arabasına bindi. Tyler arabayı sürerken Kate de onun yanına oturdu. Mezarlığa kadar eyerlenmiş bir atı, iki yanında atlı eskortlarla birlikte takip ettiler.

Arabaya geri döndüklerinde herkes sıırılsıklam olmuştu.

Calvin tabutu örtmek için çadırın altında çalışırken, Tyler ve her birine sarılıp vedalaştı. Arabaya geri döndüğünde Kate'in yüzünde yağmur mu vardı yoksa ağlıyor muydu anlayamadı.

"Bunu her gün mü yapıyorsun?" diye fısıldadı.

"Hayır. Bu işte her gün farklı görünüyor. Bazı cenazeler küçüktür; bazıları, bunun gibi, büyüktür. Bazen cenaze olmadan bir ya da iki hafta geçiriyoruz. Bugün yaptıklarımız sadece insanların gördükleri, daha fazlası da var. Yarını evrak işleriyle geçireceğim."

Eve dönerken sessizdi ve Tyler mesleğinin ona ağır gelip gelmediğini merak etti. Bu işin göz alıcı bir yanı yoktu. Gizemleri çözmiyordu ya da dünyayı kurtarmıyordu. Muhtemelen şimdi yanında oturmuş, ona sonsuza dek nasıl veda edeceğini düşünüyordu. Keşke ona bütün erkeklerin asker, polis ya da büyük bir şirketin CEO'su olmak için doğmadığını söyleyebilseydi.

Cenaze evine döndüklerinde şemsiyelerle uğraşmadılar; sadece yağmurun içinden mutfak girişine doğru koştular.

Autumn boğulmuş iki fareye şöyle bir baktı ve onlara yukarı çıkmalarını emretti.

"Bu kız kaç yaşında?" Asansör halısının üzerine damlarken Kate sordu.

"Yirmi üç, ama onunla tanıştığımndan beri bana patronluk taslıyor."

Kate kıkırdadı. "Bir de senin için endişelendiğimi düşün. Gerçek şu ki, o senin için çok yaşlı."

Oturma odasında ayrıldılar. Adam kendi odasının yanındaki duşa gitti, kadın da artık kendi odası olan odanın yanındaki duşa. Dairesinin kuzey tarafındaki iki oda o kadar uzun süredir boştu ki, orada en son kimin kaldığını hatırlayamıyordu ama alışkanlıktan onları hazır tutuyordu.

Tyler ıslak giysilerini çıkarırken gülümsemesini engelleyemedi.

Dairesinde başka birinin olması garipti. Sıcak suyun tamamını kullanmak istemediği için hızlıca bir duş aldı, ardından Pazar sabahları her zaman giydiği favori eşofmanını giydi.

Yaşam alanında görüldüğünde, neredeyse birebir aynı şekilde giyinmişti.

aynıydı, sadece lacivert eşofmanının üzerine tüylü pembe çoraplar giymişti.

Tek söylediği "Pembe," oldu.

Çok düzgün Binbaşı Katherine Cummings dilini ona doğru uzattı.

Sonbahar bir tepsi çorba ve sandviç getirdiğinde gülüyorlardı. Onları sehpanın üzerine koydu. "Ne çeşit sevdiğini bilmiyordum, o yüzden üç farklı çeşit yaptım. Umarım sıcak kakao seversin ama kahve istersen bir demlik getiririm."

"Kakaoya bayılırım, özellikle de böyle bir gecede." Kate kıza gülümsedi. "Ama bizim için endişelenme ya da benim yüzümden başını belaya sokma."

"Oh, yapmadım. Mutfakta takılan iki itfaiyeci için bir şeyler pişirmem gerekiyordu, ayrıca Ronny erkek arkadaşını getirdi. Gerçekten yakışıklı. Bana televizyondaki vampiri hatırlattı. Hani şu uzun saçlı, yakışıklı olan. Ona tatlı yedirip duruyorum. kan."

"Belki de aşağı inmeliyim?" Tyler ayağı kalktı. "Görünüşe göre adres değiştirirken adını da değiştirmiş olan Ronelle'in bildiğim kadarıyla bir erkek arkadaşı yok ve ..."

Kate elini tutarak onu durdurdu. "Autumn, bize ihtiyacın var mı?"

Autumn başını salladı. "Biz iyiyiz. Kendimi bu kadar iyi ya da güvende hissettiğim yağımlu bir gece hatırlamıyorum," dedi Tyler'a. "Aşağıda iki itfaiyeci ve bir vampir varken, kapıyı çalan biri için endişelenmeye pek gerek yok."

Kadının yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördü ve yüzüncü kez buranın cennet olduğunu düşünmek için ne kadar kötü bir durumda olması gerektiğini merak etti. "Ronny'ye, itfaiyecilere ve vampire iyi vakit geçirmelerini söyle."

"Evet, Bay Wright." Kadın ona gülümseyerek kendisini çok yaşlı hissetmesine neden oldu.

Sonbahar gittiğinde Kate sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi güldü. "ocuklar iyi olacak," diye fısıldadı.

Ateği yaktı ve ikisinin de defalarca izlediği, bazı replikleri oyuncularla birlikte söyleyebildikleri eski bir western filmini izleyerek kanepede yemeklerini yediler. Yarı yolda, ateğ snp parlamaya bağlayınca Kate ikisinin de üzerine bir battaniye örttü.

Film bittiğinde sessizce konuştular. Kadının söylemek istediği şeyler olduğunu hissediyordu ama bunları söylemesi otuz dakikasını alıyordu.

"Ty," diye başladı, başını adamın gözlerini göremeyeceği şekilde eğmişti. "İnsanlarla yakınlaşmakta hiçbir zaman iyi olmadım.

Gençken önce okula, sonra da kariyerime çok fazla odaklanmışım. Ordu ile birlikte hareket ederken, kklerim asla tek bir yerde büyümüyor gibiydi. Çok nadiren biriyle çıktım bile." Tek kelime etmedi. Ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Ama sen iyi bir adamsın ve sanırım bir gün seninle yakınlaşmak istiyorum. Tek sorun şu ki, beni acele ettirmeni istemiyorum. Kırklı yaşlarımda olabilirim ama bir yanımda hâlâ gençliğimdeymişim gibi hissediyor. Belki başlamak için bile çok geç, ama denemek istiyorum" - derin bir nefes aldı- "seninle."

"Birbirimizi dört yıldır tanıyoruz Kate. İkimizin de acelesi olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum. Daha fazla beklemek istemezsen anlarım." O bir şey söyleyemeden kadın ekledi,

"Cevap verme. Sadece düşün. Yarın daha fazla konuşabiliriz."

Ayağa kalktı. "İyi geceler dileyeceğim. Uzun ve ilginç bir gün oldu."

Adam ne söyleyeceğini düşünmeden kadın gitmişti.

Bir yerlerde cesur, güçlü fikirli Kate değişmeye, hatta belki de iyileşmeye çalışıyordu. Hayatında ilk kez birine yakınlaşmaya çalışıyor gibiydi. Yakınlaşılması kolay bir kadın değildi ama bu çabaya değeceğine dair bir his vardı içinde.

Belki de bütün insanlar kırk yaşına geldiklerinde bir şekilde kırılmış oluyorlardı. Karar vermesi gereken şey, kırık dökük de olsa onu sevmek isteyip istemediğiydi. Sadece bir çatlak açmış olmasına rağmen bir kapıyı kapatmak çok zalimce görünüyordu.

Kalktı ve odasına yöneldi, ışıklarının çoktan sönmüş olduğunu fark etti. Muhtemelen bugün ülkenin diğer ucuna uçtuğu ve ardından bir cenaze töreninde ona yardım ettiği için çok yorulmuştu. Haklıydı; her zaman Yarın konuşmak için.

Tyler dışarıda esen fırtına yüzünden uyuyamayacağını bilerek yatağına girdi. Çoğu cenaze direktörü kardan ve buzdan nefret ederdi ama yılın bu zamanı onu rahatsız ediyordu. Erken bahar fırtınaları, havanın aniden ölümcül bir hal alabildiği zamanlar. Yeryüzü hâlâ soğuk ve ölü görünse de, gökyüzü bazen onun üzerinde savaşa giriyordu.

Kate'in bugün onunla birlikte çalışmasının ne kadar hoşuna gittiğini düşündü. Yavaşça uykuya daldı, sadece işte değil, hayatta da bir ortağa sahip olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Bir saat sonra yatağın alçaldığını ve yorganın kalktığını hissetti.

Hareket etmedi. "Ty," diye fısıldadı Kate. "Bu gece senin yanında uyuyabilir miyim?"

Bu fırtına beni uyutmuyor."

Adam kolunu kaldırdı ve kadın onun yanına kayd. İkisi de tek kelime etmedi.

Uzun bir süre boyunca onun uyumadığını biliyordu. Sonunda yaklaştı ve

Kolunu onun beline doladı. "İyi geceler, sevgili Kate," diye fısıldadı. "İyi geceler," diye cevap verdi ve onun rahatladığını hissetti. Birkaç dakika içinde mışıl mışıl uyuyordu.

Tyler derin bir nefes aldı ve uykuya daldı ama rüya görmedi. Tek hayali onun yanındaydı.

Bölüm 46

19 MART CUMA
TRUMAN ÇİFTLİĞİ

REAGAN Cuma sabahı havadaki gerginliği hisseder hissetmez uyandı. Önceki geceden kalan rüzgâr ve yağmur herkesin sinirlerini yüzeye çıkarmıştı. Çiftlikteki hiç kimse iyi uyumamıştı.

Şafaktan biraz sonra kahvaltı yapmak için içeri girdiğinde Jeremiah ve Foster saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyorlardı. Bütün ev rüzgâr yüzünden hâlâ tıkrıyordu.

Jeremiah kahve fincanının üzerinden, "Kötü bir fırtına geliyor," diye mırıldandı. "Sana 1920'de korkunç bir fırtına sırasında doğduğumu söylemiş miydin? Rüzgâr ahırın çatısını uçurdu ve o yıl tahılın çoğunu kaybettik, ama annem her zaman o kasırgaya bindiğimi ve hayatım boyunca vahşi biri olacağımı bildiğini söylerdi. Bana Fırtına adını vermek istemiş ama sonra temaya bağlı kalmak zorunda kalmışlar.

Rainy ve Sunny fena olmazdı ama yakında birkaç çocukları daha olursa Cloudy ve Haily'ye kadar düşeriz." Reagan gülümsedi, amcasının hikaye anlatma çabalarının onu güldürmeyi amaçladığını biliyordu. Üzerinde Yıllarca anılarının en az yarısının o anda uydurulduğunu tahmin etmişti.

Foster hikâyeye güldü ama Reagan'ın tek yapabildiği esnemek oldu. Gecenin büyük bölümünde yağmuru dinlemişti ve kahvaltı biter bitmez biraz kestirmeyi planlıyordu. Bu havada meyve bahçelerinde pek bir şey yapamazdı.

Pat Teyze içeri girdi, her zamankinden daha yavaş hareket ediyordu. Artriti yağmurlu günlerde onu rahatsız ediyordu ama yine de hepsine gülümsemeyi başarıyordu. Her sabah yaptığı gibi, bir önlük giydi ve yardım etmek istedi. Reagan onu durduramadan yumurtaları çıkardı ve işe koyuldu.

Kimse konuşmak istemiyor gibi görüldüğünde Pat, "Biliyor musunuz, düşünüyordum da. Hepimizin toplanıp benim evime gitmesi çok mantıklı. Yanı başımızda, o yüzden büyük bir sorun olmaz.

bodrum katında fırtınayı beklerdik. Büyük bir cezve kahve yapardım ve orada bir kilimin içinde böcekler gibi rahat olurduk." Jeremiah kaşlarını çattı. "Hayatım boyunca bu evdeydim ve henüz etrafımda yıkılmadı. Ben Bir yerden başka bir yere giderken ıslanmanın bir anlamı yok."

"Şimdi, Jeremiah." Ona bir tahta kaşık doğrulttu.

"Bana 'şimdi' deme. Ben olduğum yerde iyiyim. Sen de burada güvende olacaksın.

Siz Matheson'ların sorunu da bu, elinizdekinin her zaman başkalarının inşa ettiklerinden daha büyük ve daha iyi olduğunu düşünüyorsunuz."

"Bu doğru değil. Ben hayatımda hiçbir şey inşa etmedim Jeremiah Truman, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, siz okulda öğretmenlik yaptınız ve herkes bilir ki öğretmenlik yapabileceklerini sananlar çok bilmişlerdir."

O yemek pişirirken tartıştılar. Başka kimse bu iki yaşlı vatandaşla ringe çıkmayı tercih etmedi ama mutfağın bir duvar ötesinde uyuduğu için Noah'ı uyandırdılar.

Pijamalarını giyerek içeri girdi, tam aralarında durdu ve kavgayı bitirdi. İkisi de onu dinlemedi.

Tekrar denediğinde, Pat Teyze kızarmış yumurtayı yüzünün yan tarafına spatulayla vurdu ve Jeremiah öyle bir güldü ki sonunda bağırmaı bıraktılar. Noah yere düşmeden önce yumurtanın yarısını suratından yemeyi başardı.

Masaya oturmaya çalıştı ama Pat Teyze ona sadece vahşi hayvanların düzgünce giyinmeden ve yıkanmadan yemek yiyebileceğini söyledi. O da Jeremiah gibi yüksek sesle şikayet etti ama kot pantolon ve gömlek giymek için odadan çıktı.

Pat arkasından bağırdı, "İçinde biraz Truman kanı olmadığına emin misin, evlat?"

"Hayır," diye bağırdı. "Ya da Matheson, Tanrı'ya şükür. Ailem yüz yıl boyunca ikinize de katlanmak zorunda kaldı ve duyduğum hikayelere bakılırsa bu hiç de kolay olmadı."

Pat ve Jeremiah sonunda bir konuda hemfikir olarak, "Sızlanmayı kesin," diye bağırdılar.

Kahvaltı ile birlikte taşınma konusu da masaya yatırıldı ve herkes yemeğe oturdu. Jeremiah, toz çanağı günlerinde insanların yemeklerini bitirmeden önce tozun üzerlerini örtmemesi için olabildiğince hızlı yemek yediklerine dair bir hikaye anlattı.

"Bugün öyle hissettiriyor," diye fısıldadı Reagan. "Kum kadar ince toz Bu eski evin katlarını eliyor gibi görünüyor, her şeyi ve herkesi onlara kirli gözlüklerle bakıyormuşum gibi gösteriyor."

"Yakında temizlenir." Foster gülümsedi. "Yağmur gelecek.

O zaman toz konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Sızıntılara dikkat etmemiz gerekecek."

Noah başını salladı. "Haberlere göre hava kararmadan önce kasırga çıkabilirmiş."

Kimse konuşmadı. Sadece sessizce yediler. Reagan matematik öğretmenin bir kaç yıl önce söylediği bir şeyi hatırladı. Teksas'ta yaşamayı bir hokey hayranı olmaya benzetmişti.

Tribünde yeterince uzun süre oturursanız, pak size çarpacaktır.

Yemeğin yarısında Pat Teyze tombul ve yıpranmış elini yaşlı Jeremiah'nın kaba kırışık parmaklarının üzerine koydu ve "Evinizin ayakta kalacağını biliyorum ama fırtına şiddetlenirse ve bölgede hortumlar olursa kız kardeşimin yanında olmak istiyorum.

Onlardan hep korkmuştur Jeremiah. Bunu sen de biliyorsun. Eğer uyarı gelirse, ailemin güvende olduğundan emin olmak için benimle gelir misin?"

Herkesin şaşkın bakışları arasında Jeremiah başını salladı. "Hepimiz gideceğiz. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse Patricia. Tanrı biliyor ya, Fatilla için hayatı boyunca endişelendin. Şimdi gözünün önünden kayboldu diye durmanı beklemiyorum." Ayağa kalktı ve yürütecini çekti. "Ben gidip haberleri izleyeceğim. Diğer herkes hazır olsun. Saatten uyarıya geçerse, arabaları yükleriz ve

Matheson'ın bodrumuna taşın." Pat onu, televizyonun çoktan hava durumu kanalına ayarlanmış olduğu salona kadar takip etti. Yan yana oturdular.

"Ona teslim oldu!" Reagan şok içinde fısıldadı.

"Fat Teyze'nin adı Fatilla mı?" Noah ekledi ama kimse dinlemiyordu.

"Onu seviyor," dedi Cindy kapı aralığından. "Sanırım hepiniz şimdiye kadar anlamış olmalıydı. Yanından geçerken Noah'nın kafasına vurdu. "Ve *Fatilla* Teyze'ye *Fatilla deme*. Bana isminden her zaman nefret ettiğini söylemişti."

"Ve *Şişman'dan* hoşlanıyor mu?" Noah başını ovuşturdu.

"Bence bu biraz romantik," diye fısıldadı Reagan. "Bunca yıldan sonra birlikteler."

"*Fatilla?*" Noah Reagan'a baktı. Ona vuracak bir sonraki kişi o olacakmış gibi görünüyordu, bu yüzden ayağa kalkarak kendini ateş hattından uzaklaştırdı. "Ben

Diğerlerini bilmem ama ben hazırlanıyorum. Bu bulut bir kasırga mikserinden başka bir şey olamayacak kadar karanlık."

Foster başıyla onayladı. "Sanırım herkesi minibüse bindirebiliriz.

İlaçları ben alırım, Cindy battaniye getirebilir misin? Eğer bu nöbet bir uyarıya dönüşürse, bir sonraki yere doğru yola çıkacağız. Minibüsle meyve bahçesinden geçemeyeceğimize göre arabayla dolaşmamız gerekecek."

Reagan evinden ayrıldığı için paniğe kapılmıştı ama Jeremiah gidiyorsa kendisinin de onunla birlikte gitmesi gerektiğini biliyordu. Tüm önemli eşyalarını kilitledi.

kağıtları kasaya koydu, her ihtimale karşı gazı kapattı ve yaptığı turtaları paketledi. Bunun dışında kasırga partisine ne götüreceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Mutfığa geri döndüğünde Noah dışında herkes gitmişti. Bir an için öylece durup birbirlerine baktılar. Bu konuda hiçbir şey söylememiş olsa da bugün kendini ona yakın hissediyordu. Birbirlerinin o kadar parçasıydılar ki... Harmony'ye geldiğinden beri, gerçek hayatına başladığından beri tüm anıları onun etrafındaydı.

Onu erkek ve kız arkadaştan daha derin, aileden daha farklı, arkadaştan daha güçlü bir şekilde seviyordu. O, onun bir parçasıydı ve tahminine göre kendisi de onun bir parçasıydı.

Kaşlarını çattı. "O yaşa geldiğinde bana ne yapacağımı söyleyecek misin?" "Muhtemelen," diye tahmin etti. "Neden?"

Küfür edecekmiş gibi görünüyordu ama sadece, "Sanırım bu fikre alışmam biraz zaman alabilir. Emirlerle uymayı sevmem, o yüzden benden fazla bir şey beklemeyin.

Belki de etrafta patronluk taslayacak daha kolay birini bulmalısın."

"Kapa çeneni," diye emretti. Bir an onları ince bir dantelin bağladığını düşündü, ama adam bir ip görmüş olmalıydı... belki de ucunda bir ilmik vardı.

Tartışmayı planlıyormuş gibi tereddüt etti, sonra fikrini değiştirdi ve mutfak masasının köşesine doğru eğilip onu öptü. "Seni öpmek hoşuma gidiyor, Rea. Ne zaman evde olsam bunu bir alışkanlık haline getirebilir miyiz?"

Omuz silkti, adamın yakında gideceği fikrinden hoşlanmamıştı. İlk kez geri dönmekten bahsediyordu. Artık aklında olduğuna göre, çok uzun sürmeyeceğine dair bir his vardı.

Uzaklaştığında, "Hâlâ karşılaştırmalı alışveriş yapıyor musun?" diye sordu. "Belki." Eğer o hafif tutmak istiyorsa, o da yapabilirdi.

Bölüm 47

WRIGHT CENAZE EVİ

TYLER SABAHI çalışmakla Kate'i kontrol etmek arasında gidip gelerek geçirdi. Kate geç saatlere kadar uyudu ve sonra kuşluk vakti onu mutfakta Autumn'u ziyaret ederken buldu.

Yarım saat sonra uğradığında sohbetlerini böldüğü gibi garip bir hisse kapıldı ve birkaç kurabiye alıp ortadan kayboldu. Öğle yemeğini kontrol etmek için döndüğünde Kate telefonla konuşuyordu.

Birkaç dakika sonra onu merdivenlerden çıkarken görmüş. Giyinmiş olarak aşağı indiğinde, Martha Q. ile öğle yemeği yiyeceğini söyledi.

Hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. "Seni ben götürürüm. Yağmur yağıyor," dedi.

"Teşekkür ederim." Yağmurluğunu giydi ve aceleyle dışarı çıktılar.

Nether arabada tek kelime etmedi. Bütün gece birbirlerine sarıldıktan sonra aralarındaki kibar sessizliği nasıl bozacaklarını bilemiyorlardı. Onun yanında olmasını ne kadar çok sevdiğini söylemek istiyordu, ama nedense sözcüklerin, basit bir hiç konuşması dışındaki herhangi bir sözcüğün onu korkutabileceğinden korkuyordu.

Winter's Inn'in verandasına yaklaştığında ona döndü. "Bir saat içinde döneceğim. Kasırga alarmı var. Eğer bir uyarıya dönüşürse benimle birlikte eve dönmeni istiyorum. O kalın duvarlar her şeye dayanıklıdır. Martha Q'nun evi konusunda o kadar emin değilim." Kate başıyla onayladı ve eğilip onu yanağından öptü.

Öpüşme ikisi için de garipti ama bir alışkanlık oluşturuyorlardı.

Onun verandaya doğru koşuşunu izledi. "Sen benim için çok değerlisin," diye fısıldadı.

Arabada otururken, sabahtan beri bir tren istasyonunda takılıyormuş gibi hissediyordu. Keşke ona gitmemesini söyleyebilseydi, ama dün gece sarılmış olmaları, onun ne yapacağı konusunda herhangi bir oy hakkı olduğu anlamına gelmiyordu.

"Bir saat sonra görüşürüz canım" der gibi yanağından öpmüştü.

Tyler gülümsedi ve işine geri döndü. Kate'in aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yanağına kondurduğu bir öpücük onu her şeyin yoluna gireceğine ikna etmişti.

Alex şerifin ofisinden aradığında masasında öğle yemeğini henüz bitirmişti. Tyler, Leland hakkında bir haber olabileceğini düşünerek telefonu açtı. Kefaletini ödedikten sonra çıkıp gittiğinden beri kimse onu görmemiş ya da ondan haber almamıştı.

Ortadan kaybolmuştu.

Tyler son birkaç gün içinde adam hakkında daha fazla şey öğrenmişti ve bunların hepsi kötüydü. Alex ona Leland'ın gençlik yıllarından beri küçük hırsızlıklardan saldırıya kadar her suçtan tutuklandığını anlatmıştı. Görünüşe göre Autumn, hizaya getirmeye çalıştığı birkaç genç kadından sadece biriydi. Barlarda, eve götürmeyi teklif ettikten sonra onunla kavgaya edemeyecek kadar sarhoş olan kızları tavlıyor gibi görünüyordu. Sonra sorulmadan eve taşınıyor ve onunla evcilik oynamak istemeyen kızları tehdit etmeye ve sonunda dövmeye çalışıyordu.

Daha fazla kötü haber olabileceğinden korkan Tyler, telefonu açtığında daha neşeli görünmeye çalıştı. "Günaydın, Şerif Matheson."

"Pek iyi değil, Bay Wright."

Düğününde sağdıçtı. Eğer ona Bay diyorsa.

Wright, bir şeyler ters gidiyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Ulusal Meteoroloji Bürosu öğleden sonrası için kasırga alarmı verdi. Buranın kuzeyinde bir duvar bulutu oluşmaya başladığını söylüyorlar, yani öğleden sonra hareketli olabilir. Henüz yeryüzüne yakın bir yerde görülmedi, ancak daha da kötüye giderse, telefonları ve telsizleri yönetmek için itfaiye istasyonunda size ihtiyacımız olabileceğini bilmenizi istedim."

"Elbette." Nabzının hızlandığını hissedebiliyordu.

"Beni arayın, beş dakika içinde orada olurum." Alex ve Hank'in çabaları sayesinde, kasabanın hem itfaiye hem de şerif ofisinin tam alarmda olması gereken zamanlarda merkezi bir yeri vardı. Birkaç ay önce hastanedeki acil durum ekipleri de bu işe katılmıştı. Tyler yardım etmeyi teklif etmiş ve kendini telefonların başında bir kurumdan diğerine mesaj iletirken bulmuştu. Şimdi tüm eğitimini işe dönüştürebilecek gibi görünüyordu.

Kate'i almaya on dakika erken gitti ve Kate'in sanki onu bekliyormuş gibi çıkagelmesi onu şaşırttı.

"Öğle yemeği nasıldı?" diye sordu kız saçlarındaki yağmuru silkelerken.

"Güzel. Martha Q, Dreaming and Scheming konusunda yardım etmemi istiyor ama ona zamanım olacağından emin olmadığımı söyledim. Buraya geldiğimde sana el."

"Gerçekten mi?"

"Eğer istersen."

Arabayı kaldırıma çekti, eğildi ve onu dudaklarından hafifçe öptü. "Bu hoşuma gider, canım. Bunu çok isterim." Kadın gülümsedi, birden gençleşmişti. "Ben de çok isterim."

Aslında Martha Q ile öğle yemeği yediğim süre boyunca, Autumn'un bize getirdiklerini yerken ofisinizde olmayı diledim. İşinizle ilgili bir sürü sorum var. Sanırım düne kadar insanlara ne kadar yardım ettiğini görmemiştim. Sen iyi bir adamsın, Ty." Neredeyse birbirlerine değecek kadar yaklaştılar. Tekrar sürmeye başladığında, "Şimdi tekrar kenara çekme, ama sana bir şey daha söylemem gerekiyor Martha Q."

"Pekâlâ." Tyler, az önce onunla birlikte olmak istediğini söyledikten sonra, her ne ise bunun onu üzmeyeceğini biliyordu.

"Martha Q sizin eve doğru geliyor. Aslında arabası bizi takip ediyorsa hiç şaşırmam."

"Neden?" İlk aklına gelen bir cenaze töreni planlamak istediğiydi ama bildiği kadarıyla çevresinde kimse ölmüyordu.

"Ona bir kasırga gelirse evinizin dayanabileceğine dair söylediklerinizi anlattım ve o da kabul etti. Bu iş bitene kadar bizimle kamp yapmaya karar verdi."

"Harika," dedi Tyler fazla heyecanlanmadan. "Onun için yer açacağız."

Kate güldü ve onun kolunu okşadı. "En azından Mrs. Biggs ve torunları. Bayan Biggs henüz lisede okuyan torununu aradı ve kendisiyle itfaiye istasyonunda buluşmasını söyledi. Diğer torunu zaten orada gönüllülerden biri olarak çalışıyor."

Arabayı park ettiğinde cep telefonu çaldı. Tyler cevap verdi ve basitçe "Yoldayım" dedi.

Kate onun telefonu kapatmasını bekledi. "Telefonlara bakmam gerekiyor. Kasırga nöbeti uyarıya dönüştü."

Buradan elli mil ötede görülmüşler ve görünüşe göre bu tarafa doğru geliyorlar."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Kate korkmuş görünmek için fazla askerdi.

O anda Tyler Wright Kate Cummings'i sevdiğini ve her zaman seveceğini biliyordu. "Herkesi aşağı indirin. Bu bina muhtemelen şehirdeki en güvenli yer.

Aşağıda kanepeler ve televizyon bulunan konforlu bir oda vardır.

Beth aşağıya inmeyi sevmiyor ama şu anda hazırlık odasında kimse yok, o yüzden çok fazla itiraz etmemesi gerekiyor.

Bittiğinde seni arar ve yukarı gelmenin güvenli olduğunu söylerim." Kate başını salladı, tam o sırada belediye binasının tepesindeki siren alarmı çalmaya başladı.

"İçeri girsene iyi olur." Adam kızın eline sadece bir saniyeliğine dokundu ve sonra kız mutfak kapısına doğru koşarak uzaklaştı.

Dakikalar içinde Tyler istasyonundaydı ve etrafı, sorun çıkması halinde yardıma hazır olmak için koşuşturan gönüllü itfaiyecilerle çevriliydi. Bob McNabb masanın karşı tarafındaki koltuğa oturdu. Çizelgeler ve telefonlar sıraya dizilerek hazırlandılar.

Her çağrı kayıt altına alınmak zorundaydı. Gelen her itfaiyeci listede yer alıyordu ve her zaman hesaba katılacaktı. Tyler, telsizleri alıp cep telefonu numaralarını verdiklerinde onları imzaladı.

Bob McNabb ona bir kulaklık verdi ve Tyler devraldı. Bir kasırga yaklaşmadığı sürece telefonları hazır halde bölmede kalacaklar, sonra da hepsi sığınak gibi düzenlenmiş bir yeraltı deposuna taşınacaklardı. Bayan Biggs mutfaktaydı. Dışarıya adam gönderilmesi gerekirse termoslara doldurmak için tonlarca kahvesi hazırды ve Bayan Biggs'i tanıyanlar Fırtına geçtikten sonra geldiklerinde herkes için çifte şekerlemeli kek olacaktı.

"Stella nerede?" Tyler her şeyi yerine yerleştirirken sordu. Bob'un karısı asla ondan uzakta olmazdı. Bazen cenaze evinde ona yardım ettiğinde, Bob arabada uyuyarak onu beklerdi.

"Baş ağrılarından biri var. Onu bodruma yatırdım. Orası sessiz ve bir sorun çıkarsa hemen yanında olacağım."

Tyler'ı ilk arayan, neler olduğunu öğrenmek isteyen Gabe Leary oldu. Kanyon kenarındaki yeni evi Timber Line Yolu'ndan bir mil uzaktaydı. Oradan birkaç dakika içinde kasabaya varabilirdi. Sorun, bir yağmur fırtınasında arazisinden çıkacağı ilk mil olacaktı.

"Hamile karını yükle ve şehre gel." Tyler'ın havadan sudan konuşacak vakti yoktu. "Hastaneyi arayacağım ve ona

Liz'e kardeşinin dokuz aylık hamile birinin hortumdan korunabileceği en güvenli yerin hastanenin bodrum katı olduğunu söylediğini söyle."

Hank diğerlerini organize etmek için birkaç metre uzaktaydı ama Tyler'a doğru başını salladı. "Bu iş biter bitmez onu kontrol edeceğimi ve kız kardeşimin kocasına hız yapmamasını söyle. Onu çamurdan çıkarmak için zamanım yok." Tyler konuşmaya çalıştığında Gabe cevap vermedi.

Görünüşe göre, hareket etmesi söylendiğinde telefonu bırakmış ve arabaya yönelmiş.

Tyler gülümsedi. Herhangi bir kasırga yaklaşmadan çok önce hastanede olurlardı.

Hank ona teşekkür etti ve ekledi, "Havadaki bir değişikliğin doğumun başlamasına neden olabileceğini duydum. Kadın daha doğumun başladığını anlamadan suyu geliyor ve kanlı şovunu yapıyor."

Brandon Biggs görev için imza atarken, "Bilmem gerekenden daha fazla bilgi var, Şef," dedi. Tyler'a Sonbahar'ı sordu ve cenaze evindeki herkesin bodrumda fırtınayı beklediğini öğrenince rahatlamış görünüyordu.

Gözcüler gördüklerini bildirmeye başladılar ve Hank bunları harita üzerinde işaretledi. Bu açık arazide bir hortum herhangi bir yere çarpmadan önce yüzlerce kez yere değebilirdi.

İstasyondaki diğer herkes bekledi ve hava durumu sunucularının ilçedeki insanlara saklanmalarını söylemesini dinledi.

"Hepimiz bunu yeraltında atlatacağız."

Bölüm 48

DENVER gün boyunca Claire'i cep telefonundan iki kez ve Matheson çiftlik evinden yarım düzine kez aramaya çalıştı. Bir uçaktan diğerine geçiyor, insanları izliyor, dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Telefonundan hava durumunu takip eder, fırtına ya da fırtınaların her zaman farkında olurdu.

Ülkenin bazı bölgelerinde bu saatlerde rüzgar ve hatta kar bile bir uçuşu geciktirebilir ve programını aksatabilir.

Hava durumunu izlerken her zaman Teksas'ı kontrol ederdi.

Her nasılsa, ülkenin onun bölgesindeki sıcaklığın ne olduğunu bilmek ona kendini daha yakın hissettiriyordu. Rocky Dağları'ndan bir fırtına geliyordu.

Kıyıda sıcak hava dalgası geliyor. Kasırğa için mükemmel bir karışım.

Denver hortumlar hakkında pek düşünmezdi. Deprem gibiydiler. Çok az ya da hiç uyarı yoktu. Kasırğa içinde yaşayan insanlar ellerinden geleni, yapabildikleri kadar hızlı yaparlardı.

Kum torbası yok. Tahta yok. Malzeme depolamak yok. Sadece siper alın. Yeraltında ya da küvette üzerlerine bir şilte atarak da olsa insanlar hazırlıklı.

Denver, Claire ve küçük Saralynn'in bodrumdaki eski bir oyun odasına taşındıklarını hayal etmeye çalıştı. Onlara fırtınalar sırasında ne yaptıklarını sormak hiç aklına gelmemişti.

Ancak şimdi, acı çekebilecek sevdiği insanlar vardı.

Gabe bir kardeş gibiydi ve Liz'in fırtına sığınağına gitmek için yardıma ihtiyacı olacaktı. Ve Claire, onun güzel, vahşi, sofistike Claire'i. Ailesi konusunda ona kim yardım edecekti? Ona kim yardım edecekti?

Gün geçtikçe ve ona ulaşamadıkça, Denver yavaş yavaş delirmeye başladı.

Bölüm 49

MR. DONAVAN, kasırga alarmı çaldıktan birkaç dakika sonra postaneyi kapattı. Ronny'ye arkada kalabileceğini ya da onu cenaze evine götürebileceğini söyledi ama eve dönmesi gerekiyordu. Karım endişeden delirmeden önce. 1970'teki Lubbock kasırgasında bulunmuştu ve bu konu hakkında konuşmayı hiç bırakmamıştı.

"Kalacağım," dedi Ronny tereddüt etmeden. "Postayla işimi bitirmek istiyorum, sonra beni alması için birini arayacağım." Donavan kapı eşiğinde kaldı. "Anneni aramamı ve kontrol etmemi ister misin?"

Ronny başını salladı. "Her zaman Carver'ların yanına gider. Adam sağır ve karısı da hafızasını kaybediyor, bu da onları Dallas için iyi bir arkadaş yapıyor."

"Ben gidiyorum o zaman." Bay Donavan el salladı. "Gidersen kapıyı kilitleyeceğini biliyorum."

Ne yapmak istediğinden emin değildi. Düşünmesi gerekiyordu. Marty dün gece ona bu sabah babasıyla büyük bir hesaplaşması olduğunu söylemişti.

Görünüşe göre, ailesi bir başka test ve ameliyat turu için Dallas'a dönmesini istemiş. Babasının onun için bir plan yapmaya çalıştığını söyledi.

Marty doğduğundan beri hayattaydı ve şimdi, kazadan sonra, kaçmak için yeterince hızlı koşabileceğinden emin olmadığından şikayet ediyordu.

Ronny, Marty'nin ailesiyle ya da ipekli ve incili kızla karşılaşma riskini göze almak istemiyordu. Marty'yle birlikteyken onun telefonunu her zaman kapattığını fark etmişti. Birlikteyken sanki kendi küçük dünyaları varmış gibiydi. Adamın yüzündeki endişe çizgileri kayboluyor ve kız kendini güvende hissediyordu. Dün gece birlikte yemek pişirmişlerdi ve o da ilk kadeh şarabını içmişti. Erken ayrılmıştı çünkü saklamaya çalışsa da onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu.

Postayı bitirdi ve çevrimiçi kursunda gerekli olan kitaplardan birinden bir bölüm okumaya çalıştı ama konsantre olamadı.

Hava karardığında Ronny'nin aklına gitmek istediği tek bir yer geliyordu. Kendisiyle itfaiye istasyonu arasındaki küçük dubleks ev. Ceketini ve Marty'nin nefret ettiği şapkasını giydi, evin arka kapısını kilitledi.

Postaneden çıkıp evine kadar koştu. Rüzgâr o kadar şiddetle esiyordu ki, onu yere düşürmekle tehdit ediyordu ama o yavaşlamadı.

Dubleks karanlık görünüyordu ama belki de elektrikler kesikti. Ön tarafta hiç araba yoktu, yani Marty'nin ailesi bu sabah geldiyse Şimdi gitti.

Kapıyı denedi ve her zamanki gibi kilitli olmadığını gördü.

"Marty?" diye seslendi aceleyle içeri girerken. "Marty?" Ronny önce mutfak denedi. Orada değildi ama Volvo'sunun arka tarafa park ettiğini görebiliyordu. Bir

İçinden bir huzursuzluk geçti. Ev boş, çok boş hissediyordu. Yatak odasına koştu, belki aletleriyle çalışıyordur diye düşündü. Hepsi oradaydı, barlar, ağırlıklar, şimdi kar altındaki bir oyun alanı gibi sessizdi.

Yavaşladı, yas tutan biri gibi eve doğru geri yürüdü. Bir şeyler yanıştı. Çok yanlış. Böyle bir günde tekerlekli sandalyesiyle dışarı çıkmazdı, gazete almak için bile. Buzdolabı doluydu. Eski Bu gibi soğuk günlerde ev cereyan yapıyordu. Marty her zaman ana odada ateş yakardı ama bugün öyle değildi.

Mekâna ilk adım attığı anın anısı gözünün önüne geldi. Kişisel bir şey yoktu.

"*Burası Marty'nin yeri.*" diyen bir şey yoktu. Artık hiçbir şey yoktu.

Pencerenin yanındaki küçük masada otururken, bir topun içine kıvrılmak için elinden geleni yaptı. Dairenin soğuğu içine sızıyordu. Bir süre önce gitmişti. Evin ısısının soğumasına yetecek kadar uzun bir süre.

Masasında bilgisayar ve kâğıtları yoktu ama kitaplar sanki biri birkaçını almış ve diğerlerini değersiz bulmuş gibi hâlâ raflara dağılmıştı.

Rüzgâr panjurları tıkırdatıyor ve küçük esintilerle odanın içine sızıyor gibiydi. Ağlamak istiyordu ama nedeninden emin değildi. Çılgılık atmak istiyordu.

Ona ihtiyacı vardı, ona söylemeden hiçbir yere gidemezdi ama başka birine asla bu kadar sıkı tutunmazdı. Eğer öyle yapsaydı tıpkı annesi gibi olurdu.

Ronny onun son sözlerini hatırlamaya çalıştı. "Kendimi daha iyi hissettiğimde sana başka bir ders vermeyi planlıyorum."

"Ne üzerine?" diye sormuştu. "Sevişmeye, tatlım."

Sonra onu öptü ve uyuyabilmesi için eve gitmesini söyledi.

Diğer daireden gelen kapı çarpma sesi yankılandı ve Ronny'yi düşüncelerinden uzaklaştırdı. Biggs çocukları muhtemelen gidiyorlardı. Sığınakta

fırtına dinene kadar başka bir yerde. Umurunda değildi. Kasırga onu alıp götürebilirdi. Gidecek başka bir yeri yoktu. Marty dönene kadar burada bekleyecekti.

Ön kapının çerçevesi tıkırdadı ve bir an için onun geri dönmüş olabileceğini düşündü, ama her zamanki gibi içeri giren sadece Border'dı.

"Burada ne yapıyorsunuz Posta Hanım?" diye sordu, sesiyle odayı doldurarak.

"Marty'yi bekliyorum," demeyi başardı. Artık Biggs'lerin ikisinden de korkmuyordu ama kimseyle konuşmak da istemiyordu. Sadece beklemek istiyordu çünkü beklediği sürece onun geri geleceğini biliyordu.

"Radyo bu tarafa doğru gelen bir kasırga olabileceğini söylüyor.

Büyükannem ve kardeşim zaten itfaiyedeler. Gitarımı almaya geldim. Benimle gelmek istersen kardeşimin kamyonetindeyim. Bran, itfaiye istasyonunun şu anda kasabada bulunulabilecek en güvenli yer olduğunu söylüyor."

Başını iki yana salladı. "Bekleyeceğim."

Gitarını yere bıraktı ve odanın karşısına geçti. Bir süre öylece durdu ve sonra kadının yanında diz çöktü. "Hanımefendi, Marty'nin geri geleceğini sanmıyorum. Şafaktan hemen sonra kapımızı çaldı ve Bran'in eski Volvo'sunu, benim de istersem ağırlıklarını alabileceğimi söyledi. Etrafında birkaç kişiyle birlikte büyük bir arabayla gitti."

"Hasta görünüyor muydu?" Belki de hastaneye gitmesi gerekmişti.

Border kaşlarını çatı. "Kırılmış görünüyor. Siz gelmeden önce hep öyle görünüyor."

"Geri dönecek," diye fısıldadı. "Beklediğimi bilecek."

"Benimle itfaiyeye gel. Cep telefonunu arayıp nerede olduğunu biliyorum." Border dövme elini uzattı. "Her şey yoluna girecek hanımefendi. Marty güvende olmanızı isterdi, değil mi?"

Ona inanmadı ama Border'la birlikte gitti. Hayatında ilk kez yalnız kalmak istemiyordu. Ruhunun derinliklerine kadar Marty Winslow'un gittiğini, gerçekten gittiğini biliyordu.

Bölüm 50

TRUMAN ÇİFTLİĞİ

ÖĞLE YEMEĞİNDEN SONRA, REAGAN gökyüzü kararırken pencereye baktı. Mutfaktaki radyodan bir uyarı geldi. Harmony ve civar bölgelerde kasırga uyarısı yapılmıştı. Alarm çaldı. Hortumlar tespit edilmişti. Herkes saklanmak için hazırlanmalıydı.

Yıkamakta olduğu bardağı lavaboya koydu ve orada bıraktı.

Hepsi arka kapıda park etmiş minibüse doğru ilerlerken evdeki hiç kimse konuşmadı. Foster minibüsü iyice yaklaştırmıştı, öyle ki yağmur sadece

teker teker minibüse bindiler. Kimse yanına fazla bir şey almadı. Bu iş bittiğinde ev birkaç saat içinde burada olacaktı ya da olmayacaktı. Siper almaktan başka bir şey düşünmek için çok az zaman vardı.

Reagan iki turtasını teneke bir taşıyıcıda çift katlı olarak paketlenmiş halde taşıdı.

Cindy tıbbi bir çanta ve birkaç battaniye getirdi. Pat Teyze sadece örgü çantasını getirmişti. Foster yürüteci arkaya koydu. Arka kapıyı kapatırken evin ışıkları önce yanıp söndü, sonra da söndü. Reagan bu fırtınalı günde karanlık evin yalnız görüldüğünü düşündü.

Şimdiden özlemişti ama hepsinin gitmesi gerektiğini biliyordu.

Cindy hava raporlarını dinlemek için arabanın radyosunu açtı.

Truman'ların evinden Lone Oak Yolu'na çıkıp Matheson Çiftliği'nin girişine doğru iki mil ilerlerken herkes dışarıda esen fırtınayı izliyordu. Reagan evinden ayrılmayı sevmiyordu ama Pat Teyze haklıydı, bu daha iyi olacaktı. Jeremiah'nın evinin bodrumunda kocaman bir ısıtıcı ve yaşlı adamın asla inemeyeceği çürük merdivenler vardı. Ayrıca arka tarafta kırklı yıllarda inşa edilmiş bir hücre vardı. Duvarlar topraktı ve Jeremiah önce yılan olup olmadığını kontrol ettiğinde bile Reagan oraya inmeye hep korkmuştu.

"İyi misin?" Noah onun elini tuttu. Arabada endişeli görünmeyen tek kişi oydu.

"Elbette. Gececeğini biliyorum."

Adam başını salladı ama kız ona inanmadığını görebiliyordu. "Ne oldu?" diye sordu, onu kolayca okuyarak.

"Kız kardeşimi aradım. Şehirde olduğumu zaten bildiğini söyledi. Bardaki Harley ona söylemiş ama ihtiyacım olursa beni yalnız bırakmak istemiş. Ona Matheson'ların evine gideceğimizi söyledim. Hank'in zaten itfaiye istasyonunda alarında olduğunu söyledi, bu yüzden çiftlik evine gideceğimizi duyduğuna sevindi. Alex kayınvalidesinin ve kızların orada yalnız kalmasından hoşlanmadığını söyledi." Pat Teyze oturduğu yerde döndü. "Şunu bilmeni isterim ki Noah McAllen, Matheson kadınları da McAllen'lar ve Truman'lar kadar uzun süredir bu topraklarda yaşamlarını sürdürüyorlar. Senin şu şerif olan kız kardeşin herkes için endişeleniyor ama bunu bizim için harcıyor. Muhtemelen fırtına sırasında birinin seni izlediğini düşünüyordu. Kahvaltıdan önce bize gösterdiğin yara izlerine bakılırsa, bir süredir kasırgalara biniyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Boğalar," diye düzeltti.

Kaşlarını çattı. "Benim düşünceme göre pek bir fark yok. Sanırım mümkün olan en kısa sürede tekrar bir tanesine tırmanacaksın."

Noah bu yaşlı öğretmenle kimsenin tartışmayı kazanamayacağını hissediyordu. "Ne derler bilirsiniz, düştüğünüzde kalkmalı ve mümkün olan en kısa sürede tekrar binmelisiniz. Sanırım ben de öyle yapacağım."

Pat Teyze'nin canını sıkacak bir hali yoktu. "Sekiz saniyelik hızlı bir heyecan için hayatlarını riske atan mükemmel sağlıklı genç adamlara ne derler bilir misin?"

"Ne?" *Aptal* ve *salak* gibi kelimeler için hazırlandı ama kadın onu şaşırttı. "Organ bağışçıları." Koltuğuna geri döndü.

Noah Reagan'a baktı ve gözlerinde korkuyu gördü. Gözlerini kaçırdı. Bunu görmek istemiyordu. Bunu düşünmek istemiyordu. Yolda, rodeodan rodeoya geçerken, kimse öldürölme ihtimalinden bahsetmezdi. Her şey sürüş, para ve rütbe ile ilgiliydi.

Matheson çiftlik evi yağmurun altında belirdi. Doğanın ona fırlattığı her şeye dayanacak şekilde inşa edilmiş kocaman, eski bir taş ev. İki tane vardı. Ön tarafta büyük karaağaçlar vardı ama evin geri kalanı tampon olmadan fırtınayla yüzleşiyordu.

Matheson'ların garajına park edip dışarı yığıldılar.

Hank'in annesi onları karşılamak için oradaydı. Birkaç dakika içinde herkes bodrumdaki rahat koltuklara ve sandalyelere yerleşti. Geçmiş nesillerden aktarılan fenerler, elektrik hala açık olmasına rağmen yakıldı.

Claire'in kızı Saralynn endişelenmeyen tek kişiydi. Koltuk değnekleri olmadan nasıl birkaç adım yürüyebildiğini herkese gösterirken konuşuyor ve gülüyordu. Claire cep telefonunun çalışmadığından yakınıken, bir ray kadar ince olan Şişman Teyze Reagan'ın getirdiği turtadan iki parça yedi.

Bir saat geçti. Radyo spikeri aynı uyarıyı sürdürdü. Harmony'nin yirmi mil çevresindeki herkese siper almaları tavsiye edildi.

Hortumlar görülmüştü ama hiçbirisi Harmony yakınlarında yere değmemişti.

Cindy ve Foster, Saralynn ile kart oynamaya başladılar.

Jeremiah koltuğunda uyukluyordu. Noah daha da huzursuzlaştı.

Kanepeden merdivenlere doğru ileri geri yürüyor, bazen fırtınayı görmek için yukarı çıkıyordu.

Bir süre onu izledikten sonra, Reagan onu takip etti.

İkisi de bir kasırga vurmadan önceki son işaretin bir trenin yaklaşma sesi olduğunu biliyordu. Bunu duyarlarsa ya da telsizden yakınlarda bir yer görüldüğü anons edilirse, siper almak için sadece birkaç saniyeleri olacaktı. Tek yapmaları gereken birkaç adım geriye gidip bodrum kapısını kapatmaktı. O zaman her şey güvende olacaktı.

Reagan merdivenlerin tepesine ulaştığında, Noah birkaç adım ötede durmuş, giriş boyunca uzanan uzun pencerelerden birinden fırtınayı izliyordu.

Arkasını dönmedi ama onun orada olduğunu biliyor olmalıydı.

"Çiftliğime döndüğümde," dedi alçak bir sesle, "düzgün bir barınak inşa edeceğim."

Kolunu onun beline doladı. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

Kolunu onun omzuna doladı. "Biliyor musun Rea, rodeo sporunda iyiyim, gerçekten iyiyim. Bu işten uzak kalmak bana düşünmek için zaman kazandırdı. Bazen aklımı kaçırarak kadar korkuyorum, ama iyi bir sürüş yaptığımda ve kazandığımda, açıklayamadığım bir tür yüksek oluyor. Eğer geri dönersem, belki finallere katılabilirim. Belki de çiftliği doğru düzgün kurmaya yetecek kadar kazanabilirim."

Kadın onu inceledi. "Ne diyorsun, Noah?" Yüzünü ona çevirdi. "Bugün burada ölebilirim."

Hayatta hiçbir şeyin garantisi yok. Geri dönme, seni terk etme fikrinden nefret ediyorum ama bunu yapmazsam, bir kez daha deneseydim ne olurdu diye hep merak edeceğim."

"Ya senden gitmemeni isteseydim?" Gözyaşlarına karşı koydu. "Soruyor musun?"

Reagan evet diye bağırmak istedi ama başını salladı.

"Hayır. Rica etmiyorum. Git ya da kal, ama bunu istediğin için yap." Onun hayalini öldüren ya da onu kurtaran kişi o olamazdı. Seçtiği şeyi kendi başına yapmak zorundaydı.

Onu kendine çekti. "Seni sevdiğimi biliyorsun, Rea."

"Biliyorum," diye fısıldadı göğsüne doğru. Gidiyordu, belki bugün ya da yarın değil ama yakında. Onu tekrar terk ediyordu. Ona onu sevdiğini söyleyemezdi. Bunu duymak için geri dönmesi gerekecekti.

Rüzgâr sanki içeri girmeye çalışıyormuş gibi pencerelere çarpıyordu. Karaağaçlardan birinden kopan bir dal, sanki yağmurun üzerinde süzülüyormuş gibi pencerenin önünden geçti.

"Aşağı insek iyi olacak." Noah onun elini tuttu. "Elin şimdiden titriyor."

İçini saran korkuyu ona söyleyecek cesareti yoktu. Damarların havayla hiçbir ilgisi yoktu. Buraya gelene kadar hayatı boyunca korkuyu tanımıştı ve Harmony'yi terk etmeyecekti, asla, ama onu zapt edemezdi.

Noah'ın koşmaya ihtiyacı vardı. Rodeo'ya gitmesi gerekiyordu. Eğer denerse onu durdurabilirdi ama kalan adamın sevdiği Noah olacağından emin değildi.

Dışarıdaki fırtına, hatta son sürat giden bir yük treni gibi uğuldayan rüzgâr bile Reagan'ın kalbinin kırıldığını duymasını engelleyemiyordu. Ondan beklemesini istememişti. Beklemeyecekti de.

Bodrumun kapısını kapattıklarında bir spiker bağırdı. "Büyük bir fırtına geliyor, millet. Güvende olmak için yer altında olmanız gerekiyor."

Reagan zar zor dinledi. Noah geri dönecekti; her şeye rağmen geri dönecekti.

Merdivenlerden diğerlerine doğru inerken bir çarpma sesi duydu. Bir şey bodrum kapısına öyle sert çarptı ki, tahta paramparça oldu.

Noah onu o kadar hızlı aşağı çekti ki ayağını kaybetti. Yere düşmeden hemen önce onu yakaladı.

Çılgılık sesleri bodrumu doldururken yağmurla birlikte soğuk hava da içeri girdi.

Reagan merdivenlerden yukarı baktı. Ön bahçedeki dev karaağacın dalları şimdi kapıdaki yarıklardan içeri giriyordu ve ağacın tamamı tek çıkışa sıkışmış gibiydi.

Bölüm 51

WRIGHT CENAZE EVİ

Cenaze evinin bodrum katında herkes bekledi.

Fırtına ile aralarındaki kalın duvar katmanları sayesinde hortum tehdidi çok uzakta görünüyordu. Calvin kahve içerken ve Dave uyurken kadınlar rahat dinlenme odasında sohbet ediyorlardı. Martha Q, muhasebeci Beth ve Kate, Autumn bir dergiyi karıştırırken yeniden dekore etmekten bahsediyorlardı.

Sonbahar ayağa kalktığında bir süredir yerlerine yerleşmişlerdi.

"Aman Tanrım," dedi. "Köpeği unuttuk. Küçük Hanım korkudan aklını kaçırmış olmalı."

Kate, "Gidip onu getireyim," diye teklif etti.

"Hayır, ben yaparım. Mutfaktaki tüm saklanma yerlerini biliyorum. Hemen döneceğim."

Kimse tartışmadan o gitmişti.

Sonbahar arka basamakları koşarak çıktı ve girişin arkasındaki bir panelin açıldığı yere geldi. Ziyarete gelen biri girişi asla fark etmezdi ama o, orada çalışanların ortak alanlardan geçmeden bir odadan diğerine geçmelerini sağlayan gizli geçitleri keşfetmişti.

Mutfağı yarılarmıştı ki cumbalı pencereden bir gölgenin geçtiğini gördü. Siyahlar giymiş bir adam pencereden içeri bakmaya çalışıyordu.

Gölge mutfak penceresine doğru ilerlerken Sonbahar köpeğe doğru atıldı. Küçük Hanım havladı. Yabancıнын yüzü cama yaslanmıştı.

Autumn, Leland'ı tanıyınca geri çekildi.

Camın hemen ötesinde durmuş ona bakıyordu.

Bir çığlık boğazını temizleyemedi, adam kilidin yanındaki camı kırdı ve içeri girdi.

Geri geri giderken başını asılı bir saksıya çarptı.

"Görünüşe göre sonunda seni burada yalnız yakaladım." Leland bir kedinin fareyi köşeye sıkıştırması gibi yaklaşırken gülümsedi.

"Seni yanıma almadan gitmeyeceğimi tahmin etmeliydin." Sırtını tezgâha çarparak ahizeyi telefondan düşürdü.

Küçük Hanım tekrar havladı ve mülkünü savunmak istercesine Leland'a doğru koştu.

Leland köpeğe vurduğu anda 911'i yumrukladı ve "Sakin o köpeği inciteyim deme!" diye bağırdı. Leland hayvanı görmezden gelerek başını kaldırdı. "Köpeğe zarar vermeye gelmedim," dedi neredeyse fısıltıyla.

"Ama bunu söyleyemem.

senin için de aynısı geçerli. Konuşmamız bitmemiştii ve şimdi kasabadaki herkes meşgul, kendi küçük fırtınamızı yaşayabileceğimizi düşündüm." Yumruğunu kaldırdı. "Üzerine öyle bir yağmur yağdıracağım ki, bugünden sonra bu kasabada sana bakacak tek bir erkek bile kalmayacak."

Adanın ortasına doğru ilerleyerek adamın ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Git buradan," demeyi başardı. "Git ve beni yalnız bırak."

"Bu sefer değil. Patronunun itfaiye istasyonuna koştuğunu gördüm. İki gündür burayı izliyorum. Burada beni durdurabilecek kimse yok ve dışarıdaki gürültüyle kimse çığlıklarını duymayacak. Taşındığın o piçi kaybettiğinde bile." Güldü. "Dans etmeyi bitirdiğimizde, sevgilim, seni kamyonu yükleyip eve götüreceğim. Bugünden sonra beni terk etmeyi bir daha düşünmeyeceğine bahse girerim."

Autumn düşünmek zorundaydı. Panik yapamazdı. "Ben giderim," dedi. "Eve geri döneceğim. Sadece eşyalarımı almama izin ver." Odasına doğru bir adım attı.

Gülümsedi. "Başına geleceklerden o kadar kolay kurtulamayacaksın ama toparlanmak istiyorsan bekleyebilirim. Hazır başlamışken buralarda değerli gibi görünen ne varsa alın."

Odasına doğru koşarken ona elinin tersiyle vurdu.

Autumn bir bez bebek gibi geriye doğru yuvarlandı ve sertçe yere çarptı. Dizlerinin üzerine süründü ve bir tekmeden kaçınmayı başardı.

Onu saçlarından yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Sana gidip eşyalarını almanı söylemiştim. Burada hiçbir şey bırakmanı istemiyorum. Herkesin bildiği kadarıyla, her zaman yaptığın gibi öylece çekip gittin."

Adam neredeyse onu yerden kaldırıyordu. Elini tuttu ve saçlarını bırakmasını sağlamaya çalıştı.

Ağızından akan kan cilalı zemine ve tezgâhlara sıçrarken neredeyse şakacı bir şekilde ona tokat attı.

Dışarıdaki rüzgâr pencerelerdeki camları tıkırdattı. Adam onu aniden yere düşürdü ve kadın sürünerek olabildiğince hızlı uzaklaştı.

"Acele edin!" diye bağırdı. "İşler daha da kötüye gitmeden buradan çıkmak istiyorum."

Sonbahar odasına koştu, kapıyı çarptı ve sürgüyü fırlattı. O onu uzun süre dışarıda tutamayacağını biliyordu ama sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Arkasına bakmadan dolaba koştu ve kendini içeri kapattı. Parmaklarını kullanarak tuzak kapısını buldu, mandalı açtı ve eski ipten aşağı kayarak tuzağı arkasından kapattı.

Yarı yolda ip koptu ve onu beton zemine yuvarladı.

Gözyaşlarına boğulmadan önce bir kez "Yardım edin!" diye bağırdı.

Kate önce ona ulaştı. Bir an için kızın düşerken yaralandığını düşündü. Calvin Autumn'u kaldırıp ışığa doğru taşırken Kate'in telefonu çaldı.

Kim olduğunu bilerek cevap verdi. "Tyler!"

"Hepiniz bodrumda mısınız?" diye bağırdı.

"Şimdi öyleyiz. Sonbahar yeni geldi."

"Güzel, bütün kapıları kilitle ve orada kal. Az önce duyduğuma göre Leland yukarıda mutfakta. Duyduğuma göre Autumn'u dövüyormuş. Kaçtığına sevindim. En kısa zamanda polisi göndereceğim. Lone Oak Road yakınlarında kıyamet kopmuş."

Kate herhangi bir soru sormadan telefon kapandı.

Diğerlerini mola alanına kadar takip etti. Beth ve Calvin lavaboda Autumn'u tutuyorlardı. Ağlıyor ve kanayan ağzını bir havluyla kuruluyordu ama çok kötü yaralanmış gibi görünmüyordu.

"Calvin," diye fısıldadı Kate. "Kapıları kilitle."

"Sonbahar'ın kullandığı hariç hepsi zaten kilitli ve biri içeri girdiğinde otomatik olarak kapanıyor. Üst kattaki kimse onu bulamaz. Tabii nasıl açılacağını bilmiyorsa."

"Güzel. Yeterince güvendeyiz." Sonbahar'ı Beth'in yanına bıraktı ve gizli geçide giden geniş merdivenlere doğru ilerledi. Merdivenlerin dibinden hem Autumn'un tuzak kapısından düştüğü yeri hem de yukarıdaki kapalı paneli görebiliyordu. Her iki durumda da aşağı inen olursa haberdar olacaktı.

Martha Q da ona katıldı. "Bir kadına vuran bir erkeğe asla tahammül edemem. Yukarıdaki adam dua etsin de aşağıya inen yolu bulamasın yoksa ona asla unutamayacağı bir ders veririm."

Kate kar küreğini kaldırdı. Bir asker gibi savaşa hazırlanıyordu.

Çatlaklardan gelen rüzgâr hırıltısı dışında bir süre her şey sessiz gibiydi. Ayak sesleri duyduğunu düşündü. Bir, belki de iki çift.

Sonra, bir kez çalan bir çan gibi, Kate yukarıdan bir silah sesi duydu.

Sonra sessizlik.

Kate Martha Q'ya baktı, diğerlerinin pek yardımcı olamayacağını biliyordu. "Yukarı çıkalım mı?"

Kate başını salladı.

"Öyle." Martha bir pipo aldı.

Bölüm 52

HARMONY İTFAİYE İSTASYONU

DIŞ HAT Tyler'ın sol elinin yanında sallanıyordu. Hemen aldı. Brandon Biggs hariç tüm itfaiyeciler oradaydı. Harmony yakınlarına inen hortumların ilk görüldüğü andan beri ne aramış ne de telsizle haber vermişti.

"Merhaba. Acil durumunuz nedir?" Tyler sordu.

"Sör Şövalye?" Saralynn'in korkmuş sesi geldi. "Siz mi yoksa amcam Hank mi bizi almaya geliyor?"

"Biraz meşgulüz." Tyler sakın görünmeye çalışıyordu ama on beş dakika önce bir hortum pamuk ağaçlarını sıyırıp geçmiş ve kasabanın hemen dışındaki karavan parkının çoğuna zarar vermişti.

Brandon Biggs dışında ayırabildikleri tüm itfaiyeciler çağrılmıştı ve Tyler Biggs'e ulaşır ulaşmaz bir itfaiyeci daha yola çıkacaktı.

Şerifin ofisi barikatlar kuruyordu. Yola saçılmış enkaz yüzünden şu anda kimse Lone Oak Yolu'ndan aşağı inemiyordu. "Annenle birlikte misin, Saralynn? Güvende misin?"

Her seferinde bir acil durum, diye kendine hatırlattı Tyler.

"Hepimiz güvendeyiz ama ağaç kapımızı devirdiğinden beri bodrum katı soğuk."

Matheson'ların evi karavan parkından birkaç kilometre uzaktaydı ama saatte yüz mil hızla esen rüzgârdan zarar görebilecek kadar da yakındı.

"Hank amcanı hatta bağlayacağım. Bana bir dakika verin."

Tyler ayağa kalktı ve itfaiye istasyonunun körfez bölgesini aradı. Hank beş dakika önce malzemeleri yüklüyordu ama şimdi görünürde yoktu.

"Saralynn, annenle konuşabilir miyim?"

"Tamam," dedi. "Ama birine gelip bizi almasını söylemeyi unutma. Burayı sevmiyorum."

Tyler, Claire "lanet olsun" diyene kadar bekledi ve sonra sordu: "Herkes iyi mi?"

Tehlikede misiniz?"

"Hayır," dedi sakince. "Sadece korktum. Trumanlar burada ve Alex'e kardeşi Noah'ın bizimle olduğunu söyle. Kapana kısıldık ama zarar görmedik."

"Güzel." Tyler ne söyleyeceğinden emin değildi. "Dayan biraz.

Yol sizin yönünüze kapalı ama en kısa zamanda size ulaşacağız. En kötüsü sona ermiş gibi görünüyor. Yakında gün ışığı görmezsek şaşırmam."

"Umarım öyledir," diye cevap verdi Claire. "Kız kardeşimi ve Gabe'i kontrol edebilir misin? İkisine de telefonla ulaşamıyorum." Tyler bu cevabı zaten bildiği için sırttı. "Bir saat önce hastaneye geldiler. Sanırım Hank de onlara ulaşmaya çalıştı. Hastaneyi aradığında bir hemşire ona doğumhanelerde cep telefonuna izin verilmediğini söylemiş."

"Orada olmalıyız."

Her zaman sakin olan Claire'in sesi paramparça olmaya başlamış gibi geliyordu. Tyler ona yardım edebilmeyi diledi ama kasabada kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Tyler kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Elimizden geldiğince çabuk size ulaşacağız," dedi tekrar, daha geç değil daha erken olmasını umarak. "Herkesin sıcak olduğundan emin olun." Söylemesi aptalca bir şeydi ama Tyler bazı tavsiyelerde bulunmak zorunda olduğunu hissetti.

Ona teşekkür etti ve telefonu kapattı.

Tyler masasına geri oturdu ve cenaze evini bir kez daha aramayı denedi. Hat hâlâ meşguldü. Yirmi dakikadır meşguldü. 911 çağrısı her şey olmadan sadece birkaç dakika önce gelmişti. Telefonu açmış, birinin çığlığını duyduğunu sanmış ve sonra hiçbir şey duymamıştı. Birkaç dakika Dakikalar sonra Kate'e ulaşmıştı ama fırtınada bağlantıyı kaybetmişti.

Tyler, Kate'in numarasını çevirmek için birkaç saniyesi olmadan önce hasar ihbarında bulunan iki kişinin daha telefonuna cevap verdi. Cevap vermedi. Onunla konuşurken telefonu yanındaydı. Hepsinin bodrumda güvende olduğunu söylemişti. Şehir sınırları içinde hortum yoktu. Evi ve iş yeri güvendedeydi... Peki herkes neredeydi ve 911'i kim aramıştı?

Panikleyen bir adam değildi ama içinin bir patlamaya hazırlandığını hissedebiliyordu.

Hank arayıp karavan parkından iki kişiyi hastaneye götürdüklerini söyledi. Bir başka itfaiyeci de kalp krizi geçirmiş olabilecek bir adamla birlikte hastaneye doğru yola çıktığını bildirdi.

Tyler telefonlara bakıyor ve gerektiğinde onları aktarıyordu ama her zaman cenaze evindeki çalışanları için endişeleniyordu. Calvin ve Dave yaşlanmışlardı; Beth'in beş yıl önce emekli olması gerekiyordu. Autumn hamileydi. Kate'le konuştuğundan beri olmuş olabilecek yüzlerce şeyi düşündü. Kendi kendine Kate'in orada olduğunu, her türlü acil durumla ilgilenebileceğini söyleyip durdu. Ona ihtiyacı olursa cep telefonunu arayabilirdi. Bodrumda, kimsenin onlara ulaşamayacağı bir yerde güvendeydiler.

Beş dakika daha geçti, sonra on. Yağmur durmuştu. Tyler pencereye baktı. Gökyüzü artık siyah değildi. İnsanlar hâlâ arıyordu. Bazıları elektriklerinin kesik olduğunu söylüyordu. Bazıları hasar bildirmek için. Raporları alması için Ronny'yi görevlendirmişti. Border Biggs gibi kız da çok yardımcı olmuştu. Birkaç kişiyi korkutmuş olsa da, elinden geleni yapmaya fazlasıyla istekliydi. İnsanlar büyükannesinin yanından geçip yanağını okşadığını görünce, çocuktan duydukları korkunun çoğunu unutmuşlardı.

Tyler'ın gitmesi gerekiyordu. Sadece birkaç blok öteye gidip adamlarını kontrol etmesi gerekiyordu ama şu anda yapması gereken bir iş vardı ve biri gelip onu görevden alana kadar görev yerini terk edemezdi.

Sonunda telefonu çaldı. "Kate," dedi telefonu açarken. "Çok sevindim..." Kate'in sesi araya girdi. "Mümkün olduğunca çabuk bir ambulansa ihtiyacımız var, Ty." Tyler diğer hattı açtı ve hızlı aramayı tuşladı.

"Kim?" dedi, zihninde yaralanmış olabilecek çalışanların listesini gözden geçirerek.

"Bir adam vuruldu. Kurşun yarası. Hayati tehlikesi var." Tyler'ın eğitimi devreye girdi. Beyninde uçuşan sorulardan herhangi birini sormadan önce mesajı olabildiğince hızlı bir şekilde iletti.

"Yola çıktı," dedi Kate'e. "Beni bilgilendir."

"Tanrı'ya şükür." Cevap vermeden önce nefes almak için bir an durdu. "İtfaiyecilerinizden biri. Sanırım adı Biggs. Leland Autumn'u dövdü ve Autumn kaçtığı anda itfaiyeci arka kapıdan girip Leland'ı şaşırtmış olmalı. İtfaiyeci göğsüne bir mermi isabet ettirmiş ama kalbini ıskalamış diyebilirim çünkü nabızı çok hızlı atıyor. Hayati belirtileri iyi ama sürekli Reagan adında birini soruyor. Nefes alışından anladığım kadarıyla Sanırım akciğerlerinden biri çökmüş ve çok kan kaybetmiş." Tyler telefonu o kadar sıkı kavradı ki, elinde paramparça olmadığında şaşırdı. "Sen ve diğerleri?"

"Biz iyiyiz. Calvin ve Dave Leland'ı bağladılar. Şu anda üzerinde oturuyorlar, müsait olunca bir polis gönderin."

Autumn hâlâ ağlıyor ama sanırım iyi. Sen nasılsın? Siren seslerini duyuyoruz. Fırtınada yaralanan oldu mu?"

Tyler daha fazla soru sormadan bağırdı, "Ambulansı duyuyorum. İtfaiyeciyle birlikte hastaneye gidiyorum ve Autumn'u da kontrol ettirmek için yanıma alıyorum."

Adam bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Kendini sandalyede sabit durmaya zorlamak için tüm gücünü harcadı. Şerifi aradı ve mümkün olduğunca çabuk bir davetsiz misafiri almalarını istedi. Çok az eğitim almış olan genç memur onu karavan parkında bulunan Alex'e bağladı.

"Şerif McAllen," diye tersledi.

Tyler olabildiğince hızlı bir şekilde Leland'ın cenaze evinde bağlı olduğunu anlattı.

Alex parktan ayrıldığını söyledi. Mucizevi bir şekilde kimse ölmemişti. Römorklar dağılmış ve ağaçlar devrilmişti ama herkes hayattaydı. Lone Oak Yolu'nun bir şeridini bile geçilebilir hale getirmeleri saatler alacaktı ama en azından herkes güvendeydi. İtfaiye ve yerel inşaat ekipleri harekete geçmişti.

Tyler telefonu yere bıraktı ve etrafındaki gürültüyü engellemek için bir saniyeliğine gözlerini kapattı. McNabb'a döndü. "Bir dakikalığına telefonlarla ilgilenebilir misin?" McNabb başını salladı.

Tyler odayı geçerek Border'ın malzemeleri dışarı çıkan kamyonlardan birine yüklediği yere gitti. "Border, seninle bir dakika konuşmam gerek."

"Elbette. Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Wright?"

Tyler kolunu büyük çocuğa doladı ve onu mutfığa götürdü.

"Büyükannenin hatırı için şu anda güçlü olman gerekecek." "Pekâlâ." Border şaşkın görünüyordu.

Tyler bunu açıkça söylemek zorundaydı. "Kardeşin hastaneye gidiyor. Yaralandı."

Border itti. "Hayır," dedi, sanki Tyler'ın sözlerini inkâr edebilir ve onları doğru olmaktan çıkarabilirmiş gibi. "Hayır."

Bayan Biggs torununun sesini duydu ve Tyler'ın sözlerini duymamış olsa da acısını hissediyor gibiydi. "Ne oldu?" diye sordu, yaklaşarak.

Tyler ona baktı. "Brandon vuruldu. Şu anda hastaneye gidiyor. Tek bildiğim bu."

Tyler'ı şaşırtacak şekilde, Ronny kontrolü ele aldı. Kolunu Bayan Biggs'in beline doladı ve onu yan girişe doğru çekti. "Hadi bakalım.

Ne kadar kötü olduğunu bilmiyoruz. Border ikimizi de hastaneye götürecek ve kendimiz göreceğiz." Border'a takip etmesini işaret etti.

Sınır, odanın içinde büyüyen kocaman bir ağaç gibi duruyordu.

Takip etmedi ve Tyler yüzündeki ifadeden ağlamayı mı yoksa bir şeye vurmayı mı planladığını anlayamadı.

Tyler ona ulaşamadan Ronny elini tuttu. "Gitmemiz gerek. Bizi götürebilir misin?"

Başını salladı ve onu yan kapıdan çıkarken takip etti.

Tyler gülümsedi. Sessiz Ronelle Logan yardım etmek için devreye girmişti. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama kız derin bir uykudan uyanmış ve insan ırkına katılmaya karar vermiş gibiydi.

Tyler tekrar telefonun başına oturdu. Bir saat içinde işi bitecek ve ayrılabilirdi. Eve uğrayıp herkesi kontrol edeceğini ve sonra da hastaneye gideceğini biliyordu.

Bölüm 53

DENVER telefonunu açar açmaz hava durumunu kontrol etti. Teksas panhandle'ın alt yarısında hortumlar. ÜÇ ikisi Harmony'ye yakın, ikisi de açık arazide. Oraya varamadan her şey bitmiş olabilirdi ama oraya varacaktı.

Uçağı kapıya yanaşırken Derwood's Flight Service ve Crop Dusting'i aradı. İndi ve bir sonraki görevini aldı, sonra havaalanının yan kapısından çıkıp özel uçakların indiğı bir dizi hangara doğru yürüdü.

Derwood bir fincan kahvesini bitirdiğinde oradaydı. Denver beklediğı süre boyunca Claire'e ve eve iki kez ulaşmaya çalışmış ve sonunda itfaiyeyi aramıştı. Denver'ın zar zor hatırladığı Tyler Wright adında bir adam ona Matheson çiftliğine giden yolun kapalı olduğunu söyledi.

Yaşlı Derwood benzin almayı bitirdi ve bir şişe gazoz aldı. Uçağında uyumalı ve yemek yemeliydi. Kokpit eski barbekü sosu gibi kokuyordu ama Derwood da öyle.

Denver kemerini bağladı. Derwood havalanmak için rüzgârla savaşırken güldü. "Şanslıymışsın. Sen aradığında Amarillo yolunu yarılamış, veteriner malzemelerini bırakıyordum." Denver hayatını uçaklarda kazanıyordu ama Derwood gibi bir şeyle hiç karşılaşmamıştı. Eğer bilmeseydi, Harmony'ye giderken ekinlerin tozunu alacak kadar alçaktan uçtuklarına yemin edebilirdi.

Havalandıklarında Denver, hortumların Lone Oak Yolu boyunca birkaç ağacı devirdiğini ve çiftlikten pazara giden yoldan Matheson'ların evine kadar çeyrek mil boyunca uzanan sert dolgulu yola inmeleri gerektiğini açıkladı.

Denver'ı şaşırtan bir şekilde, yaşlı pilot bunun bir sorun olacağını düşünmüyor gibiydi, ancak inişte lastiklerin aşınması için fazladan yirmi dolara mal olacağını söyledi.

Matheson'ın yerini bulmak için bulutlara doğru alçalırlarken Denver gözlerini kapattı. Yere değene kadar gözlerini açmadı. Derwood onu neredeyse çiftlik evinin ön kapısına kadar götürdü. Ya da ne olabilirdi eğer bir ağaç yolu kapatmasaydı ön kapı olabilirdi.

Denver uçaktan atladı ve enkaza koştu.

"Claire!" diye bağırdı tahta ve cam parçalarını girişten uzaklaştırırken.

"Ben buradayım," diye bağırdı. "Kapana kısıldık." Denver güldü, onun sesine bayılmıştı. "Şaka yapmıyorum," dedi.

Derwood, elleri şalvarının ceplerinde, yukarı doğru yürüdü.

"Ne dağınıklık ama," dedi basitçe. Yağmur hafifçe üzerine damlıyor, onu Cadılar Bayramı'ndan çok sonra dışarıda bırakılmış eriyen bir korkuluğa benzetiyordu.

Denver soğuğu umursamadan ceketini çıkardı. "Bana yardım etmek ister misin?"

Adamın durduğu yere döndüğünde Derwood gitmişti. Görünüşe göre el emeği kiralama fiyatına dahil değildi.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde dalları koparan Denver, sundurma ile bodruma açılan kapı arasına sıkışmış ağacın gövdesine doğru ilerledi. Ya da kapıdan geriye ne kaldıysa. Tahta, dallar tarafından pamuk kalınlığındaymış gibi parçalanmıştı.

"Seni çıkaracağım Claire!" Denver bağırdı ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Bir balta ya da testereye ihtiyacı vardı.

"Denver?" diye bağırdı genç bir adamın sesi. "Siz çekebilerseniz biz de bu taraftan iteriz."

Denver aşağıda kimin olduğunu umursamadı. Yardım aldığı için mutluydu. "Pekâlâ. İt!"

Hiçbir şey hareket etmedi. Ağaç çok sıkı sıkışmıştı.

Ona doğru gelen bir motor sesi Denver'ın dikkatini çekti.

Derwood bir traktörle verandaya yanaştı. "Nereden buldun bunu?"

Derwood gülümsedi. "Burası bir çiftlik, şehir çocuğu. Çiftliklerde ekipman vardır. Ahıra baktım." Belki de Derwood ot içerek tüm beyin hücrelerini yok etmemişti. Denver bir zincir kaptı ve birkaç dakika içinde ağacı çekip aldılar, verandanın çoğunu da beraberinde götürdüler.

Bodrumdaki insanlar teker teker dışarı çıktı.

Bir adam Saralynn'in yanından geçerken Denver ona sıkıca sarıldı ve "İyi olmana çok sevindim. Sen benim için dünyalara bedelsin, evlat."

Ona gülümsedi ve "Geleceğini biliyordum" diye fısıldadı. Kollarını onun boynuna doladı ve kırık pencereyi oturma odasından her şeyin her zamanki gibi görüldüğü mutfağa kadar kendisini taşımasına izin verdi.

Denver geri döndüğünde Claire kapının çerçevesine tırmanıyordu. Ona elini uzattı ve dışarı çıkmasına rehberlik etti.

Bir kez olsun ona sarılmadı, onu öpmedi. Sadece gülümsedi ve o da bunu anlıyor gibiydi. Onun iyi olduğunu bilmek şimdilik yeterliydi.

Jeremiah Amca itiraz ederken onu dışarı taşıdılar.

Herkes büyük çiftliğin mutfağına yerleştğinde, Denver cep telefonunu Noah'a ödünç verdi ve o da kasabadaki herkese dışarıda ve güvende olduklarını söylemek için aradı.

Hâlâ telefonlara bakan Tyler'a ulaştı. "Kız kardeşime çiftliğe kimseyi göndermeye gerek olmadığını söyle.

Biz iyiyiz."

Noah dinledi, sonra dedi ki, "O burada. Ona söyleyeceğim." Herkes sessizce beklerken telefonu kapattı.

Noah Reagan'a döndü. "Rea, Bay Wright fırtına sırasında Brandon'ın 911 çağrısına cevap vermek için oraya gittiğini ve vurulduğunu söylememi istedi. Durumu kritik. Seni soruyor."

Reagan nefesini tuttu ve ağlamamak için mücadele etti. "Ona gitmeliyim." Bir köşede saatler önce getirdiği son turtayı bitirmekte olan Derwood'a doğru döndü.

Derwood hâlâ çiğnerken, "Uçamam," dedi. "Az önce Harmony iniş pistini kontrol etmek için aradım. Arkadaşlardan biri pistin her tarafının teneke olduğunu söyledi. Görünüşe göre fırtına sırasında hangarımın çatısı uçmuş." Omuz silktili. "Görünüşe göre bir süre burada mahsur kalacağım, millet. Umarım bolca yiyeceğiniz vardır. Onu almaya gitmek için öğle yemeğini atlardım." Çatalıyla Denver'ı işaret etti.

Saralynn de dahil olmak üzere her Matheson kadını inledi.

"Hastaneye gitmem gerek." Reagan ayağa kalktı. "Arabalardan biriyle gidebildiğimiz kadar uzağa gidebilir ve yolun geri kalanını yürüyebiliriz."

Noah başını salladı. "Bu yağmur ve çamurda bir saat, belki de daha fazla sürer."

Derwood gülümsedi. "Neden ahırdaki atlardan birkaçını almıyorsun? Açık araziden geçebilirsiniz."

"Atlarım," dedi Noah. "Tabii ki buradalar." Foster'a baktı.

"Eyerlememe yardım eder misin? Rea, ceketini al."

Reagan itiraz etmeye başladı ama Noah ve Foster çoktan arka kapıdan çıkmışlardı. Hastaneye gitmesi gerekiyordu ama ata binmek çılgınca bir fikir gibi görünüyordu. Noah atların etrafında büyümüş olabilirdi ama o sadece birkaç kez ata binmişti.

kez ve asla yağmur yağarken ve etraflarında şimşekler çakarken değil.

Bu fikrin asla işe yaramayacağını düşünerek arkaya doğru yürüdü. Başka bir plan yapmaları gerekiyordu.

Noah ahırdan aceleyle çıktı, eyerlenmiş ve hazır iki at götürüyordu.

"Ata binemem," dedi basitçe.

"Tabii ki yapabilirsin. Hemen geliyorum."

"Hayır." At yürüdüğünde eyerin üzerinde zar zor durabiliyordu. Asla başaramayacaktı.

"Pekâlâ Rea, çift bineceğiz." Rea'nın kalkmasına yardım etti, sonra da sağlam kolunu kaldırıp arkasına yerleşti.

O bir şey söyleyemeden açık arazide Truman meyve bahçesine doğru ilerliyorlardı. At kolayca dörtnala koşmaya başladı ve Noah'nın kolundaki alçı, onu yerinde tutan bir hız treninin çubuğu gibi hissettirdi. Üşümüyor ya da korkmuyordu. Bu kez bir atın üzerindeyken kendini güvende ve korunmuş hissediyordu.

Meyve bahçesinin girişini işaretleyen yıkık çite ulaştıklarında yavaşladı. Yıllar önce Jeremiah Amca, Pat Teyze'nin küçük golf arabasını arazileri arasındaki sınırdan geçirmesini kolaylaştırmıştı, böylece istediği tüm elmaları toplayabilecekti.

Noah, Rea'nın kulağına fısıldadı. "Sence eskiden burada, bu ağaçların altında gizlice buluşurlar mıydı? Kim bilir, belki de yıllardır sevgilidirler."

"Bunu düşünmek isterdim," dedi. "Bunun ikisine de biraz mutluluk vereceğini tahmin ediyorum."

"Ya da hüznün. Ara sıra buluşmak ama asla gerçekten birlikte olmamak."

"Asla bilemeyeceğiz," diye fısıldadı.

Patikaya ulaşır ulaşmaz Noah atı hızlanması için teşvik etti. Yalnız Meşe Yolu'ndan gidebildikleri kadar ilerlediler ve sonra kasabanın kenarına varana kadar devrilmiş ağaçların arasından geçtiler. Kasabanın Dere kenarındaki eski pamuk ağaçlarının arasında yer alan küçük karavan parkı, sanki bir dev elini tutmuş ve hepsini karıştırmış gibi görünüyordu. Bazıları yan yatmış, birkaçı da temellerinden kopmuştu. Bir tanesi tamamen parçalanmış, birkaç tanesi ise rüzgârdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. İnsanlar her yerdeydi. Ayakta durmuş, gökyüzünü izliyorlardı. Başkalarına yardım ediyorlardı. Birkaçı yavaşça hareket ediyor, evlerinden yuvarlanan hayatlarının parçalarını topluyordu.

Nuh köprüyü geçtiğinde ilk trafiği gördü. Atı panikledi.

Nuh dizginleri tuttu ve yumuşak sözlerle ve sıkı bir tutuşla hayvanı kontrol etti. Birkaç dakika içinde dere yatağı boyunca ilerleyerek hastanenin arka tarafına geçtiler.

Noah'nın sesi kulağına fısıldadı, "Biliyor musun, ata binmeyi ne kadar sevdiğimi unutmuşum. Atın tepinmediği bir eyerde oturmak iyi hissettiriyor. Bir zamanlar her günümü eyer üzerinde geçirmek istediğimi hatırlıyorum."

Girişe ulaştı ve onu yere indirdi. "İçeri gir. Ben seni bulurum."

Reagan koşarak hastaneye girerken, güvenlik görevlilerinden birinin Noah'nın atı girişe park edemeyeceğini bağırdığını duydu. Reagan gülümsedi ve Brandon uyanık olsaydı bu gece ona ulaşmak için neler çektiğini anlatacağını düşündü.

Koridorda insanlar sıralanmıştı. Çalışmaktan yorgun ve kirli itfaiyeciler; Brandon'ın yaralandığını duyan inşaat işçileri.

Martha Q'nun kapının yanında Bayan Biggs'in yanında durduğunu gördü. "Neler oluyor?" Reagan ikisine de sordu.

"Boğa et geçti. Şu anda ameliyatta." Bayan.

Biggs usulca ağladı. "İşleri biter bitmez daha fazlasını öğreneceğiz.

"Kardeşi nerede?" Rea Bran'ın Border için endişeleneceğini biliyordu. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük olabilirdi ama Border'ın ebeveyni olduğunu düşünüyordu.

"Kan veriyor," dedi Bayan Biggs. "Kan stokları tükenmek üzere. gelen tüm yaralanmalarla birlikte olumsuz." Noah Rea'nın arkasından yaklaştı. "Ben 0 negatifim." Bayan Biggs'in sormasına bile gerek kalmamıştı; Noah koridorda ilerleyerek bir hemşire aramaya başlamıştı bile.

Reagan, Bayan Biggs'i bekleme odasına taşınmaya ikna etti. Martha Q da geldi.

Ne kadar beklediğinden emin değildi; Reagan'ın tek bildiği Bran'i görmeden gidemeyeceğiydi.

Bay Wright içeri girdi. Odaya baktı ve doğruca Reagan'ın sarılana kadar tanıyamadığı bir kadının yanına gitti. Binbaşı Kate Cummings, birkaç yıl önce ziyarete gelen kundaklama uzmanı. Reagan'ı şaşırtan bir şekilde, Bay Wright herkesin önünde onu dudaklarından öptü.

Etrafta insanlar olduğunu fark etmeden önce birkaç dakika boyunca başları neredeyse birbirine değecek şekilde konuştular.

Reagan sandalyesinde arkasına yaslandı. Gece sürprizlerle doluydu. Bayan Biggs'e "Bran nasıl vuruldu?" diye sordu ama cevap veren Martha Q oldu.

"Emin değilim. Brandon'ın Leland soygun yaparken içeri girip onu şaşırttığını düşünöyoruz."

Martha Q daha da yaklaşarak ekledi: "Olaydan hemen sonra oradaydım. Kate" -hâlâ Bay Wright'ın kollarındaki kadını işaret etti- "cenaze evinin bodrumundan yukarı çıktığında, Biggs'in oğlu yerde kanlar içinde yatıyordu ve Leland denen adam da eşyaları karıştıırıyordu. Gümüş çekmecesı.

"Bize baktı ve 'Siz iki ihtiyar ne istiyorsunuz?' diye bağırdı. Böyle bir konuşmayı kaldıramazdım. Ona doğru yöneldim, biraz saygı duyması gerektiğini ve ne yaptığını bağırarak söyledim. Parmağımla onu işaret ettim ve kadınları dövmele ilgili aklımdan geçenleri anlatmaya başladım."

Reagan, bekleme odasındaki diğer birkaç kişıyle birlikte Martha Q'nun söylediği her kelimeyi dinliyordu.

"Silahı tezgâhın üzerine bıraktığını gördüm ve ondan önce oraya ulaşmayı hedefledim, ancak ara sıra spor salonunda çalışsam da eskisi kadar hızlı değilim."

"Sonra ne oldu?" Reagan Martha Q'yu hesabına geri çekti.

"İkimiz de silaha doğru ilerledikçe daha da sinirleniyordu. Görünüşe göre bağıırılan değil, bağııran olmayı seviyor. Ona bir ders vermeyi planlıyormuşum gibi kollarımı sallamaya başladım. Kate kar küreğini silahın arkasına vurduğunda tüm dikkatini ona vermiştim. kafasını."

Herkes Martha Q'nun cüretkârlığı karşısında hayretle mırıldandı.

"Darbenin etkisiyle sersemlemişti ve kendine gelene kadar kadın onu dizlerinin arkasından vurmuştu. Bir vuruşta devrilen bir am ağacı gibi yere düştü. Odaklanabildiğinde, Kate'in nasıl kullanılacağını bildiği belli olan bir silahın namlusuna bakıyordu. Ordudaydı, biliyorsunuz."

Etraftaki herkes sorular sormaya başladı ve Reagan uzaklaştı. Bay Wright ve binbaşyı aradığında, ortadan kaybolmuş gibi görünüyorlardı.

Bölüm 54

HARMONY HASTANESİ

TYLER, KATE'İN ELİNİ TUTTU VE bekleme odasından bir avluya açılan yan kapıya doğru yürüdüler. Yaz aylarında çiçeklerle ve kuş yemlikleriyle kaplıydı ama şimdi donuk ve kahverengi görünüyordu.

Yağmurun onlara ulaşmaması için kapının birkaç adım ötesinde durdular. Ona tekrar sarıldı, güvende olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı. "Vurulabilirdin, Kate.

Yaralanabilirdin."

"Riski hesapladım. İtfaiyecinin düştüğünü görmeseydim saldırmazdım. Ayrıca Leland eğitilmiş değildi, bense eğitilmişim ama dövüş talimi yapmayalı birkaç yıl olmuştu." Onu sakinleştirmek istercesine göğsünü okşadı. "Ayrıca gizli bir silahım vardı. Martha Q dikkat dağıtıcı olarak." Tyler sırtıttı. "Seni seviyorum." Düşüncelerinin ağzından döküldüğünü fark etmeden önce bu sözleri söylemişti ama bir kez söyledikten sonra geri alamadı. "Seni seviyorum," diye tekrarladı. "Başının belada olduğunu düşündüğümde, sana koşmamak için mücadele etmek zorunda kaldım."

"Görevinin başındaydın, Tyler. Yapman gereken tam olarak buydu." Tekrar onun göğsünü okşadı. "Ve bu arada Ty, ben de seni seviyorum. Uzun zamandır seviyorum. Sadece bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum."

Bölüm 55

HARMONY HASTANESİ

REAGAN, avluya bakan uzun cam pencerelerden TYLER WRIGHT ve binbaşığı izledi. Birbirlerine yakın duruyorlardı ve aralarında sadece birkaç santim mesafe vardı. Adam birkaç kez eğildi ve ona hafif bir öpücük verdi. Kızın eli adamın kalbinin üzerindeydi.

Aşık olduklarını fark etti Reagan. Sonsuza dek sürecektürden bir aşk. herkes görebiliyordu. Bekleme odasında bir düzine dram yaşanıyor ama camın hemen ötesinde iki yalnız insan birbirini bulmuştu. Hayır. Hayır, Bundan daha fazlası, diye düşündü. Ömür boyu sürecektürden bir aşk bulmuş gibi görünüyorlardı.

Sonunda içeri girdiklerinde Tyler onun elini tuttu.

Reagan onlara doğru ilerledi, onların arasına ilk giren kişi olduğu için üzgündü.

ama Bran'e ne olduğu hakkında daha fazla şey bilmek istiyor.

Kate onu gülümseyerek karşıladığında Reagan fısıldayarak, "Az önce Martha Q. ile konuştum, öyle mi oldu Binbaşı?" diye sordu.

Kate Tyler'a göz kırptı ve "İşte tam olarak böyle oldu" dedi. Reagan bir şekilde bundan şüphe duyuyordu ama Martha Q kahraman olmayı seviyordu.

"Reagan," dedi Tyler alçak bir sesle, "Kate *Major*'ı aramana gerek yok. Yakında emekli olacak ve iş hayatında bana katılacak."

"Gerçekten mi?" Reagan, Bay Wright'ın bir ortak alacağını asla tahmin edemezdi.

Kate başıyla onayladı. "Ben sadece Kate olacağım," diye güldü. "Ya da resmi olmak istiyorsan bana Bayan Wright diyebilirsin."

Reagan bunu onların gözlerinde gördü, ikisini de parlatan bir tür mutluluk.

"Bugünkü fırtına sırasında," diye başladı Tyler, "ikimiz de bir şeyi anladık. Ayrı kalmak istemiyoruz. Bir daha asla." Kate güldü. "Doğru adamı bulmak için yıllarımı harcadım. Kim bilebilirdi ki doğru adamı

Wright'ı bulmak için Harmony telefon rehberi." Ona gülümsedi ve ekledi, "Benim için mükemmel olanı."

Reagan'ın *tebrik* etmekten başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan bir hemşire onu dinlenme odasına çağırdı.

Noah onu takip etti.

Brandon'ın göğsü sargılıydı ama ölmek üzere gibi görünmüyordu, sadece halsizdi. "Geldiğin için teşekkürler Reagan," dedi. "Sana ölmediğimi söylemek istedim. O mutfak zemininde kan kaybederken tek düşünebildiğim sana haber vermektir."

"Hemşire iyi olacağını söyledi." Eğildi ve onu yanağından öptü.

"Evet, küçük kardeşim de birkaç gün önce onu içeri aldıklarında böyle demişti.

dakikalar önce. Her zaman ona sert davrandığımdan yakınıyor ama bebek gibi ağlıyordu."

"Hemşire sadece bir dakikam olduğunu söyledi ama dışarıda senin için endişelenen bir oda dolusu insan olduğunu bilmeni istiyorum. Endişeden delirmek üzereyim."

"Bir süre buralarda olacağım." Kapının yanında duran Noah'yı fark etti. "Kan için teşekkürler, kovboy."

"Bunun bizi kan kardeşi yaptığını düşünme. Ben sadece bir iyiliğin karşılığını ödüyordum."

Bran güldü, sonra acı içinde inledi. Hemşire içeri girdi ve gitmelerini söyledi. Rea onu bir kez daha öptü ve ağlamaya başlamadan önce oradan ayrıldı.

Noah onu koridorda diğerlerinden uzaklaştırdı.

Yalnız kaldıklarında eğildi ve onu nazikçe öptü.

"Bu ne için?" diye sordu, onun ani sevgi gösterisi karşısında şaşırmıştı.

"Onunla yatağa girmediğin için. Belki de son günümü yakalamak için ama sen benim kıızımsın." "Nasıl bu

kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü yaralandığımda benimle yatağa tırmanıyorsun.

Ve sen de beni bekleyeceksin Reagan Truman, ne kadar nefret etsen de. Rodeoyu bitirmemi bekleyeceksin ve sonra hayatımızın geri kalanı hakkında konuşacağız."

"Kan kaybından başın dönüyor."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanırım uzun zamandır görmediğim kadar iyi görüyorum. Rodeo benim hayalim değil, sadece karşılığını alabileceğim bir kumar oynuyorum. Ama eve kazançla da dönsem, beş parasız da dönsem, sen hâlâ benim

gelecek." Kolunu onun omzuna doladı. "Sen, ben, çiftlik, üç çocuk. Her şeyi gün gibi görüyorum." Reagan güldü. Noah'sı sonunda geri dönmüştü. "Göreceğiz," dedi, onun kafasının fazla büyümesini istemiyordu.

Bölüm 56

HARMONY HASTANESİ

ÜÇ SAAT SONRA, GABE LEARY

Matheson'lar ve arkadaşı Denver Sims'den oluşan bir kalabalığa teslim etti. Herkes sustu ama Gabe tek kelime etmedi.

Denver ilerledi. "Evet, Gabriel, elinde ne var?"

Gabe'in gözleri, hayatının en zorlu savaşına girmiş gibi iriydi. Asker olmak onu az önce karşılaştığı şeye hazırlamamıştı.

Denver omzuna bir tokat attı. "Gabe! Ne oldu? Neyin var?"

Gabe en iyi arkadaşına baktı. "Benim iki kızım var.

Kızlar. Küçük, minik kızlar."

Denver güldü. "Merak etme, büyüyecekler ve o zaman gerçekten belaya hazır olman gerekecek." Annesinin yanında oturan Saralynn'e baktı.

"Biliyor musun, baba olmanın hiç de fena olacağını sanmıyorum. Sanırım bir deneyebilirim. Küçük kızlar kendilerini kalbinizin etrafına sarmanın bir yolunu bulurlar."

Bölüm 57

20 MART CUMARTESİ
WRIGHT CENAZE EVİ

TORNADO'DAN SONRAKİ GÜN Ronny geç saatlere kadar Autumn'un oturma odasındaki küçük yatağında uyudu. Autumn'un şafak vakti odadan geçtiğini belli belirsiz fark ediyordu ve ötesinde konuşan insanların mırıltılarını duyabiliyordu. ama gözlerini açmak istemedi. Dün onun için çok ağır geçmişti. Kasırğa, sonra hastanedeki bekleyiş.

Marty'nin cep telefonuna beş mesaj bırakmıştı ama o hiçbirine cevap vermemişti. Görünüşe göre bu hayattan çıkıp başka bir hayata adım atmıştı. Dallas'a dönmesi için zorlanmış mıydı yoksa rüşvet mi almıştı bilmiyordu ama isteyerek gitmediğini biliyordu. Savaşacak gücü olup olmadığını bilmediğini söylediği anı onu endişelendiriyordu. Babasının bakım planına boyun mu eğmişti, yoksa sadece teslim mi olmuştu?

Ona yardım etmek için orada olmak istiyordu ama Marty onun ölümünü izlemesini istemiyordu. Onu uzaklaştıran her neyse, Marty bununla tek başına başa çıkmak istiyordu ve onu unutup unutmadığını ya da bir şekilde düşünüp düşünmediğini asla bilemeyecekti. onun acısını bağışlıyordu.

Ronny'nin bir yanı bugün kalkmazsa hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmayacağını düşünüyordu ama bir saat boyunca gözyaşlarına karşı koyduktan sonra bunun doğru olmadığını biliyordu.

Sonunda mutfakta herkes sessizleşince Ronny ayağa kalktı ve eski bol pantolonuyla tişörtünü giydi. Parmak uçlarında cenaze evinin arka kapısından çıktı ve çamurlu dere yatağına doğru ilerledi. Dallar ve çöpler yolu kirletmiş, kirli ve sevimsiz göstermişti ama Ronny ayakkabılarının çamur içinde kalmasına aldırmadan tahtaların ve çatı parçalarının arasından manevralarla ilerledi.

Sabah aydınlıktı, sanki doğa gülümsüyor ve şöyle diyordu,
Dağınıklık için özür dilerim.

Buffalo's Bar'ın çatısının büyük bir kısmı yok olmuştu. Çingeneler 1890'larda orada kamp kurduğundan beri kasabanın hemen dışındaki pamuk ağaçlarının arasında bulunan karavan parkı büyük ölçüde tahrip olmuştu. Tyler dün gece ona bir düzine yaralı olduğunu ama kimsenin ağır yaralanmadığını söylemiş. Alışveriş merkezinin yanındaki bir inşaat alanına yeni bir restoran için kereste ve malzeme yığılmıştı. Çoğu rüzgarda yok olmuş.

Ronny, Marty'nin dubleksinin bulunduğu yerden birkaç ev ötedeki dere yatağının kenarına tırmandı. Birçok bina gibi o da hasar görmüştü. Marty'nin eve girip çıkmak için kullandığı rampanın çoğu gitmişti ve Ronny, Biggs'in pencerelerinden biri muhtemelen uçan keresteler yüzünden kırılmış, diye düşündü. Eski Mission tarzı dubleks, muhtemelen yıllarca rüzgârlara dayanmış olduğu gerçeği göz önüne alındığında, hemen hemen aynı görünüyordu.

Ön kapıya ulaştığında Ronny, Marty'nin evinden çıkan Martha Q'ya çarptı.

"Oh." Martha Q şaşırmış görünüyordu. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Eğer posta dağıtıyorsanız, adam dün taşındı."

Ronny başını öne eğdi ve geri çekildi. Martha Q ile konuşmak istemiyordu. Öte yandan Martha Q'nun söyleyecek bir şeyleri var gibiydi. Ronny'nin geri çekilmesinden daha hızlı yaklaştı.

"Anneni terk ettiğini duydum. Bunu yıllar önce düşünmemiş olmana şaşırdım. Ben senin yaşındayken iki kez evlenmiştim."

Ronny kasabadaki herkesin gerçek olsun olmasın hikâyesinin bir versiyonunu duyduğunu düşündü. Anlaşılan Martha Q, annesinin sorun çıkardığı gece Marty'nin evinde olduğunu duymamıştı. Sorun değildi; insanlar Marty gibi bir adamın, Martha Q'nun annesiyle bir ilgisi olabileceğine inanmazlardı. onun gibi biri.

"Kanatlarını açmanın zamanı gelmişti," diye homurdandı Martha Q.

"Beyninde bir sorun yok, değil mi? Kendi başına düşünebiliyor, para sayabiliyor, aç kalmamak için konserve açabiliyorsun, değil mi?"

Ronny neredeyse gülecekti, bir keresinde camlar açıkken arka yolda nasıl uçtuğunu düşündü. "Ne soruyorsunuz Bayan Patterson?" Ronny'nin hancının yanındayken tek kelime etmemesi onda bir sorun olduğu anlamına gelmiyordu. Hancıya ulaşmayı başarmıştı.

Matematiğin zaman kaybı olduğunu düşünen bir anne tarafından evde eğitim gördükten sonra üç yıllık üniversiteyi internet üzerinden okumuş ve eğitimdeki boşlukları nedeniyle bu hiç de kolay olmamış.

Martha Q ona baktı. "Yeterince paran var mı, kızım? Dallas'ı tanıyorsam, sana bir kuruş bile vermemiştir."

"Param var." Ronny'nin aklından, söylediği her şeyin annesine iletilebileceği geçti. "Ben iyi olacağım. Neredeyse bir haftadır yokum ve bir kez bile donmuş yemek yemek zorunda kalmadım. Kendi evim olduğunda yemek yapmayı öğrenebilirim." Bundan emin değildi ama bunu kimseye itiraf etmeyecekti.

"Oh, yapabilirsin, yapabilir misin?"

"Şimdiden yemek tarifleri topluyorum. Cenaze evinde yarı zamanlı olarak çalışan Stella, ev ekonomisi öğretmeni idi.

Yemek pişirmekle ilgili her şeyi biliyor."

Martha Q bir kaşını kaldırdı. "Eğer posta dağıtmıyorsan burada ne işin var?"

"Sadece etrafa bakıyordum." Ronny soruları yanıtlamaktan bıkmıştı. Geri çekilmeye başladı.

Martha Q sözünü bitirmemişti. "Etrafa baktığına göre, burayı kiralamak istiyor musun, istemiyor musun? Bay Winslow dün erkenden beni aradı ve gideceğini söyledi. Ona bu ayki kirasını geri alamayacağını söyledim ve o da sizin buraya taşınmak isteyebileceğinizi söyledi. Taşınmak zorundayım. Yapmam gereken onca tamirattan sonra kirayı yirmi beş dolar artıracakım ama taşınmamanız için bir neden göremiyorum ve o zaten ödediği için ayın sonunu bedava geçirebilirsiniz."

Daireye baktı ve Marty'nin yemek kitaplarının hâlâ mutfaktaki raflarda durduğunu gördü. "Bıraktığı onca şeyi ne yapacağım ben?"

Martha Q, "Ya tutun ya da atın," dedi. "Burayı alırsanız, olduğu gibi alırsınız. Temizletmek ya da boyatmak için para ödemeyeceğim."

"Ben alırım."

Martha Q'nun tereddütleri var gibiydi. "Komşularınızın kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Evet."

Martha Q ona yine zihinsel kapasitesini sorguladığını belirten bir bakış attı. "Sanırım birkaç sandalye ve bir şifonyer verebilirim. Taşındıktan sonra gelin de tavan arasına bakalım."

"Pekâlâ. Pazartesi günü gelecek ayın kirasını getireceğim ama 200 doları peşin ödeyebilir miyim?"

Fırtınayı temizlemeye başlamak istiyorum." Martha Q anahtarı ona uzattı.

Ronny ona parasını ödedi ve yeni evine girdi. Her şeye ihtiyacı vardı - mobilya, boya, gerçek bir yatak- ama bunların hiçbiri önemli değildi. Burası onun eviydi. Odaları ve anıları dolaştı, neredeyse Marty'nin de onunla birlikte olduğunu hissediyordu.

Border yarım saat sonra uğradı ve onu kitapları düzenlerken buldu. "Bayan Q bana burayı kiraladığınızı söyledi.

Sanırım Marty aradığında bunu duyduğuna memnun olacak." "Eğer ararsa," diye ekledi.

"Arayacak. Görürsünüz. Ayrıca, gelip beni dinleyeceğine söz verdi ve onun sözünden döndüğünü hiç görmedim." Yatak odasına doğru yürüdü.

"Tüm ekipmanı yoldan çekeyim."

"Kardeşin bu sabah nasıl?"

"Durumu çok iyi. Autumn ve Willie bu sabah onunla birlikteydi. Her ikisi de onun gerçek bir kahraman olduğunu söylüyor ve sanırım kardeşim bunu duymaktan çok hoşlanıyor."

"Biliyor musun, dün geceye kadar Bran'in ne kadar çok arkadaşı olduğunu bildiğimi sanmıyorum. Odası tıklım tıklımdı. Şantiyesindeki patronu bile geldi."

"İkinizi de arkadaşım olarak sayıyorum," dedi, yaralandığında odasına çok az kişinin geleceğini düşünüyordu.

"Emin olabilirsin." Border bir yük daha almak için geri döndü. "Kaldırmaya ihtiyacın olduğunda sana yardım etmekten memnuniyet duyarım. Bran, Marty'nin sana araba kullanmayı öğrettiğini ve Volvo'yu çıkarıp pratik yapmana izin vermemi söyledi. Benim için sakıncası yok. Daha önce kimseye bir şey öğrettiğimi sanmıyorum."

"Yeterince makul," dedi adam son ağırlıkları da dışarı çıkarırken.

Durdu ve ona baktı. "Beau ve ben senin için çok gürültü yaparsak, sadece duvara vur. Sessiz oluruz."

"Hiç sorun edeceğimi sanmıyorum."

Eve geri döndü. Marty'nin bazı eşyaları kayıp olsa bile, onu hâlâ evde hissediyordu. Mutfığı sevmiştı ve onun en sevdiği oda haline geleceğini hissediyordu.

Ellerini yemek kitaplarının arasında gezdirdi.

Buradan başlayacak, onun öğrendiği her şeyi öğrenecekti. Her gece onun masasında derslerine çalışacak, bekleyecek ve umut edecekti. Mümkün olduğunda, geri gelecekti.

Tezgâhın altındaki kitap gözüne çarptı. Onu çıkardı ve adamın parasını sakladığı yeri açtı.

Gitmeden önce biraz vakti olsaydı, gizli oyuk defterine bir mesaj bırakacaktı.

Beyaz zarf en üstte duruyordu. Aceleci bir elle tek bir kelime yazmıştı. Zarfı eline aldığıında içinden yüz dolarlık banknotlar saçılmıştı ama onları fark etmedi bile.

Tek bir kelime. Son dileği. Onun için son umudu.

Ronny parmaklarını Marty'nin yazısının üzerinde gezdirdi ve kelimeyi yüksek sesle söyledi.

Büyüyün.

Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Yapacağım," dedi. "Söz veriyorum."

